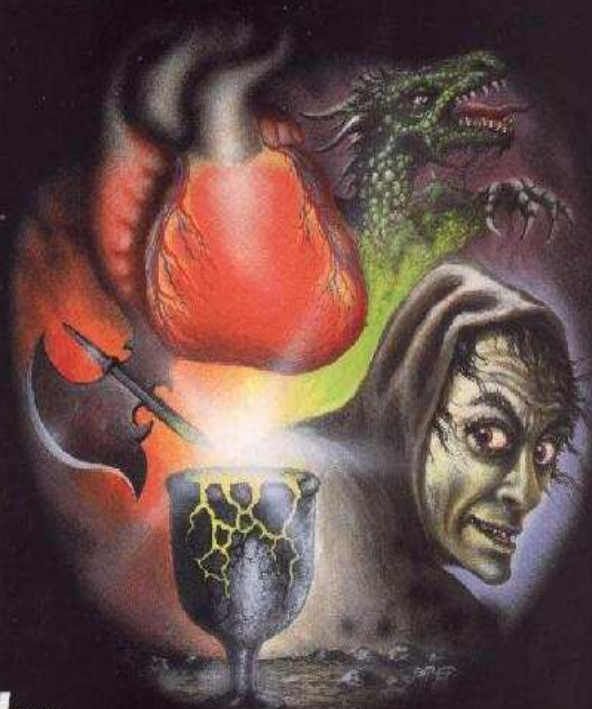

DRACÍ OČI

STEPHEN
KING

DRACÍ OČI

STEPHEN **KING**

ziser

laser

Tajemné chodby,
dračí oči, ďábelské síly,
nejtemnější hlubiny strachu –
to se na vás Stephen King
znovu chystá!

**BYLO NEBYLO
BYL JEDNOU
JEDEN ZLÝ ČARODĚJ**

a dračí srdce a princové... ďábelský mág a temná věž...
starobylý hrad a strašné tajemství.

Stephen King vás tímto fascinujícím dílem, plným magického zla, odvahy a šlechtnosti, uchvátí do ledového sevření a odvede do nejděsivějšího a nejnesnesitelnějšího království špatnosti... a ponechá na vás, co je pravda a co fantazie... neřkejte, že nejste zvědaví!

Cena 159 Kč

ISBN 80-7193-014-8

Kapitola 01

1

Onehdy v jednom království zvaném Delain žil král a ten měl dva syny. Delain byl velmi staré království a vládly v něm už stovky králů, možná i tisíce; když něco trvá hodně dlouho, ani kronikáři si nezapamatují všechno. Roland Dobrotivý nebyl zrovna nejlepším králem jakého země poznala, ale ani tím nejhorším. Snažil se ze všech sil, aby nikomu příliš neublížil, a většinou se mu to dařilo. Také se ze všech sil snažil vykonat velké činy, ale to se mu bohužel dařilo méně. Nakonec

z něj byl průměrný král; pochyboval, že si ho někdo bude dlouho pamatovat, až umře. A smrt už ho mohla stihnout každou chvíli, protože byl starý a srdce mu nesloužilo. Zbýval mu ještě rok, možná tři. Všichni, kdo ho znali a všimli si jeho popelavého obličeje a jak se mu při audiencích třesou ruce, se shodli, že nový král bude korunován na velkém náměstí u paty Jehly nejpozději za pět let... pět let, pokud Bůh dá. Takže všichni obyvatelé království, od nejbohatšího barona a nejvyparáděnějšího dvořana po nejchudšího nevolníka s manželkou v roztrhaných hadrech, všichni přemýšleli a mluvili o budoucím králi Petrovi starším synovi Rolanda.

A jediný člověk dumal, přemýšlel a kul pikle o něčem jiném: jak to zaonačit, aby místo Petra korunovali Rolandova mladšího syna Tomáše. Ten člověk se jmenoval Flagg a byl královým kouzelníkem.

Král Roland byl starý – přiznával sedmdesát let, byl však určitě starší – ale syny měl mladé. Dovolili mu, aby se oženil později, protože dlouho nepotkal ženu, ve které by našel zalíbení, a protože jeho matka, velká královna vdova, byla patrně nesmrtelná, jak se zdálo Rolandovi a všem okolo – včetně královny. Vládla království skoro padesát let, když tu jednou si při popíjení čaje vložila do úst čerstvý plátek citronu, aby utišila svízelný kašel, který ji už asi týden soužil. Během svačiny vystupoval pro pobavení královny vdovy a jejího dvora žonglér. Žongloval pěti krásně vybroušenými křišťálovými koulemi. Právě ve chvíli, kdy si královna vložila plátek citronu do úst, žonglér jednu skleněnou kouli upustil. Koule se na dlažbě velké Východní síně roztránila, až se do daleka rozlehla ozvěna. Královna vdova se při té ráně úlekem nadechla. Když se nadechla, plátek citronu jí vletěl do hrdla a v okamžiku ji zadusil. Za čtyři dny se na náměstí Jehly konala Rolandova korunovace. Žonglér se jí neúčastnil; tři dny předtím přišel na popravicím špaluku za Jehlou o hlavu.

Z krále bez dědiců jsou všichni nervózní, zvláště, když je králi přes padesát a plešatí. Bylo proto v Rolandově zájmu, aby se brzy oženil a měl dědice. Flagg, jeho nejbližší rádce, to králi neustále připomínal. Také ho upozornil, že v padesáti mu zbývá už jenom pár let, aby mohl stvořit v břiše ženy dítě. Flagg mu radil, aby se oženil brzy a nečekal, až najde urozenou dámu, která by se mu zalíbila. Když se takové dámy muž nedočká do padesáti, těžko se ještě objeví, nabádal ho Flagg.

Roland to chápal a souhlasil, aniž by tušil, že Flagg s těmi svými ucouranými vlasy a bledou tváří, kterou skoro pořád schovával pod kápí, zná královo nejhlubší tajemství: že nikdy nepotkal ženu, ve které by našel zalíbení, protože neměl zalíbení v ženách vůbec.

Ženy ho vyváděly z míry. A nikdy nenašel zalíbení v činnosti, kterou se tvoří v břiše ženy dítě. Ta činnost ho také vyváděla z míry.

Chápal však, že kouzelníková rada je moudrá, a půl roku po pohřbu královny matky došlo v království k mnohem radostnější události – konala se svatba krále Rolanda se Sašou, jež se později stala matkou Petra a Tomáše.

Rolanda neměli v Delainu nijak zvlášť rádi ani neradi. Sašu však všichni milovali.

Když při porodu druhého syna zemřela, království se na rok a den zahalilo do hlubokého smutku.

Saša byla jednou ze šesti žen, které Flagg navrhl králi jako možné nevěsty. Roland žádnou z nich neznal a všechny měly podobný původ i postavení. Všechny měly vznešenou, leč nikoli královskou krev; všechny byly mírné, příjemné a tiché. Flagg nenavrhl žádnou, která by ho mohla vystrkat z jeho místečka u králova ucha. Roland si vybral Sašu, protože vypadala nejmírnější a nejtišší ze všech a proto ho nejméně děsila. Tak se konala svatba. Saša ze Západního panství měla sedmnáct let, byla o třiatřicet let mladší než její manžel. Až do svatební noci nikdy neviděla muže bez spodků. Když tedy spatřila králův zplihlý úd, zeptala se se zájmem: „Co to je, manželí?“ Kdyby řekla něco jiného nebo kdyby to řekla trochu jiným tónem, události oné noci – a celý náš příběh – se mohly ubírat jiným směrem; Roland, přestože vypil zvláštní nápoj, který mu Flagg před hodinou na ukončení svatební hostiny podal, by se asi jednoduše vytratil.

3

Ale v té chvíli ji uviděl přesně takovou, jaká byla – uviděl velmi mladou dívku, jež věděla o děláních dětí ještě méně než on – a všiml si, že její ústa jsou laskavá, i zamiloval si ji, stejně jako si ji zamilovali všichni v Delainu.

„To je královské žezlo,“ odpověděl.

„Nevypadá jako ze železa,“ řekla Saša pochybovačně.

„Ještě není ukuto,“ řekl.

„Ach!“ podivila se. „A kde je kovářská výheň?“

„Jestli mi budeš důvěřovat,“ pravil a ulehl s ní na lože, „ukážu ti ji, protože sis ji přinesla ze Západního panství s sebou, i když jsi o tom nevěděla.“

* * *

Lidé v Delainu ji měli rádi, protože byla laskavá a hodná.

Královna Saša nechala postavit velkou nemocnici, královna Saša plakala nad krutými štvanicemi na medvěda, které se konaly na náměstí, takže král Roland nakonec podobné zábavy zakázal, královna Saša prosila o snížení královských daní v roce, kdy přišlo takové sucho, že povadlo i listí na Velkém starém stromu. Možná se ptáte, jestli Flagg proti ní intrikoval? Zpočátku ne. V jeho očích šlo o nicotnosti, protože byl opravdový kouzelník a žil stovky a stovky let.

Dokonce nechal projít i návrh na snížení daní, protože předchozího roku porazilo delainské námořnictvo anduské piráty, kteří víc než sto let sužovali jižní pobřeží království. Lebka anduského krále pirátů se šklebila na kůlu před palácovými zdmi a pokladnice Delainu přetékala kořistí. V důležitějších věcech, týkajících se státu, to byla stále Flaggova ústa, která šeptala do ucha krále Rolanda, a tak byl Flagg v prvních letech spokojený.

4

Roland si manželku sice zamiloval, ale nikdy si nezamiloval onu činnost, která připadá většině lidí sladká a jež plodí obyčejné kuchtíky i následníky trůnu. Měli se Sašou oddělené ložnice a on za ní nechodil často. K návštěvám docházelo nejvýš pětkrát nebo šestkrát do roka a někdy ani železo ve výhni neukuli, přestože Flagg míchal stále silnější nápoje a Saša nepřestávala být milá.

Ale po čtyřech letech manželství zplodili v jejím loži Petra. A té noci Roland nepotřeboval Flaggův nápoj, tu zelenou kouřící břečku, po které se vždycky cítil trochu divně, jako by se měl zbláznit. Toho dne si vyjel s dvanácti muži na lov do Obory. Lov miloval Roland nejvíc ze všeho – vůni lesa, svěží vzduch, zvuk rohu a chvění luku v ruce, když vypustí šíp na přímý let. Střelný prach v Delainu znali, byl však vzácný a lovit zvěř jakousi železnou trubkou se obecně považovalo za nízké a nedůstojné.

Saša si v posteli četla, když k ní celý brunátný a rozzářený přišel, ale Saša si položila knihu na prsa a pozorně poslouchala, jak jí vypráví zážitky a mává přitom rukama. Ke konci se zaklonil, aby jí ukázal, jak napjal luk a vystřelil Kladivo na nepřitele, velký šíp po otci, přes roklinku. Když to udělal, Saša se zasmála, zatleskala rukama a získala si jeho srdce.

V Královské oboře už nebyla skoro žádná zvěř.

V těch moderních časech byla vzácnost najít v ní třeba jen urostlého jelena a draka v ní nikdo nezahlédl už celé věky. Většina lidí by se vám vysmála, kdybyste tvrdili, že v tom poklidném lese by stále mohla žít bájná obluda. Ale toho dne, hodinu před západem slunce, když už se Roland se svou družinou chtěl vrátit, právě tu bájnou obludu našli... nebo ona je.

Ozvalo se praskání a dupot a z podrostu vylezl drak, šupiny mu svítily barvou nazelenalé mědi, z ukoptěných nozder mu vycházel dým. Nebyl to žádný malý dráček, byl to sameček, který už dorostl do prvního svlékání kůže. Do družiny jako když hrom uhodí, nikdo nedokázal sáhnout po šípu a vůbec se pohnout.

Drak se zahleděl na lovce, zelené oči mu zežloutly, potřásl křídly. Nebezpečí, že by uletěl, nehrozilo – křídla ho unesou až za takových padesát let a po dalších dvou svlékáních – ale blány, které do deseti nebo dvanácti let drží křídla drakovi u těla, už odpadly, a jediné máchnutí zvedlo takový vítr, že hlavní lovcí spadl ze sedla a roh mu vyletěl z ruky.

Roland byl jediný, kdo neztratil duchapřítomnost, a i když byl příliš skromný, než aby to Saše řekl, jednal jako hrdina a náruživý lovec zároveň. Drak by překvapené družiníky upekl zaživa, kdyby nebylo Rolandovy pohotovosti. Roland pohnal koně o pět kroků vpřed a založil velký šíp do tětivy. Napjal luk a vystřelil. Šíp letěl přímo do cíle – do měkkého lalokovitého místečka pod hrdlem, kudy drak nabírá vzduch, aby mohl chrlit oheň. Plaz padl mrtev a naposledy vychrlil oheň, který zapálil okolní křoví. Družiníci ho rychle uhasili, někteří vodou, jiní pivem, a ne jeden přispěl čuráním – a když tak teď o tom přemýšlím, moč byla z větší části také pivo, protože když jel Roland na lov, bral s sebou spousty piva a sám jím také nepohrdl.

Oheň byl za pět minut uhašen, drak za čtvrthodinku vykuchán. Na jeho kouřících nozdrách se dalo ještě vařit, když mu vyvrhli bachor. Rolandovi slavnostně přinesli devíti-komorové srdce, ze kterého ještě kapala krev. Roland je za syrova snědl, jak velel zvyk, a chutnalo mu výtečně. Litoval pouze, že žádné další srdce už asi nikdy neokusí.

Snad za to mohlo dračí srdce, že byl té noci tak silný. Snad to bylo jen radostí z lovu a z vědomí, že jednal pohotově a chladnokrevně, zatímco ostatní zkoprněli v sedle (samozřejmě kromě hlavního lovcího, který zkoprněl na zemi). Na důvodech však nezáleží, a když Saša zatleskala a zvolala: „Výborně, manželí!“, vskočil za ní do postele. Saša ho uvítala rozšířenýma očima a úsměvem, který obrazil jeho vítězství. Tu noc Roland poprvé a naposled vychutnal manželské objetí za stavu střízlivosti. Po devíti

měsících – co měsíc, to jedna komora dračího srdce – se ve stejném loži narodil Petr a království se zaradovalo – trůn měl dědice.

5

Nejspíš si pomyslíte – pokud vám něco takového vůbec přišlo na mysl – že po Petrově narození Roland určitě přestal popíjet Flaggovy podivné zelené nápoje. Mýlíte se. Občas je užíval. To proto, že Sašu miloval a chtěl ji potěšit. V některých krajích lidé předpokládají, že v sexu si libují jen muži a ženy jsou rády, když mají pokoj. Lidé v Delainu tak podivné nápady neměli – předpokládali, že každá žena nachází přirozené potěšení v činnosti, ze které pocházejí nejroztomilejší stvoření na světě.

Roland věděl, že v tomto směru nevěnuje manželce tu správnou pozornost, ale rozhodl se, že bude tak pozorný, jak jen může, i když to znamenalo popíjet Flaggovy lektvary. Jenom Flagg věděl, jak málo král chodí ke královninu loži.

Asi čtyři roky po Petrově narození, na Nový rok, přišla do Delainu strašlivá bouře. Byla to nejhorší vánice, jakou si lidé pamatovali – s jedinou výjimkou, o které vám povím později.

Flagg pocítil nutkání, které nedokázal vysvětlit ani sám sobě, ale uposlechl je a namíchal králi nápoj dvojnásob silný – snad ho k tomu přimělo cosi v kvílení větru. Jindy by se Roland nad odpornou chutí zašklebil a možná by pohár odsunul, ale bouře ve všech budila vzrušení a novoroční slavnost byla obzvlášť rozverná, a Roland se pořádně opil. Planoucí oheň v krbu mu připomněl poslední drakův ohnivý výdech a mnohokrát připil hlavě, pověšené na zdi. Jediným douškem tedy vypil zelenou břečku a v té chvíli ho posedl nízký chtíč. Ihned odešel z jídelny a navštívil Sašu. Snažil se s ní milovat, ale ubližoval jí.

„Prosím tě, manželí,“ vykřikla a rozvzlykala se.

„Promiň,“ zamumlal. „Chrrr...“ Upadl vedle ní do těžkého spánku a nevěděl o sobě dvacet hodin. Saša nikdy nezapomněla na divný pach, který té noci cítila v jeho dechu. Připomínal jí zkažené maso, pach smrti. Propána, uvažovala, co to jenom jedl... nebo pil?

Roland se už Flaggových nápojů nikdy nedotkl, ale Flagg byl přesto spokojen. Po devíti měsících Saša porodila Tomáše, druhého

syna. Při porodu zemřela. Takové věci se samozřejmě stávají, a i když byli všichni smutní, nikoho to doopravdy nepřekvapilo. Všichni byli přesvědčeni, že vědí, co se stalo. Ale jediní lidé v celém království, kteří znali pravdu o Sašině smrti, byli Anna Crookbrowsová, porodní bába, a Flagg, králův kouzelník. Saša mluvila do kralování a Flagg s ní ztratil trpělivost.

6

Petrovi. bylo teprve pět, když matka zemřela, ale, vzpomínku na ni si uchoval hluboko v srdci. Pamatoval si ji jako milou, něžnou, milující bytost, plnou milosrdenství. Ale pět roků je málo a jeho vzpomínky většinou nebyly příliš jasné. Jednu vzpomínku si však uchoval zřetelně – jednou mu cosi vytkla. Vzpomínka na tuto výtku mu mnohem později zachránila život. Šlo o používání ubrousku.

Každého prvního dne v Pátém měsíci se konala u dvora slavnost jarního setí. Když bylo Petrovi pět let, mohl se slavnosti poprvé zúčastnit. Podle zvyku měl Roland sedět v čele stolu, dědic trůnu po pravici a královna na druhém konci stolu. V praxi to znamenalo, že Petr bude při jídle daleko od matky, takže ho Saša předem pečlivě poučila, jak se má chovat. Chtěla, aby se předvedl v dobrém světle a choval se způsobně. Dobře věděla, že během hostiny bude odkázán sám na sebe, protože jeho otec neměl o dobrých způsobech ani ponětí.

Někdo z vás se možná diví, proč poučování o dobrých způsobech připadlo na Sašu.

Copak chlapec neměl žádnou vychovatelku? (Ano, měl dvě.) Nebyli tam sluhové, kteří by se malému princovi věnovali? (Byla jich celá mračna.) Těžší však bylo všechny ty lidi udržet v odstupu a ne je přimět, aby se o Petra starali. Saša ho chtěla vychovávat sama, pokud to bylo možné. Měla velmi jasnou představu, jak by měl být její syn vychováván. Milovala ho z celého srdce a chtěla s ním být ze sobeckých důvodů. Ale také si uvědomovala, že nese velkou a vážnou zodpovědnost za Petrovo vychování. Ten chlapeček bude jednoho dne králem a Saša chtěla, aby byl především dobrým člověkem. Správný chlapec bude dobrým králem, říkala si.

Velké hostiny v králově síni nebyly zrovna pro útlocitné osoby a

většina vychovatelek by chování svých světců u stolu věnovala málo pozornosti.

No a co, bude přece králem!, řekly by si, trochu polekané představou, že by ho měly napomínat v takových drobnostech. Komu vadí, že cmrdá omáčku? Komu vadí, že si cintá na límec nebo že si do něj dokonce utírá ruce? Copak nevíte, že král Alan za dávných časů jednou pozvracel talíř a pak poručil dvornímu šaškovi, aby přistoupil a „vypil tu dobrou teplou polévku“? Copak není pravda, že král Jan často ukusoval živým pstruhům hlavy a pak házel mrsckající se tělíčka služkám za košili? Neskončí snad dnešní hostina jako většina podobných tím, že hodovníci budou házet jídlo na hosty sedící naproti?

Určitě tak skončí, ale než věci dojdou tak daleko, Saša a Petr už budou dávno v ložnici. To, co Sašu trápilo, byl ten přístup: *komu vadí*. Podle ní to byla ta nejhorší myšlenka, jaká by se mohla usídlit v hlavě malého chlapce, který měl být králem.

Saša tedy důkladně Petra poučila a celý večer ho při hostině pečlivě pozorovala. A později, když už ležel ospalý v posteli, s ním promluvila.

Jelikož byla dobrou matkou, nejdřív ho laskavě pochválila za pěkné chování a způsoby – a to bylo správné, protože se choval většinou příkladně. Saša však věděla, že nikdo kromě ní ho nenapomene, když udělá něco špatně, a věděla, že to musí udělat hned, během těch několika málo let, kdy ji bezvýhradně zbožňuje. Když ho tedy dochválila, řekla:

„Jednu věc jsi udělal špatně, Petře, a už nikdy nechci vidět, že to opakuješ.“

Petr ležel v posteli, tmavě modrýma očima se na ni váženě díval: „Co to bylo, maminko?“

„Nepoužil jsi ubrousek,“ řekla. „Nechal jsi ho složený vedle talíře a mě moc mrzelo, když jsem to viděla. Pečené kuře jsi jedl rukama, to bylo v pořádku, protože tak to muži dělají. Ale když jsi kuře odložil, utřel sis prsty do košile, a to není správné.“

„Ale tatínek... a pan Flagg... a ostatní šlechtici...“

„Ať jde k šípku Flagg a všichni šlechtici z Delainu!“ vykřikla tak rozhorleně, že se Petr v posteli trochu přikřčil. Báł se a styděl, když viděl růže rozkvetlé na jejích tvářích. „To, co dělá tvůj otec, je

správné, protože je král, a to, co budeš dělat ty, až budeš králem, bude také vždycky správné. Ale Flagg není král, i když by moc chtěl, a šlechtici nejsou králové, a ty také ještě nejsi králem, jsi jenom malý chlapec, který zapomněl na dobré způsoby.“

Všimla si, že se bojí, a usmála se. Položila mu ruku na čelo.

„Jenom klid, Petře,“ řekla. „Je to maličkost, ale i tak je důležitá – protože jednou budeš králem ty. Teď běž a přines svou tabulku.“

„Ale už mám spát...“

„K šípku se spaním. Spaní může počkat. Přines svou tabulku.“

Petr utíkal pro tabulku. Saša vzala křídu, přivázanou k tabulce, a pečlivě napsala tři písmena. „Znáš tohle slovo, Petře?“

Petr přikývl. Uměl přečíst jen několik slov, i když většinu velkých písmen znal. Toto slovo bylo náhodou jedním z nich. „Je to BŮH.“

„Ano, správně. A teď ti prozradím jiná tři písmena a ty je napiš pěkně pod ta první.“

Petr poslechl a škobrtavě, dětsky napsal tři písmena pod úhledný matčin rukopis. Užasl, protože uviděl další ze slov, která uměl přečíst.

„PES! Mami! To je PES!“

„Ano. Znamená to pes.“ Měla tak smutný hlas, že Petrovo nadšení ihned uvadlo. Matka ukázala z Boha na Psa. „Toto jsou dvě stránky člověka,“ řekla. „Nikdy na ně nezapomeň, protože budeš král, a králové rostou, až jsou velicí a vysocí – jako draci po devátém svlékání.“

„Otec není veliký a vysoký,“ namítl Petr. Roland byl opravdu malý a měl trochu křivé nohy. Navíc před sebou nosil břicho, jež mu narostlo z množství piva a medoviny, které vypil.

Saša se usmála. „Ale je. Králové rostou *neviditelně*, Petře, a vyrostou najednou, jakmile na náměstí Jehly dostanou do ruky žezlo a na hlavu korunu!“

„Opravdu?“ Petrovy oči byly veliké a vykulené. Napadlo ho, že odbočili nějak daleko od nepoužitého ubrousku na hostině, ale nemrzela se, že tak trapné téma ustoupilo jinému, nepoměrně zajímavějšímu. Kromě toho si umínil, že už nikdy na ubrousek nezapomene – když to bylo tak důležité pro matku, pak je to důležité i pro něj.

„Přesně tak. Králové vyrostou *strašně* moc, a proto musejí být zvlášť opatrní, protože velikánský člověk by mohl ty menší rozšlápnout, i kdyby si jen vyšel na procházku nebo se otáčel nebo se rychle posadil na nevhodném místě. Špatní králové dělají takové věci často. Myslím, že ani dobří králové se tomu někdy nevyhnou.“

„Já asi nerozumím...“

„Tak ještě chvílku poslouchej.“ Znovu poklepala na tabulku. „Naši kněží říkají, že máme v sobě Boha a částečně i čerta. Víš, kdo je to čert, Petře?“

„Je to ďábel.“

„Ano. Ale jinde než v báchorkách jich je málo, Pét'o – špatní lidé jsou spíš jako psi než ďáblové. Psi jsou přátelští, ale hloupí, a přesně takoví jsou lidé, když se opijí. Když jsou psi zmatení a rozčilení, můžou kousnout; když jsou lidé zmatení a rozčilení, můžou se prát. Psi jsou báječná domácí zvířata, protože jsou věrní, ale pokud je člověk jenom domácím zvířetem, pak je to podle mě špatný člověk. Psi umějí být stateční, ale můžou být i zbabělí a budou jenom výt ze tmy nebo utečou od nebezpečí s ocasem staženým mezi nohama. Pes olíže ruku špatného pána stejně ochotně jako ruku dobrého pána, protože pes nezná rozdíl mezi dobrým a špatným. Pes sežere i splašky a to, co jeho žaludek nesnese, vyzvrací, a pak se znovu pustí do žrádla.“

Na chvílku se odmlčela, snad si vzpomněla na to, co se v té chvíli právě odehrává v hodovní síni – muži a ženy se hloupě opilecky chechtají, házejí po sobě jídlem a občas se otočí, aby se vyzvraceli vedle židle. Roland se choval stejně a někdy ji to rozesmuthňovalo, ale nikdy mu to nevyčítala, ani ho za to netrestala. Byl prostě takový. Možná by slíbil, že se změní, aby ji potěšil, a možná by to i dokázal, ale pak už by to nebyl stejný člověk.

„Rozumíš tomu, Petře?“

Petr přikývl.

„Dobrá! Teď mi něco pověz.“ Naklonila se k němu. „Používá pes ubrousek?“

Petr, pokořený a zahanbený, sklopil oči k pokrývce a zavrtěl hlavou. Rozhovor tedy přece jen nezabrousil tak daleko, jak se zdálo. Snad byl celý večer příliš nabitý událostmi, snad byl Petr příliš unavený, ale do očí mu vstoupily slzy a skutálely se mu po tvářích.

Bránil se vzlykům, které se mu draly do krku. Zamkl si je v hrudi. Saša to viděla a obdivovala ho.

„Neplač nad nepoužitým ubrouskem, miláčku,“ řekla, „protože to jsem nechtěla.“

Vstala, veliké těhotné břicho nesla před sebou. Narození Tomáše se už blížilo. „Jinak ses choval příkladně. Každá matka v království by byla pyšná na malého syna, který by se choval z poloviny jako ty, a ze srdce tě obdivuji. Tyto věci ti povídám jenom proto, že jsem matkou prince. Někdy je to těžké, ale nedá se to změnit, a po pravdě řečeno, neměnila bych, i kdybych mohla. Ale pamatuj, že jednoho dne budou záviset životy na každém tvém pohybu; možná budou životy záviset i na snech, které se ti budou ve spánku zdát. Třeba nebudou záviset na tom, jestli po jídle použiješ nebo nepoužiješ ubrousek... ale třeba budou. Třeba budou. Životy už závisely na nepatrnějších maličkostech. Všechno, co po tobě chci, je, abys v ničem, co děláš, nezapomínal na svou ušlechtilou stránku. Tu dobrou stránku – Boha. Slíbíš mi to, Petře?“

„Slibuji.“

„Pak je to v pořádku.“ Zlehka ho políbila. „Naštěstí jsem mladá a ty jsi také mladý. Pohovoříme si o tom ještě důkladněji, až dostaneš víc rozumu.“

Nepohovořili si už nikdy, ale Petr na tu lekci nikdy nezapomněl: vždycky ubrousek používal, i když to nikdo kolem něj nedělal.

Kapitola 02

7

Saša tedy zemřela.

Shraje v našem příběhu už den malou úlohu, ale měli byste o ní vědět jednu věc: měla domeček pro panenky. Tento domeček byl veliký a moc pěkný, skoro jako zmenšenina hradu. Když se měla vdávat, Saša se těšila, jak mohla, ale přece jen byla smutná, že opouští všechny a všechno ve velkém domě v Západním panství, kde vyrůstala – a byla také trochu nervózní. Řekla matce: „Ještě nikdy jsem nebyla vdaná a nevím, jestli se mi to bude líbit.“

Ale ze všech vzpomínek na dětství, které doma nechávala, jí nejvíc bylo líto domečku pro panenky, jež měla už od malička.

Roland byl laskavý muž a nějakým způsobem to zjistil, a i když byl také nervózní ze svého budoucího života (koneckonců, ani on zatím nebyl ženatý), našel si čas a pověřil (Quentina Ellendera, nejlepšího řemeslníka v zemi, aby postavil královské novomanželce nový domeček pro panenky. „Chci, aby to byl ten nejkrásnější domeček pro panenky, jaký kdy měla mladá dáma,“ řekl Ellenderovi. „Chci, aby se jí zalíbil na první pohled a v té chvíli na svůj starý domeček pro panenky navždy zapomněla.“

Určitě si řeknete, že pokud to Roland myslel vážně, byla to pěkná hloupost.

Nikdo nezapomene na hračku, se kterou zažil v dětství nejšťastnější chvílky, i kdyby tu hračku nahradila jiná, mnohem krásnější. Saša nikdy nezapomněla na svůj starý domeček pro panenky, ale ten nový se jí moc líbil. Líbil by se každému, pokud nebyl úplný hlupák. Kdo ho viděl, prohlásil, že je to nejlepší dílo Quentina Ellendera, a možná to byla pravda.

Byl to zmenšený venkovský dům, velmi podobný tomu, ve kterém Saša žila s rodiči na pahorkatině Západního panství. Všechno v domečku bylo malé, ale tak dokonale propracované, že byste přísahali, že to funguje... a většina věcí fungovala!

Například sporák se opravdu rozehrál a mohly se na něm vařit

drobounké porce jídla. Když jste do něj strčili kousek uhlí, velký nejvýš jako krabička od sirek, sporák topil celý den... a když jste do kuchyně sáhli svým neohrabaným velikým prstem a náhodou se sporáku dotkli, když v něm zrovna hořelo, pěkně jste se popálili. Nebyly tam žádné kohoutky a splachovací záchody, protože království Delain o podobných věcech nic nevědělo – a neví dodnes – ale když jste byli dost opatrní, mohli jste napumpovat vodu ruční pumpou, která na výšku nepřesahovala váš malíček. Pak tam byla šicí dílnička s kolovrátkem, který se opravdu točil, a stávek, který opravdu tkal. Spinet v salonku opravdu hrál, když jste se kláves dotýkali párátkem, a zněl překrásně.

Lidé, kteří to viděli, tvrdili, že je to zázrak a že v tom má určitě prsty Flagg.

Když Flagg slyšel takové řeči, jen se usmál a nic neříkal. S domečkem pro panenky neměl vůbec nic společného – považoval ho za hloupou zbytečnost – věděl však také, že není nutné příliš mluvit a vyprávět lidem, jak jste skvělí a jak jste dosáhli velikosti. Někdy stačí tvářit se moudře a držet pusy. V Sašině domečku byly opravdové kašamínské koberečky, sametové závěsy, opravdové porcelánové talířky; spížka skutečně držela chlad. Obložení v přijímacím salonku a přední hale bylo z opracovaného železného dřeva. Všechna okénka byla zasklená a vějířovitý světlík nad širokými hlavními dveřmi byl z barevného skla.

Kolem a kolem to byl nejroztomilejší domeček pro panenky na světě. Saša nad ním zatleskala blahem, když z něj na svatební hostině stáhli ubrus, a manželovi za něj poděkovala. Později šla k Ellenderovi do dílny a nejenže mu poděkovala, ale hluboce se mu poklonila, což byl čin téměř neslýchaný – v těch dobách a časech se královny neukláněly před pouhými řemeslníky. Roland měl radost a Ellender, který při výrobě domečku skoro přišel o oči, byl hluboce dojat.

Saša však nezapomněla na svůj milovaný domeček doma, i když ve srovnání s tím novým vypadal obyčejně, a strávila s domečkem od Ellendera – představovala nábyteček, zatápěla ve sporáčku, dívala se, jak se kouří z komínků, a dělala, že se zrovna podává čaj nebo že se bude pořádat velká hostina pro královnu – méně deštivých odpolední než dřív, ještě v patnácti nebo šestnácti letech. Jeden důvod byl velmi

prostý. Není přece žádná zábava hrát si na hostinu, na kterou přijde královna, když je královnou doopravdy. A možná že tento důvod vydal za všechny. Byla už velká a poznala, že všechno je trochu jiné, než v dětství očekávala. Myslela si kdysi, že jednoho dne řekne dost a všechny hračky, hry a panenky odloží stranou. Teď zjistila, že takové rozhodnutí nikdy nepadlo. Hračky ji prostě přestaly bavit. Zájem bledl a bledl, až všechny zářivé radosti dětství pokryl prach a ona na ně zapomněla.

8

Petr, malý chlapec, který měl být jednou králem, měl desítky hraček – ne, jestli vám mám povědět pravdu, měl tisíce hraček. Měl stovky olovených vojáků, se kterými sváděl veliké bitvy, a desítky koníků. Měl různé hry, míče, kostky a kuličky. Měl chůdy, na kterých byl pět stop vysoký. Měl kouzelné skákadlo, na kterém mohl hopsat, a tolik papíru na kreslení, kolik chtěl, a to v dobách, kdy se papír vyráběl moc těžko a mohli si ho dovolit jenom bohatí lidé.

Ale ze všech hraček na hradě měl nejradši mamčin domeček pro panenky. Domeček ze Západního panství nikdy neviděl, takže nejkrásnější domeček byl pro něj tento. Sedával před ním celé hodiny, když venku lilo nebo fičela zimní vichřice z ledově modrého hrdla plného sněhu. Když dostal dětské tetování (to je nemoc, které u nás říkáme plané neštovice), poprosil sluhu, aby mu domeček přinesl na zvláštní stolek a ten postavil nad postel, a hrál si s ním skoro bez přestávky, dokud se neuzdravil.

Moc rád si představoval drobné lidičky, kteří domeček zalidňovali; někdy mu připadali tak skuteční, že je skoro viděl. Mluvil místo nich a měnil různě hlas a všechny si je vymyslel. Tvořili královskou rodinu. Byl tam král Roger, statečný a mocný (nebyl moc vysoký a měl trochu křivé nohy), a ten kdysi zabil draka. Pak tam žila líbezná královna Sára, jeho manželka. A pak jejich chlapeček Pét'a, který je měl rád a oni měli rádi jeho. Nezmiňujeme se samozřejmě ani o všem služebnictvu, které si vymyslel, aby stlalo postele, přikládalo do kamery, nosilo vodu, vařilo jídlo a spravovalo šaty.

Jelikož byl chlapec, některé příběhy, které si v domečku

přehrával, byly poněkud krvelačnější než ty, jež si v dětství vymýšlela Saša. V jednom z nich celý dům obklíčili anduští piráti, chtěli se vloupat dovnitř a celou rodinu vyvraždit. Byla to slavná bitva. Padly desítky pirátů, ale bylo jich přece jenom příliš mnoho. Hotovili se ke konečnému útoku. Než ale vyrazili, přijela králova osobní stráž – tuto roli sehráli Petrovi olovění vojáčky – a pobila ty proklaté anduské mořské psy do posledního. V jiném příběhu vyrazila z nedalekého lesa horda draků (nedaleký les se obvykle rozkládal pod Sašinou pohovkou u okna), kteří chtěli celý dům spálit palčivým dechem. Ale Roger a Pěťa přiběhli se svými luky a všechny draky zabili. „Až celá zem zčernala jejich hnusnou starou krví,“ vyprávěl Petr svému královskému otci ten večer u jídla a Roland ho halasně pochválil.

Když Saša zemřela, Flagg řekl Rolandovi, že podle jeho názoru není správné, aby si chlapec hrál s domečkem pro panenky. Možná to z něj slečinku neudělá, řekl Flagg, ale třeba udělá. Určitě by však nedělalo dobrý dojem, kdyby se to doneslo obyvatelstvu. A takové pikantní drby se obyvatelstvu donesou vždycky. Hrad je plný služebnictva. Sluhové vidí všechno a jazyky mají neposedné.

„Je mu teprve šest,“ řekl Roland nejistě. V přítomnosti Flagga, jeho bílého, vyzáblého obličejě schovaného hluboko v kápi, a jeho kouzelných zaříkad, se cítil vždycky nejistě.

„Šest let je dost, aby se chlapec začal učit, jakou cestou má jít, králi,“ řekl Flagg. „Pořádně o tom přemýšlej. Tvůj úsudek bude správný, stejně jako vždy.“

Pořádně o tom přemýšlej, řekl Flagg, a přesně to král Roland udělal. A abych byl spravedlivý, měl bych říct, že za celých dvacet let svého kralování v Delainu nikdy o ničem tak usilovně nepřemýšlel.

Možná vám to připadá divné, když vezmete v úvahu všechny povinnosti, co jich jen král má – důležité rozhodování, na které zboží uvalí daň a které věci naopak daně zbaví, jestli má nebo nemá vyhlásit válku, jestli má udělit milost nebo potrestat. Možná si říkáte, co znamená rozhodnutí, jestli dovolit nebo nedovolit malému chlapci, aby si hrál s domečkem, ve srovnání se státníckými záležitostmi?

Možná nic, množná hodně. Nechám vás, abyste si to rozhodli

sami. Povím vám, že Roland *nebyl* nejchytřejší král, kterého Delain poznal. Důkladné přemýšlení pro něj vždycky znamenalo pernou práci. Měl pocit, jako by se mu v hlavě převalovaly balvany. Oči se mu zamlžovaly a ve spáncích mu bušilo. Když se hluboce zamyslel, ucpával se mu nos.

V mládí ho ze studia slohu, matematiky a dějepisu tak strašně bolívala hlava, že mu dovolili, aby školy ve dvanácti letech nechal a dělal, co uměl nejlépe: chodil na lov.

Snažil se ze všech sil být dobrým králem, ale měl pocit, že nikdy nedokáže být dost dobrý ani dost chytrý, aby vyřešil problémy království nebo správně rozhodoval, a věděl, že když rozhodne špatně, lidé budou trpět.

Kdyby byl slyšel, co Saša po hostině vypráví Petrovi o králich, naprosto by souhlasil. Králové *byli* opravdu větší než jiní lidé a někdy – častokrát – si přál, aby byl menší. Pokud někdy v životě budete vážně pochybovat o tom, jestli jste pro nějaký úkol dost dobří, pak poznáte, jak mu bylo. Možná však nevíte, že takové starosti se po nějaké době začnou samy přikrmovat. Váš pocit, že nejste pro nějakou práci dost dobří, třeba není zpočátku pravdivý, časem ale pravdivý být může. To se stalo Rolandovi a ten se postupem času začal stále víc spoléhat na Flagga. Občas ho napadla nepříjemná myšlenka, že skutečným králem je Flagg – kromě titulu – ale takové starosti na něj padaly jenom pozdě v noci. Ve dne byl vděčný za Flaggovu podporu.

Kdyby nebylo Saši, Roland by byl možná ještě horším králem, než nakonec byl, protože tichý hlásek, který někdy za bezesné noci slychal, přehlušil vděčnost přetrvávající ze dne.

Flagg skutečně *vládl* a Flagg byl velmi špatný člověk. Ještě o něm budeme muset pohovořit, bohužel, ale prozatím ho s radostí necháme běžet.

Saša nalomila Flaggovu moc nad Rolandem. Její rady byly rozumné a dobré a byly mnohem laskavější a spravedlivější než ty kouzelníkovy. Nikdy Flagga neměla ráda – málokdo v Delainu ho měl rád a mnozí se otřásli už při zvuku jeho jména – ale její nechuť byla mírná. Možná by však měla úplně jiné pocity, kdyby věděla, jak bedlivě a s rostoucí jedovatou nenávisí ji Flagg pozoruje.

Flagg jednou *opravdu* Saše podstrčil jed. Stalo se to, když Saša požádala Rolanda, aby dal milost několika vojenským zběhům, které Flagg chtěl popravít na náměstí Jehly. Zběhové podle něj dávali špatný příklad. Když vyvážnou tihle bez nejvyššího trestu, jiní by je mohli napodobit. Jediný způsob, jak je odradit, je prý ukázat jim hlavy opovázlivců. Vojáci, kteří by ještě měli chuť zběhnout, se podívají na hlavy obsypané mouchami a s vyhaslýma očima a pochopí, že služba králi je vážná věc.

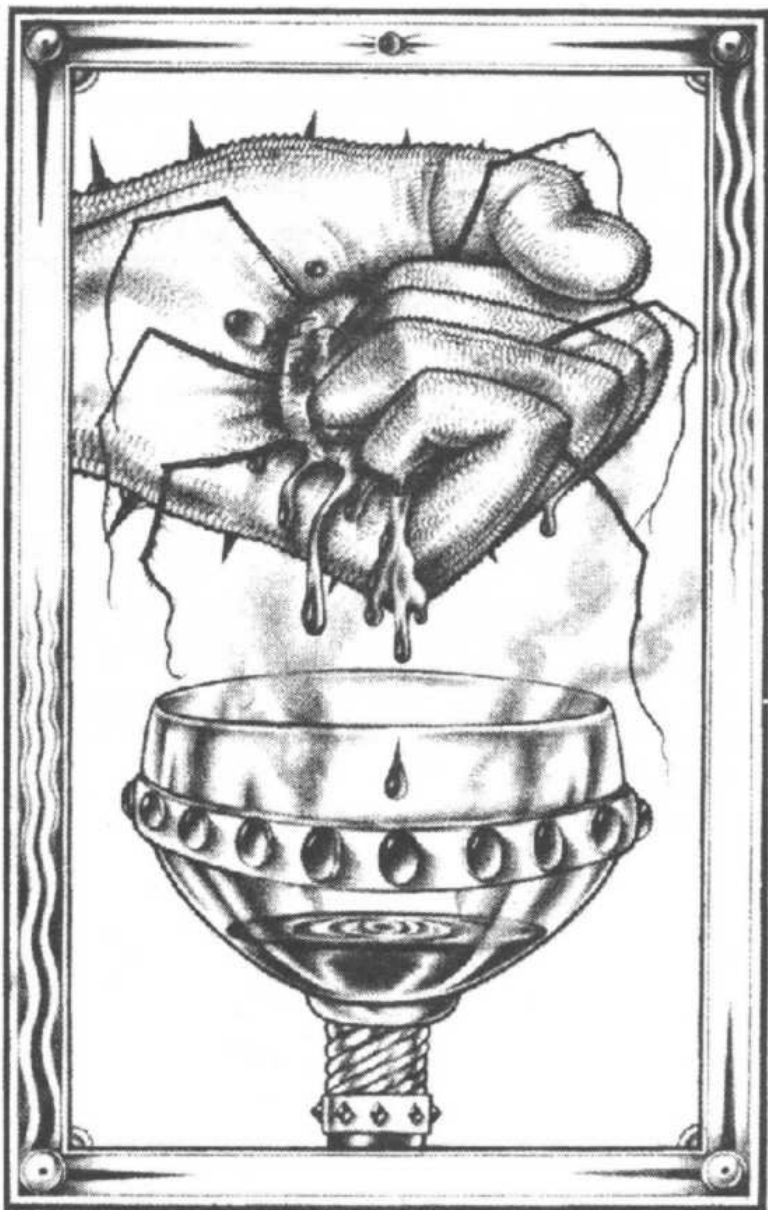
Saša však od jedné komorné zjistila o tom případě fakta, která Roland neznal. Matka staršího chlapce vážně onemocněla. Mladík měl ještě tři mladší bratříčky a dvě sestřičky. Všichni by v tuhé delainské zimě zemřeli, kdyby mládenec neopustil tábor, neodešel domů a nenasekal pro matku dříví. Ten druhý mladík šel s ním, protože byli nejlepšími přáteli a uzavřeli spolu pokrevní bratrství. Kdyby nebylo přítele, samotnému chlapci by trvalo dva týdny, než by nasekal dost dříví, aby rodina vydržela přes zimu. Oběma to zabralo šest dnů usilovné práce. To ovšem případ stavělo do jiného světla. Roland také velmi miloval svou matku a rád by za ni položil život. Zahájil šetření a zjistil, že Saša měla pravdu. Zjistil také, že zběhové utekli, teprve když krutý velitel několikrát odmítl vyslechnout jejich žádost o soucit a udělení dovolenky, a jakmile nasekali čtyři sáhy dříví, hned se vrátili, i když oba věděli, že půjdou před vojenský soud a katova sekera je nemine.

Roland jim udělil milost.

Flagg pokyvoval hlavou, usmíval se a řekl pouze: „Tvá vůle je vůle Delainu, králi.“

Za všechno zlato ve Čtyřech královstvích by nedopustil, aby Roland zahlédl zuřivý vztek, který mu bouřil v srdci, když ho král neposlechl. Rolandovo rozhodnutí o omilostnění těch mládenců lidé v Delainu velmi chválili, protože hodně poddaných znalo okolnosti případu, a ti, kdo je neznali, se je od ostatních rychle dozvěděli. Rolandovo moudré a soucitné rozhodnutí si lidé připomínali, když král vydával jiné, méně lidské vyhlášky (které se jako vždy vylíhly ve Flaggově hlavě). Na tom však Flaggoví nezáleželo. On chtěl ty drzé kluky zabít a Saša mu to překazila. Proč si Roland nevzal jinou

ženskou? Stejně žádnou z nich neznal a vůbec se o ženy nezajímal. Proč si nevzal jinou? No, na tom nesejde. Flagg se při udělení milosti usmíval, ale v duchu si přísahal, že půjde Saše na pohřeb.

Té noci, kdy Roland podepsal milost, odešel Flagg do své

ponuré pracovny ve sklepe. Tam si natáhl tlustou rukavici a vytáhl pavouka smrtáka z klícky, kde ho dvacet let choval a krmil mladými myškami. Každá myš, kterou pavoukovi předložil, měla v sobě jed a umírala; Flagg to dělal, aby posílil pavoučí jed, který už tak byl nesmírně silný. Pavouk byl rudý jako krev a velký jako krysa. Jeho nafouklé tělo překypovalo jedem; jed mu odkapával z žihadla v průzračných kapkách, které vypalovaly Flaggovi do stolu kouřící díry.

„Teď zemřeš, krasavče, a zabiješ královnu,“ zašeptal Flagg a rozmáčkl pavouka v rukavici, která byla vyrobena z kouzelné ocelové tkaniny, odolné vůči jedu – přesto pak večer, když šel spát, měl ruku oteklou a zrudlou a cukalo mu v ní.

Z těla rozmáčknutého pavouka, který sebou ještě škubal, chrstl jed do poháru. Flagg nalil na smrtonosnou tekutinu brandy a pak všechno smíchal. Když vytáhl lžičku z poháru, byla pokroucená a skoro bez tvaru. Královna jen jednou usrkne a padne k zemi mrtvá. Zemře rychle, ale velmi bolestivě, pomyslel si Flagg spokojeně.

Saša měla ve zvyku vypít každý večer sklenku brandy, protože často těžko usínala. Flagg přivolal sluhu, aby jí ten nápoj odnesl.

Saša se nikdy nedozvěděla, jak těsně se k ní toho večera přiblížila smrt.

Chvilku poté, co namíchal smrtonosný nápoj, těsně předtím, než sluha zaklepal, vylil Flagg jed do kanálku uprostřed podlahy a pak tiše poslouchal, jak potrubí syčí a bublá. Obličej měl zkřivený nenávistí. Když syčení utichlo, vši silou mrštil křišťálovým pohárem do vzdáleného rohu. Rozletěl se na kusy jako bomba.

Sluha zaklepal a vešel.

Flagg ukázal na místo, kde se třpytily střepy. „Rozbil jsem pohár,“ řekl. „Uklid' to. Vezmi si koště, hlupáku. Jestli se těch střepů dotkneš, budeš litovat.“

10

V poslední chvíli vylil jed do kanálu, protože si uvědomil, že by ho lehce odhalili. Kdyby Roland miloval mladou královnu jen o trochu méně, Flagg by se odvážil. Ale bál se, že Roland by v bolestném vzteku nad ztrátou manželky neměl klidu, dokud by vraha

nevypátral a neviděl jeho hlavu na kůlu na vrcholku Jehly. Takový zločin by nenechal bez pomsty, bez ohledu na to, kdo ho spáchal. A našel by vraha?

Podle Flaggova názoru by to asi dokázal.

Roland byl přece vynikající lovec.

Saša tedy vyvázla – chráněna Flaggovým strachem a manželovou láskou. A Flagg měl zatím jistotu, že mu král bude často popřávat sluchu.

Co se však týče domečku pro panenky – v tomto bodě se dá říct, že vyhrála Saša, přestože mrtvá královna tou dobou Flaggovi už dávno nedělala vrásky.

Kapitola 03

11

Pár dní poté, co se Flagg tak nelichotivě vyjádřil o domečcích na hraní a královských slečinkách, vešel Roland potichu do ranního salonku mrtvé královny a nepozorovaně se díval, jak si syn hraje. Král stál mezi dveřmi, čelo hluboce zachmuřené. Přemýšlel mnohem usilovněji, než byl zvyklý, a to znamenalo, že se mu v hlavě převalují balvany a má ucpaný nos.

Viděl, že Petr si hraje s domečkem a přehrává si přitom příběhy a že ty příběhy, které si vymýšlí, vůbec nejsou jako od slečinky. Byly to příběhy plné krve, dunění hromu, armád a draků. Jinými slovy to byly příběhy podle králova vkusu. Objevil v sobě toužebné přání přidat se k synovi, pomoci mu vymýšlet ještě lepší příběhy, ve kterých by hrál roli ten domeček se svým úžasným zařízením a vymyšlenou rodinou. A hlavně chápal, že Petr si hraje se Sašiným domečkem, aby si v srdci zachoval Sašu živou, a tohle Roland schvaloval ze všeho nejvíc, protože se mu po manželce velmi stýskalo. Někdy se cítil tak sám, že skoro plakal. Králové však nepláčou... a pokud se jednou či dvakrát po Sašině smrti probudil s promočeným polštářem, co má být?

Král odešel z pokoje stejně tiše, jak přišel. Petr ho nezahlédl. Roland pak skoro celou noc nespal a důkladně přemýšlel o tom, co viděl, a i když pro něj bylo těžké snášet Flaggův nesouhlas, přijal kouzelníka hned ráno na soukromé audienci, než jeho rozhodnost stačila zeslábnout, a pověděl mu, že si věc pečlivě rozmyslel a rozhodl, že by se mělo Petrovi dovolit, aby si hrál s domečkem tak dlouho, jak si bude přát. Podle jeho přesvědčení to prý chlapci nijak neškodí.

Když to ze sebe vysypal, neklidně se opřel zády v křesle a čekal, že Flagg něco namítne. Nic takového se však nestalo. Flagg jenom pozvedl obočí – Roland to sotva viděl v černém stínu kapuce, kterou Flagg stále nosil – a řekl: „Tvá vůle, králi, je vůlí celého království.“

Roland podle tónu řeči poznal, že Flagg považuje jeho

rozhodnutí za špatné, ale ten tón mu také pověděl, že Flagg už o tom nebude dál mluvit. Z hloubi duše se mu ulevilo, že vyvázl tak lacino. Později toho dne Flagg prohlásil, že by sedláci z Východního panství snesli vyšší daně, i když jim loňské sucho zničilo skoro celou úrodu, a Roland dychtivě souhlasil.

Po pravdě řečeno odpor toho starého hlupáka (takto Flagg Rolanda v duchu nazýval) ohledně domečku na hraní neznamenal pro kouzelníka vůbec nic. Důležité bylo zvýšení daní ve Východním panství. A Flagg skrýval tajemství, které ho upřímně těšilo. Nakonec se mu Sašu přece jen podařilo zavraždit.

12

Když se v těch dobách královna nebo jiná urozená žena uchýlila na lože, aby porodila dítě, přivolali k ní porodní bábu. Lékaři byli jen muži a žádný muž nesměl být u ženy, která měla rodit. Porodní bába, která pomáhala na svět Petrovi, se jmenovala Anna Crookbrowsová, z Třetí Jižní ulice. Zavolali ji znovu, když přišla Sašina hodinka s Tomášem. Anně bylo přes padesát, když začaly Sašiny druhé porodní bolesti, a byla vdova. Měla jednoho syna, ale toho ve dvacátém roce věku stihla třaslavá nemoc, která své oběti vždycky po letech utrpení zabila krutou a bolestivou smrtí.

Milovala svého chlapce nade vše a nakonec, když všechny prostředky selhaly, šla za Flaggem. To se stalo před deseti lety, to ještě nebyl na světě ani jeden princ a Roland byl svobodný. Flagg ji přijal ve svém zatuchlém sklepení, které bylo hned vedle žalářů – během rozhovoru ustrašená žena slyšela vzdálený řev nešťastníků, kteří už léta nezahlédli slunce. A celá rozechvělá si pomyslela, že pokud jsou blízko žaláře, pak není daleko ani mučírna. A ve Flaggově bytě jí taky nebylo moc dobře. Na zemi byly křídou nakresleny podivné barevné obrazce. Když mrkla, připadalo jí, že se obrazce proměnily. V kleci, pověšené na dlouhých černých okovech, krákal a chvílemi mluvil sám se sebou dvouhlavý papoušek, jedna hlava cosi říhala, druhá hlava odpovídala. Z polic se na ni mračily plesnivé knihy. V temných koutech tkali pavouci sítě. Z pracovní táhla směs divných chemických zápachů. Přesto nějak vypověděla svůj příběh a pak ustrašeně a napjatě čekala.

„Mohu tvého syna vyléčit,“ řekl konečně.

Ošklivá tvář Anny Crookbrowsové se radostí proměnila skoro do krásy. „Můj pane!“ vyhrkla a nic jiného už nevymyslela, takže opakovala znovu: „Ach, můj pane!“

Ale Flaggův bledý obličej ve stínu kápě zůstal nepřístupný a zamyšlený a bába se znovu polekala.

„Co bys zaplatila za takový zázrak?“ zeptal se.

„Cokoliv,“ vyhrkla a myslela to vážně. „Ach můj pane Flaggu, cokoliv!“

„Chci od tebe jednu laskavost,“ řekl. „Vyhovíš mi?“

„S radostí!“

„Ještě nevím, co to je, ale až přijde čas, budu to po tobě chtít.“

Padla před ním na kolena a on se k ní sklonil. Kápě mu sklouzla a jeho tvář byla opravdu strašná. Byla to bílá tvář mrtvoly s černými dírami místo očí.

„A jestli mou žádost odmítneš, ženo...“

„Neodmítnu! Ach můj pane, neodmítnu! Neodmítnu! Přísahám na jméno svého drahého manžela!“

„Dobrá tedy. Zítra večer, až se setmí, ke mně přiveď svého syna.“

Druhý den večer přivedla ubohého chlapce. Třásl se a chvěl, hlava mu bláznivě poskakovala, oči se koulely. Na bradě se mu třpytila slina. Flagg podal ženě pohár s jakýmsi tmavým, švestkově zbarveným nápojem. „Ať to vypije,“ řekl. „Popálí si ústa, ale ať to vypije do poslední kapky. Pak mi toho hlupáka odved’ z očí.“

Potichu synovi cosi řekla. Třas na chvílku vzrostl, jak se chlapec snažil kývnout hlavou. Vypil tekutinu do dna a pak se s jekotem skácel.

„Odved’ ho,“ řekl Flagg.

„Ano, odved’ ho!“ vykřikla jedna papouščí hlava.

„Odved’ ho, tady se nesmí rvát!“ zařvala druhá hlava.

Odvedla ho domů, přesvědčená, že Flagg ho zabil. Ale druhého dne třesavka chlapce nadobro opustila a byl zdrav.

Roky mýjely. Když se Saša chystala porodit Tomáše, Flagg bábu zavolal a pošeptal jí cosi do ucha. Byli sami u něj pod zemí, ale i tak bylo lepší tak strašlivý rozkaz vyslovit šeptem.

Obličej Anny Crookbrowsové smrtelně zbledl, ale vzpomněla si

na Flaggova slova: *Jestli odmítneš...*

A král bude mít přece dvě děti. Ona má jen jedno. A kdyby se král chtěl znovu oženit a mít ještě další, budiž mu přáno. V Delainu byla spousta žen.

Odešla tedy k Saše, chlácholivě k ní promlouvala a v rozhodném okamžiku se jí v ruce zablýskl nožík. Nikdo neuviděl drobný řez, který učinila. Po chvíli Anna zvolala: „Tlač, královno! Zatlač, protože dítě už chce ven!“

Saša zatlačila. Tomáš z ní vyšel lehce, jako když se dítě sklouzne po skluzavce. Ale na prostěradlo se vyhrnula Sašina krev. Deset minut poté, co Tomáš přišel na svět, byla matka mrtvá.

Flagg si tedy nedělal starosti s nějakým hloupým domečkem na hraní. Důležité bylo, že Roland stárnul, kouzelníkovi se do cesty nepletla žádná královna a princ nebyl jedináček, Flagg si mohl dokonce vybrat ze dvou.

Petr byl samozřejmě starší, ale to nevadilo. Petra mohl odklidit, kdyby se časem ukázalo, že se nehodí pro Flaggovy plány. Byl přece malý a nemohl se bránit.

Pověděl jsem vám, že Roland nikdy za celou svou vládu nepřemýšlel déle a usilovněji než o této otázce – jestli má nebo nemá Petrovi dovolit, aby si hrál se Sašiným domečkem pro panenky, překrásně zrobeným velkým Ellenderem. Pověděl jsem vám, že výsledkem jeho přemýšlení bylo rozhodnutí, které se Flaggovi nelíbilo. Také jsem vám řekl, že Flagg tomu nepřikládal valnou důležitost.

Opravdu to nebylo důležité? To si musíte rozhodnout sami, až mě vyslechnete do konce.

13

Teď necháme uplynout řadu let, jako když se mávne kouzelnou hůlkou – na pohádkách je báječné, že v nich čas může ubíhat rychle, když se neděje nic důležitého. Opravdový život takový není a to je asi dobře. Čas ubíhá rychleji jenom v dějepise a je snad dějepis něco jiného než velká pohádka, kde místo roků ubíhají celá staletí?

Během těch let Flagg oba chlapce bedlivě pozoroval – pozoroval přes stárnoucí královo rameno, jak rostou, a počítal, který by měl být

králem, až Rolanda nebude. Netrvalo dlouho a došel k rozhodnutí, že by to měl být Tomáš, ten mladší. Sotva totiž bylo Petrovi sedm let, Flagg věděl, že se mu ten chlapec nelíbí. A když bylo Petrovi devět, Flagg učinil podivný a nepříjemný objev: Petra se totiž bál.

Chlapec byl silný, přímý a hezký. Měl tmavé vlasy a tmavě modré oči, jak je obvyklé u lidí ze Západního panství. Někdy, když Petr rychle vzhlédl, pohybem hlavy připomněl otce. Jinak byl vzhledem i chováním po Saše. Na rozdíl od svého malého otce s křivýma nohama a neohrabanou chůzí (Roland se pohyboval půvabně jen na koni) byl Petr vysoký a štíhlý. Měl rád lov a lovil dobře, ale nevyžíval se v tom. Měl také rád výuku – jeho nejoblíbenějšími předměty byl zeměpis a dějepis.

Jeho otce vtipy mátlý a rozčilovaly; pointu mu museli většinou vysvětlovat a legrace tím pádem vzala za své.

Rolandovi se líbilo, když šašci předstírali, že uklouzli po banánové slupce nebo se srazili hlavami nebo když ve Velké síni sváděli dortové bitvy. Takové věci odpovídaly Rolandově představě o dobré švandě. Petrův smysl pro humor byl mnohem vytříbenější a bystřejší a jeho veselý chlapecký smích se často rozléhal palácem, takže se sluhové na sebe spiklenecky usmívali.

Mnoho chlapců na Petrově místě by si příliš uvědomovalo své vysoké postavení a nehrálo by si s dětmi, které by nepatřily do jejich vrstvy, ale Petr si našel nejlepšího kamaráda v Benovi Staadovi, když bylo oběma osm. Benova rodina nebyla urozená, a i když Ondřej Staad, Benův otec, měl z matčiny strany jakýsi chabý nárok na modrou krev, určitě nebyl šlechtic. Ondřeji Staadovi by se dalo říkat nejvýš „vladyka“ a jeho chlapci „vladykův syn“. Jenomže na kdysi vlivnou Staadovu rodinu přišly špatné časy; je jisté, že princ si mohl najít ještě méně vhodného nejlepšího přítele, výběr ale neměl velký.

Potkali se na dožínkách, když bylo Petrovi osm. Dožínky se konaly každý rok a pro krále a královny byly únavné, a to je ještě lichotivé slovo; jen se tam dali vidět, rychle pronesli tradiční přípitek, a když udělili svolení statkářům, aby se bavili, a poděkovali jim za další plodný rok (to patřilo k obřadu, i když úroda byla špatná), rychle mizeli. Kdyby byl takovým králem i Roland, Petr a Ben by nikdy nedostali příležitost poznat se. Jak už jste však možná uhodli, Roland dožínky *miloval*, každý rok se na ně těšil a obyčejně

zůstával až do konce (a nejednou ho odnášeli opilého a hlasitě chrápajícího).

Petr a Ben se náhodou sešli jako pár při trojnohém závodě v pytlích a vyhráli... i když daleko těsněji, než se zprvu zdálo. Vedli skoro o šest délek, když tu najednou zakopli a Petr si zranil ruku.

„Promiň, můj princ!“ vykřikl Ben. Celý zbledl a v duchu už možná viděl sklepní žaláře (a já vím, že je určitě viděli jeho rodiče, kteří závod sledovali ze strany; Ondra Staad s oblibou bručel, že

kdyby nebylo aspoň smůlovatého štěstí, Staadové by neměli štěstí vůbec); Benovi však bylo spíš líto, že způsobil někomu bolest, nebo se divil, že krev budoucího krále je stejně červená jako jeho.

„Nehloupni,“ křikl Petr netrpělivě. „Byl to moje vina, ne tvoje. To já byl nešikovný. Honem se zvedni. Už nás dohánějí.“

Oba chlapci, proměnění v jedno neohrabané trojnohé zvíře, protože pytel pevně svázal Petrovu levou a Benovu pravou nohu dohromady, se dokázali zvednout a znovu vyrazit vpřed. Pád však oběma

pořádně otřásl a dlouhý náskok se smrškl skoro na nulu.

Když už dobíhali k cílové čáře, kde je zástupy statkářů zuřivě povzbuzovaly (nemluvě o Rolandovi, který stál mezi nimi a neměl ani v nejmenším pocit, že tam snad nepatří, začali je dohánět dva velicí, upocení statkářští synci. Zdálo se, že Petra a Bena na posledních deseti yardech předběhnou.

„*Rychleji, Petře!*“ hulákal Roland a rozmachoval se džbánem medoviny s takovým nadšením, že si ho skoro celý vylil na hlavu. Byl ale tak rozčilený, že si toho ani nevšiml. „*Zajíc, synku! Utíkej*

jako zajíc! Ty halamy už máte za zadkem u už vás skoro mají!“

Benova matka začala naříkat a proklínat osud, který svedl dohromady jejího synka s princem.

„Jestli prohrají, nechá uvrhnout našeho Bena do nejhlubšího žaláře na hradě,“ kvílela.

„Tíše, ženo,“ okřikl ji Ondra. „Nenechá. Je to dobrý král.“ Věřil tomu, ale i tak se bál. Koneckonců, jaké že to měli Staadové štěstí?

Ben se mezitím začal hihňat. Užasl sám nad sebou, ale nemohl si pomoci. „On říkal, abys utíkal jako zajíc?“

Petr se také začal smát. Nohy ho hrozně bolely, po pravé paži mu tekla krev a obličej, který získal zajímavý, tmavě fialový odstín, mu zaléval pot, ale také se neudržel. „Ano, přesně to říkal.“

„Tak budeme skákat!“

Nevypadali zrovna jako zajíci, když překročili cílovou čáru; vypadali spíš jako párek prapodivných kulhavých vran. Jenom zázrakem znovu neupadli. Podařily se jim tři neohrabané skoky. Třetím se přenesli přes cílovou čáru, tam se zhroutili a chechtali se na celé kolo.

„Zajíc!“ ječel Ben a ukazoval na Petra.

„Ty sám jsi zajíc!“ ječel Petr a ukazoval na Bena.

Smíchy bez dechu se popadli kolem ramen, a pak je silní statkáři (mezi nimi i Ondřej Staad, a ten nikdy nezapomněl, jaký to byl pocit, když cítil tíhu svého synka spolu s princem) odnesli na ramenou na místo, kde jim Roland navlékl na krk modré stuhy. Pak jim oběma uštědřil mlaskavé políbení na tvář a za divokého jásotu a výskání statkářů jim vylil na hlavu zbytek medoviny ze džbánu. Ani nejstarší strejc nepamatoval den, kdy by se běžel tak napínavý závod.

Chlapci strávili zbytek dne spolu a nejradši by spolu strávili zbytek života. Jenomže i osmiletý chlapec má určité povinnosti (a když má být jednou králem, má jich ještě víc), takže nemohli být spolu tak často, jak chtěli, ale scházeli se, jak mohli.

Někteří nad tím přátelstvím ohrnovali nos a říkali, že není správné, aby se budoucí král kamarádil s klukem, který není o moc lepší než obyčejný pohůnek. Většinou je však lidé schvalovali; nejednou zaznělo nad hlubokými poháry v hostincích Delainu, že Petr dostal to nejlepší z obou rodičů – matčinu hlavu a otcovu lásku k prostému lidu.

V Petrovi očividně nebylo žádné zlo. Nikdy neprodělal období, kdy by trhal křídla mouchám nebo zapaloval psům oháňky, aby viděl, jak utíkají. Naopak se jednou zastal koně, kterého měl Josef, vrchní královský podkoní, utratit... a právě to je ta chvíle, kdy si náš příběh našel cestu k Flaggovi, protože tehdy se kouzelník začal bát staršího králova syna a napadlo ho, že nebude moci chlapce tak dlouho přehlížet, jak si kdysi myslel. Protože v příhodě s koněm se zlomenou nohou Petr prokázal odvahu a neochvějnou rozhodnost, což se Flaggovi vůbec nelíbilo.

Kapitola 04

14

Petr procházel výběhem, když tu uviděl koně, uvázaného ke sloupku před stájemi. Kůň držel jednu zadní nohu zvednutou. Zatímco se Petr díval, Josef si plivl do dlaní a zvedl těžkou palici. Bylo zřejmé, k čemu se chystá. Petra to překvapilo i vyděsilo. Rozběhl se k Josefovi.

„Kdo ti řekl, abys toho koně zabil?“ zeptal se.

Josef, statný šedesátník v plné síle, pracoval v paláci odjakživa. Vůbec nebyl zvědavý na to, aby se mu nějaký usmrkanec pletl pod ruce, i když šlo o prince. Upřel na Petra hrozivý, tvrdý pohled, který měl chlapce zastrašit. Petrovi bylo sotva devět, ale jen zrudl a neustoupil. Zdálo se, že vidí v mírných hnědých očích koně pohled, který říká: *Ty jsi má jediná naděje, ať jsi kdo jsi. Prosím tě, udělej, co můžeš.*

„Můj táta a před ním jeho táta a ještě před ním jeho táta,“ pravil Josef, když seznal, že přece jenom bude muset něco říct. „*Oni* mi řekli, abych ho zabil. Kůň se zlomenou nohou je všem na obtíž a nejvíc sobě samýmu.“ Pozvedl palici. „Myslíš si, že tohle kladivo je vražedná zbraň, ale až budeš starší, pochopíš, k čemu je vlastně v takových případech dobrý... k ráně z milosti. Teď uхни, aby tě to nezacákalo.“

Zvedl palici oběma rukama.

„Polož ji,“ řekl Petr.

Do Josefa jako když hrom udeří. Nikdy s ním takto nikdo nejednal.

„Co? Co? Co to povídáš?“

„Slyšel jsi. Řekl jsem *polož tu palici*.“ Při těch slovech Petr klesl hlasem. Josef si najednou uvědomil – opravdu, do hloubi duše uvědomil – že v tom zaprášeném výběhu stojí budoucí král a poručí mu. Kdyby něco takového Petr skutečně vyslovil – kdyby tam v tom prachu stál a kvičel *Řekl jsem polož ji, polož ji, budu jednou králem, slyšíš, tak tu palici polož!*, Josef by se jen pohrdavě zasmál, odplivl si

a ukončil život chromého koně jediným pořádným rozmachem svalnatých paží. Ale Petr nic takového neřekl; přikazoval pouze hlasem a očima.

„Tvůj otec o tom uslyší, princátko,“ řekl Josef.

„A od tebe to uslyší už podruhé,“ odpověděl Petr. „Nechám tě dokončit práci bez dalších stížností, pane vrchní podkoní, pokud ti budu moci položit jedinou otázku a ty odpovíš ano.“

„Ptej se,“ vybídl ho Josef. Chlapec na něj udělal velký dojem, i když se tomu Josef bránil. Když mu Petr řekl, že on sám otci o příhodě řekne, Josef věřil, že to myslí vážně – ta prostá pravda svítila chlapci z očí. Také mu ještě nikdo v životě neřekl pane vrchní podkoní a to se mu zamlouvalo.

„Viděl to zvíře koňský doktor?“ zeptal se Petr.

Josef strnul. „To je ta otázka? *Tohle?*“

„Ano.“

„Páni bozi drazí, *ne!*“ zařval a když si všiml, jak sebou Petr trhl, ztišil trochu hlas, dřepl si k chlapci a pokusil se to vysvětlit. „Kůň se zlomenou nohou je vyřízenej, Výsosti. Nadobro vyřízenej. Noha se mu pořádně nezahojí. A dostane otravu krve. Kůň má hrozný bolesti. *Hrozný* bolesti. Nakonec mu srdce pukne únavou nebo dostane zápal mozku a zešlíví. Teď chápeš, jak jsem to myslel, když jsem říkal, že ta palice je spíš milosrdenství než vražda?“

Petr dlouho a hluboce přemýšlel, hlavu skloněnou. Josef mlčel, dřepěl před ním v pozici vyjadřující úctu, kterou si skoro neuvědomoval, a nerušil ho.

Petr zvedl hlavu a zeptal se: „Tvrdíš, že to říkají všichni?“

„Všichni, Výsosti. Můj táta...“

„Tak se podíváme, jestli to říká taky koňský doktor.“

„*Ááá... PCHE!*“ zařval podkoní a hodil palici přes celý dvůr. Vletěla do prasečí ohrady a zapadla hlavou do bláta. Prasata chrochtla a zakvičela a vynadala mu svou prasečí hatmatilkou. Josef stejně jako Flagg nebyl zvyklý, aby ho někdo neposlouchal, a vůbec si prasat nevyšímal.

Vstal a rázně odkráčel pryč. Petr se za ním ustaraně díval, přesvědčený, že má průšvih a za tento kousek ho čeká důkladný výprask. Potom se podkoní v půli cesty otočil a na tváři se mu objevil nepatrný, kyselý úsměv jako sluneční paprsek za šedivého

rána.

„Tak utíkej pro toho svýho koňského doktora,“ řekl. „Přiveď ho sám, synku. Najdeš ho nejspíš v tý jeho ordinaci pro zvířata na konci Třetí Východní ulice. Dám ti dvacet minut. Jestli se s ním do tý doby nevrátíš, praštím koně do palice, princ neprinc.“

„Ano, pane vrchní podkoní!“ zaječel Petr. „Děkuju!“ A uháněl.

Když se vrátil s mladým koňským doktorem, celý zadýchaný a zpocený, byl si jist, že kuň už bude mrtvý; slunce mu prozradilo, že uplynulo třikrát dvacet minut. Ale Josef ze zvědavosti počkal.

Léčení koní a veterinární medicína byly tehdy v Delainu úplně novinky a tento mladík byl teprve třetí nebo čtvrtý člověk, který se tímto oborem zabýval, takže Josefova kyselá nedůvěra byla pochopitelná. Ani koňský doktor neměl radost, že ho z ordinace tahá schvácený, vykulený princ, ale trochu se uklidnil, když uviděl pacienta. Klekl si ke zvířeti a rukama jemně prohmatával zlomenou nohu a přitom si potichu brumlal. Klisna jednou přešlápla, jako by ji cosi zabolelo. „Klid, kobyлко,“ konejšil ji koňský doktor, „jenom klid.“ Kobyla se uklidnila. Petr to všechno sledoval, napjatý k prasknutí. Josef se díval s rukama založenýma na hrudi a palicí opřenou poblíž. Jeho mínění o koňském doktorovi se trochu vylepšilo. Ten chlapík byl mladý, ale ruce měl jemné a jisté.

Nakonec koňský doktor pokývl hlavou, vstal a z rukou si oprášil špínu.

„Tak co?“ zeptal se Petr napjatě.

„Utrat' ji,“ řekl koňský doktor rozhodně Josefovi a vůbec si Petra nevšímal.

Josef ihned zvedl palici, protože jiný závěr ani neočekával. Ale nijak ho nepotěšilo, že měl pravdu, jak se ukázalo; polekaný výraz na chlapcově tváři ho zasáhl rovnou do srdce.

„Počkej!“ vykřikl Petr, a i když byl jeho drobný obličej plný úzkosti, hlas se mu znovu prohloubil, takže vypadal mnohem, mnohem starší než na svůj věk.

Koňský doktor se na něj překvapeně podíval.

„Chceš říct, že umře na otravu krve?“ zeptal se Petr.

„Cože?“ podivil se doktor a zahleděl se na Petra s novým zájmem.

„Umře na otravu krve, když ji necháme naživu? Nebo jí pukne

srdce? Nebo zešlí?“

Koňský doktor byl očividně zmatený. „O čem to mluvíš? Otrava krve? Žádnou otravu nemá. Zlomenina se hojí docela dobře.“ Podíval se trochu pohrdavě na Josefa. „Už jsem takové povídačky slyšel. Není na nich za mák pravdy.“

„Když si to myslíš, musíš se ještě hodně učit, chlapče,“ odvětil Josef.

Petr si jich nevšímal. Teď se divil on. Zeptal se mladého koňského doktora: „Proč tedy říkáš vrchnímu podkonímu, aby tu klisnu zabil, když se může uzdravit?“

„Vaše Výsosti,“ odpověděl koňský doktor pohotově, „té kobyle by se musely nejméně měsíc každý den a noc dávat obklady, aby se do rány nedostala infekce. To by se snad dalo zvládnout, ale k čemu? Kobyla už bude pořád kulhat. Kůň, který kulhá, nemůže pracovat. Kůň, který kulhá, nemůže běhat na dostizích. Kůň, který kulhá, jenom žere a žere a vůbec si na píci nevydělá. Proto by se měl utratit.“

Spokojeně se usmál. Obhájil své stanovisko.

Ale sotva se Josef znovu chopil palice, Petr řekl: „Já jí budu vyměňovat obklady. Kdybych někdy nemohl, zaskočí za mě Ben Staad. A kobylka bude dobrá, protože bude moje, a já na ní budu jezdit, i kdyby kulhala tak hrozně, že z ní dostanu mořskou nemoc.“

Josef se rozchechtal a poplácal chlapce po zádech, až mu zuby zacvakaly. „Máš laskavý a statečný srdce, hochu, ale kluci lehko slibují a pak toho litují. Řekl bych, že to bude i tvůj případ.“

Petr na něj klidně pohlédl. „Já to myslím vážně.“

Josef se přestal smát, jako když utne. Pořádně se na chlapce podíval a viděl, že ten kluk to opravdu myslí vážně... nebo je o tom aspoň přesvědčený. V jeho tváři nebylo ani stínu pochybnosti.

„Dobře! Nemůžu tu postávat celý den,“ řekl koňský doktor, který znovu našel svůj rozhodný a důležitý tón. „Diagnózu jsem vám určil. Učet dostane královská pokladna... Možná ho uhradíš z kapesného, Výsosti. V každém případě se mě další rozhodování netýká. Dobrý den.“

Petr a vrchní podkoní se dívali, jak doktor odchází z ohrady a za patami se mu táhne dlouhý odpolední stín.

„Je důležitěj jako kupka hnoje,“ zahučel Josef, když doktor vyšel

z brány a ocitl se z doslechu a nemohl tedy odporovat. „Dej na mě, Výsosti, a ušetříš si velké žal. Nikdy jsem neslyšel, že by kůň, kterej si zlámal nohu, nedostal otravu krve. Je to Boží řízení.“

„Chci si o tom promluvit s otcem,“ řekl Petr.

„To budeš muset,“ odsekl Josef zhurta... ale když Petr zamířil pryč, usmál se. Pomyslel si, že chlapec si vedl dobře. Pro otce bude věc cti dohlédnout, aby chlapec dostal výprask za to, že se plete do záležitostí starších, ale vrchní podkoní věděl, že Roland si ve svém vysokém věku obou synů velmi váží – Petra možná trošku víc než Tomáše – a věřil tedy, že chlapec svého koně dostane. Samozřejmě mu také pukne srdce, až kůň zcepení, ale to už není jeho věc, jak správně podotkl koňský doktor. Podkoní leccos věděl o výcviku koní; výcvik princů raději přenechával povolanejším rukám.

Petr *dostal* výprask za to, že se plete do věcí vrchního podkoního, a i když to pro jeho pálicí zadek nebyla žádná útěcha, Petrova hlava chápala, že otec mu prokázal velkou čest tím, že se výprasku ujal sám, místo aby Petra předal některému sluhovi, který by se třeba podlézavě pokusil chlapci výprask ulehčit.

Petr nemohl tři dny spát na zádech a skoro týden si nemohl sednout k jídlu, ale vrchní podkoní měl s kobyolkou pravdu – Roland Petrovi dovolil, aby si ji nechal.

„Nebude to trvat dlouho, Petře,“ řekl mu Roland. „Když Josef říká, že zcepení, potom zcepení.“ Roland byl ve tváři poněkud bledý a staré ruce se mu třásly. Ten výprask ho bolel víc než Petra, protože ho měl opravdu rád... i když si Roland pošetile myslel, že o tom nikdo nemá tušení, jen on.

„Já nevím,“ zamyslel se Petr. „Myslím, že ten koňský doktor věděl, o čem mluví.“

Ukázalo se, že skutečně věděl. Kobyłka nedostala otravu krve a nezcepeněla, a nakonec kulhala tak nepatrně, že i Josef musel uznat, že si toho sotva kdo všimne. „Aspoň když je odpočatá,“ neopomněl zdůraznit. Petr svému slovu o vyměňování obkladů víc než dostál; tuto povinnost plnil téměř nábožně. Vyměňoval je třikrát denně a před spaním ještě počtvrté. Ben Staad skutečně čas od času za Petra zaskočil, ale to se stalo jen několikrát. Petr dal kobyлке jméno Pivoňka a stali se velkými přáteli.

Flagg vyslovil velkou pravdu toho dne, kdy Rolandovi radil, aby

Petrovi nedovolil hrát si s domkem pro panenky: sluhové jsou všude, všechno vidí a jejich jazyky nezahájí. Několik sluhů bylo svědky scény ve výběhu, ale kdyby tam opravdu byl každý sluha, který to později tvrdil, musel by se jich toho horkého dne tísnit kolem ohrady celý zástup. To se samozřejmě nestalo, ale už skutečnost, že tolika z nich stálo za to takhle lhát, byla znamením, že Petr je skutečně zajímavou osobou. O příhodě se tolik mluvilo, že se stala v Delainu úplnou senzací.

Josef si věc také nenechal pro sebe; stejně tak koňský doktor. A všechno, co řekli, svědčilo ve prospěch mladého prince – zvlášť Josefovo slovo hodně platilo, protože Josefa si lidé všeobecně vážili. Začal Petrovi říkat „mladej král“, což zatím nikdy neudělal.

„Věřím, že Bůh tu kobytku ušetřil, protože se jí mladej král tak srdnatě zastal,“ povídal. „A obklady jí vyměňoval jako otrok. Je statečnej, jen co je pravda, má srdce draka. Jednou z něj bude král, panečku. Aj! Měli jste slyšet ten hlas, když mi říkal, abych položil palici!“

Byla to krásná příhoda, jen co je pravda, a Josef si na ni připíjel dalších sedm let – než Petra obvinili ze spáchání ohavného zločinu, odsoudili ho a pro zbytek života zavřeli do vězení na vršku Jehly.

15

Možná jste zvědaví, jaký byl Tomáš, a někteří mu už možná přisuzujete roli zloducha a Flaggova spolupachatele v plánech, jak vyrvat korunu z rukou pravoplatného vlastníka.

Tak to ale vůbec nebylo, i když to tak někomu připadalo, a Tomáš samozřejmě jistou roli sehrál. Připouštím, že jako hodný chlapec moc nevypadal – aspoň na první pohled. Určitě nebyl tak správný jako Petr, ale *žádný* bratr by vedle Petra neobstál, a Tomáš to dobře věděl, ještě než mu byly čtyři roky – tedy rok po slavném závodě v pytlích a v roce, kdy došlo k neméně slavné příhodě v koňském výběhu. Petr málokdy lhal a nikdy nepodváděl. Petr byl chytrý a laskavý, vysoký a hezký. Vypadal jako jeho matka, kterou tak vroucně miloval král a všechen lid v Delainu.

Jak se mohl Tomáš srovnávat s *takovým* vzorem? Prostá otázka má prostou odpověď. Nemohl.

Na rozdíl od Petra byl Tomáš věrným obrazem svého otce. Starého pána to trochu těšilo, ale přece jen mu to neskýtalo takové potěšení, jaké cítí většina mužů, jejichž syn nese zřetelnou otcovu podobu. Pohled na Tomáše se příliš podobal pohledu do jízlivého zrcadla. Věděl, že Tomášovy jemné světlé vlasy brzy zešediví a pak začnou vypadávat; Tomáš bude do čtyřiceti let plešatý. Věděl, že Tomáš nikdy nebude vysoký, a pokud zdědil otcovu chuť na pivo a medovinu, naroste mu pořádné břicho, ještě než mu bude pětadvacet. Špičky nohou se mu už začaly stáčet dovnitř a Roland hádal, že syn bude stejně jako on časem chodit houpavou, nepěknou chůzí.

Tomáš nebyl sice tak úplně správný chlapec, ale nesmíte si myslet, že tím pádem byl špatný chlapec. Byl někdy smutný a často popletený (byl po otci i v jiném ohledu – při usilovném přemýšlení se mu ucpával nos a měl pocit, že se mu v hlavě převalují balvany, a často žárlil, ale nebyl špatný.

Na koho žárlil? No přece na svého bratra. Žárlil na Petra. Nestačilo, že Petr bude králem, ach ne! Nestačilo, že otec měl Petra radši, nebo že služebnictvo mělo Petra radši, nebo že učitelé měli Petra radši, protože chodil na hodiny vždycky připravený a nemuseli ho napomínat. Nestačilo, že všichni měli Petra radši a že Petr měl přítele. Bylo tu ještě něco.

Když se někdo, a hlavně pan otec král, na Tomáše podíval, měl Tomáš dojem, že si každý myslí: Měli jsme rádi tvou matku a ty jsi ji při svém příchodu zabil. A co jsme dostali za tu bolest a smrt, kterou jsi jí způsobil? Hloupého malého chlapce s kulatou tváří, která nemá ani pořádnou bradu, hloupého malého chlapce, který se naučil číst až v osmi letech. Tvůj bratr Petr to uměl už v šesti. Co jsme získali? Nic moc. Proč jsi přišel, Tomáši? K čemu jsi dobrý? Jako pojistka trůnu? To jsi a nic jiného? Pojistka trůnu pro případ, že Petr Nádherný spadne z kobyvky a rozbije si hlavu? To je všechno? Tak to tě nechceme. Nikdo tě nechce. Nikdo tě nechce...

Role, kterou Tomáš sehrál v uvěznění svého bratra, byla nečestná, ale Tomáš přesto nebyl úplně špatný. Já tomu věřím a doufám, že časem na to přijdete i vy.

Jednou, to mu bylo sedm let, zůstal Tomáš celý den v pokoji a pracoval, vyřezával otcí lodičku. Při té práci neměl ani tušení, že Petr se právě na střešnici pokrývá slávou a otec je při tom. Petr obvykle nestřílel z luku nijak výtečně – aspoň v tomto směru Tomáš daleko předčil svého staršího bratra – ale toho dne Petr třevoval terče pro mladší střelce jako po másle. Tomáš byl smutný hoch, popletený hoch a často měl smůlu.

Tomáše napadlo vyrobit lodičku, protože otec někdy v neděli odpoledne rád chodil k vodnímu příkopu, který chránil palác, a pouštěl si nejrůznější lodičky. Takové prosté radosti těšily Rolanda nejvíc a Tomáš nikdy nezapomněl na den, kdy ho vzal otec s sebou – jenom Tomáše. Tehdy měl jeho otec poradce, který měl za úkol Rolandovi jen ukazovat, jak se skládají papírové lodičky, a král je skládal s velkým nadšením. Toho dne se ze špinavé vody vynořil staříčkový odřený kapr a jednu Rolandovu papírovou loďku spolkl. Roland se smál jako chlapec a tvrdil, že je to lepší než příběh o mořské obludě. Když to říkal, pevně Tomáše objímal.

Tomáš na ten den nikdy nezapomněl – na to jasné slunce, vlhké a mírně zatuchlé povětří nad vodou v příkopu, teplo otcova náručí, jeho škrábavé vousy.

Toho dne se tedy cítil zvlášť osamělý a tak ho napadlo, že vyrobí otcí lodičku. Nebude to žádný úžasný výrobek a Tomáš to věděl – ruce měl skoro stejně těžkopádné jako hlavu, když se učil na hodinu dějepisu.

Věděl však také, že kdyby se otcí zachtělo, mohl by žádat po každém řemeslníkovi v Delainu – dokonce i po samotném Ellenderovi, který už byl skoro slepý – aby mu vyrobil lodičku. Zásadní rozdíl však bude v tom, říkal si Tomáš, že Rolandův syn obětuje celý den, aby mu vyřezal lodičku pro nedělní odpoledne.

Tomáš seděl trpělivě u okna a dlabal loďku z kusu dřeva. Vzal si na to ostrý nůž, ten mu mockrát ujel a Tomáš se jednou pořádně řízl. Pokračoval ale dál, na bolavé ruce nebral ohled.

A při práci snil o tom, jak on a jeho otec půjdou v neděli odpoledne ven a budou tu lodičku pouštět, jenom oni dva, protože Petr bude jezdit s Pivoňkou v lese nebo si bude hrát s Benem. A

nebude mu ani vadit, když se ten kapr vynoří znovu a spolkně jeho dřevěnou loďku, protože pak se jeho otec rozesměje a obejmě ho a řekne, že je to lepší než příběh o mořských obludách, které požírají celé anduské plachetnice.

Když ale přišel do královny komnaty, byl tam už Petr a Tomáš musel čekal skoro půl hodiny s loďkou schovanou za zády, zatímco otec se rozplýval nad Petrovou střelbou. Tomáš viděl, že Petr se pod neutuchajícím přívalem chvály necítí příjemně. Viděl také, že Petr poznal, že Tomáš chce s otcem mluvit, a že se to Petr snaží otci říct. Na tom ale nezáleželo, na ničem z toho nezáleželo. Tomáš ho stejně nenáviděl.

Konečně otec dovolil Petrovi odejít. Tomáš přistoupil k otci, který se teď, když Petr odešel, na něj díval docela laskavě. „Něco jsem ti udělal, tati,“ řekl a najednou se zastyděl. Držel lodičku za zády v rukou, které byly náhle celé mokré a kluzké potem.

„Opravdu, Tomíku?“ řekl Roland. „To je od tebe pěkné, že?“

„Velmi pěkné, králi,“ řekl Flagg, která náhodou lelkoval poblíž. Mluvil ledabyle, ale s velkým zájmem pozoroval Tomáše.

„Co je to, chlapče? Ukaž mi to!“

„Vzpomněl jsem si, jak rád pouštíš lodičky po vodě v příkopu v neděli odpoledne, tati, a...“ A zoufale zatoužil říct: *A chci, abys mě zase někdy vzal s sebou, tak jsem udělal tuhle loďku*, jenomže zjistil, že nic takového nedokáže ze sebe vypravit. „... a tak jsem ti udělal loďku... potřeboval jsem na ni celý den... vyřezal jsem ji sám... a... a...“ Když Tomáš seděl u okna a vyřezával lodičku, připravil si dlouhý, výmluvný proslov, který chtěl přednést, než lodičku vytáhne a pyšně ji otci předá, ale teď si vzpomněl sem tam na některé slovíčko a ta nedávala dohromady pořádně smysl.

Bylo to hrozné, jazyk jako by mu přirostl, vytáhl tedy lodičku s ošklivou zplihlou plachtou a podal ji Rolandovi. Král ji otáčel ve velkých rukou s krátkými prsty. Tomáš stál a díval se na něj a vůbec si neuvědomil, že úplně zapomněl dýchat.

Nakonec Roland vzhlédl. „Moc pěkné, moc pěkné, Tomíku. To je kánoe?“

„Plachetnice.“ Copak nevidíš tu plachtu? chtělo se mu zakřičet. Trvalo mi hodinu, než jsem uvázal ty uzly, a nemůžu za to, že se jeden z nich rozvázal, takže se plachta uvolnila!

Král vzal do prstů pruhovanou plachtu, kterou Tomáš vystříhl z povlaku na polštář.

„No ano... samozřejmě je to plachetnice. Nejdřív jsem si myslel, že je to kánoe a že tohle je prádlo některé oranské dívky.“ Zamrkal na Flagga, který se neurčitě pousmál a neřekl nic. Tomáš měl najednou pocit, že bude co nevidět zvracet.

Roland zvážněl a podíval se znovu na syna a pokynul mu, aby přistoupil blíž. Ustrašený Tomáš, plný nadějí, poslechl.

„Je to dobrá loď, Tomíku. Důkladná, jako ty, trochu neohrabaná, jako ty, ale dobrá – jako ty. A jestli mi chceš dát opravdu pěkný dárek, pilně se věnuj lukostřelbě, abys získal medaili první třídy, jak se to dneska povedlo Petrovi.“

Tomáš získal první místo v nižší soutěži lukostřelců už před rokem, ale otec na to snad zapomněl v radosti nad Petrovým úspěchem. Tomáš mu to nepřipomínal; jenom tam stál a díval se na loďku v otcových velkých rukou. Tváře a čelo měl rudé jako starou cihlu.

„Když zbyli poslední dva chlapci – Petr a syn lorda Towsona – rozhodčí vyhlásil, že mají ustoupit o dalších čtyřicet konerů. Towsonův chlapec sklonil hlavu, ale Petr prostě odešel na značku a založil šíp do tětivy. Viděl jsem pohled v jeho očích a řekl jsem si: ‚Vyhrál! U všech bohů, kolik jich jen je, ještě ani nevyпустиł šíp a vyhrál!‘ A taky že vyhrál! Řeknu ti, Tomíku, měl jsi tam být! Měl jsi...“

Král mlel dál, odložil loďku, se kterou se Tomáš pachtil celý den, a sotva se už na ni podíval. Tomáš tam stál a poslouchal, strnule se usmíval, a ten hloupý cihlový ruměnc ne a ne opustit jeho tvář. Otce ani nenapadne, aby vzal plachetnici, kterou Tomáš vyřezal, a šel si s ní hrát k příkopu – proč by měl? Plachetnička byla stejně mizerná jako se cítil Tomáš. Petr by nejspíš vyřezal lepší i se zavazanýma očima a za poloviční dobu. Aspoň otci by připadala hezčí.

Trvalo celou hroznou věčnost, než mohl Tomáš odejít.

„Jsem přesvědčen, že ten chlapec pracoval na loďce velmi tvrdě,“ poznamenal Flagg lhostejně.

„Ano, taky bych řekl,“ pravil Roland. „Příšerná věc, že? Vypadá trochu jako psí hovínko, ze kterého trčí kapesník.“

A jako loďka, kterou bych v jeho věku vyrobil i já, dodal v duchu.

Tomáš nedokázal číst *myšlenky*... ale jízlivá ozvěna k němu donesla Rolandova slova, právě když odcházel z velké síně. Najednou se ten strašný zelený tlak v jeho břicho tisíckrát zhoršil. Utíkal do své ložnice a vyzvracel se do umyvadla.

Příštího dne se Tomáš potloukal kdesi za kuchyní a přistihl starého, napůl chromého psa, jak čenichá v odpadcích. Tomáš zvedl kámen a hodil. Kámen zasáhl cíl. Pes zakňučel a těžce zraněný padl. Tomáš věděl, že jeho bratr je sice o pět let starší, ale taková rána by se mu nepovedla ani z poloviční vzdálenosti – to však byla chabá útěcha, protože zároveň věděl, že Pét'a by v žádném případě neházel kamením po chudáku hladovém psovi, navíc starém a chromém.

Na okamžik se Tomášovo srdce zaplnilo soucitem a oči slzami. Potom si neznámo proč vzpomněl na otce, jak říká: *Vypadá trochu jako psí hovínko, ze kterého trčí kapesník*. Nabral si plnou hrst kamenů a přešel k psovi, který ležel omráčený na boku, z ucha mu tekla krev. Chtěl toho psa nechat na pokoji, nebo ho třeba vyléčit, stejně jako Petr vyléčil Pivoňku – aby měl svého psa, kterého by měl až do smrti rád. Ale zároveň chtěl psovi ublížit, jako by tím ubližováním mohl ulevit vlastní bolesti. Nerozhodně stál nad psem a pak ho napadla hrozná myšlenka:

Co kdyby ten pes byl Petr?

To rozhodlo. Tomáš stál nad starým psem a házel kamení, dokud nebylo po něm. Nikdo ho neviděl, ale kdyby ho někdo viděl, pomyslel by si: *To je špatný chlapec... špatný... a možná i zlý*. Ale ta osoba, která by viděla jen krutou vraždu spáchanou na psovi, by neviděla, co se stalo předchozího dne – neviděla by, jak Tomáš zvrací do umyvadla a hořce pláče. Byl to chlapec často popletený, často smutný a často měl smůlu, ale trvám na tom, co jsem řekl – nikdy nebyl doopravdy špatný.

Rekl jsem také, že ukamenování voříška za kuchyní nikdo neviděl, ale nebyla to tak docela pravda. Později v noci je uviděl Flagg, ve svém kouzelném krystalu. Uviděl je... a velmi ho potěšilo.

Kapitola 05

17

Roland... Saša... Petr... Tomáš. Takže zbývá už jenom jeden, o kom musíme mluvit, vidíte? Zbývá už jenom tajemný pátý. Přišel čas pohovořit o Flaggovi, strašlivém, že si to ani neumíte představit.

Obyvatelé Delainu mu někdy říkali Flagg Kapucatý; jindy prostě temný muž – měl sice bílý umrlčí obličej, ale v jeho nitru vládla temnota. Říkali o něm, že je docela zachovalý, ten výraz však vyjadřoval spíš tíseň než poklonu. Přišel do Delainu z Garlanu v dobách Rolandova dědečka. Tehdy vypadal jako hubený čtyřicátník s přísným obličejem. Teď v závěru vlády krále Rolanda vypadal jako hubený padesátník s přísným obličejem. Mezitím však neuplynulo deset let, ani dvacet – uplynulo celkem sedmdesát šest let. Miminka, která bez zubů cucala mateřské mléko, když Flagg přišel do Delainu, už vyrostla, oženila se a vdala, měla děti, zestárla a znovu bezzubá zemřela v postelích nebo u krbu. Zdálo se ale, že Flagg za celou tu dobu zestárnul jen o deset let. Jsou to čáry, šeptalo se; mít u dvora kouzelníka bylo samozřejmě dobré, *opravdového* kouzelníka a žádného pouťového komedianta, který umí schovat minci v dlani nebo vytáhnout z rukávu ospalou holubici. V hloubi duše však věděli, že na Flaggovi není nic dobrého. Když lidé v Delainu viděli, jak přichází a z kápě mu rudě svítí oči, hned měli co dělat na opačné straně ulice.

Opravdu přišel z Garlanu, proslaveného dalekými výhledy a fialovými zasněnými horami? Nevím. Byla to a stále je kouzelná země, kde koberce občas létají a kde svatí muži někdy za zvuku píšťaly nechávají stoupat z proutěného koše k nebi provaz, pak po něm vyšplhají a zmizí kdesi nahoře, a nikdo už je nespattí. Do Garlanu odešla za poznáním spousta lidí z civilizovanějších zemí jako je Delain a Andua. Většina jich dokonale a navždycky zmizela jako ti zvláštní kouzelníci, kteří šplhají po vznášejících se lanech. Avšak ten, kdo se vrátí, nevrací se vždycky proměněn k lepšímu. Ano, Flagg možná přišel do Delainu z Garlanu, ale pokud to byla

pravda, nestalo se to za vlády Rolandova dědečka, avšak mnohem, mnohem dřív.

Ve skutečnosti přicházel do Delainu často. Pokaždé pod jiným jménem, ale vždycky se stejným nákladem strastí, bídy a smrti. Tentokrát se jmenoval Flagg. Předtím ho znali jako Billa Hinche, královského mistra popravčího. I když od té doby uplynulo dvě stě padesát let, matky jím pořád strašily zlobivé děti. „Jestli nepřestaneš hulákat, určitě přijde Bill Hinch a odnese si tě!“ říkaly. Sloužil jako mistr popravčí pod třemi krutovládci, které Delain za svou dlouhou historii poznal. Bill Hinch se svou těžkou sekerou ukončil život stovkám – někdo říká že tisícům – vězňů.

Před tím, čtyři sta let před Rolandem a jeho syny, přišel jako zpěvák jménem Browson, který se stal blízkým rádcem krále a královny. Browson zmizel jako dým, jakmile vzplála velká a krvavá válka mezi Delainem a Anduou.

A před tím...

Ach, proč vlastně pokračovat? Nevím ani, jestli bych mohl, i kdybych chtěl. Když čas ubíhá hodně dlouho, dokonce i vyprávěči zapomínají příběhy. Flagg se vždycky objevil s jinou tváří a jiným uzlíkem triků, ale dvě věci se na něm nikdy neměnily. Vždycky přišel v kápi jako muž, který vypadal, že snad nemá tvář, a nikdy nepřišel coby král, vždycky jen našeptavač skrytý ve stínech, muž, který vlévá jed do královských uší.

Kdo byl doopravdy ten temný muž?

Nevím.

Kde se toulal, když nebyl zrovna v Delainu?

Ani to nevím.

Copak ho nikdy nikdo nepodezíral?

Ano, několik lidí ano – většinou dějepisci a spřádači příběhů jako jsem já. Měli podezření, že ten muž, který si teď říkal Flagg, už v Delainu kdysi byl a nikdy to nevedlo k ničemu dobrému. Báli se však promluvit. Muž, který dokázal mezi nimi žít sedmdesát šest let a očividně zestárnout jen o deset, byl nepochybně kouzelník; muž, který žil desetkrát tak dlouho a možná ještě déle... takový člověk byl možná samotný d'ábel.

Co chtěl? Myslím, že na tuto otázku mohu odpovědět.

Chtěl to, co zlí lidé vždycky chtějí: získat moc a tu moc používat

k šíření zla. Neusiloval přímo o královský trůn, protože hlavy králů si příliš často najdou cestu na špičaté kůly na hradních zdech, když se něco zvrtné. Ale královští rádci... našeptávači ve stínech... takoví lidé se obvykle rozplynou jako večerní stíny za úsvitu, jakmile začne dopadat katova sekera. Flagg byl nemoc, horečka hledající chladné čelo, které by mohla rozpálit. Skrýval své činy, stejně jako skrýval svou tvář. A když přišlo veliké neštěstí – protože během let přišlo vždycky – Flagg se rozplynul jako stíny pod paprsky slunce.

Později, když krveprolití minulo a horečka polevila, když bylo všechno znovu postaveno a zase bylo co ničit, Flagg se objevil zas.

18

Tentokrát Flagg zastihl království Delain v tak dobrém stavu, až ho to rozčilovalo. Landry, Rolandův dědeček, byl starý opilý hlupák, který se dal lehce ovlivnit a svést, ale srdeční záchvat ho skolil příliš brzy. Lita, Rolandova matka, byl poslední člověk, kterému by Flagg vložil žezlo do ruky. Byla ošklivá, ale dobrosrdečná a měla silnou vůli. Taková královna sotva byla vhodným prostředníkem pro šíření Flaggova šílenství.

Kdyby byl přišel dřív za Landryho vlády, měl by čas Litu odstranit, stejně jako se to chystal udělat s Petrem. Nakonec však strávil s Landrym jenom šest let a to mu nestačilo.

Aspoň že ho Lita přijala jako rádce.

Neměla ho moc ráda, ale přijímala ho – hlavně proto, že uměl báječně vykládat karty. Lita moc ráda poslouchala klípky a drby o dvořanech a členech vlády, a ty klípky a drby byly dvakrát užitečné, protože se dozvídala nejen to, co se *stalo*, ale také to, co se stane. Bylo těžké upřít si takovou zábavu, i když člověk cítil, že osoba, která dokáže takové triky, by mohla být nebezpečná. Flagg nikdy královně nesděloval žádné chmurnější zprávy, jež občas v kartách viděl. Chtěla vědět, která má nového milence nebo kdo se pohádal s manželem či manželkou. Nechtěla vědět nic o intrikách a vražedných plánech.

To, co se chtěla z karet dozvědět, bylo poměrně nevinné.

Během předlouhé Litiny vlády pokořený Flagg zjistil, že svůj hlavní cíl nesplnil. Dokázal si udržet pevné postavení, ale sotva něco

víc. Ach, několik světlých chvil se přece jen našlo – vzbudil zlou krev mezi dvěma mocnými vladyky v Jižním panství a znemožnil lékaře, který našel lék na jakousi krevní nákazu (Flagg nechtěl v království žádné léčení, které by nebylo kouzelné – mohl je totiž poskytovat nebo odpírat podle svého rozmaru), to byly ukázky Flaggova díla během Litiny vlády. Dokázal změnit hodně málo.

Za Rolanda – chudáka Rolanda, nejistého a s křivýma nohama – věci pokročily rychleji směrem k Flaggovu cíli. Protože on opravdu měl cíl, víte, svůj úchylný, zlý cíl, a tentokrát byl ten cíl opravdu veliký. Měl v plánu úplné svržení monarchie, nic většího ani menšího – krvavé povstání, které Delain uvrhne na tisíc let do temna a zmatků.

Plus mínus nějaký ten rok, samozřejmě.

19

Petrově chladně pohledu, zřetelně viděl možnost, že by všechny jeho plány a pečlivá příprava mohly přijít vniveč. Flaggovo přesvědčení, že se bude muset Petra zbavit, stále sílilo. Flagg tentokrát zůstal v Delainu přesčas a věděl to. Začalo se leccos povídat. Dílo, které za Rolanda tak zdárně započalo – rovnoměrný růst daní, půlnoční prohlídky sýpek drobných sedláků a stodol s cílem najít neoznámené pytle obilí a zásob, vyzbrojování palácové stráže – musí být dokončeno za vlády Tomáše. Neměl čas čekat po celou dobu vlády Petra, jak to udělal za jeho babičky.

Petr by možná ani nečekal, až mu k uším dolehne šeptanda; Petrův první královský rozkaz by mohl docela dobře znít, že Flagga posílá na východ, pryč z království, a že se už nikdy pod hrozbou trestu smrti nesmí vrátit. Flagg by dokázal zavraždit rádce, než by stačil dát mladému králi takovou radu, ale peklo bylo v tom, že Petr by žádného rádce *nepotřeboval*. Poradil by si sám – a když Flagg viděl, jak se ten chlapec, teď patnáctiletý a velmi vysoký, na něj chladně a nebojácně dívá, pomyslel si, že Petra už možná taková rada napadla.

Chlapec hodně četl a měl rád dějepis a během posledních dvou let, kdy jeho otec šedivěl a slábl, kladl jiným otcovým rádcům a také některým učitelům spoustu otázek. Mnoho těch otázek – *příliš*

mnoho – se týkalo Flagga nebo cest, které by vedly k Flaggovi, kdyby se po nich člověk vydal.

Skutečnost, že chlapec kladl takové otázky ve čtrnácti a patnácti letech, byla zlá. Skutečnost, že dostával poměrně poctivé odpovědi od těch bojácných, opatrných mužů, jakými byli dějepisci a Rolandovi rádci, byla mnohem horší. Znamenalo to, že ti lidé viděli v Petrovi už skoro krále – a že jsou tomu rádi. Víтали ho a měli z něj radost, protože to bude intelektuál jako oni. A víтали ho také proto, že na rozdíl od nich to byl statečný chlapec, který by mohl vyrůst v krále s lvím srdcem, o němž se budou vyprávět legendy. V něm znovu spatřovali přicházet Bílou, tu starobylou, nezdolnou, leč pokornou sílu, která zas a znovu zachraňovala lidstvo.

Musel jít z cesty. *Musel.*

Flagg si to říkal každou noc, když se vrátil do temnoty svých komnat, a byla to jeho první myšlenka, když se druhý den probudil do černého rána.

Musí jít z cesty, ten kluk musí jít z cesty.

Bylo to však těžší, než se zdálo. Roland oba své syny miloval a položil by za ně život, ale Petra miloval obzvlášť vroucně. Udušit chlapce ještě v kolébce, aby to vypadalo, že si ho vzala dětská smrtka, to by snad kdysi šlo, ale z Petra už byl zdravý urostlý pořízek.

Nehoda by se vyšetřovala s důkladností hodnou Rolandova žalu a Flagga nejednou napadlo, že největší ironií by bylo, kdyby Petr opravdu zemřel při nějaké nehodě, a na něj, Flagga, by svalili vinu. Špatný odhad při šplhání po okapové rouře... uklouznutí na střeše stájí při hře s přítelem Staadem... pád z koně. A kam by to vedlo? Copak by Roland, šílený žalem a zhlouplý stářím a odjakživa popletený neviděl ve skutečné nehodě úkladnou vraždu? Samozřejmě že viděl. Jeho zrak by padl na Flagga dřív než na někoho jiného. Rolandova matka mu nedůvěřovala a Flagg věděl, že Roland mu v hloubi duše nedůvěřuje také. Dokázal tu nedůvěru udržet na uzdě strachem a úctou, ale Flagg věděl, že kdyby měl Roland někdy důvod domnívat se, že Flagg způsobil smrt jeho syna nebo se na ní podílel...

Flagg si dokázal představit, že by v některých situacích možná musel zasáhnout v Petřův prospěch, aby chlapec zůstal v bezpečí. To

by bylo odporné. Odporné!

Musí jít z cesty. Musí jít z cesty! Musí!

Jak mýjely dny, týdny a měsíce, zněla tato myšlenka Flaggoví v hlavě stále dotěrněji. Každým dnem Roland stárnul a slábl; každým dnem Petr stárnul, nabíral moudrost a tím se stával nebezpečným protivníkem. Co dělat?

Flaggovy myšlenky se točily stále dokola. Stal se nepříjemným a popudlivým. Sluhové, zvláště Petřův komorník Brandon a Brandonův syn Denis, se mu zdaleka vyhýbali a šeptali si mezi sebou o strašném puchu, který někdy pozdě v noci vychází z jeho pracovny. Hlavně Denis, který měl jednoho dne nahradit svého dobrého starého otce na místě Petrova komorníka, se Flagga bál, a jednou se otce zeptal, jestli by se neměl o kouzelníkovi zmínit. „Aby byl princ v bezpečí, na nic jiného nemyslím,“ řekl Denis.

„Ani slovo,“ zarazil ho Brandon a upřel na Denise, který byl teprve chlapec, varovný pohled. „Neřekneš ani slovo. Ten chlap je nebezpečný.“

„Není pak o to víc důvodů...?“ začal Denis nesměle.

„Jenom hlupák si může splést drnění chřestýše s rachtáním oblázků ve vydlabané dýni a natáhne ruku, aby se ho dotkl,“ řekl Brandon, „ale náš princ není hlupák, Denisi. Teď mi přines další sklenku borovičky a už o tom nemluv.“

Takže Denis o tom Petrovi neřekl, ale jeho láska k mladému pánovi a strach z králova rádce v kápi po tom krátkém rozhovoru vzrostla. Kdykoli viděl, jak se Flagg v dlouhém plášti s kapucí šine některou hradní chodbou, přitiskl se ke zdi, třásl se a myslel si: *Chřestýš! Chřestýš! Dej si na něj pozor, Petře! Nastraž uši!*

Potom, jedné noci, když bylo Petrovi šestnáct let a Flagg začal věřit, že se chlapce nemůže zbavit bez nepřípustného rizika, objevila se možnost. Byla to divoká noc. Kolem hradu zuřila a ječela strašlivá podzimní bouře a ulice Delainu byly pusté, protože lidé hledali úkryt před přívaly ledového deště a náporu větru.

Roland v tom vlhku chytil rýmu. Chytil v těch dobách rýmu stále lehčeji a Flaggovy lektvary, i když byly mocné, ho léčily stále obtížněji. Jedna z těch rým – třeba zrovna ta, kterou se prokýchával a prosmrkával právě teď – se nakonec zhorší, na plíce sedne voda a to ho zabije. Kouzelné léky nejsou jako léky od doktora a Flagg věděl,

že jedním z důvodů, proč lektvary pro starého krále teď působí tak nevalně, je ten, že on, Flagg, už v podstatě nechce, aby působily. Jediný důvod, proč udržoval Rolanda naživu, byl strach z Petra.

Kéž bys zemřel, dědku, myslel si Flagg a dětinsky zuřil, zatímco seděl u prskající svíčky a naslouchal nářku vichřice a dvouhlavý papoušek si cosi pro sebe ospale mumlal. *Nejradši bych tě osobně zabil za všechny ty potíže, které jste mi způsobili, ty a ta tvoje hloupá žena a starší syn. Ta radost, kterou bych pak měl, by skoro vyvážila mé zničené plány. Ta radost, kdybych tě zabil...*

Najednou ztuhl, posadil se zpříma a zahleděl se do tmy ve svých podzemních pokojích, kde neklidně poletovaly stíny. Oči se mu stříbrně zatřpytily. V hlavě se mu rozsvítil nápad jako pochodeň.

Svíčka vzplála jasně zeleným světlem a zhasla.

„*Smrt!*“ vykřikla jedna papouščí hlava do tmy.

„*Vražda!*“ zaskřehotala druhá.

A Flagg se ve tmě, nikým neviděn, rozesmál.

20

Ze všech zbraní, které byly kdy použity ke spáchání královraždy – neboli vraždy krále – byl nejčastěji používán jed. A nikdo neví o jedech tolik, co kouzelník.

Flagg, jeden z největších kouzelníků, kteří kdy žili, znal všechny jedy, jež známe i my – arzén; strychnin; kurare, které se krade útroby, ochromí všechny svaly a srdce si nechá nakonec; nikotin; rulík; blín; muchomůrku. Znal jedy stovky hadů a pavouků; čirý výtažek z konvalinek, který voní jako med, ale jeho umírající oběti křičí utrpením; umrlčí pařátek, který roste v nejhlubších stínech Pusté bažiny. Flagg znal nejen tucty jedů, ale tucty tuctů, a každý byl horší než ten předchozí. Všechny je měl úhledně uložené na policích v zadním pokoji, kam nikdy nevkročil žádný sluha. Byly v kádinkách, lahvičkách, v malých balíčcích. Každý z těch poslů smrti byl řádně označen. Toto byla Flaggova kaple čekajících výkřiků – předpokoj agónie, předsíň horeček, šatna smrti. Flagg tam chodil často, když nebyl ve své kůži a chtěl se rozveselit. Na tomto ďábelském tržišti čekaly všechny věci, kterých se lidé, stvoření z masa a kostí a tak slabí, bojí: úporné bolesti hlavy, nesnesitelné

žaludeční křeče, záchvaty průjmu, zvracení, praskání krevních cév, ochrnutí srdce, pukající oční bulvy, otoky, černající jazyky, šílenství.

Ale nejhorší jed ze všech si Flagg nechával stranou.

V pracovně měl stůl. Každý šuplík ve stole byl zamčený... ale jeden byl zamčený na tři zámky. Uvnitř byla krabička z týkového dřeva, ve kterém byly vyřezány kouzelné symboly... runy a podobně. Zámek na krabičce byl zvláštní. Krycí destička vypadala jako obyčejná oranžová ocel, ale při podrobném zkoumání se ukázalo, že jde vlastně o jakousi rostlinnou hmotu. Ve skutečnosti to byla kleffská mrkev a Flagg jednou týdně zaléval ten živý zámek maličkým rozprašovačem. Kleffská mrkev, jak se zdálo, měla jakýsi nízký stupeň inteligence. Kdyby se někdo pokusil kleffský zámek vypáčit nebo kdyby se správným klíčem pokusila krabičku otevřít nepovolaná osoba, zámek by zakřičel. Uvnitř této krabičky byla ještě menší krabička a ta se otvírala klíčem, ježž Flagg stále nosil na krku.

Uvnitř druhé krabičky byl balíček.

Uvnitř balíčku byla trocha zeleného písku.

Pěkné, řekli byste možná, ale nic zvláštního. Nic, o čem bychom vyprávěli všem přátelům a známým. Jenomže ten zelený písek patřil k nejnebezpečnějším jedům na celém světě, byl tak nebezpečný, že i Flagg se ho bál. Pocházel z pouště Grenh. Ta rozlehlá otrávená pustina leží až za Garlanem, v Delainu tu zemi neznali. Do Grenhu bylo možné jít jen o dni, kdy vítr vál na opačnou stranu, protože jediné vdechnutí výparů, které stoupaly z pouště Grenh, by způsobilo smrt.

Nikoli okamžitou smrt. Jed pracoval jinak. Jeden nebo dva dny – možná i tři – se osoba, která jedovaté výpary vdechla (nebo polkla zrnka písku, což bylo ještě horší) cítila dobře – možná lépe než jindy. Potom se jí najednou začaly rozpalovat plíce, z kůže se začalo kouřit a tělo se scvrklo jako mumie. Pak dotyčný padl mrtev k zemi a vlasy mu často vzplály ohněm. Ten, kdo vdechl nebo polkl tento jed, shořel zevnitř.

Byl to dračí písek a neexistoval protijed, žádný lék. Jak zábavné.

Té divoké, deštivé noci se Flagg rozhodl, že trochu dračího písku podá Rolandovi ve sklenici vína. Petr si zvykl nosit svému otci každý večer sklenici vína, než Roland ulehl. Všichni v paláci to věděli a říkali si, jaký je Petr vzorný syn. Roland miloval synovu společnost

stejně jako víno, které přinášel, jenomže Petr se zakoukal do jisté služebné, a tak teď jen málokdy zůstával s otcem déle než půl hodiny, což Flagg věděl.

Kdybych jednou večer přišel až po Petrovi, říkal si Flagg, starý pán by určitě druhou sklenici vína neodmítl.

Sklenici speciálního vína.

Ohnivého vína, můj pane, říkal si Flagg a úzkou tvář mu křivil posměšek. Je to opravdu ohnivé víno, a proč ne? Vinice se rozkládala nejspíš hned vedle pekla, a až se ti ta tekutina rozleje v útrobách, budeš si myslet, že v tom pekle jsi.

Flagg zvrátil hlavu a rozesmál se.

Kapitola 06

21

Jakmile měl plán hotov – plán, jak se Rolanda a Petra navždy zbaví – Flagg nemarnil čas. Nejdřív využil všechno své kouzelnické umění, aby krále znovu uzdravil. S radostí zjistil, že jeho kouzelné lektvary zapůsobily lépe, než se jim dosud dařilo. Další ironie. Skutečně si přál, aby bylo Rolandovi dobře, a tak lektvary působily. Jenomže Flagg chtěl krále uzdravit, aby ho mohl zabít a aby si všichni mysleli, že to byla vražda. Bylo to opravdu dost zvláštní, když se nad tím zamyslíte.

O jedné větrné noci necelý týden poté, co krále přešel suchý kašel, Flagg odemkl stůl a vytáhl týkovou krabičku. Zabručel na kleffskou mrkev: „Dobrá práce,“ ta odpověděla nesmyslným kviknutím a potom Flagg zvedl těžké víčko a vytáhl menší krabičku. Odemkl ji klíčem, který mu visel na krku, a vytáhl balíček s dračím pískem. Flagg předem balíček očaroval, aby strašlivé moci dračího písku odolal. Aspoň si to myslel. Flagg neponechával nic náhodě a balíček uchopil drobnou stříbrnou pinzetou. Položil ho na stůl vedle jednoho králova poháru. Na čele mu ve velkých kulatých krupějích vyvstal pot, protože to byla vskutku ošemetná práce. Jedinou chybičku by zaplatil životem.

Flagg vyšel na chodbu, která vedla do žalářů, a začal zhluboka dýchat. Snažil se co nejvíc prodýchat. Když rychle dýcháte, naplníte si celé tělo kyslíkem a pak můžete zadržet dech na dlouhou dobu. Flagg nemínil během kritické chvíle příprav vůbec dýchat. Žádnou chybu neudělá, velkou ani malou. Bavil se příliš dobře, než aby se mu chtělo zemřít.

Naposledy se zhluboka nadechl čistého vzduchu ze zamřížovaného okna přede dveřmi svého bytu a vrátil se do pokoje. Přistoupil k balíčku, vytáhl z opasku dýku a opatrně balíček rozřízl. Na stole ležel plochý kus obsidiánu, který kouzelník používal jako těžítka – v těch dobách byl obsidián nejtvrdějším známým kamenem. Pinzetou uchopil balíček, obrátil ho a vysypal většinu zeleného písku

na kámen. Trošičku nechal uvnitř – sotva deset zrníček, ale tento zbytek hrál v jeho plánech nesmírně důležitou roli. Obsidián byl sice tvrdý, ale okamžitě se z něj začalo kouřit.

Uplynulo třicet vteřin.

Flagg zvedl obsidiánovou destičku a dával pozor, aby se ani zrnko dračího písku nedotklo jeho kůže – kdyby se to stalo, rozlezlo by se mu vnitřnostmi, až by našlo srdce a zapálilo je. Naklonil destičku a písek nasypal do poháru.

Potom rychle, než mohl písek začít rozežírat sklo, vлил dovnitř trochu králova oblíbeného vína – stejného vína, které Petr touhle dobou nesl otcí. Písek se okamžitě rozpustil. Červené víno chvílku zlověstně zeleně světélkovalo a pak získalo obvyklou barvu.

Padesát vteřin.

Flagg se vrátil ke stolu. Zvedl plochý kámen a vzal svou dýku za rukojeť. Ostří se při prořezávání papíru dotklo jen několika zrněk dračího písku, ale ta už si hledala cestu dovnitř a z dírek v anduské oceli stoupaly zlověstné proužky dýmu. Odnesl kámen i dýku na chodbu.

Sto padesát vteřin, a jeho hrudník začal volat po vzduchu.

Třicet kroků po chodbě, kterou byste se dostali až do žaláře, pokud byste šli dost daleko (po takové procházce nikdo v Delainu netoužil), a narazil na mříž v podlaze. Flagg slyšel hrčení vody, a kdyby nezadržoval dech, ucítil by smrdutý puch. Dole byla hradní stoka. Hodil do ní kámen a nůž a zazubil se, když uslyšel dvojí šplouchnutí, přestože mu v hrudi bušilo. Pak odspěchal k oknu, vyklonil se daleko ven a hltavě nabral vzduch.

Když se uklidnil, vrátil se do pracovny. Teď zůstala na stole jen pinzeta, balíček a sklenice vína. Na pinzetě neuvízlo ani zrnko a zbytek písku v očarovaném balíčku mu nemohl ublížit, pokud bude opatrný.

Měl pocit, že dosud si vedl velmi dobře. Práce v žádném případě neskočila, ale dobře začala. Naklonil se nad pohárem a zhluboka se nadechl. Nehrozilo už žádné nebezpečí; když se písek smíchal s tekutinou, výpary byly neškodné a nedaly se zjistit. Smrtonosné výpary začaly stoupat z dračího písku jen tehdy, když se dotkl něčeho pevného, jako je kámen.

Jako je tělo.

Flagg podržel sklenici proti světlu a obdivoval její krvavý třpyt.

„Poslední sklenice vína, můj králi,“ řekl a smál se, až dvouhlavý papoušek ustrašeně zakřičel. „To ti zahřeje útroby.“

Posadil se, obrátil přesýpací hodiny a začal si číst z tlusté knihy kouzel. Flagg si v té knize – vázané v lidské kůži – četl už tisíc let a dostal se teprve do čtvrtiny. Číst si příliš dlouho v této knize, kterou na dalekých, vysoko položených pláních Lengu sepsal šílený muž jménem Alhazre, znamenalo vystavovat se nebezpečí šílenství.

Hodinu... jen hodinu. Až se horní polovina přesýpacích hodin vyprázdní, bude mít jistotu, že Petr přišel a odešel. Hodinu, a bude moci Rolandovi přinést poslední sklenici vína. Flagg se chvílku díval na smrtelně bílý písek, hladce klouzající úžinou přesýpacích hodin, a pak se klidně sklonil nad knihou.

22

Rolanda potěšilo a dojalo, že mu Flagg ten večer přinesl sklenici vína, než šel spát. Vypil ji dvěma velkými doušky a prohlásil, že ho víno úžasně zahřálo.

Flagg, skrývající úsměv pod kápí, řekl: „Myslel jsem si to, vaše Výsosti.“

23

Byl to osud nebo štěstí, že Tomáš viděl Flagga té noci s otcem? To je jiná otázka, kterou si musíte zodpovědět sami. Já jenom vím, že ho viděl a že se to stalo hlavně proto, že Flagg se celá léta usilovně snažil naklonit si toho ubohého chlapce bez přátel.

Za chvílku to vysvětlím – ale nejdřív musím opravit chybné představy, které možná máte o magii.

Existují tři kouzla, o kterých lidé obvykle mluví ledabyle, jako by je uměl zvládnout kdejaký druhořadý čaroděj.

Jedná se o proměňování olova ve zlato, změny podoby a děláním se neviditelným. Tak za prvé byste měli vědět, že opravdová magie vůbec není snadná, a jestli si myslíte opak, jenom zkuste nechat zmizet neoblíbenou tetičku, až příště přijede na delší návštěvu. Opravdová magie je těžká, a i když černá magie je lehčí než bílá, je

černá magie pořád hodně obtížná.

Proměnit olovo ve zlato *je možné*, jakmile víte, jaká slova vyslovit, a když najdete někoho, kdo by vám přesně ukázal, jak dělit hroudy olova. Měnit postavu a být neviditelný však není možné... nebo se to nemožnosti blíží natolik, že to klidně můžete tvrdit.

Flagg – mistr v nepozorovaném odposlouchávání – čas od času slychal bláhovce vyprávět pohádky o mladých princích, kteří unikli ze spárů zlého džina tím, že vyslovili jedno kouzelné slovo a v tu ránu je nikdo neviděl, nebo o krásných mladých princeznách (v těchto pohádkách byly vždycky krásné, i když Flagg ze zkušenosti věděl, že princezny jsou většinou rozmazlené fňukny a kvůli předlouhým rodokmenům plným rodinných sňatků jsou ošklivé jako hřích a dají se snadno napálit, které přelstily lidožravé obry tím, že je proměnily v mouchy, a ty se daly lehko zaplácnout. Princezny v těchto příbězích uměly také dobře zaplácnávat mouchy, i když většina princezen, které Flagg viděl, by nedokázala zaplácnout ani mouchu umírající v prosinci na studeném parapetu. V *pohádkách* to všechno vypadalo snadno; v pohádkách lidé měnili podobu nebo se každou chvíli proměňovali v krácející průhledná okna.

Ve *skutečnosti* Flagg žádný takový trik provádět neviděl. Kdysi znal jednoho velkého anduského kouzelníka, který byl přesvědčen, že dokáže změnit podobu, ale po šesti měsících meditace a necelém týdnu zařikání v řadě nepohodlných tělesných pozic nakonec vyslovil poslední strašlivou formuli a podařilo se mu pouze prodloužit si nos asi o tři metry a nakonec zešítet. A z toho nosu mu vyrůstaly nehty.

Flagg si na to vzpomněl a ponuře se usmál. Ten člověk byl možná velký kouzelník, ale rozhodně byl hlupák.

Učinit se neviditelným je podobně nemožné, aspoň podle Flaggova soudu.

Bylo však možné... *zamlžit se*.

Ano, *zamlžit se* – to byl opravdu nejlepší výraz, i když jiným občas přišlo na mysl: *je průhledný, nenápadný, jako duch*. Nedokázal se učinit neviditelným, ale když nejdřív pojedl býčí žílu a pak odříkal řadu zaklínadel, dokázal se *zamlžit*. Když jste se *zamlžili* a po chodbě přicházel sluha, prostě jste ustoupili stranou a tiše stáli a nechali sluhu projít. Většinou se stalo, že sluha sklopil oči k zemi nebo ho

najednou upoutalo něco na stropě. Když člověk prošel pokojem, hovor trochu zadržl a lidé vypadali chvilku stísnění, jako by všechny najednou stihlo bolení břicha. Pochodně a svícny na zdech začaly čadit. Svíce někdy zhasly. Když hrozilo, že *zamlžený* člověk potká někoho, koho dobře zná, musel se schovat – protože v takových případech byl skoro vždycky odhalen, zamlžení nezamlžení. Být *zamlžený* bylo užitečné, ale neznamenalo to být neviditelný.

Ten večer odnesl Flagg otrávené víno Rolandovi a poprvé se *zamlžil*. Nečekal, že potká někoho, koho zná. Bylo už po deváté hodině, král byl starý a churavý, dny byly krátké a osazenstvo hradu chodilo spát časně.

Až bude Tomáš králem, myslel si Flagg a rychle procházel chodbami, budou se každou noc konat oslavy. Už teď se u něj projevuje otcova slina, i když má radši víno než pivo nebo medovinu. Mělo by být snadné naučit ho pít něco silnějšího... Koneckonců, copak nejsem jeho přítel? Ano, až bude Petr bezpečně odklizený v Jehle a Tomáš bude králem, každou noc se bude slavit... dokud toho lidé v ulicích a v panstvích nebudou mít plné zuby a nerozpoutají krvavé povstání. Pak se bude konat poslední oslava, největší ze všech... ale ta už se Tomášovi asi líbit nebude. Stejně jako víno, které dnes večer nesu jeho otci, bude i ta oslava neobyčejně ohnivá.

Nečekal, že potká někoho známého, a také se to nestalo. Minulo ho jen několik sluhů a ti se od místa, kde stál, nepřítomně odtahovali, jako by je ovanul studený průvan.

Přesto ho však někdo *viděl*. Viděl ho Tomáš, který ho sledoval očima draka Devítikomoráka, jehož otec před lety zabil. Tomáš to uměl, protože sám Flagg ho naučil ten trik.

24

Způsob, jakým otec odmítl darovanou loďku, Tomáše hluboce ranil, a poté se Tomáš začal otce stranit. Zároveň ho však miloval a zoufale ho chtěl potěšit, stejně jako ho těšil Petr. A ještě víc toužil po tom, aby ho otec miloval, jako miloval Petra. A Tomáš by byl šťastný, kdyby ho otec miloval třeba jenom z poloviny tolik.

Potíž byla v tom, že všechny dobré nápady dostával dřív Petr. Někdy se Petr pokusil podělit o své nápady s Tomášem, ale tomu ty

nápady připadaly buď hloupé (do chvíle, než fungovaly) nebo se bál, že svůj díl práce nezvládne, jako když Petr před třemi lety vyrobil otcí sadu bendožských figur.

„Dám otcí něco lepšího než hromadu pitomých starých hraček,“ řekl Tomáš nadutě, ale doopravdy si myslel, že když nedokázal pro otce vyrobit obyčejnou dřevěnou plachetnici, nikdy nedokáže přiložit ruku k něčemu tak obtížnému jako jsou figury dvaceti vojáků bendožské armády. Petr tedy během čtyř měsíců vyrobil figury sám – pěšáky, rytíře, lučištníky, stěelce, generála, mnicha – a Rolandovi se samozřejmě ohromně líbili, i když vypadali trochu neuměle. Okamžitě schoval nefritovou sadu bendožských figur, které mu před čtyřiceti lety vyřezal velký Ellender, a na jejich místo postavil ty, které pro něj vyrobil Petr. Když to Tomáš viděl, odplížil se do své ložnice a vlezl si do postele, i když bylo teprve odpoledne. Měl pocit, jako by mu někdo sáhl do hrudi, usekl mu kousíček srdce a přinutil ho ten kousek sníst. Srdce mu chutnalo velmi hořce a nenáviděl Petra víc než jindy, i když v hloubi duše svého hezkého staršího bratra stále miloval a vždycky milovat bude.

A i když ta chuť byla hořká, líbila se mu.

Protože pocházela z jeho srdce.

A pak tu byl ten nápad s večerní sklenicí vína.

Petr přišel za Tomášem a řekl: „Tome, říkal jsem si, že by bylo pěkné, kdybychom každý večer nosili tatínkovi sklenici vína. Ptal jsem se sklepníka a ten řekl, že nám nemůže jen tak dát láhev, protože musí každého půl roku skládat hlavnímu vinaři účty, ale mohli bychom se prý složit a koupit z kapesného láhev vína z pátého sudu, to má otec rád. A není příliš drahé. Z kapesného nám zbývá spousta. A...“

„To je ten nejpitomější nápad, jaký jsem kdy slyšel!“ vyprskl Tomáš. „Všechno víno patří otcí, všechno víno v království, a může ho mít, kolik chce! Proč bychom měli utrácet *svoje* peníze, abychom otcí dávali, co mu stejně patří? Akorát přilepíš tomu tlustému sklepníkovi, nic víc!“

Petr trpělivě pokračoval: „Potěší ho, že utrácíme své peníze kvůli němu, i když mu to víno patří.“

„Jak to víš?“

Petr jednoduše odpověděl, až by se z toho člověk zbláznil:

„Prostě to vím.“

Tomáš se na něj zamračeně díval. Jak mohl Petrovi prozradit, že ho hlavní vinař sotva před měsícem nachytal ve vinném sklepeš s ukradenou lahví vína? Ten tlustý vepř spustil hromobití a pohrozil, že všechno otcí poví, pokud mu Tomáš nedá zlatáák. Tomáš zaplatil, slzy vzteku a hanby na krajíčku. *Kdyby to byl Petr, otočil by ses na druhou stranu a předstíral, že nic nevidíš, ty čuníku, zuřil v duchu. Kdyby to byl Petr, otočil by ses zády. Protože Petr bude jednoho dne králem a já budu věčně jenom princem.* Napadlo ho také, že Petr by se v první řadě vůbec nepokusil víno ukrást, ale pravdivost této myšlenky ho proti bratrovi popudila ještě víc.

„Jenom jsem myslel...“ začal Petr.

„Jenom sis myslel, jenom sis myslel,“ opičil se Tomáš vztekle. „Tak běž myslet někam jinam! Až otec zjistí, že jsi zaplatil hlavnímu vinaři za jeho vlastní víno, vysměje se ti a řekne, že jsi blázen!“

Ale Roland se Petrovi nevysmál, nenazval ho bláznem – nazval ho dobrým synem a měl při tom roztřesený a skoro plačtivý hlas. Tomáš to věděl, protože se plížil za Petrem, když poprvé nesl víno otcí. Tomáš se díval dračíma očima a všechno viděl.

25

Kdybyste se Flagga přímo zeptali, proč to místo a tajnou chodbu, která k němu vedla, Tomášovi ukázal, nedovedl by vám uspokojivě odpovědět. Protože sám přesně nevěděl, proč to udělal. Měl čich na darebáctví, stejně jako někteří lidé mají smysl pro čísla nebo orientaci v prostoru. Hrad byl velmi starý a byla v něm spousta tajných dveří a chodeb. Flagg většinu znal (nikdo, ani on, neznal všechny), ale tato byla jediná, kterou Tomášovi ukázal. Jeho čich na darebáctví mu napověděl, že právě z této chodby by jednou mohly povstat potíže, a Flagg prostě uposlechl svého instinktu. Darebáctví bylo koneckonců Flaggovým kořením života.

Každou chvíli nahlížel k Tomášovi do pokoje a vykřikoval:

„Tomíku, vypadáš sklesle! Napadlo mě, že by ses na něco rád podíval! Nechceš jít se mnou?“ Skoro vždycky říkal *Vypadáš sklesle, Tomíku*, nebo *Vypadáš sklíčeně, Tomíku* nebo *Vypadáš, jako by sis sedl na štípavého brouka, Tomíku*, protože si vždycky vybral

chvilku, kdy byl Tomáš zvlášť skleslý nebo smutný.

Flagg věděl, že se ho Tomáš bojí a že by si našel výmluvu, aby s ním nemusel chodit, pokud by zrovna zoufale nepotřeboval přítele... a necítil se natolik zbytečný a nešťastný, že mu nebude zvlášť záležet na tom, jaký přítel to bude. Flagg to věděl, Tomáš ne – jeho strach z Flagga ležel hluboko. Na povrchu své mysli považoval Flagga za příjemného chlapíka, který umí spoustu kouzel a je s ním zábava. Někdy ta zábava byla trochu děsivá, ale Tomášovu rozpoložení často vyhovovala.

Připadá vám divné, že by Flagg věděl o Tomášovi něco, co Tomáš o sobě neví?

Ale to vůbec není divné. Lidská mysl, zvlášť u dětí, je jako studna – hluboká studna plná dobré vody. A někdy, když je některá myšlenka příliš nepříjemná a nesnesitelná, člověk tu myšlenku zamkne do těžké skříňky a hodí ji do té studny. Poslouchá, jak to žbluňkne... a skříňka zmizí. Jenomže ona samozřejmě nezmezí. Ne doopravdy. Flagg byl velmi starý, velmi moudrý a zároveň velmi prohnáný, takže věděl, že i ta nejhlubší studna má dno, a skutečnost, že něco zmizelo z očí, ještě neznamená, že to zmizelo nadobro. Je to stále tam, spočívá to na dně.

A věděl, že skříňky, ve kterých jsou pohřbeny ty zlé, děsivé myšlenky, mohou shnít, a že ten hnus zevnitř může po nějaké době prosáknout ven a vodu otrávit... a když je studna mysli otrávená hodně, výsledkem je to, čemu říkáme šílenství.

Kouzelník mu někdy na hradě ukazoval strašidelné věci, dělal to, protože věděl, že čím víc se ho Tomáš bojí, tím víc moci nad Tomášem získá... a věděl, že tu moc dokáže získat, protože věděl něco, co jsem vám už prozradil – že Tomáš je slabý a otec ho často zanedbává.

Flagg chtěl, aby se ho Tomáš bál, a chtěl v tom mít jistotu, a jak roky mýjely, Tomáš musel naházet do temnoty v sobě spoustu zamknutých skříňek. Jestli Tomáš po čase, až bude králem, zešílí, nu, co z toho? Pak by bylo pro Flagga snazší vládnout; jeho moc by se tím jenom zvětšila.

Jak mohl Flagg vědět, kdy je ta správná chvíle, aby Tomáše navštívil a vzal ho na zvláštní procházku po hradě? Někdy viděl v krystalu, co se Tomášovi stalo smutného nebo co ho rozzlobilo.

Častěji ho pouze posedlo nutkání zajít k Tomášovi a on toho nutkání uposlechl – čich na darebáctví ho málokdy zklamal.

Jednou vzal Tomáše na vrchol východní věže – stoupali po schodech, až Tomáš funěl jako pes, ale Flagg vypadal, že ho dechu nemůže zbavit nic. Nahoře byly dveře, tak malé, že jimi Tomáš

musel prolézt po čtyřech. Za nimi byla tmavá místnost plná ševlení a s jediným oknem. Flagg ho beze slova zavedl k oknu, a když Tomáš spatřil ten výhled – celý hradní okrsek Delain, přilehlá městečka a potom kopce, které se tyčily mezi městečky a Východním panstvím a ztrácely se v modrém oparu – pomyslel si, že ten pohled stál za každý schod, po kterém jeho bolavé nohy vystoupily.

Srdce mu překypovalo nad tou nádherou, otočil se, aby Flaggovi poděkoval – ale cosi na té bílé skvrně, kterou byl kouzelníkův obličej skrytý pod kápí, mu zmrazilo slova na rtech.

„Teď se podívej na *tohle!*“ řekl Flagg a vztyčil ruku.

Z ukazováčku mu vytryskl modrý plamen a ševlení v místnosti, které Tomáš zprvu považoval za vítr, se proměnilo v sílící tlukot kožnatých křídel. O vteřinu později už Tomáš ječel a mlátil kolem sebe rukama a poslepu a pozadu klopýtal zpátky k dvířkům. Malá kruhová místnost na vrcholku východní hradní věže měla nejlepší výhled v Delainu, když nepočítáme vrcholek Jehly, ale Tomáš teď pochopil, proč sem nikdo nechodí. Místnost byla zamořená velikými netopýry. Poplašilo je světlo, které zapálil Flagg, a poletovali a vířili kolem. Po chvíli, když z místnosti odešli a Flagg chlapce utišil – Tomáš netopýry nenáviděl a dostal hysterický záchvat – kouzelník tvrdil, že to byl jen žert, který měl Tomáše pobavit. Tomáš mu uvěřil... ale celé týdny se pak s jekotem probouzel z nočních můr, ve kterých mu kolem hlavy plácali křídly netopýří, zaplétali se mu do vlasů a škrábali mu obličej ostrými drápy a krysími zuby.

Při další výpravě ho Flagg zavedl do královny pokladnice a ukázal mu hromady zlatých mincí, vysoké stohy zlatých prutů a hluboké nádoby označené nápisy SMARAGDY, DIAMANTY, RUBÍNY, SAFÍRY a tak dál.

„Opravdu jsou plné drahokamů?“ zeptal se Tomáš.

„Sám se podívej,“ řekl Flagg. Otevřel jednu nádobu a vytáhl hrst nebroušených smaragdů. Divoce mu v ruce zajiskřily.

„U jména mých *otců!*“ vydechl Tomáš.

„Ach, to nic není! Podívej se tamhle! Pirátský poklad, Tomíku!“

Ukázal Tomášovi hromadu kořisti, kterou získali od anduských pirátů asi před dvanácti lety. Delain byl bohatý, poklad hlídalo jen několik starých hlídačů a zrovna tato hromada ještě nebyla ani utříděna. Tomáš kulil oči nad těžkými meči se zdobenými jílcí, nad

dýkami, jejichž ostří bylo pokryto diamantovou krustou, aby zajely hlouběji, nad těžkými kulemi vyrobenými z rodochrozitu.

„To všechno patří království?“ zeptal se Tomáš hlasem naplněným uctívou bázní.

„To všechno patří tvému *otci*,“ odpověděl Flagg, i když měl Tomáš vlastně pravdu. „Jednoho dne to všechno bude patřit Petrovi.“

„A mně,“ řekl Tomáš s veškerou důvěrou desetiletého chlapce.

„Ne,“ řekl Flagg s tou správnou dávkou lítosti v hlase, „jenom Petrovi. Protože je starší a bude králem.“

„Rozdělí se se mnou,“ řekl Tomáš, ale v hlase mu zazněl náznak pochybnosti. „*Pěťá se vždycky rozdělí.*“

„Petr je výborný hoch a já jsem přesvědčen, že máš pravdu. Nejspíš se rozdělí. Nikdo ale nemůže krále nutit, aby se rozdělil, že. Nikdo nemůže krále nutit, aby udělal něco, co nechce.“ Podíval se na Tomáše, aby změřil účinek své poslední poznámky, a pak se podíval zase do rozlehlé, šeré pokladnice. Odkudsi se ozýval hlas jednoho ze staříčkových pokladníků, jak počítá dukáty. „Tolik bohatství a všechno pro jednoho člověka,“ prohodil Flagg. „To opravdu stojí za zamyšlení, vid', Tomíku?“

Tomáš nic neřekl, ale Flagg měl radost. Viděl, že Tomík o tom *přemýšlí*, a usoudil, že další jedovatá skříňka klesá do studny Tomášovy mysli – *žbluňk!* A opravdu tomu tak bylo. Později, když Petr Tomášovi navrhl, aby láhev vína zakoupili společně, si Tomáš vzpomněl na tu velikánskou pokladnici – a vzpomněl si, že všechno to bohatství bude patřit bratrovi. *To se ti to mluví o kupování vína! Proč ne? Jednou ti budou patřit všechny peníze na světě!*

Flagg později, z náhlého popudu a asi rok před tím, než odnesl otrávené víno králi, ukázal Tomášovi tajnou chodbu... a právě při této příležitosti ho jeho obvykle neomylný čich na darebáctví patrně zklamal. Rozhodnutí však opět nechám na vás.

Kapitola 07

26

Tomíku, vypadáš, že máš špatnou náladu!“ zvolal. Kápi pláště si toho dne stáhl z hlavy, takže vypadal skoro normálně.

Skoro.

Tomík měl špatnou náladu. Přetrpěl dlouhý oběd, při kterém otec vychvaloval svým rádcům Petrovy známky z geometrie a navigace a nešetřil přitom obdivem. Roland žádnému z těch předmětů nikdy pořádně nerozuměl. Věděl, že trojúhelník má tři strany a čtverec čtyři; věděl, že člověk, který se ztratí v lese, může najít cestu ven, když sleduje Starou hvězdu na nebi; a tím jeho znalosti končily. Tím končily také Tomášovy znalosti, takže měl pocit, že oběd nikdy neskončí. K dovršení všeho bylo maso upraveno způsobem, jaký měl otec rád – krvavé a lehce opečené. Z krvavého masa bylo Tomášovi skoro špatně.

„Nechutnal mi oběd, to je všechno,“ řekl Flaggovi.

„Nu, já vím o něčem, co tě rozveselí,“ lákal ho Flagg. „Prozradím ti jedno tajemství, které se na hradě skrývá, Tomíku, chlapče můj.“

Tomáš si hrál s broukem. Položil ho na stůl a obložil ho učebnicemi jako plotem. Když se zdálo, že pobíhající brouk najde cestu ven, Tomáš posunul některou knihu, aby mu v tom zabránil.

„Jsem moc unavený,“ odmítl. Nelhal. Poslouchat chvalozpěvy na Petra ho pořádně utahalo.

„Bude se ti to líbit,“ řekl Flagg velmi lichotivým tónem... ale také trochu výhrůžným.

Tomáš se na něj bojácně podíval. „Nejsou tam žádní netopýři... že ne?“

Flagg se vesele zasmál – ale Tomášovi při tom smíchu naskočila husí kůže. Poplácával ho po zádech. „Ani jeden netopýr! Ani kapka vody! Ani ten nejmenší průvan! Teploučko jako za kamny! A můžeš se potají podívat na svého otce, Tomíku!“

Tomáš věděl, že dívat se potají znamená totéž jako špehovat a že

špehovat se nemá – přesto Flagg zasáhl do černého. Jakmile brouk znovu zamířil do míst, kudy by mohl uniknout, Tomáš ho nechal běžet. „Tak dobře,“ řekl, „ale ať tam nejsou netopyři.“

Flaggova paže ovinula chlapcova ramena jako had. „Žádní netopyři, přísahám – ale mám pro tebe něco, nad čím by tvá hlavička mohla dumat, Tomíku. Nejenže uvidíš svého otce, uvidíš ho očima jeho nejčennější trofeje.“

Tomášovy oči se rozšířily zájmem. Flagg byl spokojen. Rybka zabrala a už se ocitla na souši. „Jak to?“

„Pojď se sám podívat,“ řekl pouze.

Vedl Tomáše spletitými chodbami. Brzo byste se ztratili a já sám bych asi rychle zabloudil, ale Tomáš tu cestu znal stejně dobře jako vy se vyznáte potmě v ložnici – aspoň dokud měl Flagga po boku.

Došli skoro ke královým komnatám, když Flagg strčil do dřevěných dveří skrytých ve výklenku, kterých si Tomáš dosud pořádně nevšiml. Samozřejmě tam byly vždycky, ale na hradech jsou často dveře – dokonce celá křídla – které si osvojily umění *zamlžit se*.

Tato chodba byla dost úzká. Minula je komorná s náručí prádla; tolik se polekala, že potkala králova kouzelníka v tomto úzkém kamenném hrdle, až se zdálo, že by se s radostí vsákla do porů kamenných kvádrů, jen aby se ho nemusela dotknout. Tomáš se skoro rozesmál, protože někdy se cítil trochu podobně, když měl Flagga poblíž. Nikoho jiného nepotkali.

Odněkud zdola slyšel slabé štěkání psů, takže získal hrubou představu, kde asi jsou. Jediní psi, kteří se nacházeli uvnitř hradu, byli otcovi ohaři, a štěkali nejspíš proto, že byl čas krmení. Většina Rolandových psů byla skoro stejně stará jako on, a protože Roland věděl, jak zima umí rozbolavět staré kosti, přikázal, aby pro ně zřídili psinec přímo na hradě. Když chtěl člověk dojít k psům z otcova obývacího pokoje, stačilo sejít po schodech, zahrnout doprava a projít asi deset metrů do vnitřní chodby. Tomáš tedy věděl, že jsou asi třicet stop napravo od otcových soukromých pokojů.

Flagg se zastavil tak náhle, že Tomáš do něj skoro vrazil. Kouzelník se rychle rozhlédl, aby se ujistil, že mají chodbu jen pro sebe. Měli.

„Čtvrtý kámen nahoru od toho spodního s rýhou,“ řekl Flagg.

„Zatlač do něj. Rychle!“

Ach, přece jenom tu čekalo tajemství, a Tomáš tajemství miloval. Celý rozzářený odpočítal čtyři kameny od toho s rýhou a zatlačil. Čekal nějaký obyčejný trik – třeba zasunovací panel – ale vůbec nebyl připraven na to, co se stalo.

Kámen úplně lehce zajel do hloubky tří palců. Ozvalo se cvaknutí. Náhle povolil celý kus zdi, až se objevila temná svislá štěrbina. To vůbec nebyla zeď! Byly to obrovské dveře! Tomáš zapomněl zavřít pusu.

Flagg poplácal Tomáše po zadnici.

„Řekl jsem rychle, hlupáčku!“ šeptl ostře. Jeho hlas zněl naléhavě, nikoli však kvůli Tomášovi, což se týkalo mnoha Flaggových citů. Rozhlédl se vpravo a vlevo, aby se přesvědčil, že chodba je stále prázdná. „Běž! Honem!“

Tomáš se podíval na tmavou puklinu, která se ukázala, a znovu si neklidně vzpomněl na netopýry. Ale jediný pohled do Flaggova obličeje mu prozradil, že není vhodná chvíle k hovorům na toto téma.

Strčil do dveří a vkročil do tmy. Flagg ho ihned následoval. Tomáš slyšel tiché zaševlení kouzelníkova pláště, když se otáčel a zavíral kamenné dveře. Byla tu naprostá a dokonalá tma, vzduch suchý a nehybný. Než stačil otevřít ústa, aby něco řekl, rozsvítil se na špičce Flaggova ukazováku modrý plamen, ze kterého se šířilo tvrdé, modrobílé světlo.

Tomáš se přikrčil, aniž si to uvědomil, a rukama si chránil hlavu.

Flagg se chraptivě zasmál. „Nejsou tu netopýři, Tomíku. Copak jsem tito neslíbil?“

Nebyli tam. Strop byl docela nízký a Tomáš se mohl sám přesvědčit. Žádní netopýři a teplo jako za kamny... přesně jak kouzelník slíbil. Ve světle Flaggova kouzelného prstového plamene také viděl, že jsou v tajné chodbě, která je asi pětadvacet stop dlouhá. Zdi, podlaha a strop byly obloženy deskami z železného dřeva. Na vzdálený konec chodby pořádně neviděl, ale připadal mu slepý.

Stále slyšel zdušený štěkot psů.

„Když jsem řekl, aby sis pospíšil, myslel jsem to vážně,“ řekl Flagg. Sklonil se nad Tomášem jako nezřetelný, temný stín, v té tmě vypadal sám jako netopýr. Tomáš před ním o krok ucouvl. Kolem kouzelníka se jako vždy vznášel nepříjemný zápach – zápach

lektvarů a hořkých bylin. „Teď víš, kde je tajná chodba, a já ti určitě nebudu říkat, abys ji nepoužíval. Ale jestli tě někdo *nachytá*, jak do ní vstupuješ, musíš říct, že jsi ji objevil náhodou.“

Stín se k Tomášovi naklonil ještě hrozivěji, až donutil Tomáše ustoupit ještě o krok.

„Jestli řekneš, že jsem ti ji ukázal já, budeš litovat, Tomíku.“

„Nikdy to neprozradím,“ řekl Tomáš. Slova zazněla slabě a roztřeseně.

„Dobrá. Uděláš nejlíp, když tě nikdo neuvidí. Špehování krále je vážná věc, i když jsi princ. Teď pojď za mnou. A buď potichu.“

Flagg ho zavedl na konec chodby. Vzdálená zeď byla také obložená železným dřevem, ale když Flagg pozvedl plamen, který mu hořel na špičce prstu, Tomáš uviděl dvě malé destičky. Flagg našpulil rty a světlo sfoukl.

V černočerné tmě zašeptal: „Nikdy ty dvě destičky neotvírej, když si tu budeš svítit. Mohl by tě zahlédnout. Je starý, ale pořád vidí dobře. Mohl by něco zahlédnout, i když oční bulvy jsou z barevného skla.“

„Co...“

„*Pssst!* Uši má také v pořádku.“

Tomáš ztichl, srdce mu v hrudi bouchalo. Cítil nesmírné vzrušení, kterému nerozuměl. Později ho napadlo, že byl vzrušený, protože tušil, co se stane.

Ve tmě zaslechl slabý zvuk odsunované destičky a temnotu najednou osvětlil kalný paprsek světla – světla z pochodně. Stejný zvuk se ozval podruhé a objevil se druhý paprsek světla. Konečně znovu viděl Flagga, velmi nezřetelně, a také své ruce, když je podržel před sebou.

Tomáš viděl, že Flagg přistoupil ke zdi a trochu se sklonil; pak většina světla pohasla, protože přiložil tvář ke dvěma dírkám, kterými proudily paprsky světla. Chvilku se díval, pak zamručel a ustoupil. Kývl na Tomáše.

„Podívej se,“ řekl.

Tomáš, vzrušený jako nikdy, opatrně přitiskl oči k dírkám. Viděl docela jasně, i když všechno mělo divný zelenožlutý odstín – jako by se díval skrz zakouřené sklo. Rozhostil se v něm pocit, že je svědkem dokonalého, úžasného zázraku. Díval se do obývacího pokoje

vlastního otce. Viděl jej schouleného u ohně v jeho oblíbeném křesle – v tom s vysokými opěrkami, které mu vrhaly stíny po zvrásněném obličejí.

Byl to vskutku pokoj lovce; v našem světě bychom takovému pokoji říkali spíš doupě, i když byl veliký jako průměrný dům. Na dlouhých zdech hořely pochodně. Všude visely hlavy: hlava medvěda, jelena, losa, pakoně, kormorána. Měl tam dokonce obřího Pernatce, což je bratranec našeho bájného ptáka Fénixe. Tomáš neviděl hlavu Devítikomoráka, draka, kterého otec zabil, než se Tomáš narodil, ale v té chvíli si to neuvědomil.

Otec líně uždiboval sladkosti. Na stolku se kouřilo z čajové konvice. To bylo vše, co se odehrávalo v tom velkém pokoji, do kterého by se mohlo vejít (a občas vešlo až dvě stě lidí – jeho otec, zachumlaný do kožešinového pláště, osaměle popíjel odpolední čaj. Tomáš se však díval celou věčnost. Nedá se ani vypovědět, jak byl očarovaný a vzrušený. Jeho srdce, už předtím dost divoce tlukoucí, bilo dvakrát rychleji. Krev mu ve spáncích zpívala a bušila. Dlaně svíral v pěstích tak pevně, že později našel na dlaních krvavé pŕlměsíčky od zajatých nehtů.

Proč byl tak vzrušený, když se jen díval na starého muže, jak bez zájmu ukusuje koláč? Nu, nesmíte zapomenout, že ten starý muž nebyl jen tak *nějaký* starý muž.

Byl to Tomášův otec. A špehování má své kouzlo, což je smutné zjištění. Když vidíte někoho něco dělat a dotyčný vás nevidí, potom i ty nejobyčejnější činnosti vypadají důležitě.

Po chvíli se Tomáš začal stydět nad tím, co provádí, a to nebylo žádné překvapení. Někoho špehovat je přece jenom druh krádeže – kradete pohled na to, co lidé dělají, když si myslí, že jsou sami. V tom však také tkví hlavní půvab špehování, a Tomáš by se mohl dívat celé hodiny, kdyby se Flagg potichu neozval: „Víš, kde jsi, Tomíku?“

„Já...“ ani ne, chystal se dodat, ale samozřejmě to věděl. Měl dobrý orientační smysl a když se trochu zamyslel, dokázal si představit opačnou stranu. Najednou chápal, co tím Flagg myslel, když říkal, že Tomáš uvidí svého otce očima Rolandovy největší trofeje. Díval se na otce ze západní zdi... a tam visela největší hlava ze všech – hlava Devítikomoráka, otcova draka.

Mohl by něco zahlédnout, i když jsou ty oči z barevného skla.
Tomu teď také rozuměl. Tomáš si musel přitisknout dlaně na pusu,
aby se nezačal hihňat nahlas.

Flagg znovu zasunul destičky na místo... také se však usmíval.
„Ne!“ zašeptal Tomáš. „Ne, chci se ještě dívat!“
„Dnes odpoledne už ne,“ řekl Flagg. „Dnes odpoledne už jsi
viděl dost. Můžeš se sem vrátit, až budeš chtít... jestli sem ale budeš
chodit moc často, určitě tě někdo načapá. Teď už pojď. Vrátime se.“

Flagg znovu rozsvítil kouzelné světlo a odvedl Tomáše chodbou zpět. Na konci světlo zhasl a znovu zazněl šoupavý zvuk, když otevíral kukátko. Zavedl k němu Tomášovu ruku, aby věděl, kde je, a pak ho nechal nakouknout.

„Podívej se, jestli dohlédneš na oba konce chodby,“ řekl Flagg. „Vždycky se pořádně rozhlédni, než otevřeš tajné dveře, nebo se jednoho dne dožiješ ošklivého překvapení.“

Tomáš přiložil ke kukátku oko a přímo na druhé straně chodby uviděl ozdobné okno, jehož postranní tabulky byly zasazené trochu šikmo. Na takovou úzkou chodbu to byla trochu velká paráda, ale Tomáš bez vysvětlování pochopil, že je tam zasadil někdo, kdo zřídil i tajnou chodbu. Když se člověk podíval do zešikmených tabulek, uviděl slabé odrazy chodby v obou směrech.

„Čistý vzduch?“ zašeptal Flagg.

„Ano,“ zašeptal Tomáš.

Flagg stíkl skrytou pružinu (znovu k ní zavedl Tomášovu ruku, aby ji uměl v budoucnu použít, a dveře se s cvaknutím otevřely. „Teď rychle!“ řekl Flagg. Vyklouzli ven a dveře se za nimi bleskurychle zavřely.

Za deset minut už byli zpátky v Tomášově ložnici.

„Pro dnešek bylo toho vzrušení až dost,“ řekl Flagg. „Nezapomeň, co jsem ti říkal, Tomíku: nepoužívej tu chodbu tak často, aby tě chytili, a jestli tě *chytí*...“ Flaggovy oči zlověstně blýskly, „... pamatuj, že jsi tu chodbu našel náhodou.“

„Nezapomenu,“ vyhrkl Tomáš. Znělo to vysoko a pisklavě jako veřej, která potřebuje namazat.

Když se na něj Flagg takto díval, jeho srdce se ustrašeně třepotalo jako ptáček chycený v hrudi.

27

Tomáš se řídil Flaggovou radou, aby do chodby nechodil často, ale čas od času do ní zašel a potají se díval na otce skleněnýma očima Devítikomoráka – nakukoval do světa, kde bylo všechno zelenozlaté. Po chvíli odcházel s prudkou bolestí hlavy (skoro vždycky) a myslel si: *Hlava tě bolí, protože jsi viděl tak, jak svět vidí draci – jako by všechno bylo vyschlé a připravené na podpal.* A

Flaggův čich na darebáctví ho v této věci přece jen tak docela nezklamal, protože když tak Tomáš špehoval svého otce, naučil se cítit k Rolandovi něco nového. V době, než znal tajnou chodbu, k němu cítil lásku a často smutek, že ho nedokáže víc potěšit, a někdy se ho bál. Teď se naučil také pohrdání.

Pokud Tomáš nahlédl do Rolandova obývacího pokoje a zastihl otce ve společnosti, hned odešel. Zůstával, jenom když byl otec sám. V minulosti byl Roland málokdy sám, dokonce i v doupěti, které patřilo k jeho „soukromým pokojům“. Vždycky musel dohlédnout na cosi neodkladného, navštívit ještě jednoho rádce, vyslechnout ještě jednu prosbu.

Ale čas Rolandovy moci míjel. Ztrácel vliv stejně jako zdraví, a tak vzpomínal na doby, kdy křičel na Sašu nebo Flagga: „Copak mě ti lidi nikdy nenechají o samotě?“ Při té vzpomínce se mu na rtech objevil trpký úsměv. Teď když ho nechali, stýskalo se mu po nich.

Tomáš jím pohrdal, protože lidé se jen zřídka chovají pěkně, když jsou o samotě. Obvykle odloží masku zdvořilosti, dobrých způsobů a vychování. Co je pod ní? Příšera plná bradavic? Cosi odporného, před čím by lidé s křikem utekli? Někdy snad, ale obvykle nejde o nic strašného. Lidé by se nejspíš jen zasmáli, kdyby nás přistihli s odloženými maskami – zasmáli by se, zašklebili nebo obojí najednou.

Tomáš viděl, že jeho otec, kterého vždycky miloval a bál se ho, který pro něj byl největší muž na světě, se o samotě často rýpe v nose. Nejdřív zalovil v první dírci a pak v druhé, dokud nevytáhl macatého zeleného holuba. Prohlížel si ho s vážným uspokojením, obracel ho sem a tam proti světlu, jako když klenotník obrací zvlášť pěkný smaragd. Většinou je pak otřel zesponu o křeslo, ve kterém seděl. S politováním však musím říct, že některé si strčil do pusy a žvýkal je s výrazem zadumaného potěšení na tváři.

Večer vypil jenom jednu sklenku vína – tu sklenku, kterou mu nosil Petr – ale když Petr odešel, vypil hrozně moc piva, jak se Tomášovi zdálo (teprve po letech si Tomáš uvědomil, že otec nechce, aby ho Petr viděl pít), a když se potřeboval vymočit, jen málokdy použil nočník v rohu. Většinou pouze vstal a vyčůral se do ohně a často přitom pšoukal.

Mluvil sám se sebou. Někdy chodil po pokoji jako člověk, který

přesně neví, kde je, a mluvil buď do vzduchu nebo s pověšenými hlavami.

„Pamatuju se na ten den, kdy jsem tě dostal, Bonzo,“ říkal jedné losí hlavě (další jeho zvláštností bylo, že si pojmenoval všechny trofeje). „Byl jsem s Billem Squathingsem a tím chlapíkem, co má na tváři tu velkou bouli. Pamatuju se, jak jsi procházel mezi stromy a Bill vystřelil z luku, a pak vystřelil ten chlapík s boulí, a pak jsem vystřelil já...“

Pak otec předváděl, jak vystřelil, a zvedl nohu a pšoukl, zrovna když napínal pomyslnou tětivu a pak ji pustil. A smál se stařecky pronikavým, nepřijemným kuckáním.

Tomáš po chvíli vždycky zasunul destičky na místo a plížil se chodbou, v hlavě mu hučelo a na tváři se mu usadil pokřivený úšklebek – úšklebek chlapce, který se najedl zelených jablek a ví, že mu do rána bude asi hůř než teď.

Tohle že byl jeho otec, kterého vždy miloval a bál se ho?

Byl to dědek, který pšoukal smrdutá mračna páry.

Tohle že byl král, kterého věrní poddaní nazývali Roland Dobrotivý?

Čůral do ohně a vyráběl další mračna páry.

Tohle že byl muž, kvůli kterému mu téměř puklo srdce, když mu nepochválil lodičku?

Mluvil s vycpanými hlavami na stěnách, oslovoval je hloupými jmény jako Bonzo a Paroháč a Drzounek; rýpal se v nose a někdy pojídal holuby.

Už mi na tobě nezáleží, říkal si Tomáš, když nahlížel do kukátka, aby se přesvědčil, že chodba je prázdná, a pak se plížil do svého pokoje jako zločinec. *Jsi hnusný, pitomý dědek a nic pro mě neznamenáš! Vůbec nic! Ne!*

Přece jenom však pro Tomáše něco znamenal. V hloubi duše miloval Rolanda pořád stejně – v hloubi duše chtěl jít za ním, aby otec mohl mluvit s někým lepším, než je řada vycpaných hlav na stěnách.

Jenomže tu byla druhá Tomášova stránka, které se víc líbilo špehování.

Kapitola 08

28

Ten večer, kdy přišel Flagg do soukromých pokojů krále Rolanda se sklenicí otráveného vína, se Tomáš poprvé po velmi dlouhé době znovu odvážil špehovat. Jeho nepřítomnost měla dobrý důvod.

Jednou večer asi před třemi, měsíci Tomáš nemohl spát. Převracel se a házel sebou, až uslyšel ponocného ohlašovat jedenáctou. Vstal tedy, oblékl se a odešel ze svého pokoje. Ani ne za deset minut nahlížel do otcova doupěte. Myslel si, že otec třeba spí, ale nespál. Roland bděl a byl velmi, velmi opilý.

Tomáš už mnohokrát viděl otce opilého, ale nikdy ho neviděl ve stavu, který by se byt' jen vzdáleně podobal tomuto. Chlapec byl z toho celý pryč, hrozně ho to vyděsilo.

Jsou lidé mnohem starší než byl tehdy Tomáš, kteří jsou přesvědčeni, že stáří je obdobím umírněnosti – že starý člověk je poměrně moudrý, trochu mrzutý nebo prohnaný, třeba i mírně popletený. Nato má stáří nárok, ale lidé jen těžko přiznávají stáří právo na opravdový oheň. Mají dojem, že do sedmdesáti musel opravdový oheň vyhasnout na uhlíky. Možná je to pravda, ale ten večer Tomáš zjistil, že ty uhlíky mohou chvílemi vyšlehnout pěkně vysoko.

Otec rychle přecházel sem a tam po obývacím pokoji, kožešinový plášť za ním jen vlál. Noční čepička mu spadla; vlasy, které mu ještě nevypadaly, mu visely v pocuchaných kudrnách kolem uší.

Nepotácel se jako o jiných večerech, pohyboval se opatrně s nataženou rukou, aby nevrážel do nábytku. Kolébal se jako námořník, ale nepotácel se. Když přece jenom vrazil do židle s vysokým opěradlem, která stála u zdi pod vyceněnou hlavou rysa, Roland židli se zařváním odmrštil, až se Tomáš příkrčil. Chloupky na rukou se mu zježily. Židle letěla přes celý pokoj, až narazila na opačnou zeď. Železné dřevo židle se podélně naštíplo – strašlivě

opilému starému králi se znovu vrátila síla středních let.

Pohlédl na rysovu hlavu zarudlýma, planoucíma očima.

„*Kousni mě!*“ zakřičel na ni. Tomáš se znovu při tom drsném chrapotu přikřčil. „*Kousni mě, nebo se bojíš? Slez z té zdi, Řvouně! Skoč! Tady je má hrud'; vidíš?*“ Trhnutím si rozevřel plášť a ukázal vyhublou hrud'. Vycenil pár zbývajících zubů na spoustu Řvounových zubů a zaklonil hlavu. „*Tady je můj krk! No tak, skoč! Vyřídím tě holýma rukama! VYTRHNU TI TY SMRADLAVÝ VNITŘNOSTI Z BŘICHA VEN!*“

Chvilku tak stál, s hrudí rozhalenou a hlavou zakloněnou, sám vypadal jako zvíře – možná jako starý jelen, kterého zahrnuli do úzkých a který teď může jenom doufat v dobrou smrt. Pak odrážoval kus dál, zastavil se u medvědí hlavy, výhrůžně k ní potřásl pěstí a vychrlil na ni proud nadávek – tak strašných nadávek, že Tomáš, který se krčil ve tmě, uvěřil, že rozzuřený medvěďův duch co nevidět přiletí dolů, oživí vycpanou medvědí hlavu a přímo před Tomášovými očima roztrhá otce na kusy.

Ale Roland už byl zase o kus dál. Sevřel džbán, upil z něj, pak se prudce obrátil, pivo mu vyšpláchno. Mrštil stříbrným džbánem přes pokoj, až narazil na kamennou římsu krbu tak tvrdě, že se v kovu objevila rýha.

Teď se otec vydal přes pokoj přímo k Tomášovi, odhodil z cesty další židli, pak bosou nohou odkopl stranou stůl. Jeho oči vylétly vzhůru... a setkaly se s Tomášovým pohledem. Ano – setkaly se s jeho pohledem. Tomáš nemohl odtrhnout oči a šedivá, ochromující hrůza ho plnila jako mrazivý dech.

Otec přistoupil k němu, zažloutlé zuby vyceněné, zbytky vlasů mu visely přes uši, pivo mu kapalo z brady a koutku úst.

„Ty,“ zašeptal Roland tichým, strašlivým hlasem. „Proč na mě zíráš? Co myslíš, že uvidíš?“

Tomáš se nemohl pohnout. Přišel na to, vířilo mu hlavou, přišel na to, u všech bohů, co jich bylo a bude, přišel na mě a určitě mě vyžene z domu!

Jeho otec tam stál, oči upřené na pověšenou dračí hlavu. Provinilý Tomáš byl přesvědčen, že otec mluví s ním, ale tak to nebylo – Roland oslovil Devítikomoráka, stejně jako oslovil ostatní hlavy. Jenomže pokud Tomáš viděl skrz barevné sklo očí ven, potom

otec mohl vidět dovnitř, aspoň do jisté míry. Kdyby Tomáš nebyl úplně ochromený strachem, určitě by v panice utekl – a i kdyby měl tolik duchapřítomnosti, že by zůstal na místě, určitě by pohnul *očima*. A kdyby Roland viděl, jak se dračí oči hýbají, co by si pomyslel? Že drak znovu přichází k životu? Snad. Myslím, že je to docela pravděpodobné, vzhledem k jeho opilosti. Kdyby Tomáš v té chvíli pouze mrkl, Flagg by už žádný jed nepotřeboval. Král byl starý a sešlý a bez ohledu na sílu, jakou mu dočasně propůjčovalo pití, skoro jistě by umřel leknutím.

Roland najednou přiskočil blíž.

„PROČ NA MĚ ZÍRÁŠ?“ sípal a opilecky řval, samozřejmě na Devítikomoráka, posledního draka v Delainu, jenomže Tomáš to nevěděl. „PROČ NA MĚ ZÍRÁŠ? DĚLAL JSEM, CO JSEM MOHL! VŽDYCKY JSEM DĚLAL, CO JSEM MOHL! PROSIL JSEM SE O TOHLE? PROSIL JSEM SE? ODPOVĚZ MI, KRUCINÁL! DĚLAL JSEM, CO JSEM MOHL A TEĎ SE NA MĚ PODÍVEJ! TEĎ SE NA MĚ PODÍVEJ!“

Doširoka rozevřel plášť a ukázal své nahé tělo, šedivou kůži plnou nepravidelných opileckých rudých skvrn.

„TEĎ SE NA MĚ PODÍVEJ!“ zařval znovu, sám se na sebe podíval a rozplakal se.

Tomáš už déle nevydržel. Prudce zasunul destičky za skleněnýma dračíma očima, právě když otec odvrátil oči od Devítikomoráka a podíval se na své zpusťované tělo. Tomáš překotně odklopýtal temnou chodbou a plnou silou vrazil do zavřených dveří, praštil se do hlavy a padl jak široký, tak dlouhý. Okamžitě vyskočil, nevšímal si krve, která mu tekla po obličejí z rozseknutého čela, a bušil do tajné pružiny, až se dveře otevřely. Vtrhl do chodby, ani ho nenapadlo zkontrolovat, jestli ho někdo nevidí. Viděl pouze otcův planoucí, krvavý pohled, slyšel jeho řev *Proč na mě zíráš?*

Nemohl vědět, že otec už usnul opileckým spánkem. Když se Roland druhý den ráno probudil, ještě ležel na zemi, a přestože ho píchalo v hlavě a tělo měl celé rozlámané a plné modřin (Roland byl přece jenom příliš starý na tak náročné radovánky), jako první věc ho napadlo podívat se na dračí hlavu. Když byl opilý, málokdy se mu něco zdálo – v hlavě se mu prostě rozhostila tupá tma. Ale minulou noc se mu zdál strašný sen: skleněné oči na dračí hlavě se pohnuly a

Devítikomorák ožil. Drak na něj vydechl svůj smrtonosný dech, a i když Roland neviděl oheň, pocítil ho hluboko v sobě, horký a stále palčivější.

Ten sen měl stále živě před očima, takže se bál, co uvidí, až se podívá. Ale všechno bylo stejné jako celé roky. Devítikomorák děsivě cenil zuby, rozeklaný jazyk mu visel mezi zuby dlouhými jako kůly v plotě, zelenozlaté oči slepě hleděly do pokoje. Nad touto nevídanou trofejí slavnostně visel Rolandův velký luk a šíp Kladiivo na nepřítel, jehož hrot a ratiště se stále černaly dračí krví. Jednou se o tom hrozném snu zmínil Flaggovi, který jenom pokývl hlavou a vypadal zamyšleněji než jindy. Pak Roland na sen zapomněl.

Tomáš tak lehkou zapomenout nemohl.

Celé noci ho sužovaly noční můry.

Otec v nich na něj hleděl a křičel: „*Podívej se, cos mi provedl!*“ a škubnutím si rozvíral plášť, aby ukázal svou nahotu – staré svráštělé jizvy, povislé břicho, zvadlé svaly – jako by chtěl říct, že to všechno je také Tomášova vina, že kdyby nešpehoval...

„Proč už nikdy nechceš zajít k otci?“ zeptal se ho jednoho dne Petr. „Myslí si, že se na něj zlobíš.“

„*Já že se na něj zlobím?*“ užasl Tomáš.

„To mi řekl dnes u čaje,“ řekl Petr. Upřeně se na bratra podíval, všiml si tmavých kruhů pod Tomášovým očima, bledých lící a čela. „Tome, co se děje?“

„Ale nic,“ řekl Tomáš pomalu.

Příštího dne si vypil čaj s otcem a bratrem. Stálo ho to málem všechnu kuráž, ale Tomáš měl odvahu a někdy ji našel – obvykle když neměl kam ustupovat. Otec ho políbil a zeptal se, jestli se něco děje. Tomáš zamumlal, že mu nebylo dobře, ale že už se cítí lépe. Otec přikývl, nemotorně ho objal, pak se vrátil do obvyklých kolejí – což znamenalo, že si všímal Petra na úkor Tomáše. Tomáš to výjimečně uvítal – nechtěl, aby se jím otec zabýval víc, než bylo nutné, aspoň nějakou dobu. Ten večer dlouho ležel v posteli s očima dokořán a poslouchal, jak venku skučí vítr, a došel k závěru, že unikl jen o vlásek... ale že mu to zatím prošlo.

Už nikdy víc, pomyslel si. Po několika týdnech se noční můry přestaly objevovat tak často. Nakonec zmizely úplně.

Vrchní hradní podkoní, Josef, měl však v jedné věci pravdu:

chlapci někdy lehkou slibují a skutek utek, a Tomášova touha špehovat otce byla nakonec silnější než strach a dobrá vůle. A tak se stalo, že té noci, kdy Flagg přišel k Rolandovi s otráveným vínem, se Tomáš díval.

29

Když Tomáš dotápal na místo a odsunul dvě malé destičky, otec a bratr právě spolu dopíjeli svou večerní sklenici vína. Petrovi bylo už skoro sedmnáct, byl vysoký a hezký. Oba seděli u ohně, popíjeli a povídali si jako staří přátelé, a Tomáš cítil, jak mu dávná nenávisť naplňuje srdce hořkostí. Po chvílce Petr vstal a zdvořile otce požádal o svolení odejít.

„Poslední dobou odcházíš stále dřív,“ poznamenal Roland.

Petr cosi chabě namítl.

Roland se usmál. Byl to milý, smutný úsměv, téměř bezzubý. „Slyšel jsem, že je moc krásná.“

Petr vypadal nervózně, což u něj byla novinka. Zajíkl se, což bylo ještě méně obvyklé.

„Jdi,“ přerušil ho Roland. „Jdi. A buď na ni něžný a laskavý... buď však žhavý, jestli je v tobě žár. Příští roky jsou studené roky, Petře. Buď žhavý, dokud jsou tvé roky zelené, máš spoustu paliva a oheň může planout vysoko.“

Petr se usmál. „Mluvíš, jako bys byl úplný stařeček, otče, ale mně připadáš pořád silný a zdravý.“

Roland Petra objal. „Mám tě rád.“

Petr se usmál a v jeho úsměvu nebylo ani stopy po trapnosti nebo zmatku. „Já tě mám taky rád, tati,“ řekl a Tomáš, schovaný o samotě ve tmě (špehování je vždycky osamělá práce a špeh ji skoro vždycky provádí potmě) se znechuceně zašklebil.

Petr odešel a asi hodinu se nic zvláštního nedělo. Roland seděl zadumaně u ohně a pil jednu sklenici piva za druhou. Neřval, nekřičel, ani si nepovídal s hlavami na zdech; neničil nábytek. Tomáš se už chystal k odchodu, když tu se ozvalo dvojí zabouchání na dveře.

Roland hleděl do ohně, jako by ho zhypnotizovalo mihotání plamenů. Teď se probral a zavolal: „Kdo to přichází?“

Tomáš neslyšel odpověď, ale otec vstal a přešel ke dveřím, jako by něco *slyšel*. Otevřel a Tomáše v první chvíli napadlo, že v otcově zvyku mluvit s hlavami na stěnách došlo k novému, přízračnému obratu – že otec si vymyslel neviditelného lidského společníka, aby unikl nudě.

„Zvláštní, že v tuhle hodinu vidím zrovna *tebe*,“ řekl Roland a vracel se zpátky k ohni, očividně zcela sám. „Myslel jsem, že po setmění se vždycky věnuješ svým kouzlům a čarám.“

Tomáš zamrkal, promnul si oči, a viděl, že tam přece někdo je. Chvilku ho nemohl rozeznat... a pak se podivil, jak si mohl myslet, že je otec sám, když hned vedle něj stál Flagg. Flagg nesl na stříbrném tácu dvě sklenice vína.

„Babské povídačky, můj pane – kouzelníci pracují brzy ráno stejně jako pozdě v noci. Udržování těchto pověr je nám však samozřejmě ku prospěchu.“

Rolandův smysl pro humor se pivem vždycky vylepšil – do té míry, že se často smál věcem, které vůbec nebyly směšné. Při této poznámce zaklonil hlavu a zaburácel smíchy, jako by právě slyšel nejlepší vtip na světě. Flagg se usmíval tenkými rty.

Když záchvat smíchu pomínul, Roland řekl: „Co to je? Víno?“

„Tvůj syn je sotva víc než chlapec, ale jeho úcta k otci a čest, kterou vzdává králi, zahanbila i mě, dospělého muže,“ pravil Flagg. „Přinesl jsem ti sklenici vína, můj králi, abych ti ukázal, že tě také miluji.“

Podal sklenici Rolandovi, který vypadal podivně dojatý.

Nepij to, otče! pomyslel si Tomáš najednou – v hlavě mu zvonilo na poplach, i když nevěděl proč. Roland najednou zvedl a nachýlil hlavu, jako by ho slyšel.

„Je to hodný chlapec, můj Petr,“ podotkl Roland.

„Jistě,“ odpověděl Flagg. „Všichni v království to říkají.“

„Opravdu?“ zeptal se Roland potěšeně. „Opravdu to říkají?“

„Ano – říkají. Připijeme mu?“

Flagg pozvedl svou sklenici.

Ne, otče! zakřičel Tomáš znovu v duchu, ale pokud otec jeho první myšlenku slyšel, této si už nevšiml. Z obličeje mu zářila láska k Tomášovu staršímu bratrovi.

„Tak na Petra!“ Roland vysoko zvedl sklenici otráveného vína.

„Na Petra!“ souhlasil Flagg s úsměvem. „Na krále!“

Tomáš se ve tmě přikrčil. Flagg pronesl dva různé přípitky! Nevím, co tím myslí, ale... Otče!

Tentokrát to byl Flagg, kdo na chvíli upřel svůj zlověstný zkoumavý pohled k dračí hlavě, jako by něco *zaslechl*. Tomáš ztuhl a Flaggův pohled se stočil znovu k Rolandovi.

Cinkli sklenicemi a napili se. Zatímco otec plnými doušky pil sklenici vína, Tomáš měl pocit, jako by se mu do srdce bořila ledová tříska.

Flagg se na židli napůl otočil a vychrstl zbytek do ohně. „Na Petra!“

„Na Petra!“ opakoval Roland a vylil i svůj zbytek. Tekutina potřísnila ukoptěné cihly na zadní straně krbu a стекла do plamenů, které na okamžik ošklivě zeleně zazářily.

Roland si chvilku přidržel před ústy hřbet ruky, jako by chtěl zadržet říhnutí. „Ty jsi to víno kořenil?“ zeptal se. „Chutnalo... jako svařené.“

„Ne, můj pane,“ řekl Flagg vážně, ale Tomáš měl dojem, že za maskou kouzelníkovy vážnosti vycítil úsměv, a ta ledová tříska mu zajela do srdce ještě hlouběji. Najednou ho chuť na špehování přešla. Navždycky. Zavřel kukátka a odplížil se zpátky do pokoje. Nejdřív mu bylo horko, pak zima, pak znovu horko. Do rána měl horečku. A než se uzdravil, jeho otec byl mrtvý, bratr uvězněn v kobce na vršku Jehly a on sám se ve věku necelých dvanácti let stal králem – Tomášem Světloňosem, jak ho nazvali při korunovaci. A kdo byl jeho nejbližším rádcem?

Můžete hádat.

30

Když Flagg od Rolanda odešel (starý pán nebyvalé okrál), což bylo jisté znamení, že dračí písek už pracuje, vrátil se do svých temných sklepních pokojů. Vytáhl pinzetu a balíček se zbytkem zrníček písku a položil je na svůj obrovský starý stůl. Pak otočil přesýpací hodiny a pustil se znovu do čtení.

Venku naříkal a kvílel vítr – staré báby se krčily v postelích a budily se a říkaly manželům, že Rhiannon, Černá čarodějnice z

Coosu, asi právě létá na koštěti a že se děje něco nekalého. Manželé zamručeli, obrátili se, řekli manželkám, aby šly zase spát a daly pokoj. Byli to přitroublí chlapíci; když je potřeba vycítit něco na sto honů, je spolehnutí jenom na staré báby.

Jednou se Flaggovu otevřenou knihu pokusil přeběhnout pavouk, ale když se dostal do poloviny, dotkl se zaklínadla tak strašlivého, že ani kouzelník se je neodvažoval použít, a okamžitě se proměnil v kámen.

Flagg se zazubil.

Když se přesýpací hodiny vyprázdnil, znovu je obrátil. A znovu. A zas. Obrátil je celkem osmkrát, a když skoro uplynula osmá hodina měřená pískem, vydal se dokončit své dílo. V šerém pokoji, kus od své pracovny, choval spoustu zvířat, a tam zašel nejdřív. Zvířátka se v klecích jen mihla a přikrčila se, když se Flagg přiblížil. Nevycítal jim to.

Ve vzdáleném rohu stála proutěná klec s púltuctem hnědých myší – takových myší bylo na hradě plno a to bylo důležité. V podzemí žily také veliké krysy, ale dnes večer Flagg krysu nechtěl. Královská krysa tam nahoře už byla otrávena; obyčejná myš bude stačit, aby se v královském hníždě zabydlel zločin. Jestli všechno půjde dobře, Petr bude brzy pěkně pod zámek jako tyhle myši.

Flagg sáhl do klece a jednu myš vytáhl. Třásla se mu v sevřené ruce jako list. Cítil rychlý tlukot jejího srdce a věděl, že i kdyby myš jenom držel, brzy by zemřela hrůzou.

Flagg napřáhl ukazováček levé ruky k myši. Nehet na chvíli slabě zazářil modrým plamenem.

„Spi,“ přikázal kouzelník a myš se na jeho otevřené dlani svalila na bok a usnula.

Flagg ji odnesl do pracovny na stůl, kam už předtím položil obsidiánové těžítka. Pak zašel do spíže a nabral z dubového sudu trochu medoviny do misky. Přisladil ji medem. Postavil misku na stůl, pak vyšel na chodbu a znovu se zhluboka nadechl u okna.

Zadržel dech, vrátil se a pomocí pinzety nasypal zbytek dračího písku do oslazené medoviny, jen tři čtyři zrnka nechal v balíčku. Pak otevřel další zásuvku stolu a z ní vytáhl čistou, prázdnou obálku. Pak sáhl až do nejvzdálenějšího koutu zásuvky a vytáhl velmi zvláštní skříňku.

Ta čistá obálka byla očarovaná, ale kouzlo nebylo moc silné. Udrží dračí písek jenom krátkou chvíli. Pak se písek začne do papíru zaírat. Nevznítí se, uvnitř krabičky ne; uvnitř nebude dost vzduchu. Bude však kouřit a doutnat a to bude stačit. To bude ono.

Flaggova hrud' volala po vzduchu, ale kouzelník si neodpustil ještě poslední pohled na krabičku a poblahopřál si. Ukradl ji před deseti lety. Kdybyste se ho tehdy zeptali, proč ji vzal, nevěděl by nic, stejně jako nevěděl, proč ukázal Tomášovi tajnou chodbu, která končila za dračí hlavou – čich pro darebáctví mu napověděl, aby ji vzal, že se mu jednou bude hodit, a tak to udělal. Po všech letech, kdy byla schovaná ve stole, ten čas přišel. Na víčku krabičky bylo vyryto PETR.

Krabičku dala svému chlapci Saša; Petr ji nechal chvíli ležet na stole na chodbě, když musel odběhnout za čímsi důležitým; Flagg šel kolem, uviděl ji a strčil ji do kapsy. Petra ta ztráta samozřejmě zarmoutila, a když trpí princ – byl je tomu princovi teprve šest let – lidé si toho všimnou. Všichni hledali, ale krabička se nikdy nenašla.

Za pomoci pinzety Flagg opatrně přesypal zbývající zrnka dračího písku z původního balíčku, který byl důkladně začarovaný, do balíčku, který byl jen částečně začarovaný. Pak se vrátil k oknu na chodbě, aby nabral do plic čerstvého vzduchu. Znovu se nadechl, teprve když vložil nový balíček do starobylé dřevěné krabičky, pinzetu uložil vedle něj a víčko krabičky pomalu zavřel a původní balíček vhodil do stoky.

Flagg spěchal, ale cítil se docela v bezpečí. Myš spala; krabička byla zavřená; usvědčující důkazy bezpečně spočívaly uvnitř. Všechno šlo dobře.

Natáhl malíček levé ruky k myši, která spala na stole roztažená jako chlupatý kobereček pro skřítky, a přikázal: „Probud' se.“

Myší nožky sebou zacukaly. Oči se otevřely. Hlava se zvedla.

Flagg s úsměvem opsal malíčkem kruh a řekl: „Běhej.“

Myš běhala v kruhu.

Flagg kývl prstem nahoru a dolů. „Skákej.“

Myš začala skákat na zadních nohou jako pes na karnevalu a divoce koulela očima.

„Ted' pij,“ řekl Flagg a ukázal malíčkem na misku s oslazenou medovinou.

Venku zaburácel víchr. Na opačném konci města fenka porodila dvouhlavá štěňata.

Myš se napila.

„Tak,“ řekl Flagg, když myš vypila dost, aby to stačilo k jeho záměrům, „teď znovu spi.“ A myš poslechla.

Flagg spěchal k Petrovu pokoji. Krabičku měl v jedné z mnoha kapes – kouzelníci mají spousty kapes – a spící myš v druhé. Potkal několik sluhů a houf rozesmátých opilých dvořanů, ale nikdo ho neviděl. Pořád byl *zamlžený*.

Petrův pokoj byl zamčený, ale to nepředstavovalo žádný problém pro jeden z mnoha Flaggových talentů. Třikrát kouzelnicky máchl rukou a dveře se otevřely; chlapec byl stále s přítelkyní. Flagg o Petrovi nevěděl tolik co o Tomášovi, ale věděl dost – například kam si Petr ukládá některé poklady, které chce schovat před světem.

Flagg šel přímo ke knihovně a vytáhl tři nebo čtyři nudné učebnice. Stiskl dřevěný výčnělek a uslyšel cvaknout pružinu. Pak odsunul destičku a uviděl vzadu ve skříni skryš. Nebyla ani zamčená. Ve skryši ležela hnědá stuha do vlasů, kterou mu věnovala jeho dáma, balíček dopisů, které mu napsala, několik jeho dopisů, které jí sice napsal, ale hořely tak ohnivě, že se je neodvážil poslat, a medailónek s obrazem jeho matky.

Flagg otevřel vyřezávanou krabičku a přeopatrně utrl růžek balíčku. Teď to vypadalo, jako by ho okousala myš. Flagg znovu zavřel víčko a vložil skříňku do skryše. „Tolik jsi plakal, když jsi tu krabičku ztratil, drahý Petře,“ zamumlal. „Myslím, že budeš plakat ještě víc, až se najde.“ Zahihňal se.

Položil spící myš vedle krabičky, zavřel skryš a vrátil knihy pečlivě na místo.

Pak odešel a spokojeně usnul. Roztočil kola velikého darebáctví a byl si jist, že se přitom pohyboval, tak jak to měl rád – skryt za kulisami, aby ho nikdo neviděl.

Kapitola 09

31

Následující tři dny se zdálo, že král Roland je zdravý, silný a rozhodný, jak ho dvořané neviděli už celé roky – u dvora se o tom hodně mluvilo. Petr při návštěvě svého bratra, stíženého nemocí a horečkou, poznamenal, že zbytek vlasů jejich otce dokonce mění barvu, z jemného dětského bělavého pápěří, které nosil na hlavě poslední čtyři roky, se stala ocelová šed', jakou se Roland honosil ve středním věku.

Tomáš se usmíval, ale proběhlo jím mrazení. Požádal Petra o další příkrývku, i když ve skutečnosti žádnou příkrývku nepotřeboval; potřeboval, aby neviděl ten poslední podivný přípitek, a to bylo samozřejmě nemožné.

Třetího dne po večeři si Roland stěžoval na špatné trávení. Flagg se nabídl, že zavolá dvorního lékaře. Roland jenom mávl rukou a řekl, že se cítí dobře, vlastně lépe, než za celé měsíce, roky...

Říhl. Znělo to jako dlouhé, suché zachrastění. Veselí hodovníci v sále ztichli údivem a úlekem, když se král chytil za břicho. Hudebníci v rohu přestali hrát. Když se Roland narovnal, všichni přítomní vyjekli. Králi jasně zrudly tváře. Z očí mu vyhrkly doutnající slzy. Z úst se mu vyvalil kouř.

V hodovní síni bylo snad sedmdesát lidí – jezdci v hrubých kazajkách (těm bychom nejspíš říkali rytíři, štíhlí dvořané se svými dámami, družina, kurtizány, šašci, hudebníci, v rohu čekala malá herecká společnost, která měla později hrát, spousta služebnictva. Ale jen Petr se rozběhl ke svému otci; všichni viděli, že jen Petr běží k nešťastnému muži, a Flagga to vůbec nezarmoutilo.

Petr. Budou si pamatovat, že to byl Petr.

Roland si jednou rukou svíral žaludek a druhou rukou hrudník. Kouř, který mu vycházel z úst, se náhle vyvalil jako šedobílý oblak. Bylo to, jako by se král naučil nový úžasný trik, jak ozvláštnit vyprávění o svém nejslavnějším činu.

Nešlo však o žádný trik, a když se mu kouř vyvalil nejen z úst,

ale také z nosu, uší a koutků očí, zazněly v sále výkřiky. Hrdlo měl rudé až do fialova.

„*Drak!*“ zachřčet král Roland, když se zhroutil synovi do náruče. „*Drak!*“

Byla to jeho poslední slova.

32

Starý pán měl tuhý kořínek – neuvěřitelně tuhý. Než zemřel, sálal z něj takový žár, že nikdo, ani nejuvěrnější sluhové, se nemohl přiblížit k jeho loži víc než na čtyři stopy. Několikrát vychrstli na ubohého umírajícího krále vědro vody, když viděli, že ložní prádlo začíná doutnat. Pokaždé se voda ihned proměnila v páru, která se převalovala po ložnici, až se protáhla do obývacího pokoje, kde v otupělém mlčení postávaly hloučky dvořanů a jezdců, kteří plakali a lomili rukama.

Těsně před půlnocí vyšlehl králi z úst zelený plamen a král zemřel.

Flagg vážně přešel ke dveřím mezi ložnicí a obývacím pokojem a oznámil královi smrt. Rozhostilo se hrobové ticho, trvalo déle než minutu. Porušilo je jediné slovo, které zaznělo kdesi ve shromážděném zástupu. Flagg nevěděl, kdo to slovo pronesl, a nestaral se o to. Stačilo, že zaznělo. Sám by někoho podplatil, aby je řekl, kdyby to pro něj nebylo nebezpečné.

„Vražda!“ řekl ten kdosi.

Všichni strnuli.

Flagg vážně zvedl ruku k ústům, aby skryl úsměv.

33

Dvorní lékař rozšířil jedno slovo na dvě: *Vražda jedem*. Neřekl *Vražda dračím pískem*, protože v Delainu ten jed nikdo neznal, kromě Flagga.

Král zemřel těsně před půlnocí, ale do úsvitu obletělo obvinění celé město a šířilo se dál až do nejuvzdálenějších koutů Východního, Západního, Jižního a Severního panství: *Vražda, královražda, Roland Dobrotivý zemřel na otravu jedem*.

Mezitím však Flagg zorganizoval na hradě pátrání, hledalo se od nejvyšší špičky hradu (Východní věže) po nejhlubší žaláře (sklepení inkvizice plné košů, pout a drticích bot). Je potřeba najít jakýkoli důkaz o tomto strašlivém zločinu a okamžitě ho ohlásit, řekl.

Na hradě zavládl ruch. Šest stovek chmurně odhodlaných mužů pročešávalo hrad. Pouze dvě místa na hradě zůstala ušetřena; pokoje princů, Petra a Tomáše.

Tomáš si události sotva uvědomoval; horečka se mu zhoršila natolik, že dvorní lékař byl hluboce znepokojen. Tomáš ležel v deliriu, když si první paprsky úsvitu našly cestu do jeho oken. Ve snu viděl, jak se do výše pozvedají dvě sklenice vína, a slyšel svého otce znovu a znovu říkat: *Kořenil jsi je? Chutná jako svařené.*

Pátrání zorganizoval Flagg, ale do dvou hodin ráno se Petr vzpamatoval natolik, že byl schopen převzít velení. Flagg ho nechal. Příštích několik hodin bude hrozně důležitých, půjde o všechno, a Flagg to věděl. Král byl mrtev; v království bude chvíli panovat bezvládí. Ne však dlouho; hned druhý den bude Petr u paty Jehly korunován, pokud na hlavu toho chlapce nepadne rychle a neodvolatelně vina za zločin.

Za jiných okolností by byl Petr okamžitě v podezření, to Flagg věděl. Lidé vždycky podezírají toho, kdo může získat nejvíc, a Petr získal otcovou smrtí pořádný krajíc.

Někoho otrávit je strašné, ale on mohl získat království.

Ale v tomto případě lidé v království mluvili spíš o tom, co chlapec ztratil, než co získal. Samozřejmě, také Tomáš ztratil otce, dodávali lidé po chvíli – skoro jako by se styděli za to chvilkové opomenutí. Ale Tomáš byl zarputilý, nevrlý, nabručený chlapec, který se s otcem často hádal. Na druhé straně se široko daleko vědělo, že Petr chová Rolanda v lásce a úctě. A proč, zeptali by se lidé – pokud by někoho tak zruďná myšlenka napadla, což se dosud nestalo – proč by Petr svého otce zabíjel, když by za dva nebo za tři, nejvýš za pět let korunu stejně zdědil?

Kdyby se však našel důkaz na tajném místě, které znal jenom Petr – přímo v princově pokoji – vítr by se rychle obrátil. Lidé by začali pod maskou lásky a úcty vidět tvář vraha. Zdůrazňovali by, že mladému člověku připadá jeden rok jako tři, tři jako devět a pět jako pětadvacet let. Pak by zdůraznili, že v posledních dnech života král

po dlouhém klempírování okřívával – zdálo se, že znovu získává sílu a svěžest. Petr možná uvěřil, říkali by lidé, že otce čeká dlouhý, zdravý podzim života, takže zpanikařil a provedl cosi hloupého a zároveň ohavného.

Flagg věděl něco jiného, věděl, že lidé chovají v hloubi duše hlubokou a instinktivní nedůvěru vůči všem králům a princům, protože jsou to lidé, kteří je mohou jediným kývnutím poslat na smrt, a to za nicotné zločiny, jako je třeba upuštění kapesníku v jejich přítomnosti.

Lidé velké krále milují, menší krále strpí; budoucí králové představují strašidelnou neznámou. Mohli by si Petra zamilovat, kdyby měli možnost, ale Flagg věděl, že jím budou stejně ochotně pohrdat, když se jim předhodí dostatečný důkaz.

Flagg si myslel, že takový důkaz se brzy objeví.

Stačí jediná myš. Malá... ale dost velká, aby otrásla královstvím do základů.

34

V Delainu znali jenom tři životní stadia: dětství, polovičaté mužství nebo ženství a dospělost. Ta „polovičatá léta“ trvala od čtrnácti do osmnácti.

Když Petr vstoupil do věku polovičatého mužství, ustarané chůvy nahradil komorník Brandon a Denis, Brandonův syn. Brandon bude Petrovým komorníkem ještě celé roky, ale věčně asi ne. Petr byl velmi mladý a Brandonovi táhlo na padesát. Až Brandon nebude moci déle sloužit, nahradí ho Denis. Brandonova rodina sloužila králům skoro osm set let a byla na to právem hrdá.

Denis vstával každý den v pět hodin, oblékl se, připravil otcí oblek a vyleštil mu boty. Potom ještě rozespálý zašel do kuchyně a posnídal. Ve tři čtvrtě na šest vyšel z domova, který se nacházel na západní straně hradního okrsku, a vstoupil do hradu Menší západní branou.

Přesně v šest hodin došel k Petrovým pokojům, potichu vstoupil a obstaral ranní práce – rozdělal oheň, upekl půl tuctu vdolečků k snídani, ohřál vodu na čaj. Pak rychle obešel všechny tři pokoje a uklidil. To bylo obvykle snadné, protože Petr nebyl žádný

nepořádník. Nakonec se vrátil do pracovny a připravil snídani, protože právě tam Petr rád jedl, pokud měl jíst u sebe – obvykle u stolu v východních oken, s dějepisnou knihou před sebou.

Denis neměl rád časně vstávání, ale svou práci měl rád moc, a měl rád Petra, který s ním měl vždycky trpělivost, i když Denis udělal chybu. Jedinkrát se stalo, že na Denise zvýšil hlas, to když mu Denis přinesl lehký oběd a zapomněl přiložit na ták ubrousek.

„Moc se omlouvám, Výsosti,“ řekl Denis tehdy. „Vůbec jsem si nepomyslel...“

„Tak přistě *mysli!*“ řekl Petr. Nekřičel, ale neměl k tomu daleko. Denis už nikdy na ubrousek nezapomněl – a někdy, pro jistotu, přiložil na ták dva.

Když byly ranní práce hotové, Denis se stáhl do pozadí a nastoupil jeho otec. Brandon byl dokonalý komorník, kravatu měl pečlivě uvázanou, vlasy pevně stažené a svázané do drdůlku vzadu na krku, kabát a kalhoty bez poskvrnky, boty naleštěné jako zrcadlo (za zrcadlový lesk zodpovídal Denis). Ale večer, když si zul boty, kabát pověsil do skříně, kravatu si povolil a do ruky vzal sklenku borovičky, připadal Denisovi daleko přirozenější.

„Něco ti povím, na co nesmíš nikdy zapomenout, Deny,“ řekl svému synovi mnohokrát, když si takto udělal pohodlí. „Na světě je možná tucet věcí, které trvají, ale víc ne, spíš méně. Vášnivá ženská láska nevydrží, běžci nevydrží dech, ani chvastounovi nevydrží dech, senoseč v létě netrvá věčně, stejně jako cukrování za jarního tání. Ale dvě věci, které budou pořád, jsou za prvé vrchnost a za druhé služba. Jestli se budeš držet svého mladého pána, dokud nezestárne, a jestli se o něj budeš dobře starat, on se postará o tebe. Posluž mu a on poslouží tobě, jestli mi rozumíš. Teď mi nalej další sklenici a kapku pro sebe, jestli chceš, ale ne víc než kapku, nebo nás tvá matka oba zaživa stáhne z kůže.“

Některé syny by takové kázání určitě brzy znudilo, Denise nikoliv. Byl to velmi vzácný syn, chlapec, kterému už bylo dvacet let a stále si myslel, že jeho otec je moudřejší než on.

Ráno po králově smrti se Denis nemusel nutit, aby se vyštrachal z postele v pět hodin; už ve tři ho probudil otec novinou o králově smrti.

„Flagg dal dohromady pátrací skupinu,“ řekl otec, oči zarudlé a

odhodlané, „a to je správné. Ale brzo je povede můj pán, to zaručuju, a já mu pomůžu chytit toho zlořáda, který to provedl, jestli mě přibere.“

„Mě taky!“ vykřikl Denis a hmátl po kalhotách.

„To v žádném případě,“ řekl otec tak přísně, že Denis okamžitě poslechl. „Všechno musí jít jako vždycky, vražda nevražda – všechno musí jít postaru víc než jindy. Můj pán a tvůj pán bude v poledne korunován na krále, a to je dobře, i když dostává korunu ve zlých časech. Ale násilná smrt krále je vždycky zlá, pokud k ní nedojde na bitevním poli. Všechno staré přetrvává, to nepochybně, ale možná zažijeme potíže. Pro tebe je nejlepší, Denisi, jít si po své práci stejně jako jindy.“

A odešel, ještě než mohl Denis něco říct.

A když přišla pátá hodina, Denis řekl matce, co povídal otec, a řekl jí, že by měl dnes ráno pracovat jako jindy, i když věděl, že Petr bude pryč. Denisova matka ze srdce souhlasila. Umírala touhou po novinkách. Řekla mu, ať samozřejmě jde... a nejspozději v osm ať se k ní zase vrátí a všechno jí poví.

Takže Denis šel do Petrových pokojů, které byly úplně opuštěné. Přesto si počíнал jako jindy a přichystal principi snídání do pracovny. Smutně se díval na talířky a sklenice, marmelády a želé, a přemítal, že nic z toho dnes ráno určitě nesplní účel. Přesto se díky obvyklé činnosti cítil lépe než ve chvíli, kdy ho otec vzbudil, protože teď chápal, že všechno bude jinak, lepší nebo horší. Časy se měnily. Chystal se odejít, když tu zaslechl jakýsi zvuk. Byl tak tlumený, že pořádně nerozeznal, odkud vychází – místo určil jenom povšechně. Podíval se na Petrovu knihovnu a srdce v hrudi se mu rozběhlo.

Mezi volně uloženými knihami vytékaly proužky dýmu.

Denis přelétl pokoj a oběma rukama začal knihy vytahovat ven. Viděl, že kouř vychází ze štěrbin u zadní strany knihovny. Také ten zvuk byl jasnější, když odstranil knihy. Bylo to jakési zvíře, pištělo bolestí.

Denis do knihovny zarýval nehty a bušil pěstmi, úlek se pomalu měnil v paniku. Pokud se tehdy lidé něčeho báli, byl to požár.

Jeho prsty brzy náhodou zavadily o tajnou pružinu. Flagg to také předpokládal – tajná skryš nebyla koneckonců tak tajná – stačila nanejvýš pro chlapce. Zadní stěna knihovny se kousek posunula a

ven se vyvalil šedý kouř. Puch, který se objevil zároveň s kouřem, byl neobyčejně odporný – směs spáleného masa, připečené srsti a doutnajících papíru.

Denis bez přemýšlení odsunul celou destičku. Když to udělal, dovnitř se samozřejmě dostalo víc vzduchu. Uvnitř dosud všechno jen doutnalo, ale teď vyskočily první plamínky ohně.

Toto byl rozhodný okamžik, jediný bod, kde se Flagg musel spokojit nikoli s jistotou, ale s odhadem, co se *pravděpodobně* stane. Všechno jeho úsilí uplynulých sedmdesáti pěti let viselo na vlásku, protože nebylo jisté, co komorníkův syn v příštích pěti vteřinách udělá nebo neudělá. Ale Brandonové byli komorníky už odnepaměti a Flagg došel k závěru, že se musí spolehnout na jejich dlouhou tradici dokonalého chování.

Kdyby Denis při pohledu na šlehající plameny ztuhl leknutím nebo kdyby se otočil a utíkal pro džbán vody, všechny Flaggovy pečlivě nastražené důkazy by shořely v nazelenalých plamenech. Podezření z vraždy by nikdy na Petra nepadlo a on by byl v poledne korunován na krále.

Ale Flaggův předpoklad byl správný.

Místo aby Denis znehybněl nebo utíkal pro vodu, hmátl dovnitř a utloukl plameny holýma rukama. Trvalo mu to méně než pět vteřin a Denis nebyl ani popálený. Žalostné pištění pokračovalo a první, co uviděl, když rozehnal kouř, byla myš, která ležela na boku. Byla v posledním tažení. Byla to jenom myš a Denis jich během služby zabil na tucty a nikdy mu to nevadilo. Teď mu ale té potvůrky přišlo líto. Myši se stalo cosi strašného, cosi, čemu vůbec nerozuměl, a ještě to neskončilo. Ze srsti na žebírkách jí stoupal dým. Když se myši dotkl, sykl a ucukl – bylo to, jako by se dotkl malého sporáčku, takového, jaký byl v Sašině domečku pro panenky.

Další kouř se líně linul z vyřezávané dřevěné krabičky s pootevřeným víčkem. Denis víko nadzdvihl. Uviděl pinzetu, balíček. Na balíček vykvetla spousta hnědých teček a pomalu doutnala, ale nerozhořela se... ani teď ne. Plameny se zakously do Petrových dopisů, které samozřejmě nebyly začarované. Zapálila je myška svým strašlivě horkým tělíčkem. Teď tu ležel jenom pomalu doutnajících balíček a Denise cosi varovalo, aby se ho nedotýkal.

Bál se. Byly věci, kterým nerozuměl, věci, kterým ani nechtěl

rozumět. Jediné, co věděl určitě, bylo, že potřebuje nutně mluvit s otcem. Jeho otec bude vědět, co dělat.

Denis vzal od kamen popelník a lopatku a vrátil se k tajné skrýši. Nabral kouřící tělo myši na lopatku a vhodil je do popelníku. Ještě jednou namočil vodou zuhelnatělé růžky dopisů, jen tak pro jistotu. Pak destičku zavěel, knihy vrátil na místo a odešel z Petrových pokojů. Popelník vzal s sebou a v té chvíli se vůbec necítil jako Petrův věrný sluha, ale jako zloděj – a kořistí byla ubohá myš, která zemřela, ještě než Denis vyšel Západní branou z hradu ven.

A ještě než došel do domu na vzdálené straně hradní věže, v mysli mu vyklíčilo hrozné podezření – byl první v Delainu, kdo takové podezření pojal, ale nebude poslední.

Snažil se tu myšlenku vypudit z mysli, ale ta se stále vracela. Jaký jed vůbec krále Rolanda zabil?, uvažoval Denis. Jaký přesně to byl jed?

Než se vrátil do domu Brandonů, měl opravdu špatnou náladu a neodpověděl matce na žádnou otázku. Ani jí neukázal, co má v popelníku. Řekl jí jenom, že musí mluvit s otcem, jakmile přijde – bylo to strašně důležité. Pak odešel do svého pokoje a přemýšlel, jaký přesně to byl jed. Věděl o něm jediné, ale ta jediná věc stačila. Byl hořlavý.

Brandon dorazil před desátou hodinou, podrážděný, vyčerpaný a neměl náladu na hlouposti. Byl špinavý a zpocený, na čele měl tenký

šrám a z vlasů mu vlály dlouhé závoje pavučin. Po vrahovi nenašli ani stopy. Přinesl jedinou novinku: přípravy na Petrovu korunovaci na náměstí Jehly pokračovaly plnou rychlostí pod vedením Anderse Peyny, nejvyššího soudce Delainu.

Manželka mu pověděla, že se Denis vrátil. Brandonovo čelo se zachmuřilo. Přišel ke dveřím synova pokoje a zabušil na ně nikoli prsty, ale pěstí. „Vylez, chlapče, a pověz nám, proč ses vrátil s popelníkem z pracovny svého pána.“

„Ne,“ řekl Denis. „Pojď sem ty, tati – nechci, aby máma viděla, co mám, a nechci, aby slyšela, co si povídáme.“

Brandon vtrhl dovnitř. Denisova matka ustrašeně stála u sporáku v očekávání, že jde o nějakou hysterickou hloupost, kterou si chlapec vymyslel, nějakou zlomyslnost, kterou mu někdo nakukal, a že co nevidět uslyší Denisův nářek, až její unavený a vyčerpaný manžel, jenž musí dnes v poledne začít sloužit králi a ne princí, si vybijе všechnen vztek a strach na chlapcových zádech. Denisovi to ani nezazlívala; všichni na hradě dnes ráno vypadali bez sebe, pobíhali kolem jako blázni vypuštění z blázince, zvěstovali si stovky klepů a falešných poplachů a pak je odvolávali jenom proto, aby rozšířili stovku nových.

Ale za Denisovými dveřmi se neozýval žádný křik a víc než hodinu z nich nikdo nevyšel. Když se konečně objevili, jediný pohled na bledý manželův obličej ubohé ženě stačil, aby jí bylo na omdlení. Denis se držel otci za patami jako vyděšené štěně.

Ted' nesl popelník Brandon.

„Kam jdete?“ zeptala se ustrašeně.

Brandon nic neřekl. Zdálo se, že Denis ani nemůže promluvit. Jenom na ni zakoulel očima a pak vyšel s otcem ze dveří. Neviděla je pak dalších čtyřadvacet hodin a došla k přesvědčení, že jsou oba mrtvi – nebo ještě hůř, že úpí ve sklepeních inkvizice pod hradem.

Její chmurné myšlenky nebyly tak od věci, protože Delain prožíval krušných čtyřadvacet hodin. Někde by lidem takový den možná ani nepřipadal zvlášť hrozný, někde, kde pozdvižení a rozruch a poplachy a popravy o půlnoci patří k všednímu životu... taková místa opravdu jsou, i když bych si přál, abych tohle říkat nemusel. Ale Delain byl celé roky – a dokonce staletí – spořádaným a dobře vedeným královstvím, takže se obyvatelstvo možná trochu

rozmazlilo. Ten černý den začal tím, že Petr nebyl v poledne korunován, a skončil omračující novinou, že Petr bude souzen v síni Jehly pro vraždu svého otce. Kdyby měl Delain burzu, nejspíš by na ní došlo ke krachu.

Se stavbou pódia, kde se měla uskutečnit korunovace, se začalo za svítání.

Půjde jenom o narychlo stlučená, opentlená prkna, to Anders Peyna věděl, věděl však také, že hodně květin a praporů nedostatky zakryje. Nic je nevarovalo, že král zemře, protože vražda se nedá předpovídat. Kdyby dala, nebyly by vraždy a svět by jistě byl šťastnějším místem. Kromě toho nešlo o okázalost a vnější pozlátko – šlo o to, aby lidé cítili, že trůn není opuštěný. Jestli občané získají pocit, že je všechno v pořádku, přestože se stala tak hrozná věc, Peynovi za mák nesejde na tom, kolik družiček si na nehoblovaných prknech zadře třísky.

Ale v jedenáct hodin všechny práce náhle ustaly. Hradní stráž poslala družičky s květinami – mnohé uplakané – domů. V sedm hodin ráno se většina členů hradní stráže začala oblékat do svých nádherných červených slavnostních uniforem a vysokých šedivých vlčích čepic. Měli nastoupit do slavnostního dvojřadu, uličky, kterou bude kráčet Petr ke korunovaci. V jedenáct však dostali nové rozkazy; podivné, znepokojivé rozkazy. Slavnostní uniformy šly v horečném spěchu dolů a na jejich místo přišly obyčejné, šedohnědé bojové uniformy. Okázalé, ale nemotorné slavnostní meče nahradily nebezpečné krátké mečíky, které vojáci nosili každý den. Nádherné, ale nepraktické vlčí čáky letěly stranou a na jejich místo dosedly kožené přilbice, které patřily k obyčejné bojové výstroji.

Bojová výstroj – už jen ta slova znepokojovala. Je snad něco takového jako obyčejná bojová výstroj? Já si to nemyslím. Ale vojáci v bojové výstroji byli všude, tvářili se přísně a nepřístupně.

Princ Petr spáchal vraždu! To bylo nejčastěji slyšet na chodbách hradu.

Princ Petr byl zavražděn! Následovala vzápětí druhá zaručená zpráva.

Roland není mrtev; byla to chybná diagnóza, lékař byl popraven, ale starý král zešlel a nikdo neví, co dělat. To byla třetí zpráva.

Byla jich ještě spousta a některé ještě bláznivější.

Nikdo nespal, když se tma přikradla na popletený, truchlící hrad. Všechny pochodně na náměstí Jehly byly zapáleny, hrad hořel světly a každý dům v hradním okrsku a na kopcích dole svítil svíčkami a lampami, protože polekaní lidé se scházeli a dohadovali se o tom, co se ve dne stalo. Všichni se shodli, že se blíží nějaká nekalost.

Noc byla ještě delší než den. Paní Brandonová stále vyhlížela své mužské a cítila se hrozně opuštěná. Seděla u okna a poprvé v životě se vzduchem neslo víc drbů, než toužila slyšet. Jenomže mohla přestat poslouchat? Nemohla.

Když se noc přehoupla a nekonečně pomalu se blížilo svítání, které jako by vůbec nechtělo přijít, začala všechny staré dohady nahrazovat jiná novina – byla neuvěřitelná, nesmyslná, a přesto ji lidé opakovali se stále větší jistotou, až si ji mezi sebou potichu opakovali dokonce i strážní ve službě. Tato novina polekala paní Brandonovou úplně nejvíc, protože si vzpomněla – moc dobře! – na bledý obličej chudáka Denise, když přišel domů s princovým popelníkem. Něco v něm bylo, smrdělo to spáleninou a nechtěl jí to ukázat.

Prince Petra zavřeli pro vraždu otce, říkala ta ohavná novina. Zatkli ho... Princ Petr je zatčen... princ zavraždil vlastního otce!

Krátce před svítáním si rozčilená žena položila hlavu na paže a rozplakala se. Po chvilce její vzlykání utichlo a ona usnula neklidným spánkem.

Kapitola 10

36

„Ted' mi pověz, co je v tom popelníku, a nenech se prosit. Nemám náladu na hlouposti, Denisi, rozumíš mi?“ To bylo první, co Brandon řekl, když vstoupil do Denisova pokoje a zavřel za sebou dveře.

„Ukážu ti to, tati,“ řekl Denis, „ale nejdřív mi odpověz na jednu otázku: jaký jed zabil krále?“

„Nikdo neví.“

„Jak působil?“

„Ukaž mi, co je v tom popelníku, hochu. A hned.“ Brandon sevřel dlaň do mohutné pěsti. Nepotřásl s ní; jenom ji pozvedl. To stačilo. „Hned mi to ukaž nebo tě srazím.“

Brandon se dlouho díval na mrtvou myš a nic neříkal. Denis ho ustrašeně pozoroval, zatímco tátův obličej bledl, vážněl a popelavěl. Myší oči shořely na černé uhlíky. Hnědá srst se proměnila v černé saze. Z oušek pořád stoupal kouř a zuby, ve smrtelném šklebu vyceněné, byly ukoptěné černotou jako rošt ve sporáku.

Brandon se jí chtěl dotknout, ale pak ruku stáhl zpět. Zvedl tvář k synovi a chraptivě zašeptal: „Kde jsi to našel?“

Denis začal koktat přehřšle slov, která nedávala smysl.

Brandon chvílku poslouchal a pak synovi stiskl rameno.

„Zhluboka se nadechni a uspořádej si myšlenky pěkně do řady, Deny,“ řekl. „Jsem při tobě jako vždycky, to víš. Měl jsi právo ušetřit chudáka mámu pohledu na tuhle věc. Ted' mi pověz, jak jsi to našel a kde jsi to našel.“

Denisovi se ulevilo, a tak už s větší jistotou dokázal otci všechno povědět. Jeho vyprávění bylo trochu kratší než mé, přesto zabralo několik minut. Jeho otec seděl v křesle, rukou si opíral čelo a stínil oči. Na nic se neptal, dokonce ani nezamručel.

Když Denis skončil, otec polohlasně zabručel tři slova. Jenom tři slova – ale zmrazila chlapcovo srdce na kus studeného modrého ledu – tak mu to aspoň v té chvíli připadalo. „Přesně jako král.“

Brandonovi se třásly rty hrůzou, ale snažil se usmát.

„Myslíš, že to zvíře bylo myším králem, Deny?“

„Tati... tatínku, já... já... „Říkal jsi, že tam byla krabička.“

„Ano.“

„A balíček.“

„Ano.“

„A ten balíček byl zuhelnatělý, ale nehořel.“

„Ano.“

„A pinzeta.“

„Ano, jako ta, kterou si maminka vytrhává chlupy z nosu...“

„Pssst,“ okřikl ho Brandon a znovu si opřel čelo o dlaň. „Nech mě přemýšlet.“

Uplynulo pět minut. Brandon seděl bez hnutí, skoro jako by usnul, ale Denis věděl svoje. Brandon nevěděl, že královna dala Petrovi tu vyřezávanou krabičku nebo že ji Petr ztratil, když byl malý; obojí se stalo dávno předtím, než Petr vstoupil do věku polovičatého mužství a Brandon vstoupil do jeho služeb. Věděl o tajné skrýši; náhodou na ni připadl hned první rok, kdy Petrovi sloužil (což skutečně netrvalo dlouho). Jak už jsem možná řekl, nebyla to zvlášť tajná skrýš – stačila akorát tak upřímnému chlapci, jako byl Petr. Brandon o ní věděl, ale nikdy do ní nenahlédl, jen tehdy poprvé, a to v ní byly různé drahocenné tretky, které jsou pro každého chlapce pokladem – sada karet s několika chybějícími listy, pytlík kuliček, mince pro štěstí, copánek z hřívy Pivoňky. Pokud dobrý komorník něčemu rozumí, rozumí vlastnosti, které říkáme diskretnost, což je úcta k hranicím života jiného člověka. Nikdy se do té skrýše už nepodíval. Bylo by to jako krádež.

Nakonec se Denis zeptal: „Neměli bychom tam zajít, otče, aby ses do té skříňky podíval?“

„Ne. Musíme s tou myší jít k nejvyššímu soudci a ty mu musíš všechno povědět, stejně jako jsi to pověděl mně.“

Denis se sklesle posadil na postel. Měl pocit, jako by dostal ránu do břicha. Peyna, to byl muž, který posílal lidi do vězení a na popraviště! Peyna, ten muž s bílým, nepřístupným obličejem a vysokým, voskově bílým čelem! Peyna, který byl po králi nejmocnějším mužem v království!

„Ne,“ zašeptal nakonec. „Tati, já nemůžu... já... já...“

„Musíš,“ řekl otec přísně. „Tohle je zatrolená věc – nejhroznější, jakou jsem zažil, ale musí se o ní vědět a všechno dát do pořádku. Pověš mu to přesně jako mně a pak už to bude v jeho rukou.“

Denis pohlédl otci do očí a viděl, že Brandon to myslí vážně. Kdyby odmítl, otec by ho popadl za krk a odtáhl ho k Peynovi jako kotě, bez ohledu na to, že už mu bylo dvacet let.

„Ano, tati,“ řekl truchlivě a pomyslel si, že až se na něj upřou Peynovy studené, pronikavé oči, určitě mu srdce pukne hrůzou a padne mrtev.

Potom (panika v něm rostla) si vzpomněl, že ten popelník z princových pokojů ukradl. Kdyby nezemřel hrůzou, až mu Peyna přikáže mluvit, nejspíš stráví zbytek života v nejhlubším hradním žaláři pro krádež.

„Jenom se uklidni, Deny – uklidni se, jak to jde. Peyna je tvrdý chlap, ale je spravedlivý. Neudělal jsi nic, za co by ses měl stydět. Jenom mu to pověz, jako jsi to pověděl mně.“

„Dobře,“ zašeptal Denis. „Jdeme hned?“

Brandon vstal z křesla a poklekl. „Nejdřív se pomodlíme. Pojď sem vedle mě, synu.“

Denis poslechl.

37

Petra soudili, odsoudili pro královraždu a zavřeli ho na doživotí do vězení skládajícího se ze dvou studených kobek na vrcholku Jehly. To vše se stalo za pouhé tři dny. Nezabere mnoho času povědět vám, jak hladce chytila Flaggova krutá past chlapce do svých čelistí.

Peyna nenařídil, aby přípravy ke korunovaci okamžitě ustaly – ve skutečnosti si myslel, že Denis se určitě spletl, že musí existovat nějaké rozumné vysvětlení. Jenomže nebylo možné nevšimnout si, jakou smrtí myš zemřela, tak podobnou smrtí krále, a Brandonové měli v království odpradáвна dobrou pověst poctivé a rozumné rodiny. To bylo důležité, ale bylo tu něco, co bylo daleko důležitější: až bude Petr korunován, nesmí na jeho pověsti lpět jediná poskvrnka.

Peyna vyslechl Denise a pak zavolal Petra. Denis by možná při pohledu na svého pána opravdu umřel hrůzou, naštěstí mu však

milosrdně dovolili odejít s otcem do jiného pokoje. Peyna vážně Petrovi vysvětlil, že bylo proti němu vzneseno obvinění... obvinění, že možná sám Petr sehrál určitou roli při zavraždění Rolanda. Anders Peyna nebyl mužem, který si bere servítky, bez ohledu na to, jak jeho slova mohou ranit.

Petr užasl... jako když ho omráčí.

Nesmíte zapomenout, že se pořád snažil vyrovnat s myšlenkou, že jeho milovaný otec je mrtev, že ho zabil krutý jed, který ho zaživa zevnitř upálil. Nesmíte zapomenout, že celou noc vedl pátrání, vůbec se nevyspal a byl tělesně vyčerpaný. A hlavně nesmíte zapomenout, že i když byl vysoký jako muž a měl široká ramena, bylo mu teprve šestnáct let. Takle omračující novinka, která všechno završovala, ho donutila udělat něco velmi přirozeného, avšak pod Peynovým zkoumavým, chladným pohledem se toho měl za každou cenu vyvarovat: rozplakal se.

Kdyby Petr obvinění rozhořčeně popřel nebo kdyby vyjádřil prožitý otřes, vyčerpaní a žal tím, že by se nad takovým neuvěřitelným nápadem divoce rozesmál, všechno by v té chvíli asi skončilo. Jsem přesvědčen, že taková možnost Flaggoví vůbec nepřišla na mysl, ale jednou z několika Flaggových slabostí bylo, že měl sklon posuzovat jiné podle toho, co se skrývalo v jeho vlastním černém a ponurém srdci. Flagg se na každého díval s podezřením a byl přesvědčen, že každý má skryté důvody pro to, co dělá.

Jeho mysl byla velmi složitá, jako zrcadlová síň, kde se všechno dvakrát odrazí v různých velikostech.

Peynovy myšlenky se neubíraly tak spleťtými cestami, byly velmi přímé. Bylo pro něj velmi těžké – téměř nemožné – uvěřit, že by Petr otrávil svého otce. Kdyby se princ rozzuřil nebo se rozesmál, všechno by možná skončilo, aniž by někdo šel prozkoumat údajnou krabičku s Petrovým jménem nebo balíček a pinzetu, která byla údajně uvnitř.

Jenomže slzy udělaly moc špatný dojem. Slzy vypadaly jako přiznání viny, které činí chlapec dost starý, aby spáchal vraždu, ale není už dost starý, aby dokázal zatajit, co provedl.

Peyna rozhodl, že věc se musí vyšetřit. Vůbec se mu do toho nechťelo, protože to znamenalo zavolat stráže, a to znamenalo, že se začne něco proslýchat, povedou se řeči, podezření se prolákne a

poskvrní první týdny Petrovy vlády.

Potom ho napadlo, že i tomu by se mohl vyhnout. Vezme jenom půl tuctu hradních strážných, ne víc. Čtyři nechá stát přede dveřmi. Až se tato směšná záležitost přežene, všechny pak pošle do nejvzdálenějšího kouta království. Brandona a jeho syna bude muset také poslat pryč, pomyslel si Peyna, a to byla škoda, ale jazyk je neposedná potvůrka, zvláště když mu pomůže trocha kořalky, a záliba starého pána v borovičce byla všeobecně známá.

Peyna tedy nařídil, aby se práce na korunovačním pódiu zatím zastavily. Byl přesvědčen, že práce budou moci za nějakou půlhodinku znovu začít a že dělníci v potu tváře a s kletbami budou ve spěchu dohánět ztracený čas.

Žel...

38

Krabička, balíček a pinzeta byly na místě, jak víte. Petr přísahal na jméno své matky, že takovou krabičku nemá; jeho rozhořčené zapírání teď vypadalo velmi hloupě. Peyna opatrně zvedl pinzetou balíček a spatřil tři tečky zeleného písku. Byly tak malé, že je sotva viděl, ale Peyna, pamětliv toho, co postihlo velkého krále i nepatrnou myš, vložil balíček zpátky do krabičky a zavřel víčko. Nařídil dvěma ze čtyř hradních strážných, kteří dosud čekali na chodbě, aby vstoupili dovnitř, protože chtěl nechtě připustit, že záležitost je stále vážnější.

Krabičku, ze které unikaly tenké proužky dýmu, opatrně položili na Petrův stůl. Jednoho strážného poslali za mužem, který ví o jedech víc než kdokoli jiný v království.

Tím mužem byl samozřejmě Flagg.

39

Já s tím nemám nic společného, Andersi,“ řekl Petr. Už se vzpamatoval, jenom tvář měl dosud bledou a strhanou a oči tmavěji modré, než jaké kdy u něho starý nejvyšší soudce viděl.

„Takže ta krabička je tvoje?“

„Ano.“

„Proč jsi zapřel, že takovou krabičku máš?“

„Zapomněl jsem. Tu krabičku jsem neviděl nejméně jedenáct let. Dala mi ji matka.“

„Co se s ní stalo?“

Už mi neříká „pane“ ani „Výsosti“, napadlo Petra a zamrazilo ho. Oslovuje mě bez jakékoli úcty. Copak je možné, aby se toto všechno skutečně dělo? Otec byl otráven? Tomáš leží s hroznou horečkou? Peyna tu stojí a skoro mě obviňuje z vraždy?

A moje krabička – odkud se tu ve jménu bohů vzala a kdo ji schoval do tajné skrýše za knihami?

„Ztratil jsem ji,“ řekl Petr pomalu. „Andersi, přece opravdu nevěříš, že jsem zavraždil svého otce, ne?“

Nevěřil jsem... ale teď jsem na vahách, pomyslel si Anders Peyna.

„Miloval jsem ho z celého srdce,“ řekl Petr.

To jsem si vždycky myslel... ale i v tom jsem teď na vahách, pomyslel si Anders Peyna.

40

Flagg rázně vstoupil, na Peynu se ani nepodíval a okamžitě začal bombardovat otupělého, polekaného a rozzuřeného prince otázkami ohledně pátrání.

Našla se nějaká stopa jedu nebo traviče? Objevili nějakou známku spiknutí? On sám je toho názoru, že to mohl spáchat jediný člověk, téměř jistě šílenec. Celé dopoledne strávil u svého krystalu, chrлил ze sebe Flagg, ale krystal tvrdohlavě zůstával temný. Nevadí, dokáže víc než chrastit kostmi a nahlížet do krystalu. Touží po činech, nikoli kouzlech. Jen ať princ rozkáže a on udělá cokoli, prozkoumá každý temný kout...

„Nezavolali jsme tě, abychom poslouchali, jak brebentíš jako tvůj papoušek, když mluví oběma hlavami najednou,“ přerušil ho Peyna chladně. Neměl Flagga rád. Pokud šlo o Peynu, kouzelník ve chvíli Rolandovy smrti klesl na místo dvorního Nikoho. Možná jim bude moci něco povědět o těch zlověstných zelených skvrnkách v balíčku, ale tím jeho užitečnost končí.

Petr s tou lasičkou nebude dělat vůbec žádné ciráty, až bude ko-

runován, pomyslel si Peyna. Dál se nedostal a pak se jeho myšlenky nepořádně rozběhly, protože vyhlídky na Petrovu korunovací se tenčily.

„Ne,“ podotkl Flagg, „kvůli tomu jste mě asi nezavolali.“ Podíval se na Petra a pokračoval: „Proč jsi mě zavolal, můj králi?“

„Neoslovuj ho tak!“ vybuchl Peyna a sám nad sebou se zhrozil.

Flagg uviděl zmatek na Peynově tváři, a i když dal přednost překvapenému výrazu, dokonale pochopil, co to znamená, a byl spokojen.

Červ podezření si už prokousával cestičku do středu chladného srdce nejvyššího soudce. Výborně.

Petr od nich odvrátil bledou tvář a pohlédl ven na město, ještě jednou se pokusil ovládnout své pocity. Prsty měl pevně propletené. Klouby mu zbělely. V té chvíli vypadal mnohem starší než na šestnáct.

„Vidíš tu krabičku na stole?“ zeptal se Peyna.

„Ano, nejvyšší soudce,“ řekl Flagg upjatě a úředně.

„Uvnitř je balíček, který jako by pomalu uhelnatěl. V balíčku je něco, co vypadá jako zrnka písku. Byl bych rád, kdybys je prohlédl a řekl mi, oč se jedná, pokud to víš. Důtklivě tě nabádám, aby ses jich nedotýkal. Jsem přesvědčen, že látka v tom balíčku patrně způsobila smrt krále Rolanda.“

Flagg si dovilil ustaraný pohled. Po pravdě řečeno se cítil velmi příjemně. Vždycky se tak cítil, když měl hrát nějakou roli. Hrál rád.

Pomocí pinzety zvedl balíček. Nahlédl dovnitř. Oči se mu zúžily.

„Chci kus obsidiánu,“ řekl. „Chci ho hned teď.“

„Mám ho na stole,“ řekl Petr otupěle a přinesl ho. Nebyl tak velký jako ten, který měl Flagg a pak se ho zbavil, ale byl dost tlustý. Podal ho jednomu hradnímu strážnému, který ho podal Flaggovi.

Kouzelník ho podržel u světla, trochu se zamračil... ale malý mužiček v nitru mu vzrušeně poskakoval nahoru a dolů, metal kozelce a dělal hvězdy. Obsidián se podobal jeho vlastnímu, ale jedna strana byla ulomená a rozeklaná. Ach, bohové se na něj usmívají! Pravda, pravda, pravda, usmívají!

„Asi před rokem jsem ho upustil,“ řekl Petr, když viděl Flaggův zájem. Neuvědomoval si – stejně jako Peyna, aspoň pro tuto chvíli – že přidal další řádku cihel na zeď, která se kolem něj vztyčovala.

„Půlka, kterou držíš, přistála na koberci, který náraz ztlumil. Druhá půlka přistála na kamenech a rozletěla se na stovky kousků. Obsidián je tvrdý, ale velmi křehký.“

„Opravdu, můj pane?“ řekl Flagg vážně. „Nikdy jsem takový kámen neviděl, i když jsem o něm samozřejmě slyšel.“

Položil obsidián na Petrův stůl, obrátil nad ním balíček a vysypal na něj tři zrnka písku. Za okamžik začaly z obsidiánu stoupat tenounké proužky dýmu. Všichni přítomní viděli, že každé zrno se pomalu noří do důlku, který se vytvořil v nejtvrdějším kameni, jaký lidé znali. Strážní při tom pohledu cosi neklidně zamumlali.

„*Mlčte!*“ zařval Peyna a prudce se k nim otočil. Strážní ustoupili, obličejе měli protáhlé a bílé hrůzou. Stále víc jim to všechno připomínalo čarodějnictví.

„Jsem přesvědčen, že vím, co je to za zrno a jak to mohu ověřit,“ vyštěkl Flagg ostře. „Jenomže jestli mám pravdu, zkouška musí být provedena co nejrychleji.“

„Proč?“ zeptal se Peyna.

„Jsem přesvědčen, že jde o zrno dračího písku,“ řekl Flagg. „Kdysi jsem ho trochu měl, ale bohužel zmizel, než jsem ho stačil pořádně prozkoumat. Možná ho někdo ukradl.“

Flaggovi neušlo, jak Peynovy oči při té poznámce šlehly po Petrovi.

„Od té doby jsem kvůli tomu neměl chvíli klidu,“ pokračoval, „protože je to prý nejsmrtelnější jed na zemi. Neměl jsem možnost prozkoumat jeho vlastnosti a tak jsem pochyboval, ale právě teď a na tomto místě vidím důkazy toho, co jsem o písku slyšel.“

Flagg ukázal na obsidián. Dolíčky, ve kterých tři zrnka zeleného písku spočívala, byly už skoro na palec hluboké – z každého stoupal kouř jako z malého táboráku. Flagg odhadoval, že zrnka se už prožrala do poloviny kamene.

„Ta tři zrnka písku se rychle propracovávají nejtvrdějším kamenem, jaký známe,“ řekl. „Dračí písek je prý tak žíravý, že se prožere jakoukoli pevnou látkou – opravdu jakoukoli. A při tom vydává strašlivý žár. Hej ty! Strážný!“

Flagg ukázal na jednoho hradního strážného. Ten předstoupil, ale vůbec nevypadal šťastně, že si vybral zrovna jeho.

„Dotkni se toho kamene,“ řekl Flagg, a když strážný váhavě

natáhl ruku, aby se dotkl těžítka, ostře dodal: „Jenom ze strany! Nepřibližuj ruku k těm dírkám!“

Strážný se dotkl těžítka a polekaně ucukl. Pak si strčil ruku do úst, ale Peyna si stačil všimnout, že mu na ní naskočily puchýře.

„Obsidián vede teplo velmi pomalu, jak jsem slyšel,“ řekl Flagg, „ale tenhle je horký jako plotna sporáku... a to způsobila tři zrníčka písku, která by zakryla sotva měsíček na nehtu malíčku a ještě by zbylo místo! Dotkni se princova stolu, pane nejvyšší soudce!“

Peyna poslechl. Žár, jaký ucítil pod rukou, ho polekal a udivil. Těžká dřevěná deska brzy začne prskat a uhelnatět.

„Musíme tedy jednat rychle,“ řekl Flagg. „Stůl brzy vzplane. Jestliže se nadechneme výparů – stále předpokládám, že to, co jsem slyšel, je pravda – všichni během několika dní zemřeme. Ale pro jistotu provedeme další zkoušku...“

Při těch slovech strážní zneklidněli na nejvyšší míru.

„Dobrá,“ řekl Peyna. „Co je to za zkoušku? Rychle, člověče!“ Flagg mu byl v té chvíli protivnější než jindy, a pokud měl někdy pocit, že není radno ho podceňovat, cítil to teď dvojnásob. Před pěti minutami byl Peyna ochoten přehlédnout toho muže jako pana Nikoho. Teď se zdálo, že na něm závisejí jejich životy – a Peynova žaloba proti Petrovi.

„Navrhuji, abychom nalili do nějakého vědra vodu,“ řekl Flagg rychle. Jeho tmavé oči svítily.

Hradní strážní a Peyna hleděli na malé černé dírky v obsidiánu a na tenké proužky dýmu jako ptáci uhranutí hnízdem svíjejících se hadů. Jak hluboko už dírky sahají? Jak blízko jsou dřevu? To nebylo možné rozeznat. Dokonce i Petr se díval, i když jeho tvář neopustil smíšený výraz smutku a zmatku.

„Vodu z princovy pumpy!“ křikl Flagg na jednoho strážného. „Chceme ji ve vědru nebo nějakém hlubokém hrnci. Rychle! Rychle!“

Strážný pohlédl na Peynu.

„Udělej to,“ nařídil Peyna a snažil se nedat najevo strach – *bál* se však a Flagg to věděl.

Strážný odběhl. Za chvíli slyšeli, jak pumpuje vodu do vědra, které našel v komorníkově skříni.

Flagg znovu promluvil.

„Mám návrh: namočím prst do vědra a nechám do jedné dírky skanout kapku vody. Budeme všechno pozorně sledovat, pane nejvyšší soudce. Musíme vidět, jestli voda, která vteče do dírky, na chvíli zezelená. To je jisté znamení.“

„A potom?“ zeptal se Peyna napjatě.

Strážný se vrátil. Flagg vzal vědro a postavil je na stůl.

„Potom velmi opatrně kápnu vodu do ostatních dvou dírek,“ řekl Flagg. Mluvil klidně, ale jeho jindy bledé tváře hořely ruměncem. „Říká se, že voda dračí písek nezničí, ale zadrží ho.“ Všechno vypadalo hůř, než jaké to ve skutečnosti bylo, ale Flagg je chtěl vyděsit.

„Proč to pořádně neuliješ?“ vyhrkl jeden strážný.

Peyna poctil toto vyrušení strašlivým pohledem, ale Flagg na otázku klidně odpověděl, když si namáčel malíček do vědra.

„Chceš, abych vyplavil ta tři zrnka písku z dírek, které si vyhloubila v kameni, a aby uvízla někde na stole?“ zeptal se téměř mírumilovně. „Mohli bychom tě tu pak nechat hasit, až voda vyschne, hošánku!“

Strážný už nic neříkal.

Flagg vytáhl mokrý prst z vědra.

„Voda je už teplá,“ řekl Peynovi, „stůl ji stačil ohřát.“

Opatrně podržel nad jednou dírkou prst, na kterém visela jediná kapka vody.

„Pořádně se dívejte!“ křikl Flagg ostře a Petrovi v té chvíli připadal jako kramář na tržišti, který předvádí nějaký laciný trik. Ale Peyna se naklonil blíž. Hradní strážní natáhli krky. Kapka visela na Flaggově prstu, na okamžik se v ní odrážel celý Petrův pokoj v dokonale zakřivené zmenšenině. Visela... protáhla se... a spadla do dírky.

Ozvalo se prskavé sssss, jako když na rozpálenou pánev kápne omastek. Z dírky se vyřinul droboučký gejzír páry... ale ještě před tím Peyna jasně zahlédl zelený záblesk kočičího oka. V té chvíli byl Petrův osud zpečetěn.

„U všech bohů, dračí písek!“ zašeptal Flagg chraptivě. „*Za žádnou cenu se nenadechněte té páry!*“

Odvaha Anderse Peyny byla stejně neochvějná jako jeho pověst, ale teď se bál. Jediné mrknutí zeleného světla mu připadalo

nevýslovně zlověstné.

„Uhas i ty další dvě,“ zachraptěl. „Hned!“

„Jak už jsem vám pověděl,“ řekl Flagg, klidně namáčel malíček a nespouštěl z obsidiánu oči. „Uhasit se nedají – nu, je tu jeden způsob, jak se povídá, ale jediný. Nelíbil by se vám. Můžeme je však zadržet a pak se jich zbavit. Aspoň myslím.“

Opatrně nechal kápnout vodu do zbývajících dírek. Pokaždé se objevil matně zelený záblesk a pak mráček páry.

„Myslím, že jsme na chvíli v bezpečí,“ řekl Flagg. Jeden hradní strážný si ze srdce oddechl. „Přineste mi rukavice... nebo nějaké složené plátno... cokoliv, do čeho bych mohl vzít ten kámen. Je horký jako peklo a kapky vody se co nevidět vypaří.“

Strážný rychle přinesl z komorníkovy skříně dvě chňapky. Flagg do nich vzal obsidián. Zvedl ho, opatrně ho udržoval ve vodorovné poloze, a pak ho hodil do vědra. Když obsidián klesal ke dnu, všichni jasně viděli, že voda na okamžik zezelenala.

„Tak,“ řekl Flagg blahovolně, „a je to. Jeden strážný musí vědro vynést z hradu k té velké pumpě u Velkého starého stromu uprostřed nádvoří. Tam musíte napumpovat vodu do necek a do nich postavit vědro. Necky musíte odvézt na loďce doprostřed jezera Johana a tam je potopit. Dračí písek možná jezero za sto tisíc let ohřeje, ale ať si s tím pak láme hlavu někdo jiný – to říkám já.“

Peyna se na okamžik zarazil, nezvykle nerozhodný si kousal ret, a pak řekl: „Ty, ty a ty. Udělejte, co říká.“

Strážní zvedli vědro. Odnášeli je jako živou bombu. Flagg se bavit, protože to všechno byly z velké části kouzelnické parádičky, jak ho Petr v té chvíli podezíral. Jediná kapka vody, kterou nechal padnout do dírky, by nestačila zastavit žíravý písek – aspoň ne na dlouho – věděl však, že voda ve vědru ho důkladně uhasila. Dokonce i méně tekutiny by stačilo pro větší množství písku... třeba pohár vína. Ať si však věří, čemu chtějí; včas se obrátí proti Petrovi a s mnohem větší zuřivostí.

Když strážní odešli, Peyna se otočil k Flaggovi. „Říkal jsi, že dračí písek se dá zneškodnit jediným způsobem.“

„Ano – povídá se, že když se dostane do styku s živou bytostí, potom ta bytost v bolestech hoří, dokud nezemře... a když je po všem – když umírání skončí – moc dračího písku také odumře. Chtěl

jsem to vyzkoušet, ale než jsem to stihl, můj vzorek zmizel.“

Peyna na něj hleděl, kůže kolem rtů mu zbělela. „A na jaké živé bytosti jsi chtěl tu strašlivou látku vyzkoušet, kouzelníku?“

Flagg se na Peynu nevinně podíval. „Přece na myši, pane nejvyšší soudce.“

Kapitola 11

41

Ve tři hodiny odpoledne se u královského soudu Delainu v přízemí Jehly odehrála podivná schůzka – soudní síní byla rozlehlá místnost, která během let vešla ve známost prostě jako „Peynův soud“.

Schůzka – to slovo nemám rád. Je příliš krotké a malé, než aby vystihlo rozhodný okamžik onoho odpoledne. Nemohu to nazvat slyšením nebo procesem, protože schůzka neměla se soudem vůbec nic společného, byla však velmi důležitá, v tom se mnou budete, myslím, souhlasit.

Místnost byla dost veliká, aby se do ní vešlo pět set lidí, ale toho odpoledne se jich tam sešlo jenom sedm. Šest z nich se shluklo těsně k sobě, jako by byli nervózní z toho, že je jich tak málo na místě určeném pro celé zástupy. Na jedné zakřivené kamenné zdi visel královský erb – jednorozec propichující draka – a Petr se přistihl, že k němu stále znovu obrací oči. Kromě něj tam byl Peyna a Flagg (byl to samozřejmě Flagg, kdo seděl kus od ostatních), a čtyři vysocí soudci království. Vysokých soudců bylo celkem deset, ale zbylých šest bylo roztroušeno po celém Delainu, kam je procesy zavedly. Peyna rozhodl, že na ně nemůže čekat. Věděl, že musí jednat rychle a rázně, jinak by království mohlo krváčet. Věděl to, ale zároveň ho znepokojovalo, že bude potřebovat pomoc tohoto chladnokrevného mladého vraha, aby takové krveprolití odvrátil.

Anders Peyna podvědomě došel k závěru, že Petr je vrahem. K tomu rozhodnutí ho nevedla krabička, zelený písek ani hořící myš. Byly to Petrovy slzy. Petr už nevypadal provinile ani zesláble, budiž mu všechna čest. Byl bledý, ale klidný, znovu se dokonale ovládal.

Peyna si odkašlal. Ten zvuk se dunivě rozlehl mezi strohými kamennými zdmi soudní síně. Přitiskl si ruku na čelo a nijak ho nepřekvapilo, když si všiml, že má čelo zbrocené studeným potem. Vyslechl už svědectví ve stovkách velkých a závažných případů; poslal pod katovu sekeru víc lidí, než si pamatoval. Ale nikdy ho

nenapadlo, že se bude muset zúčastnit takové „schůzky“ jako dnes nebo procesu s princem, obviněným z vraždy královského otce... a takový proces bude jistě následovat, pokud dnes odpoledne všechno půjde tak, jak doufal. Bylo správné, pomyslel si, že se potí, a bylo správné, že ten pot je studený. “

Byla to jenom schůzka. Nic právně závazného; nic úředního; nic veřejného. Ale nikdo z nich – Peyna, Flagg, vysocí soudci ani Petr – se nedal ošálit. Byl to opravdový proces. Tato schůzka. Byla zde cítit přítomnost moci. Hořící myš uvedla do pohybu veliké události. Jejich směr zde bude buď zvrácen, jako se dá stočit velká řeka nedaleko od pramene, dokud je potokem, nebo jim bude ponechán průchod, cestou budou nabírat sílu, až je žádná moc na světě nedokáže zvrátit nebo se jim postavit.

Jenom schůzka, myslel si Anders Peyna a znovu si utřel pot z čela.

42

Flagg sledoval události bystrým zrakem. Stejně jako Peyna věděl, že tady se všechno rozhodne, a cítil velkou sebedůvěru.

Petr měl hlavu vztyčenou, pohled pevný. Podíval se postupně do očí každému členovi této neformální poroty.

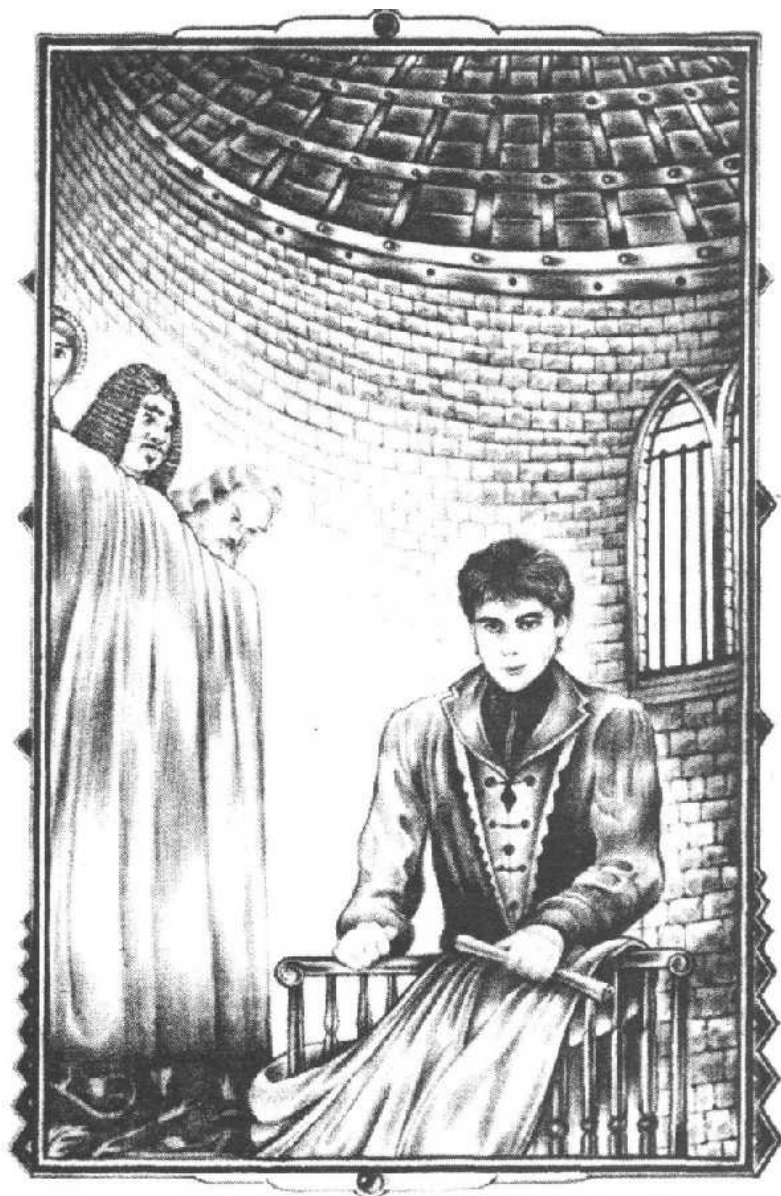
Na sedm přítomných se mračily kamenné zdi. Lavice pro diváky zely prázdnotou, ale Peyna měl dojem, že pocítuje tíhu neviditelných očí, očí, které *žádají*, aby bylo v této strašné záležitosti učiněno spravedlnosti zadost.

„Můj pane,“ řekl Peyna konečně, „podle slunce ses stal před třemi hodinami králem.“

Petr se překvapeně, ale mlčky podíval na Peynu.

„Ano,“ řekl Peyna, jako by Petr *promluvil*. Vysocí soudci přikyvovali a vypadali hrobově vážně. „Korunovace se nekonala, ale korunovace je jenom záležitost pro veřejnost. Přestože má velkou vážnost, jde pouze o pozlátka a nikoli podstatu. V této chvíli jsi králem, podle práva mi můžeš přikazovat, nám všem, jak jsme zde přítomni, celému království. To nás staví před strašlivé dilema. Chápeš, před jaké?“

„Ano,“ řekl Petr vážně. „Myslíš, že tvůj král je vrahem.“

Peynu taková přímočarost trochu překvapila, ale nedalo se říct, že by ho nepotěšila. Petr byl vždycky přímočarý chlapec; škoda, že ta povrchní přímočarost skrývala vypočítavé hlubiny, ale důležité bylo, že taková přímočarost, nejspíš následek hloupé chlapecké zpupnosti,

věci urychlí.

„Nezáleží na tom, čemu věříme, můj pane. O vině nebo nevině rozhodne soud – tomu jsem se vždycky učil, tomu tedy věřím z celého srdce. Existuje pouze jediná výjimka. Králové stojí nad zákonem. Rozumíš tomu?“

„Ano.“

„Ale...“ Peyna vztyčil ukazovák. „Ale tento zločin byl spáchán dřív, než ses stal králem. Pokud vím, k podobné strašné situaci dosud u dvora v Delainu nikdy nedošlo. Může to vést k hrozným událostem. Anarchii, chaosu, občanské válce. Abychom se jim vyhnuli, můj pane, musíš nám pomoci.“

Petr se na něj vážně podíval. „Pomohu, jak budu moci.“

A já myslím – modlím se o to – že budeš souhlasit s tím, co se chystám navrhnout, pomyslel si Peyna. Uvědomoval si, že mu na čele znovu vyrazil pot, ale tentokrát ho neseřel. Petr byl jenom chlapec, byl to však bystrý chlapec – mohl by to považovat za známku slabosti. *Řekneš, že souhlasíš pro dobro království, ale kluk, který měl tu zvrácenou, příšernou odvalu zabít vlastního otce, je zároveň klukem, jak doufám, který je naprosto přesvědčen o tom, že vyvázne bez pohromy. Věříš, že ti to pomůžeme utulati; ale ach, můj pane, velmi se mylíš.*

Flagg, který mu skoro četl myšlenky, pozvedl ruku k ústům, aby skryl úsměv. Peyna ho nenáviděl, ale nevědomky se stal jeho hlavním pomocníkem.

„Chci, abys odložil korunu,“ řekl Peyna.

Petr se na něj překvapeně podíval. „Abych se vzdal trůnu?“ zeptal se. „Já... já nevím, pane nejvyšší soudce. Měl bych se rozmyslet, než řeknu ano nebo ne. To by mohlo království ublížit, zatímco bychom se mu snažili pomoci – stejně jako lékař může zabít nemocného, když mu dá příliš silný lék.“

Ten kluk je chytrý, pomyslel si Flagg a Peyna zároveň.

„Nerozumíš mi. Nežádám, aby ses vzdal trůnu. Jenom abys odložil korunu, dokud nebude tato záležitost uzavřena. Jestli shledáme, že ses neprovinil vraždou svého otce...“

„Což shledáte,“ řekl Petr. „I kdyby můj otec vládl tak dlouho, že bych zestárnul a ztratil všechny zuby, pořád bych byl dokonale spokojený. Chtěl jsem mu pouze sloužit, pomáhat mu a prokazovat

lásku vším, co jsem dělal.“

„Jenomže tvůj otec je mrtev a okolnosti svědčí v tvůj neprospěch.“

Petr přikývl.

„Pokud tě shledáme nevinným, dostaneš korunu zpět. Jestli tě shledáme vinným...“

Vysocí soudci při té vyhlídce nervózně poposedli, ale Peyna se nepohnul.

„Jestli tě shledáme vinným, zavřeme tě do cely na vrcholku Jehly, kde strávíš zbytek života. Nikdo z královské rodiny nesmí být popraven; tento zákon je tisíc let starý.“

„A králem by se stal Tomáš?“ zeptal se Petr zamyšleně. Flagg maličko ztuhl.

„Ano.“

Petr se zamračil a hluboce zamyslel. Vypadal hrozně unaveně, ale nezdál se být zmatený nebo vystrašený, a Flagg pocítil slabý záchvěv strachu.

„Co když odmítnu?“

„Pokud odmítneš, staneš se králem bez ohledu na strašlivá obvinění, která zůstala nevysvětlena. Mnoho tvých poddaných – vzhledem k důkazům jich bude většina – bude přesvědčeno, že jim vládne mladík, který kvůli trůnu zavraždil otce. Myslím, že vypukne povstání a občanská válka, a že k těmto událostem dojde dřív, než uplyne mnoho času.“

Co se týče mě osobně, vzdám se svého místa a vydám se na západ. Jsem starý, abych začínal znovu, ale budu se o to muset pokusit. Můj život naplňovalo právo, a tak bych nemohl sloužit králi, který se v takové záležitosti nesklonil před zákonem.“

V síni se rozhostilo ticho, ticho, které trvalo snad celou věčnost. Petr seděl s hlavou skloněnou, pěsti přitisknuté k očím. Všichni se na něj dívali a čekali. Dokonce i Flagg nyní pocítil na čele tenký povlak potu.

Nakonec Petr zvedl hlavu a odtáhl ruku od očí.

„Dobrá,“ řekl. „Zde je můj královský rozkaz. Odložím korunu, dokud nebudu očištěn od obvinění z otcovy vraždy. Ty, Peyno, budeš sloužit Delainu jako kancléř po dobu, kdy království nebude mít krále. Přeji si, aby se proces uskutečnil co nejdřív – třeba hned zítra,

pokud je to možné. Rozhodnutí soudu se podřídím.

Ty mě ale soudit nebudeš.“

Všichni zamrkali a vzpřímili se, když uslyšeli ten suchý, rozkazovačný tón, ale Josefa ze stájí by vůbec nepřekvapil; už jednou, když byl Petr ještě malý chlapec, ten tón zaslechl.

„Udělá to některý z těch čtyř,“ pokračoval Petr. „Nebude mě soudit muž, který se chopí moci místo mě... muž, který podle toho, jak se na mě dívá a jedná se mnou, je už v hloubi srdce přesvědčen, že jsem ten strašný zločin spáchal.“

Peyna cítil, jak rudne.

„Jeden z těch čtyř,“ opakoval Petr důrazně a otočil se k vysokým soudcům. „Vložte do poháru čtyři kameny, tři černé a jeden bílý. Ten, kdo si vytáhne bílý kámen, bude předsedat mému procesu. Souhlasíte?“

„Můj pane, souhlasím,“ řekl Peyna pomalu a nenáviděl ten ruměnc, který pořád neopouštěl jeho tváře.

Flagg musel znovu pozvednout ruku k ústům, aby skryl pousmání. Můj malý ztracený pane, to byl jediný příkaz, který kdy vydáš jako král Delainu, pomyslel si.

43

Schůzka, která začala ve tři hodiny, skončila ve čtvrt na čtyři. Senáty a parlamenty klábosí celé dny a měsíce, než se usnesou na jediném rozhodnutí – a věc často není rozhodnuta vůbec, přestože se o ní vedlo tolik řečí – ale když se dějí velké věci, obvykle se dějí rychle. A o tři hodiny později, když se snášela tma, se stalo cosi, co Petra přimělo, aby si uvědomil, že bude shledán vinným ze spáchání strašného zločinu, i když se to zdá šílené.

Zpátky do jeho pokojů ho odvedli zachmuření, mlčenliví strážní. Peyna řekl, že jídlo mu budou nosit.

Večeři mu přinesl jeden statný hradní strážný s mohutným vousem na bradě. Nesl podnos. Na něm sklenici mléka a velkou misku husté polévky, ze které se kouřilo. Petr vstal, když strážný vstoupil. Sáhl po podnosu.

„Ještě ne, můj pane,“ řekl strážný a v jeho hlase zazněl neskryvaný posměch. „Myslím, že to potřebuje okořenit.“ A plivl do

polévky. Potom se zazubil, ukázal řadu zubů plnou mezer, podobnou vylámanému tyčkovému plotu, a natáhl ruce s podnosem. „Tu máš.“

Petr se nepohnul. Byl úplně omráčený.

„Proč jsi to udělal? Proč jsi mi plivl do misky?“

„Zaslouží si děcko, který zavraždí vlastního tátu, něco lepšího, můj pane?“

„Ne. Ale ten, kdo ještě nebyl za takový zločin odsouzen, si něco lepšího zaslouží,“ odpověděl Petr. „Odnes to a přines mi novou misku. Přines ji nejpozději za čtvrt hodiny, jinak budeš dnes večer spát ve sklepení pod Flaggem.“

Ohavný úsměšek strážného na okamžik povadl, ale pak se vrátil. „To si nemyslím,“ řekl. Naklonil podnos, nejdřív trošku, pak víc, pak ještě víc. Sklenice a miska se roztřístily o kamennou podlahu. Cákance husté polévky se rozletěly všemi směry.

„Slízej to,“ řekl strážný. „Slízej to jako pes, stejně nic jiného nejси.“

Otočil se k odchodu. Petr najednou vzplál, vyskočil a vrazil chlapovi facku. Zvuk políčku se rozlehl místností jako výstřel z pistole.

Špinavý strážný zařval a vytáhl krátký mečík.

Petr se neradostně usmál, zvedl bradu a nastavil krk. „Jen do toho,“ vybídl ho. „Člověk, který plivne jinému do polévky, patří nejspíš k těm, co dokážou podříznout bezbrannému člověku krk. Jen do toho. Prasata jsou prasaty také na Boží příkaz, a má hanba a žal jsou velmi velké. Pokud Bůh chce, abych žil, musím žít, ale pokud Bůh chce mou smrt a poslal takové prase, jako jsi ty, aby mě zabilo, pak je také dobře.“

Zuřivost hradního strážného se proměnila ve zmatek. Po chvilce schoval mečík do pochvy.

„Nepošpiním si čepel,“ zamumlal skoro nezřetelně a nedokázal se podívat Petrovi do očí.

„Přines mi znovu jídlo a pití,“ nařídil Petr tiše. „Nevím, s kým jsi mluvil, strážný, a nezajímá mě to. Nevím, proč mě tak dychtivě obviňuješ z otcovy vraždy, když ještě nebyl vyslechnut jediný svědek, a ani to mě nezajímá. Přineseš mi však jídlo a pití a přiložíš k ním ubrousek, a uděláš to dřív, než hodiny odbijí půl šesté, jinak zavolám Peynu a pak budeš dnes v noci spát pod Flaggem. Vinu mi

ještě nedokázali, Peyna stále podléhá mým rozkazům a já přísahám, že co říkám, je pravda.“

Během jeho řeči strážný bledl a bledl, protože viděl, že Petr skutečně mluví pravdu. Nebyl to však jediný důvod jeho smrtelné bledosti. Když mu kamarádi řekli, že prince chytili s krví na rukou, věřil jim – *chtěl* jim věřit – ale teď pochyboval. Petr nevypadal ani nemluvil jako viník.

„Ano, můj pane,“ řekl.

Voják odešel. Po chvilce otevřel dveře kapitán stráže a nahlédl dovnitř.

„Měl jsem dojem, že slyším rámus,“ řekl. Oči mu padly na rozbité sklo a louži na zemi. „Nějaké potíže?“

„Žádné,“ pravil Petr klidně. „Upustil jsem podnos. Strážný odešel pro novou porci.“

Kapitán přikývl a odešel.

Petr seděl přistých deset minut na posteli a hluboce přemýšlel.

Ozvalo se krátké zaťukání na dveře. „Vstupte,“ řekl Petr.

Vešel vousatý, kolozubý strážný s novým podnosem. „Můj pane, chci se omluvit,“ řekl hrozně upjatě. „Nikdy v životě jsem se tak nechoval a nevím, co mě to popadlo. Nikdy v životě. Já...“

Petr jenom mávl rukou. Cítil se velmi unavený. „Ostatní cítí totéž co ty? Ostatní strážní?“

„Můj pane,“ strážný opatrně pokládal podnos na Petrův stůl, „nevím jistě, jestli i já pořád cítím to, co před chvílí.“

„Ale ostatní mají pocit, že jsem vinen?“

Rozhostilo se dlouhé mlčení a pak voják přikývl.

„A je nějaký hlavní důvod, kvůli kterému jsou proti mně?“

„Mluvili o myši, která shořela... říkali, že ses rozplakal, když na tebe Peyna uhodil...“

Petr zachmuřeně přikývl. Ano. Rozplakat se byla velká chyba, ale on si nemohl pomoci... a nedalo se už nic dělat.

„Ale hlavně říkají, že tě usvědčili, že jsi chtěl být králem a že je to hotová věc.“

„Že jsem chtěl být králem a že je to hotová věc,“ opakoval Petr.

„Ano, můj pane.“ Strážný stál a žalostně se na Petra díval.

„Děkuji ti. Ted' běž, prosím.“

„Můj pane, omlouvám se...“

„Tvou omluvu přijímám. Jdi, prosím tě. Potřebuji přemýšlet.“

Hradní strážný vypadal, že by se nejradši nikdy nebyl narodil, vykročil však ze dveří a zavřel za sebou.

Petr si rozprostřel na kolenou ubrousek, ale nejedl. Hlad, který možná před chvílí cítil, ho opustil. Škubal ubrouskem a myslel na matku. Byl rád – opravdu moc rád – že se toho nedožila, neviděla, co ho potkalo. Celý život byl šťastný, požehnaný chlapec, kterého nikdy nepostihla žádná smůla, jak se zdálo. Teď to vypadalo, že všechna smůla, která se mu celé roky vyhýbala, se jenom strádala, aby se na něj sesypala najednou i s úroky za šestnáct let.

Ale většina říká, že jsi chtěl být králem a že je to hotová věc.

V hloubi duše tomu rozuměl. Chtěli dobrého krále, kterého by mohli milovat. Líbila se jim však také představa, že jenom o chlup unikli špatnému králi. Toužili po temných věcech a tajemstvích; toužili po strašidelném příběhu o zkaženém princí. Jenom Bůh ví, proč. *Říkají, že jsi chtěl být králem, říkají, že je to hotová věc.*

Peyna tomu také věří, pomyslel si Petr, a ten strážný tomu také věřil; všichni tomu budou věřit. To není zlý sen. Byl jsem obviněn z vraždy otce a mé dobré chování a očividná láska k němu mě toho obvinění nezbatí. A většina z nich chce věřit, že jsem to udělal.

Petr pečlivě složil ubrousek a položil ho přes misku čerstvé polévky. Nemohl jíst.

44

Konal se proces a byla to velikánská událost a dějepisci ji pečlivě zaznamenali, pokud chcete číst kroniky. Ale v podstatě se událo toto: Petr, Rolandův syn, byl předveden před nejvyššího soudce Delainu kvůli uhořelé myši; souzen byl na schůzce sedmi, která nebyla soudem; byl shledán vinným hradním strážným, jenž vynesl rozsudek tím, že plivl do misky polévky. Tak zní příběh a příběhy někdy řeknou víc než dějepisci a také rychleji než oni.

45

Když Ulrich Wicks, který si vytáhl bílý kámen a zaujal Peynovo místo na soudcovské lavici, oznámil rozhodnutí soudu, diváci – z

nichž mnozí celé roky přísahali, že Petr bude nejlepším králem v dlouhé historii Delainu – divoce zajásali. Vyskočili na nohy a hrnuli se dopředu, a kdyby je řada hradních strážných s tasenými mečíky nezadržela, možná by změnili rozsudek doživotí v samotce na vrcholku Jehly a mladého prince by zlynčovali. Když ho odváděli pryč, plivance létaly vzduchem jako déšť a Petr byl celý potřísněný. Přesto kráčel s hlavou vztyčenou.

Dveře po levé straně velké soudní síně vedly do úzké chodby. Chodba vedla rovně asi čtyřicet kroků a pak začaly schody. Kroutily se nahoru a nahoru, dokola a dokola, až na vršek Jehly, kde čekaly dvě místnosti, ve kterých bude od té chvíle Petr žít, dokud nezemře. Celkem to dělalo tři sta schodů. My za Petrem nahoru přijdeme, do jeho pokojů, a v pravou chvíli; jeho příběh, jak uvidíte, ještě neskončil. Teď tam s ním ale šlapat nebudeme, protože to byla cesta hanby; své pravé místo krále zanechal dole a kráčel, ramena srovnaná a hlavu vztyčenou, na místo vězně, které čekalo nahoře – nebylo by hezké ho při té cestě sledovat, nebylo by to hezké, ani kdyby šlo o někoho jiného.

Pojďme se raději na chvíli zamyslet nad Tomášem a podíváme se, co se stalo, když se zotavil a zjistil, že se stal králem Delainu.

Kapitola 12

46

„Ne,“ zašeptal Tomáš vyděšeně.

Oči v bledém obličejí se mu rozšířily. Rty se mu chvěly. Flagg mu právě oznámil, že se stal králem Delainu, ale Tomáš nevypadal jako chlapec, kterému řekli, že je králem; vypadal jako chlapec, kterému řekli, že ho za úsvitu zastřelí. „Ne,“ opakoval. „Já nechci být králem.“

To byla pravda. Celý život na Petra trpce žárlil, ale jednu věc mu nezaviděl – že je následníkem trůnu. To byla zodpovědnost, po které Tomáš netoužil ani v nejdivočejších snech. A teď se jedna noční můra vršila na druhou. Patrně nebylo dost na tom, že ho po probuzení dostihla novina, že jeho bratr je zavřený v Jehle za vraždu jejich královského otce. Ke všemu tu stál Flagg s děsivou zprávou, že místo Petra je králem on.

„Ne, já nechci být králem, já nebudu králem. Já... odmítám! *NAPROSTO ODMÍTÁM!*“

„Nemůžeš odmítnout, Tomáši,“ řekl Flagg ostře. Došel k závěru, že tohle je nejlepší způsob, jak s Tomášem mluvit: přátelsky, ale ostře. Tomáš teď Flagga potřeboval víc než kohokoli jiného za celý svůj život. Flagg to věděl, věděl však také, že je vydán Tomášovi na milost. Chlapec nějakou dobu nebude vědět, čím je, a bude schopen všeho, takže na počátku bude potřeba nejvyšší opatrnosti, než Flaggovi uvízne pevně v rukou.

Potřebuješ mě, Tomíku, bylo by však velkou chybou říkat ti to. Ne, musíš to říct ty mně. Nesmíme pochybovat o tom, kdo je tu pá-nem. Teď ani později.

„Nemůžu odmítnout?“ zašeptal Tomáš. Prudce se vztyčil na loktech, když mu Flagg sdělil tu hroznou novinu. Teď znovu zesláble padl do polštářů. „Nemůžu? Je mi znovu slabo. Myslím, že se mi vrací horečka. Pošli pro lékaře. Možná budu potřebovat pustit žilou. Já...“

„Je ti dobře,“ prohlásil Flagg a vstal. „Nalil jsem tě až po okraj

dobrou medicínou, horečka je pryč a teď potřebuješ jenom trochu čerstvého vzduchu, abys byl úplně v pořádku. Ale pokud je nutné, aby ti totéž řekl lékař, Tomíku...“ (Flagg nechal v hlase zaznít nepatrně káravý tón), „pak stačí, když zazvoníš.“

Flagg ukázal na zvonek a pousmál se. Nebyl to nějak zvlášť laskavý úsměv.

„Chápu, že máš chuť schovat se v posteli, ale jako tvůj přítel tě musím upozornit, že únik, který hledáš v posteli nebo v nemoci, je falešný únik.“

„Falešný?“

„Radím ti, abys vstala hleděl znovu nabrat sílu. Budeš slavnostně korunován a obřad se koná za tři dny. Nechat se odnést na posteli špalírem k pódiu, na kterém bude stát Peyna s korunou a žezlem, to by byl pokořující začátek královské vlády, ale jestli to bude nutné, zabezpečuji tě, že to udělají. Království bez hlavy jsou neklidná království. Peyna je odhodlaný postarat se o korunovaci co nejdřív.“

Tomáš ležel v posteli a snažil se to sdělení pochopit. Oči měl vytřeštěné strachem.

Flagg sebral z čela postele červeně lemovaný plášť, přehodil si ho přes ramena a na krk pověsil zlatý řetěz. Potom vzal z rohu hůl se stříbrnou rukojetí. Mávl s ní, pověsil si ji k pasu a hluboce se Tomášovi uklonil. Ten plášť... klobouk... hůl... to všechno Tomáše polekalo. Teď nastala chvíle, kdy potřeboval Flagga víc než dřív, a Flagg vypadal, že se chystá na... na...

Vypadal, že se chystá na cestu.

Panika, které propadl před několika okamžiky, byla jen nepatrným polechtáním oproti ledovým rukám, které teď sevřely Tomášovo srdce.

„Milý Tomáši, rád bych ti popřál pevné zdraví po celý život, spoustu radovánek, co jich jen tvé srdce vydrží, dlouhou, plodnou vládu... a sbohem!“

Zamířil ke dveřím a už už si začínal myslet, že chlapec je tak dokonale ochromen strachem, že si on, Flagg, bude muset vymyslet nějakou kličku, aby se mohl vrátit k posteli toho malého hlupáka, když tu se Tomášovi podařilo vypravit jediné, přiškrcené slovo: „Počkej!“

Flagg se otočil, na tváři výraz zdvořilého zájmu. „Pane králi?“

„Kam... kam jdeš?“

„Nu...“ Flaggg vypadal překvapeně, jako by ho do té chvíle nenapadlo, že by to Tomáše mohlo zajímat. „Začnu Anduou. Mají tam skvělé námořníky, to víš, a za Mořem zítřka je spousta zemí, které jsem ještě neviděl. Kapitáni někdy pro štěstí berou na palubu kouzelníka, aby přivolal vítr, když loď stihne bezvětří, nebo aby předpovídal počasí. Jestli nebude kouzelníka nikdo chtít – nu, nejsem už tak mladý, jako když jsem sem přišel, ale pořád bych uměl utáhnout lano nebo rozvinout plachtu.“ Flaggg s úsměvem naznačil, jak se to dělá, aniž odložil hůl.

Tomáš se znovu opřel o lokty. „Ne!“ skoro zakřičel. „Ne!“

„Můj králi...“

„Neříkej mi tak!“

Flaggg přešel k němu, teď si na tvář nasadil starostlivější výraz. „Tomíku, no tak. Milý, dobrý Tomíku. Copak se děje?“

„Co se děje? Co se děje? Jak se můžeš tak hloupě ptát? Mého otce někdo otrávil, Petra zavřeli do Jehly jako zločince, já musím být králem, ty máš v plánu odejít a teď chceš vědět, co se děje?“

Tomáš se divoce, skřehotavě zasmál.

„Jenomže my to nezměníme, Tomíku,“ řekl Flaggg tiše.

„Já nemůžu být králem,“ zasténal Tomáš. Popadl Flagga za paži, až se mu nehty hluboko zaryly do kouzelníkova zvláštního masa. „Petr měl být králem, Petr byl vždycky ten chytřejší, já byl hloupý, já jsem hloupý, já nemůžu být králem!“

„Bůh činí z lidí krále,“ řekl Flaggg. *Bůh... a někdy kouzelníci*, pomyslel si a v duchu se zahihňal. „Učinil králem tebe a dej na mě, Tomíku, ty budeš králem. Buď budeš králem – nebo na tebe budou házet špínu.“

„Tak ať je to ta špína! Zabiju se.“

„Nic takového neuděláš.“

„Radši se zabiju, než aby se mi tisíc let smáli jako princí, který umřel strachem.“

„Zvládneš to, Tomíku. Neboj se. Ale já musím jít. Dny jsou už chladné, ale noci jsou ještě chladnější. A chci opustit město, ještě než padne soumrak.“

„Ne, zůstaň!“ Tomáš křečovitě svíral Flagggův plášť. „Jestli musím být králem, tak tu zůstaň a dělej mi rádce jako mému otci!“

Nechod! Stejně nevím, proč chceš odejít! Byl jsi tady pořád!“

Ach, konečně, pomyslel si Flagg. *Je to dobré – je to SKVĚLÉ.*

„Opravdu se mi odchází hodně těžko,“ řekl Flagg zachmuřeně.
„Moc těžko. Mám Delain rád. A mám rád tebe, Tomíku.“

„Zůstaň tedy!“

„Nechápeš, v jaké jsem se ocitl situaci. Anders Peyna je mocný muž – neobyčejně mocný muž. A nemá mě rád. Myslím, že bych mohl říct rovnou, že mě nenávidí.“

„Proč?“

Částečně proto, že ví, jak dlouho – předlouho – už tu jsem. A ještě víc asi proto, že přesně cítí, co pro Delain znamenám.

„Těžko říct, Tomíku. Nejspíš to má něco společného se skutečností, že je velmi mocným mužem, a mocní mužové obvykle nesnášejí jiné muže, kteří jsou stejně mocní jako oni. Třeba králova nejbližšího rádce.“

„Protože jsi byl nejbližším rádcem mého otce?“

„Ano.“ Vzal Tomáše za ruku a na chvílku ji stiskl. Pak ji pustil a truchlivě vzdychl. „Královští rádci jsou jako jeleni v královském parku. Takoví jeleni jsou hýčkáni, rozmazlováni a dobře živeni. Rádcové i krotcí jeleni mají příjemný život, ale příliš často jsem viděl krotkého jelena z parku na královské tabuli, když se v královské oboře nenašel divoký srnec na rízky nebo pečínku k večeři. Když zemře vládnoucí král, staří rádcové začnou mizet.“

Tomáš sebou zlostně a polekaně trhl. „Peyna ti vyhrožoval?“

„Ne... je velmi korektní,“ zavrtěl hlavou Flagg. „Velmi trpělivý. Jeho trpělivost však má své meze, viděl jsem mu to na očích. Jeho oči mi pověděly, že anduské podnebí bude pro mě zdravější.“ Vstal a znovu mávl hůlkou. „Tak... i když se mi nechce odejít...“

„Počkej!“ zakřičel Tomáš znovu a Flagg viděl v tom ztrhaném, bledém obličejí, že všechny jeho plány se naplní. „Pokud jsi měl ochranu mého otce, protože jsi byl jeho rádcem, neměl bys také mou ochranu, kdybys byl mým královským rádcem?“

Zdálo se, že Flagg hluboce a vážně přemýšlí. „Ano... patrně... pokud bys Peynovi vysvětlil... opravdu velmi jasně... že cokoliv, co by učinil proti mně, by si vysloužilo královskou nelibost. *Značnou* královskou nelibost.“

„Ach, udělám to!“ vyhrkl Tomáš dychtivě. „Udělám!“

Takže zůstaneš? Prosim! Jestli odejdeš, opravdu se zabiju! Nevím o kralování vůbec nic a opravdu to udělám!“

Flagg stál s hlavou skloněnou, tvář schovanou hluboko ve stínu, zřejmě se znovu zamyslel. Ve skutečnosti se usmíval.

Když ale zvedl hlavu, tvářil se vážně.

„Sloužil jsem království Delain skoro celý život, a když mi přikazuješ, abych zůstal... abych zůstal a sloužil ti podle svých nejlepších schopností...“

„Přesně to ti přikazuji!“ vykřikl Tomáš roztřeseným, horečným hlasem.

Flagg klesl na jedno koleno. „Můj pane!“

Tomáš, vzlykající úlevou, se vrhl Flaggovi do náruče. Flagg ho zachytil a objal.

„Neplač, můj malý pane králi,“ zašeptal. „Všechno bude v pořádku. Ano, všechno bude v pořádku s tebou, se mnou i s královstvím.“ Zašklebil se ještě víc, až se ukázaly velmi bílé, velmi silné zuby.

47

Tomáš před korunovací na náměstí Jehly nezamhouřil oko a v časných ranních hodinách toho strašného dne ho stihl silný záchvat zvracení a průjmu, které mu přivodila nervozita – měl trému. Tréma vypadá hloupě a legračně, ale na tomhle nebylo nic hloupého ani legračního. Tomáš byl pořád malý chlapec a uprostřed noci, kdy jsme nejvíc osamělí, cítil tak hrozný strach, že bychom to mohli nazvat smrtelnou hrůzou. Zazvonil na sluhu a poručil mu, aby zavolal Flagga. Sluha, poplašený Tomášovou bledostí a pachem zvratků v pokoji, utíkal celou cestu, nepočkal pořádně ani na vyzvání, vtrhl k Flaggovi a jen vyhrkl, že mladému princovi je opravdu moc zle, že možná umírá.

Flagg měl tušení, v čem je potíže, řekl tedy sluhovi, aby se vrátil a pověděl pánovi, že u něj zakrátko bude a aby se ničeho nebál. Přišel za dvacet minut.

„Já to nezvládnou,“ nařikal Tomáš. Pozvracel si i postel a povlečení pronikavě páchlo. „Já nemůžu být králem, nemůžu, prosím, musíš to zarazit, jak bych to mohl zvládnout, když se třeba

pozvracím přímo před Peynou a přede všemi, pozvracím se nebo... nebo...“

„Bude ti dobře,“ řekl Flagg klidně. Namíchal lektvar, který uklidní Tomášův žaludek a na nějakou dobu mu zazdí vnitřnosti. „Vypij to.“

Tomáš to vypil.

„Umírám,“ zasténal a odložil sklenici. „Nebudu se muset zabíjet. Srdce mi prostě pukne strachem. Můj otec říkal, že tak někdy umírají králíci, když se chytí do pasti, i když nejsou zranění. A přesně to jsem já. Králík v pasti, umírající strachem.“

Částečně máš pravdu, milý Tomíku, pomyslel si Flagg. Neumíráš strachem, jak jsi přesvědčen; jsi však králík v pasti.

„Určitě změníš názor,“ konejšil ho Flagg. Namíchal druhou dávku. Měla narůžovělou barvu – uklidňovala už od pohledu.

„Co to je?“

„Uklidní ti to nervy a usneš.“

Tomáš se napil. Flagg seděl u postele. Tomáš brzy hluboce spal – tak hluboce, že kdyby ho v té chvíli viděl sluha, možná by uvěřil, že jeho předpověď se splnila a Tomáš je mrtev. Flagg vzal do dlaně ruku spícího chlapce a téměř láskyplně ji hladil. Svým vlastním způsobem Tomáše opravdu *miloval*, ale Saša by věděla, co je Flaggova láska zač: takto má pán rád oblíbeného psa.

Tolik se podobá svému otci, přemýšlel Flagg, a ten stařík to vůbec nevěděl. Ach, Tomíku, čekají nás báječné časy, tebe a mě, a než skončím, království se zalije královskou krví. To už budu pryč, nepůjdu však daleko, aspoň ne hned. Vráťím se v přestrojení právě včas, abych uviděl tvou napuchlou hlavu obsypanou mouchami na kůlu... a abych otevřel hrud' tvého bratra dýkou a vytrhl mu srdce a syrové je snědl, stejně jako jeho otec snědl srdce toho svého vzácného draka.

Flagg potom s úsměvem odešel z pokoje.

48

Korunovace proběhla naprosto bez potíží a komplikací. Sluhové (Tomáš neměl komorníka, protože byl moc mladý, ale to se brzy napraví ho pro tu příležitost oblékli do krásných šatů z černého sametu posetého drahokamy (*Všechny jsou moje*, pomyslel si Tomáš

užasle – a s probuzenou chtivostí – *To všechno je teď moje*) a obuli mu vysoké černé boty z nejjemnější kozinky. Když se Flagg přesně v půl dvanácté objevil a řekl: „Je čas, můj pane králi,“ Tomáš byl daleko méně nervózní, než čekal. Uklidňující prostředek, který mu kouzelník v noci podal, dosud působil.

„Podej mi rámě,“ řekl, „kdybych zakopl.“

Flagg nabídl Tomášovi rámě. V následujících letech si členové dvora na tento obrázek zvyknou – Flagg podpírající mladého krále, jako by to byl stařec a nikoli zdravý mládenec.

Společně vykročili do zářivého zimního dne.

Jejich příchod pozdravil jásot tak mohutný, že se podobal hukotu příboje, dorážejícího na dlouhé, pusté pobřeží Východního panství. Tomáš se rozhlédl, překvapený tím jásotem, a okamžitě ho napadlo: *Kde je Petr? To určitě patří Petrovi!* Pak si vzpomněl, že Petr je v Jehle, a uvědomil si, že jásot je určen jemu. Pocítil rostoucí uspokojení... a musím vám povědět, že to uspokojení nepramenilo jenom z poznání, že jásot patří jemu. Věděl, že Petr, zavřený v samotce ve věži, musí ten jásot slyšet také.

Co teď na tom záleží, že jsi byl v učení lepší? pomyslel si Tomáš škodolibě, a ta myšlenka ho mrazila i hřála zároveň. Co teď na tom záleží? Jsi zavřený v Jehle a já... já budu králem! Co na tom záleží, že jsi mu každý večer nosil sklenici vína a...

Jenomže při té poslední myšlence mu na čele vyrazil podivný, lepkavý pot; rychle ji zahnal.

Znovu a znovu lidé jásali, když kráčel s Flaggem nejdřív na náměstí Jehly a pak pod klenbou tasaných slavnostních mečů hradních strážných, kteří se znovu oblékli do pěkných červených slavnostních uniforem a vysokých vlčích čepic. Tomáš se začal opravdu radovat. Pozvedl ruku na pozdrav a jásot jeho poddaných se změnil v bouři. Muži vyhazovali čepice do vzduchu. Ženy plakaly radostí. Vzduch se zaplnil výkřiky *Král! Král! Podívejte se, král! Tomáš Světloňoš! Ať žije král!* Tomáš, který byl teprve chlapcem, si myslel, že ty výkřiky patří jemu. Flagg, který snad nikdy chlapcem nebyl, věděl svoje. Lidé jásali, protože čas nejistoty minul. Jásotem zdravili skutečnost, že všechno půjde dál jako dosud, že krámky se znovu otevrou, že vojáci se studenýma očima v hladkých kožených čepicích už nebudou v noci hlídkovat kolem hradu, že všichni se po

tomto slavnostním obřadu můžou opít a nemusejí se bát, že je o půlnoci probudí hulákání povstalců. Nic takového, vůbec nic takového je nečeká. Tomáš mohl být kdokoliv, úplně kdokoliv. Byl jenom figurkou.

Ale Flag věděl, že Tomáš to nikdy nepozná.

Aspoň dokud nebude příliš pozdě.

Samotný obřad byl krátký. Vedl ho Anders Peyna, který vypadal o dvacet let starší než před týdnem. Tomáš v patřičných chvílích odpovídal *Budu, Chci a Přísahám*, jak ho Flagg poučil.

Na konci obřadu, který se odehrával v tak hrobovém tichu, že i lidé na nejvzdálenějším konci náměstí všechno zřetelně slyšeli, byla Tomášovi nasazena koruna. Lidé znovu zajásali, hlasitěji než dřív, a Tomáš vzhlédl – výš a výš po hladké, oblé kamenné zdi Jehly, až úplně k vrcholu, kde bylo pouze jediné okno. Neviděl, jestli se Petr dívá dolů a kouše si zlostně rty, až mu po bradě teče krev, jak si často kousal rty Tomáš – kousal si je, až se mu na nich objevila jemná bílá pavučina jizviček.

Slyšíš to, Petře? křičel v duchu. Ten jásos patří MNĚ! Ten jásos patří MNĚ! Nakonec ten jásos patří MNĚ!

Kapitola 13

49

První noc po korunovaci se Tomáš Světloňoš náhle probudil a vztyčil se na posteli, tvář ztuhlou a vyděšenou, ruce přitisknuté k ústům, jako by chtěl zadržet výkřik. Zrovna měl strašnou noční můru, ještě horší než tu, ve které znovu prožíval ono děsivé odpoledne ve Východní věži.

V tomto snu také cosi znovu prožíval. Znovu se ocitl v tajné chodbě a špehoval otce. Byla to ta noc, kdy byl otec tolik opilý a rozzuřený, rázoval po pokoji a řval nadávky na hlavy na zdech. Jenomže když otec došel k hlavě Devítikomoráka, říkal něco jiného než tehdy.

Proč na mě zíráš? zakřičel otec ve snu. On mě zabil a ty jsi tomu nejspíš nemohl zabránit, ale jak můžeš klidně snášet, že ti kvůli tomu zavřeli bratra? Odpověz mi, krucinále! Udělal jsem, co jsem mohl, a podívej se na mě! Podívej se na mě!

Otec začal hořet. Obličej se mu proměnil v řeřavou červeň ztlumeného ohně. Z očí, nosu a úst mu vytryskl kouř. Zkroutil se bolestí a Tomáš viděl, že otci hoří vlasy. V té chvíli se probudil.

To víno! napadlo ho teď s hrůzou. Flagg mu ten večer přinesl sklenici vína! Všichni věděli, že mu Petr nosí víno každý večer, takže si všichni mysleli, že víno otrávil Petr! Ale Flagg mu ten večer přinesl víno také, a to ještě nikdy neudělal! A jedl byl od Flagga! Říkal, že mu ho kdosi před lety ukradl, ale...

Nesmí si dovolit myslet na takové věci. Nebude na ně myslet. Protože kdyby na takové věci *myslel*...

„Zabil by mě,“ zašeptal Tomáš ustrašeně.

Mohl bys jít za Peynou. Peyna ho nemá rád.

Ano, to by mohl udělat. Jenomže pak se vrátila všechna jeho stará nechuť a žárlivost vůči Petrovi. Kdyby to pověděl, Petra by pustili z Jehly a on by zabral jeho místo krále. Tomáš by znovu nebyl ničím, jenom nepovedeným princátkem, které bylo jeden den králem.

Tomášovi stačil jeden den, aby zjistil, že se mu kralování *může*

líbit – může se mu moc líbit, zvlášť když mu Flagg pomůže. Kromě toho nic nevěděl jistě, že? Jenom ho to napadlo. A jeho nápady nikdy nestály za nic.

On mě zabil a ty jsi tomu nejspíš nemohl zabránit, ale jak můžeš klidně snášet, že ti kvůli tomu zavřeli bratra?

Nevadí, pomyslel si Tomáš, určitě to tak není, nemůže to tak být, a i kdyby bylo, nic se nezmění. Obrátil se na bok, odhodlaný znovu usnout. A po delší době spánek přišel.

V následujících letech se ta noční můra občas vracela – otec obviňoval svého schovaného, špehujícího syna a pak se zkroutil bolestí, začalo se z něj kouřit a vlasy mu vzplály. V těch letech Tomáš zjistil dvě věci: vina a tajemství, stejně jako kosti zavražděného, nikdy nedojdou klidu; ale dá se nimi žít.

50

Kdybyste se Flagga zeptali, odpověděl by usměvavě a pohrdavě, že Tomáš by neudržel tajemství před nikým, kromě osoby duševně zpozdilé, a možná ani před tou ne. Určitě by nedokázal udržet tajemství, jak by řekl Flagg, před mužem, který se postaral o jeho dosazení na trůn. Jenomže muži jako Flagg jsou plni pýchy a sebedůvěry, a i když snad vidí mnohé, občas jsou podivně slepí. Flagg nikdy neuhodl, že Tomáš byl té noci za Devítikomorákem a že viděl, jak Flagg podal Rolandovi sklenici otráveného vína.

To bylo tajemství, které si Tomáš uchoval.

51

Vysoko nad slavnostní korunovací, na vršku Jehly, stál u malého okénka Petr a díval se dolů. Přesně jak Tomáš doufal, viděl a slyšel všechno od prvních pozdravů, když se Tomáš objevil zavěšený do Flagga, po doznívající jáso, když se vrátil zpátky do paláce, znovu zavěšený do Flagga.

Stál u okna skoro tři hodiny, i když obřad dávno skončil, a pozoroval zástupy. Lidem se nechtělo rozcházet se a vracet se domů. Tolik toho museli probrat a povyprávět si. Tenhle musel říct tamtomu, kde zrovna stál, když se dozvěděl, že starý král umřel, a

pak to oba museli povědět ještě tomuhle. Ženy si naposled pořádně poplakaly nad Rolandem a pochvalovaly si, jak dobře Tomáš vypadal a jak klidný se zdál. Děti si hrály na honěnou a předstíraly, že jsou králi, a honily obruče a padaly a odřely si kolena a brečely a pak se smály a znovu se honily. Muži se vzájemně poplácávali po zádech a říkali si, že podle nich teď už bude všechno v pořádku – byl to mizerný týden, ale teď už bude všechno v pořádku. Jenomže tím vším se pořád táhla žlutá nitka tísně, jako by si uvědomovali, že všechno není v pořádku, že věci, které se zvrhly, když byl starý král zavražděn, nejsou ještě napraveny.

Petr samozřejmě nic z toho nemohl zaslechnout ze svého vysokého, osamělého bidýlka v Jehle, ale něco vycítil. Ano, něco.

Ve tři hodiny, před třemi hodinami, se otevřely hostince, patrně na počest korunovace nového krále, ale většina otevřela proto, že čekala výnosné obchody. Lidé chtěli pít a slavit. Do sedmi večer se většina obyvatel města motala po ulicích a připíjela na zdraví Tomáše Světlonoše (nebo se prala mezi sebou). Byla už skoro tma, když se kumpáni začali rozcházet.

Petr odstoupil od okna, došel k jediné židli ve svém „obyvacím pokoji“ (takové označení bylo krutým vtípem) a jenom tam seděl s rukama v klíně. Seděl a díval se, jak se v pokoji stmívá. Přinesli mu večeři – tučné maso, ředěné pivo a plevový chléb, tak slaný, že by mu popálil ústa, kdyby se do něj zakousl. Ale Petr nejedl maso ani chleba, ani se nenapil piva.

Kolem deváté hodiny, když veselí v ulicích začalo nanovo (tentokrát se lidé chovali mnohem bujněji... skoro výtržnický), odešel Petr do druhého vězeňského pokoje, svlékl se do trička, umyl se v umyvadle, klekl si vedle postele a pomodlil se. Pak si lehl. Měl jedinou deku, i když v malé ložnici bylo velmi chladno. Petr si ji přitáhl k hrudi, založil si ruce za hlavou a díval se do tmy.

Zvenku a zdola se ozýval křik, jásot a smích. Tu a tam se ozvaly bouchací kuličky a jednou, kolem půlnoci, se ozvalo mohutné pšouknutí střelného prachu, protože jeden opilý voják odpálil slepou ránu (následujícího dne nešťastného vojáka pro ten opilý pozdrav novému králi poslali tak daleko na východ, kam jen království Delain sahalo – střelný prach byl v Delainu vzácný a žárlivě si ho šetřili).

Někdy po jedné hodině ráno Petr konečně zavřel oči a usnul.

Druhého dne se probudil v sedm.

Poklekl, roztřesený zimou, s obláčkem páry u úst, na holých pažích a nohou husí kůži, a pomodlil se. Když skončil s modlitbami, oblékl se. Odešel do „obývacího pokoje“ a mlčky stál u okna skoro dvě hodiny a díval se, jak město pod ním ožívá. To ožívání bylo pomalejší a skřípavější než obvykle; většina dospělých v Delainu se probudila s tupým pocitem v hlavě. Pomalu se potáceli do práce a měli mrzutou náladu. Mnoho mužů šlo do práce až poté, co to pořádně schytali od rozzlobených manželek, které neměly s jejich bolavými hlavami žádný soucit (Tomáše také bolela hlava – předchozí noci vypil příliš mnoho vína – ale aspoň byl ušetřen uštěkané manželky).

Přišel čas snídaně, Beson, hlavní dozorce (který měl také kocovinu) Petrovi přinesl obyčejnou otrubovou kaši bez cukru, vodnaté mléko, které rychle kyslo, a kus toho plevového, slaneho chleba. To byl trpký rozdíl oproti chutným snídaním, které Petr pojídal v pracovně, a tak nic nesnědl.

V jedenáct jeden nižší dozorce snídani mlčky odnesl.

„Myslím, že mladé princátko chce držet hladovku,“ řekl Besonovi.

„Dobře,“ odpověděl Beson lhostejně. „Aspoň se o něho nebudeme muset starat.“

„Možná se bojím, že ho chce někdo otrávit,“ odvážil se říct nižší dozorce a Beson se zasmál, i když ho bolela hlava. To byl dobrý vtíp.

Petr strávil většinu dne na židli v „obývacím pokoji“. Později odpoledne znovu stál u okna. V okně nebyly mříže. Pokud člověk nebyl pták, nenabízela se žádná cesta k útěku, jedině rovnou dolů. Nikdo, ani Peyna, ani Flagg, ani Aron Beson se nebál, že by vězeň nějak dokázal slézt dolů. Kruhové kamenné zdivo Jehly bylo úplně hladké. Moucha by to svedla, člověk nikoli.

A kdyby propadl zoufalství natolik, že by skočil, vadilo by to někomu? Ani ne. Stát by ušetřil náklady na stravu a ubytování urozeného vraha.

Slunce se začalo posouvat po podlaze a pak vzhůru po zdi a Petr seděl a díval se na ně. Přinesli mu večeři – tlusté maso, ředěné pivo a slaný chleba. Petr se jídla nedotkl.

Když slunce zašlo, seděl ve tmě až do devíti a pak odešel do

ložnice. Svlékl se do trička, poklekl a pomodlil se, zatímco mu od úst stoupaly obláčky páry. Ulehl, založil ruce za hlavou, ležel na zádech a díval se do tmy. Ležel a přemýšlel o tom, co se z něj stalo. Kolem jedné hodiny ráno usnul. Stejně uplynul jeho druhý den.

A třetí.

A čtvrtý.

Celý týden Petr nic nejedl, nic neřekl a nic nedělal, jenom stál u okna v obývacím pokoji nebo seděl na židli a díval se, jak slunce postupuje po podlaze a pak po zdi ke stropu. Beson byl přesvědčen, že chlapec propadl chmurným pocitům viny a zoufalství – už takové případy zažil, zvláště u panstva. Ten kluk umře, pomyslel si, jako divoký pták, který nemá v kleci co dělat. Ten kluk umře, a dobře mu tak.

Ale osmého dne Petr poslal pro Arona Besona a dal mu jisté pokyny... a nevydával je jako vězeň.

Vydával je jako král.

52

Petr byl zoufalý... ale ne tolik, jak si Beson myslel. První týden v Jehle strávil přemýšlením o svém postavení a snažil se rozhodnout, co má dělat. Postil se, aby si vyčistil hlavu. Nakonec se mu vyčistila, ale chvíli si připadal úplně ztracený a celá situace mu tížila hlavu jako kovadlina. Pak si připomněl jednu prostou pravdu: on věděl, že otce nezabil, i když si všichni ostatní v království mysleli, že to udělal.

První den nebo dva se poddával neužitečným pocitům. Dětská část jeho osobnosti pořád křičela: *To je nespravedlivé! Nespravedlivé!* A samozřejmě to bylo nespravedlivé, ale takové přemýšlení ho nikam nedostalo. Když se postil, začal znovu získávat sebevládu. Prázdné břicho z něj slouplo dětskou slupku. Měl pocit, že je čistší, pěkně vydrhnutý, vyprázdněný... jako sklenice, která čeká, až ji někdo naplní. Po dvou nebo třech dnech pustu kručení v břiše ustalo a Petr začal jasněji slyšet své skutečné myšlenky. Modlil se, ale zároveň věděl, že dělá víc než se jen modlí; mluvil sám se sebou, naslouchal si, uvažoval, jestli vede nějaká cesta z toho vězení na nebi, kam ho tak úhledně uklidili.

Nezabil svého otce. To bylo hlavní. Někdo to na něj svedl. To byla druhá věc. Kdo? Existovala samozřejmě jediná osoba, která by to dokázala; pouze jediná osoba ze všech obyvatel Delainu, která mohla mít tak strašlivý jed jako dračí písek.

Flagg.

Dokonale to do sebe zapadalo. Flagg věděl, že v království, kde bude vládnout Petr, nebude pro něj místo. Flagg si dal záležet, aby se s Tomášem spřátelil... a aby se ho Tomáš bál. Flagg Rolanda nějak zavraždil a pak nastražil důkazy, které dostaly Petra do vězení.

Až sem dospěl o třetí noci Tomášovy vlády.

Co by měl tedy podniknout? Smířit se s tím? Ne, to neudělá. Utéct? To *nemohl*. Ještě nikdo z Jehly neutekl.

Ledaže...

Zasvitla mu jakási jiskřička. To se stalo čtvrté noci, když se díval na podnos s večeří. Tlusté maso, ředěné pivo, slaný chleba. Obyčejný bílý talíř. Žádný ubrousek.

Ledaže...

Jiskřička se rozhořela jasněji.

Možná že existovala úniková cesta. Možná. Bylo by to hrozně nebezpečné a trvalo by to dlouho. Na konci předlouhé práce by možná přes všechno úsilí zahynul. Ale... cesta možná existovala.

A kdyby skutečně uprchl, co potom? Dokázal by odhalit vraha v kouzelníkovi? Petr nevěděl. Flagg byl lstivý starý had – nenechal by jediný důkaz svého činu, který by ho později mohl přivést do zkázy. Dokázal by Petr z kouzelníka dostat přiznání? Možná by to dokázal, ovšem za předpokladu, že by ho Petr vůbec dostal do rukou – dohadoval se, že Flagg by zmizel jako dým, kdyby se doslechl, že Petr z Jehly uprchl. Věřil by vůbec někdo Flaggovu přiznání, i kdyby ho z něj Petr dostal? *Ach ano, přiznal se, že Rodanda zavraždil*, řekli by lidé. *Petr, uprchlý otcovrah, mu položil nůž na krk. To bych také přiznal cokoliv, třeba že jsem zavraždil samotného Pánaboha!*

Možná byste se Petrovi smáli, že přemýšlí o takových věcech a přitom je pořád zavřený tři sta stop vysoko na nebi. Možná byste řekli, že si dělá předčasné starosti. Ale Petr přišel na způsob, jakým by mohl uprchnout. Samozřejmě se z toho mohl vyklubat způsob, jak zemřít mladý, ale podle jeho názoru to mohlo vyjít. Jenomže... byl vůbec důvod podstoupit všechnu tu námahu, když se na konci může

obrátit vniveč? Nebo, což by bylo ještě horší, kdyby tím měl království nějak, i když zatím neví jak, ublížit?

O tom všem přemýšlel a přitom se modlil. Minula čtvrtá noc... pátá... šestá.

Sedmé noci Petr došel k závěru: lepší je zkusit to než nedělat nic; lepší je usilovat o nápravu zlého, i kdyby měl přitom zemřít. Byla spáchána nespravedlnost. Zjistil podivnou věc – skutečnost, že se ta nespravedlnost přihodila jemu, nevypadala ani z poloviny tak důležitá jako skutečnost, že k ní vůbec došlo. Měla by být napravena.

Osmého dne Tomášovy vlády poslal pro Besona.

Kapitola 14

53

Beson poslouchal uvězněného prince nedůvěřivě a s rostoucím vztekem.

Petr domluvil a Aron Beson dal průchod záplavě sprostých nadávek, při kterých by se červenal i kočí.

Petr je vyslechl a nehnul ani brvou.

„Ty usmrkanej zabijáckej pse!“ skončil Beson tónem, který neměl daleko k úžasu. „Ty si nejspíš myslíš, že si pořád žiješ někde v peřinkách a za zadkem máš dvacet sluhů, co přiběhnou pokaždý, když ti ráčí něco vypadnout z tvejch ušlechtlejch prstíčků. Jenomže tady nic takovýho nemáme, váženej princí. Ne, pane.“

Beson se naklonil dopředu a vystrčil ježatou bradu; i když puch, který z toho muže táhl – pot, laciné víno a několikero vrstev špíny – by člověka porazil, Petr neustoupil. Nebylo mezi nimi mříží; Beson se věžňů nikdy nebál a už vůbec se nebál nějakého mladého fracka. Hlavní dozorce byl padesátiletý chlapík širokých ramen, podsaditý, úskočný. Prameny mastných vlasů mu visely kolem tváří a vzadu přes krk. Když vešel do Petrova pokoje, jeden nižší dozorce za ním zamkl.

Beson sbalil levačku do pěsti a potřásl jí Petrovi pod nosem. Pravačka mu vklouzla do kapsy u košile a obemkla hladký kovový váleček. Jediná tvrdá rána tou plnou pěstí by zlomila mužskou čelist. Beson to už vyzkoušel.

„Seber si ty svý žádosti a nacpi si je do nosu k holubům, milej princí. A jestli mě příště zavoláš kvůli panskejmu roupům, zaplatíš to krví.“

Beson zamířil ke dveřím, malý a nahrbený vypadal skoro jako skřet. Pohyboval se v hustém oblaku smradu, který ho neopouštěl.

„Ocitl ses v nebezpečí, že uděláš velmi vážnou chybu,“ řekl Petr. Mluvil tiše, ale hrozivě, a to zabralo.

Beson se k němu zase otočil a vypadal užasle. „Cos to říkal?“

„Slyšel jsi. A až se mnou budeš příště mluvit, ty smradlavá řepo,

nezapomeň, že mluvíš s královským synem, ano? Můj původ se nezměnil, když jsem vystoupal po těch schodech.“

Beson chvíli nedokázal odpovědět. Ústa se mu otvírala a zavírala jako rybě, kterou vytáhli z moře – jenomže kdyby rybář chytil něco tak ošklivého, jako byl Beson, určitě by úlovek hodil zpátky. Petrovy klidné žádosti – žádosti pronesené tónem, který dával jasně najevo, že nejde o požadavky, jež je radno odmítnout – způsobily, že Besonovi zahučelo v hlavě zuřivostí. Jedna žádost ukazovala buď na úplného dětinu nebo šílence. Beson ji okamžitě zavrhl jako nesmysl a pitomost. Ta druhá žádost se však týkala jídla. Spolu s pevným, odhodlaným výrazem v Petrových očích prozrazovala, že mladý princ setřásl zoufalství a míní zůstat naživu.

Vyhlídky na lenošení ve dne a popíjení v noci vypadaly lákavě. Jenomže teď se zakalily. Ten kluk vypadal moc zdravě a silně. Mohl by žít ještě dlouho. Beson se možná bude muset dívat do tváře toho mladého vraha až do konce života – *tohle* pomyšlení stačilo člověka rozzuřit! A...

Smradlavá řepo? Opravdu mě nazval smradlavou řepou?

„Ach, můj drahejší princí,“ řekl Beson, „myslím, že jestli tu někdo dělá chybu, seš ty... ale za sebe ti slibuju, že už ji nikdy nezopakuješ.“ Pysky se mu stáhly, až ukázal pár zčernalých pahýlů zubů. Teď, když se chystal k útoku, se pohyboval překvapivě pružně. Pravou ruku vytáhl z kapsy, pevně v ní svíral kovový váleček.

Petr o krok ustoupil, očima zalétl od Besonových pěstí k obličejí a pak zpátky k pěstím. Za Besonem byly dveře a malé zamřížované okénko v nich bylo otevřené. V něm se mačkaly zarostlé tváře dvou nižších dozorců; zubili se a čekali, až ta švanda začne.

„Víš, že na urozené vězně se má v některých maličkostech brát ohled,“ řekl Petr a stále v kruhu ustupoval. „To je tradice. A já tě požádal o drobnost.“

Besonův škleb se rozšířil. Měl dojem, že v Petrově hlase slyší strach. Jenomže se spletl. Ten omyl se mu brzy nevyplatí a to způsobem, na který nebyl zvyklý.

„Za takový tradice se platí, dokonce i mezi panstvem, princí.“ Beson zamnul levým palcem. a ukazovákem. Pravačkou stále pevně svíral kus kovu.

„Jestli tím chceš naznačit, že bys čas od času rád dostal trochu

peněz navíc, dá se to zařídit,“ prohodil Petr a stále krouživě uhýbal. „Ale jenom pokud se okamžitě přestaneš chovat tak hloupě.“

„Bojíš se, co?“

„Jestli by se tu měl někdo bát, pak jsi to ty,“ řekl Petr. „Zřejmě máš v úmyslu napadnout bratra krále Delainu.“

Zasáhl do černého a Beson na okamžik zakolísal. Jeho oči znejistěly. Potom pohlédl k otevřené špehyrce ve dveřích, uviděl tváře nižších dozorců a znovu zbrunátněl. Kdyby teď ustoupil, měl by s nimi potíže – sice by je zvládl, samozřejmě, ale za tolik rozčilování tenhle malej smrad nestál.

Vyrazil vpřed a rozmáchl se zatíženou pěstí. Šklebil se. Až princ padne na kamennou podlahu s rozbitým a krvácejícím nosem v dlaních, bude pronikavě křičet jako děcko, myslel si Beson.

Petr lehce uskočil, nohy se mu pohybovaly ladně jako v tanci. Sevřel Besonovu pěst a vůbec nebyl překvapen její tíhou – mezi Besonovými opuchlými prsty zahlédl lesk kovu. Petr škulbl silou, jakou by Beson před pěti minutami nepředpokládal. Beson prolétl vzduchem a vrazil do zakřivené zdi Petrova „obývacího pokoje“ tak silně, že mu zbývající zuby jenom zachřestily. V hlavě se mu zajiskřilo. Kovový váleček vylétl z pěsti a kutálel se po zemi. A než se Beson stačil vzpamatovat, Petr po válečku skočil a chytil ho. Pohyboval se ladně a hbitě jako kočka.

To nemůže být pravda, pomyslel si Beson s klíčíci hrůzou a tupým úžasem. *To rozhodně nemůže být pravda.*

Nikdy se nebál vstoupit do dvou kobek na vrcholku Jehly, protože tam nikdy nebyl vězeň urozené nebo královské krve, který by na něj stačil. Ach, odehrálo se tu několik slavných rvaček, ale on je naučil, kdo je tu pánem. Možná vládli tam dole, ale tady nahoře byl pánem on, a oni se naučili ctít jeho hrubou, špinavou sílu. A teď nějakej usmrkanej kluk...

Se vzteklým řevem se Beson odloupl od zdi, potřásl hlavou, aby se mu projasnila, a vyrazil na Petra, který sevřel kovový váleček v pravé ruce. Nižší dozorcí zírali na ten nečekaný obrat s hloupým úžasem. Ani je nenapadlo, aby zasáhli; stejně jako Beson nemohli uvěřit, že by to byla pravda.

Beson se rozběhl na Petra s napřaženýma rukama. Když mu teď princ sebral závaží z pěsti, Beson se už vůbec nezajímal o volný styl

rozmachů a úderů, které považoval za „box“. Chtěl se dostat Petrovi na kůži, popadnout ho, strhnout na zem, zalehnout ho a pak ho přidusit.

Jenomže prostor, kde stál Petr, byl jako mávnutím čarovného proutku prázdný, protože chlapec uskočil a shýbl se. Když se hlavní dozorce jako podsaditý skřet hnál kolem a snažil se otočit, Petr ho třikrát zasáhl pravačkou, která pevně svírala kovový váleček. *Není to moc fér*, pomyslel si Petr, *jenomže já jsem ten kus kovu nepřinesl, že?* Rány nevypadaly tvrdě. Kdyby se Beson díval na nějakou rvačku a uviděl ty tři rychlé, lehké údery, zasmál by se a řekl by „jako od slečinky“. Besonova představa o úderu, jaký zasadí správný muž, byla rána s širokým rozmachem, až vzduch zasviští.

Jenomže tohle vůbec nebyly rány jako od slečinky, ať už si všichni jako Beson mysleli, co chtěli. Každý úder vycházel z ramene, přesně jak to Petra učil učitel boxu při lekcích, které Petr bral dvakrát týdně celých šest uplynulých let. Údery byly úsporné, vzduch při nich nesvištěl, ale Beson měl pocit, jako by ho třikrát po sobě v rychlém sledu kopl velmi malý poník s velmi velkými kopyty. Levou stranou tváře mu projela pronikavá bolest, když se mu zlomila lícní kost. Besonovi to znělo, jako by mu uvnitř hlavy rupla maličká větev. Znovu se rozplácl o zeď. Dopadl jako hadrová panenka a podlomila se mu kolena.

Hleděl na prince s neskrývanou hrůzou.

Nižší dozorcí u špěhýrky byli překvapením bez sebe. Besona že zmlátí nějaký *kluk*? To bylo stejně neuvěřitelné, jako kdyby přselo z čistého modrého nebe.

Jeden z nich se tel podíval na klíč v ruce, na okamžik ho napadlo, že by zněl vejít dovnitř, ale pak si to rozmyslel. Člověk by ještě přišel k úrazu. Nechal klíč vklouznout do kapsy, později bude moci tvrdit, že ho tam zapomněl.

„Už jsi ochoten rozumně si promluvit?“ Petr se ani nezadýchal. „Tohle je hloupé. Žádám tě jenom o dvě drobné laskavosti, laskavosti, za které ti dobře a štědře zaplatím, to si buď jist. Přece...“

Beson zařval a znovu se vrhl na Petra. Tentokrát Petr útok nečekal, ale podařilo se mu uskočit, jako matador uskočí před býkem, který nečekaně zaútočil – matador je možná zaskočen, snad i zraněn, ale zřídka ztrácí půvab. Ani Petr neztratil ladné pohyby,

utržil však ránu. Beson měl dlouhé, zubaté a špinavé nehty – spíš jako zvířecí drápy než lidské nehty – a rád vyprávěl nižším dozorcům (za temných zimních nocí, kdy je ta pravá doba na strašidelné historiky, jak jednou nehtem na palci rozčísil vězni krk od ucha k uchu.

Teď jeden nehet vyryl krvavou čáru na Petrově levé tváři, když se Beson hnal kolem. Rána se křivolace táhla od spánku k čelisti, jen o půl palce minula Petrovo levé oko. Rána se rozchlípla a Petr si celý život ponese jizvu jako památku na setkání s Besonem.

Petr se rozzlobil. Všechny události, které se na něj nahruly během posledních deseti dnů, se mu v hlavě jakoby s třesknutím srazily a na okamžik se skoro – ne tak docela, ale skoro – rozzuřil natolik, že by nejradši surového dozorce zabil, místo aby mu uštedřil lekci, na kterou nikdy, nikdy nezapomene.

Když se Beson otáčel, zasypaly ho levé háky a krátké údery pravačkou. Ty by za jiných okolností způsobily jen málo škody, jenomže libra a půl kovu v Petrově pěsti proměnila údery v torpéda. Jeho klouby drtily Besonovu čelist. Beson zařval bolestí a znovu se pokusil Petra chytit. To byla chyba. Ozvalo se křupnutí a ze zlomeného nosu se vyřinula krev, až mu zalila ústa a bradu. Kapala na špinavý kabátec. Následoval pronikavý zášleh bolesti, když mu těžká pravačka dopadla na rty. Beson vyplivl na podlahu zub a pokusil se ustoupit. Zapomněl, že se nižší dozorcí dívají a bojí se zasáhnout. Beson zapomněl na vztek, jaký v něm vzbudilo princovo chování, už se mu nechtělo dát mladému princovi za vyučenou.

Poprvé za svého působení na tomto místě zapomněl na všechno kromě slepé touhy přežít.

Poprvé za svého působení na tomto místě se Beson bál.

Nevyděsila ho jen skutečnost, že ho Petr mlátí jako žito. Už dřív dostal nakládačku, i když nikdy ne od vězně. Ne, byl to pohled v Petrových očích, který ho tak vyděsil. *To je pohled krále. Bohové, ochraňujte mě, to je tvář krále – jeho zuřivost šlehá plamenem jako rozpálené slunce.*

Petr zahnal Besona ke zdi, změřil vzdálenost k Besonově bradě a pak zatíženou pravici stáhl.

„Potřebuješ, abych tě ještě přesvědčoval, řepo?“ zeptal se Petr hrozivě.

„Už ne,“ zaklokotal Beson rychle natékajícími rty. „Už ne, můj králi, prosím tě o milost, prosím tě o milost.“

„Cože?“ zeptal se Petr vyjeveně. „Jak jsi mi to řekl?“

Ale Beson pomalu klouzal po zakřivené kamenné zdi k zemi. Když Petra oslovil *můj králi*, právě na něj přicházely mrákovy. Nevzpomene si, že to řekl, ale Petr nikdy nezapomněl.

54

Beson zůstal v bezvědomí víc než dvě hodiny. Kdyby nebylo jeho chrápaní a supění, Petr by se bál, že hlavního dozorce opravdu zabil. Ten muž byl sprosté, zlovolné, podvodnické prase... přes to všechno si Petr jeho smrt nepřál. Nižší dozorcí nakukovali jeden po druhém špehýrkou v dubových dveřích, oči jim div nevypadly z důlků – jako oči malých kluků, kteří se dívají na lidožravého anduského tygra v královském zvěřinci. Ani jeden se nepokusil zachránit svého nadřízeného a Petr z jejich tváří vyčetl, že čekají, že se každou chvíli na bezvládného Besona vrhne a rozsápe mu hrdlo. Nejspíš zuby.

Nu, proč by si to neměli myslet? napadlo Petra hořce. Jsou přesvědčeni, že jsem zabil vlastního otce, a člověk, který udělal takovou věc, se nemusí zastavit už před žádnou špatností a klidně by zabil i omráčeného protivníka.

Beson se konečně pohnul a zasténal. Pravé víčko se zachvělo a otevřelo se – levé oko se otevřít *nemohlo* a nedokáže to ještě pár dnů.

Pravé oko se podívalo na Petra bez nenávisi, ale s nepochybnou obavou.

„Už jsi ochoten rozumně si promluvit?“ zeptal se Petr.

Beson cosi řekl, ale Petr mu nerozuměl. Znělo to jako zabublání.

„Nerozumím.“

Beson se pokusil znovu. „Mohl jsi mě zabít.“

„Ještě nikdy jsem nikoho nezabil,“ řekl Petr. „Možná ta chvíle přijde a budu to muset udělat, ale jestli se to stane, doufám, že nebudu muset začít omráčenými dozorcí.“

Beson se opřel o zeď a hleděl na Petra jedním otevřeným okem. Na tváři se mu rozhostil výraz hlubokého zamyšlení, směšný a trochu děsivý na opuchlém a dobitém obličejí.

Nakonec dokázal vypravit další mumlavou větou. Petr měl dojem, že rozumí, ale chtěl si být úplně jist.

„Opakuj to, prosím, pane hlavní dozorce Besone.“

Beson se lekl. Stejně jako Josefovi nikdo před Petrem neřekl pane vrchní podkoní, tak ani Besonovi ještě nikdo neřekl pane hlavní dozorce.

„Můžeme se domluvit,“ zopakoval.

„To jsem rád.“

Beson se pomalu vyhrabal na nohy. Nechtěl už s Petrem nic mít, aspoň ne dnes. Měl jiné starosti. Jeho nižší dozorcí byli právě svědky, jak dostal nakládačku z rukou chlapce, který celý týden nic nejedl. Dívali se – a nic víc, ti zbabělí hňupi. Hlava ho bolela, ale měl by ty pitomce ještě trochu srovnat, než se zhroutl do postele.

Zamířil ke dveřím, ale Petr na něj zavolal.

Beson se otočil. To otočení opravdu stačilo. Oba věděli, kdo je tady pánem. Beson dostal výprask. Když mu vězeň řekl, aby počkal, tak počkal.

„Je tu ještě něco, co ti chci říct. Bude dobré pro nás oba, když to udělám.“

Beson nic neřekl. Jenom stál a ostražitě Petra pozoroval.

„Pověz *jim*,“ Petr kývl hlavou ke dveřím, „... aby zavřeli špehýrku.“

Beson chvíli hleděl na Petra, pak se otočil k civícím dozorcům a vydal rozkaz.

Nižší dozorcí, kteří si mačkali tváře u špehýrky, zůstali stát a koukat, protože Besonovu zaprskání nerozuměli... nebo to předstírali. Beson si přejel jazykem po zkrvavených zubech a promluvil zřetelněji, i když ho to očividně bolelo. Tentokrát se špehýrka zabouchla a zvenčí zapadla petlice... ale nejdřív si Beson poslechl pohrdavý smích svých podřízených. Unaveně vzdychl – ano, bude jim muset dát za vyučenou, než půjde domů. Zbabělci se však učí rychle. Tento princ, ať už je čímkoliv, určitě zbabělcem není. Přemýšlel, jestli doopravdy chce uzavírat s Petrem nějaké dohody.

„Chci ti dát vzkaz, který bys doručil Andersi Peynovi,“ řekl Petr. „Vrátíš se pro něj dnes večer, jak doufám.“

Beson nic neřekl, ale snažil se usilovně přemýšlet. Takový obrat

ho vyburcoval. Peyna! Vzkaz pro Peynu! Prožil mrazivou chvíli, když mu Petr připomínal, že je bratrem krále, ale to se nedalo srovnat s tím, co prožíval teď. Peyna, u všech bohů!

Cím víc o tom přemýšlel, tím méně se mu to líbilo.

Král Tomáš se asi o staršího bratra moc nezajímal, jakmile ho strčili do Jehly. Petr přece zavraždil jejich otce; Tomáš v této chvíli nejspíš necítí moc bratrské lásky. A Beson hlavně necítil skoro žádný strach, když padlo jméno krále Tomáše Světlohoše. Jako skoro všichni v Delainu se Beson začal dívat na Tomáše s jakýmsi pohrdáním. Ale Peyna... to byla, panečku, jiná.

Lidi jako Beson strašil Anders Peyna víc než celý regiment králů. Král byl vzdálenou bytostí, zářivou a tajemnou jako slunce. Nezáleželo na tom, jestli slunce zašlo za mraky a mrazilo vás z něj, nebo vyšlo celé rozžhavené do Běla a hrozilo, že vás upeče zaživa – obojí jste prostě přijímali, protože to, co slunce dělá, nemohou smrtelné bytosti nijak ovlivnit nebo změnit.

Peyna byl mnohem pozemštější bytostí. Bytostí, jaké Beson rozuměl... a bál se jí. Peyna s úzkým obličejem a ledově modrýma očima, Peyna v soudcovském taláru s vysokým límcem, Peyna, který rozhoduje, kdo bude žít a kdo půjde pod katovu sekeru.

Mohl tenhle kluk doopravdy rozkazovat Peynovi ze své cely, z vršku Jehly? Nebo to bylo jenom zoufalé kličkování?

Jak to může být kličkování, když mu chce napsat vzkaz, který mám osobně doručit?

„Kdybych byl králem, Peyna by mi vyhověl v čemkoli, oč bych ho požádal,“ řekl Petr. „Teď nejsem králem, jenom vězněm. Jenomže to není tak dávno, co jsem mu prokázal laskavost, za kterou je mi určitě dost vděčný.“

„Chápu,“ odpověděl Beson pokud možno neutrálně.

Petr vzdychl. Najednou se cítil velmi unavený a pomyslel si, jaký pošetilý sen se to snaží uskutečnit. Opravdu věřil, že učinil první krok na cestě ke svobodě, když zbil hloupého dozorce a pak ho přinutil poslouchat? Měl nějakou opravdovou záruku, že Peyna pro něj udělá byť nepatrnou maličkost? Laskavost, kterou Petrovi dluží, byla možná jen mylnou představou.

Musel to však zkusit. Copak se nerozhodl za dlouhých, osamělých nocí naplněných přemýšlením, když litoval otce i sebe, že

jediným skutečným hříchem by bylo nepokusit se?

„Peyna není mým přítelem,“ pokračoval Petr. „Nic takového se ti nebudu pokoušet namluvit. Odsoudili mě pro vraždu mého otce, krále, a nemyslím, že mi zbyl jediný přítel v celém Delainu, od severu na jih. Souhlasíš, pane hlavní dozorce Besone?“

„Ano,“ řekl Beson bezbarvě.

„Přesto věřím, že se uvolí dát ti trochu peněz, které jsi zvyklý přijímat od svých vězňů.“

Beson přikývl. Když se v Jehle ocitl na jakoukoli dobu urozený vězeň, Beson běžně vídal, že vězeň dostával lepší jídlo než tučné maso a ředěné pivo, jednou týdně čisté prádlo a občas ho navštívila manželka nebo milenka. Nedělal to samozřejmě zadarmo. UVěznění páni skoro vždycky pocházeli z bohatých rodin a v té rodině se vždycky našel někdo, kdo byl Besonovi ochoten za tyto služby zaplatit, bez ohledu na to, jaký zločin byl spáchán.

Tento zločin byl neobyčejně hrozný, ale kluk tu stál a říkal, že ten úplatek bude ochoten zaplatit nikdo menší než Anders Peyna.

„Ještě jedna věc,“ řekl Petr tiše. „Věřím, že to Peyna udělá, protože je to čestný muž. A kdyby se mi mělo něco stát – kdybys například chtěl ke mně vtrhnout v noci s několika nižšími dozorci a pomstít se mi za výprask, který jsem ti uštědřil – věřím, že Peyna by se o věc zajímal.“

Petr se odmlčel.

„Osobně by se zajímal.“

Zblízka se na Besona zadíval.

„Rozumíš mi?“

„Ano,“ řekl Beson a dodal: „Můj pane.“

„Přineseš mi pero, inkoust, sací papír a papír na psaní?“

„Ano.“

„Pojď sem.“

Beson trochu roztřeseně poslechl.

Hlavní dozorce neuvěřitelně páchl, ale Petr se neodtáhl – zjistil, že kvůli pachu zločinu, ze kterého byl obviněn, skoro přivykl pachu potu a špíny. Podíval se na Besona s nepatrným úsměvem.

„Pošeptej mi to do ucha,“ nařídil Petr.

Beson neklidně zamžikal. „Co mám pošeptat, můj pane?“

„Číslovku,“ upřesnil Petr.

Po chvílce Beson poslechl.

Kapitola 15

55

Jeden z nižších dozorců přinesl Petrovi psací potřeby, o které žádal. Ostražitě se na Petra podíval, jako toulavá kočka, která často dostane kopanec, a spěšně se uklidil dřív, než mohl schytat dávku vzteku, která se snesla na Besonovu hlavu.

Petr se posadil k rozvrzanému stolu u okna, zimou mu od úst stoupala pára. Naslouchal neklidnému kňučení větru, který se proháněl kolem vršku Jehly, a díval se na světla ve městě.

Milý nejvyšší soudce Peyno, napsal a pak přestal. Podíváš se, od koho dopis je, zmačkáš ho v ruce a bez čtení ho hodíš do ohně? Přečteš si ho a pak se pohrdavě vysměješ hlupákovi, který zavraždil svého otce a pak se odvažuje očekávat pomoc od nejvyššího soudce země? Možná dokonce prohlédneš můj plán a pochopíš, co mám v úmyslu?

Petr byl toho večera v lepší náladě a pomyslel si, že odpovědi na všechny tři otázky by nejspíš zněly ne. Jeho plán možná nevyjde, nebylo však pravděpodobné, že ho prokoukne tak strohý a metodický muž jako Peyna. Nejvyšší soudce by si spíš dokázal představit sebe sama v kroji, jak za úplňku tančí na náměstí Jehly námořnický tanec, než by dokázal uhodnout Petrovy úmysly.

A já Přece žádám tak málo, pomyslel si Petr. Na rtech se mu znovu objevil náznak úsměvu. Aspoň doufám a věřím, že to tak bude vypadat... v jeho očích.

Sklonil se nad stolem, namočil brk do kalamáře a pustil se do psaní.

56

Následujícího večera, krátce poté, co odbila devátá hodina, otevřel komorník Anderse Peyny dveře, na které kdosi nezvykle pozdě klepal, a zaměřil svůj dlouhý nos z výšky na hlavního dozorce, jenž stál na prahu. Arlen – tak se komorník jmenoval – už Besona

samozřejmě dřív potkal; stejně jako Arlenův pán byl Beson součástí soudní mašinerie království. Jenomže Arlen ho nepoznával. Rány, které Petr Besonovi zasadil, se hojily teprve den, takže mu celý obličej hrál červenou, fialovou a žlutou barvou. Levé oko se už pootevřelo, pořád ale hledělo jenom škvírkou. Vypadal jako skřetí duch a komorník se chystal dveře okamžitě zabouchnout.

„Počkej,“ zavrčel Beson tvrdě, takže komorník zaváhal. „Přinesl jsem tvému pánovi vzkaz.“

Komorník chvilku váhal a pak začal dveře znovu přivírat. Napuchlý, znetvořený mužův obličej ho děsil. Mohl to být opravdu skřet, který sem zabloudil ze severu? Nejspíš jde o posledního člena těch divokých kmenů, co se oblékaly do kožešin a které už za časů jeho dědečka buď vymřely nebo byly vyhubeny, ale přesto... člověk nikdy neví...

„Je to od prince Petra,“ řekl Beson. „Jestli ty dveře zavřeš, vyslechněš si pozdějc od svýho pána nepěkný věci, to si myslím já.“

Arlen znovu zaváhal, rozerván mezi touhou zavřít dveře skřetovi před nosem a mocí, kterou jméno prince Petra stále vládlo. Jestli ten člověk přišel od Petra, musí to být hlavní dozorce Jehly. Jenže...

„Nevypadáš jako Beson,“ namítl.

„Ani ty nevypadáš jako tvůj táta, Arlene, takže jsem nejednou přemejšlel, kam se tvá máma zaběhla,“ zavrčel hromotlucky skřet nerudně a prostrčil škvírou mezi dveřmi umolousanou obálku. „Tu máš... odnes mu to. Počkám. Zavři dveře, jestli chceš, i když je tu hromská zima.“

Arlen se nestaral, jestli je dvacet pod nulou. Nemínil nechat toho strašidelného chlapíka, aby si opékal nohy u ohniště v kuchyni pro služebnictvo. Chňapl obálku, zavřel dveře, přirazil závoru a odkvačil... pak se vrátil a zastrčil ještě jednu petlici.

57

Peyna byl u sebe v pracovně, hleděl do ohně a rozprávěl spleť myšlenky. Když byl Tomáš korunován, měsíc byl v novu; nedorostl ještě ani do poloviny a Peynovi se už přestávalo líbit, co se děje. Flagg – ten byl nejhorší. Flagg. Kouzelník už získal víc moci než za časů Rolandovy vlády. Roland byl aspoň muž, dospělý, bez ohledu

na to, jak pomalu mu to myslelo. Tomáš byl teprve chlapec a Peyna se bál, že Flagg by mohl Tomášovým jménem brzy vládnout celému Delainu. To by bylo pro království zlé... a také pro Anderse Peynu, který nikdy neskrýval nechuť vůči Flaggovi.

V pracovně u praskajícího ohně bylo příjemně, ale Peyna měl stejně pocit, že cítí kolem kotníků pofukovat studený vítr. Byl to vítr, který by mohl zesílit a odfouknout... všechno.

Proč, Petře? Proč, ach, proč? Proč jsi nemohl počkat? A proč jsi musel vypadat na povrchu dokonale jako červené jablko na podzim a pod slupkou být tak shnilý? Proč?

Peyna nevěděl... a nepřiznal by si, ani teď, že v srdci mu začaly hlodat pochybnosti, jestli byl Petr opravdu tak prohnitý.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Peyna se vztyčil, rozhlédl se a netrpělivě zavolal: „Pojď sem! A radím ti, ať je to dobrá zpráva!“

Arlen vstoupil, vypadal nabroušeně a popleteně. V jedné ruce držel jakousi obálku.

„No tak?“

„Můj pane... za dveřmi je jakýsi člověk... aspoň vypadá jako člověk... tedy, obličej má příšerně oteklý a nafouklý, jako by ho někdo hrozně zbil... nebo...“ Arlenův hlas zakolísal.

„Co to má společného se mnou? Víš přece, že tak pozdě nikoho nepřijímám. Pověz mu, ať jde pryč. Pověz mu, ať táhne k čertu!“

„Tvrdí, že se jmenuje Beson, pane,“ řekl Arlen a vypadal popletenější než jindy. Zvedl ruku s ušmudlanou obálkou, jako by ji chtěl použít coby štítu. „Přinesl tohle. Tvrdí, že je to zpráva od prince Petra.“

Peynovo srdce se při těch slovech rozběhlo, jenom se ale na Arlena urputně zamračil.

„No, a co to je?“

„Od prince Petra?“ Arlen už skoro breptal. Jeho obvyklé sebeovládání bylo to tam a Peynu to zaujalo. Nevěřil, že by Arlen ztratil sebeovládání, i kdyby hořelo, přišla potopa nebo nájezd rozzuřených draků. „Můj pane, to přece nemůžu nijak vědět... Tedy, já... já...“

„Je to Beson, ty hlupáku?“

Arlen si olízl rty – doopravdy si olízl rty. To bylo naprosto

neslýchané. „No, možná že je, pane... trochu tak vypadá... ale ten chlapík na prahu je samá modřina a je opuchlý... já...“ Arlen polkl. „Připadal mi jako skřet,“ vypravil to nejhorší slovo a pak se je pokusil zmírnit křivým úsměvem.

JE to Beson, pomyslel si Peyna. Je to Beson a pokud vypadá, že ho někdo zmlátil, pak proto, že mu ten výprask uštedřil Petr. Proto mi přinesl tu zprávu. Protože Petr ho zmlátil a Beson se bojí nového výprasku. Výprask je jediný způsob, jak takové lidi o něčem přesvědčit.

Peyna najednou v srdci zajásal: měl pocit jako člověk v temné jeskyni, kterému nečekaně zasvitne slunce.

„Dej mi ten dopis.“

Arlen poslechl. Pak udělal pohyb, jako by chtěl odcupitat ven, a to byla také novinka, protože Arlen jindy necupital. *Aspoň já NEVÍM, že by někdy cupital*, pomyslel si Peyna, právník jako vždy.

Nechal Arlena dojít až ke dveřím pracovny, jako když zkušený rybář nechá uplavat rybu na háčku, a pak vlasec zkrátí.

„Arlene.“

Arlen se otočil. Vypadal ostražitě, jako by se chystal přijmout pokárání.

„Skřeti už nejsou. Copak ti to matka nevyprávěla?“

„Ano,“ souhlasil Arlen neochotně.

„To ji chválím. Moudrá žena. Ty báchorky v tvé hlavě tedy musejí pocházet od otce. Pusť hlavního dozorce dovnitř. Do kuchyně pro služebnictvo,“ dodal spěšně. „Nijak po něm netoužím. Smrdí. Ale pusť ho do kuchyně pro služebnictvo, aby se ohřál. Noc je studená.“ Od Rolandovy smrti byly všechny noci studené, napadlo Peynu, jakoby oplátkou za způsob, jakým starý král zemřel.

„Ano, pane,“ řekl Arlen se zřejmou neochotou.

„Za chvílku na tebe zazvoním a povím ti, co s ním uděláš.“

Arlen pokořeně vyšel ze dveří a zavřel za sebou.

Peyna obálku několikrát obrátil v rukou a neotvíral ji. Špína určitě pocházela z Besonových umaštěných prstů. Peyna z obálky skoro ucítil dozorcův pot. Obálka byla zapečetěná kapkou obyčejného vosku ze svíce.

Pomyslel si: Možná bych udělal líp, kdybych ji hodil do ohně a už na to nemyslel. Ano, hodit to do ohně, pak zazvonit na Arlena a

řít mu, aby dal tomu malému přikrčenému hlavnímu dozorcí – OPRAVDU vypadá jako skřet, když tak o tom přemýšlím – horký punč a poslal ho pryč. Ano, to bych měl udělat.

Zároveň ale věděl, že to neudělá.

Ten směšný pocit – pocit, že se v beznadějně tmě objevil paprsek světla – ho neopustil. Zastrčil palec pod chlopeň obálky, zlomil pečeť, vytáhl krátký dopis a ve světle ohně si ho přečetl.

58

*„Peyno,
rozhodl jsem se žít.*

Než jsem se do Jehly osobně dostal, četl jsem o ní jen málo, a i když jsem se leccos doslechl, většinou to byly jenom drby. Jedna z těch věcí, o kterých jsem slyšel, byla, že se dají zakoupit určité drobné výhody. Zdá se, že je to opravdu tak. Já samozřejmě žádné peníze nemám, ale snad bys mé náklady v této záležitosti mohl uhradit. Není to tak dávno, co jsem ti prokázal laskavost, a kdybys zaplatil hlavnímu dozorcí sumičku osmi zlatých – taková částka by měla být zaplacená na začátku každého roku, který strávím na tomto nepřívětivém místě – budu považovat onu laskavost za splacenou. Ta částka, jak si povšimneš, je velmi malá. To proto, že požaduji jenom dvě věci. Pokud Besona necháš, aby si „přišel na své“ a já ty věci mohl mít, nebudu tě už obtěžovat.

Uvědomuji si, že by ses ocitl ve špatném světle, kdyby vyšlo najevo, že jsi mi pomáhal, třeba jen nepatrným způsobem. Navrhuji, abys učinil svým prostředníkem mého přítele Bena, pokud se rozhodneš udělat, oč tě žádám. Nemluvil jsem s Benem od svého zatčení, myslím však, že mi zůstává věrný, aspoň doufám. Raději bych požádal jeho než tebe, ale Staadovi na tom nejsou moc dobře a Ben nemá vlastní peníze. Stydím se žádat peníze od kohokoliv, není tu však nikdo jiný, na koho bych se mohl obrátit. Pokud máš pocit, že nemůžeš udělat, oč tě žádám, pochopím to.

Svého otce jsem nezavraždil.

Petr

Peyna se dlouho díval na ten udivující dopis. Oči se mu stále vracely k první řádce a pak k poslední.

Rozhodl jsem se žít.

Svého otce jsem nezavraždil.

Nepřekvapilo ho, že chlapec se dál brání – znal zločince, kteří celé roky tvrdili, že nejsou vinni zločiny, které prokazatelně spáchali. Jenomže provinilci se nepodobá, aby svou obhajobu vedl tak přímočaře. Tak... velitelsky.

Ano, právě to ho na celém dopisu zaráželo – ten velitelský tón. Opravdový král by se ve vyhnanství nezměnil, cítil Peyna; ani ve vězení; dokonce ani na mučidlech. Opravdový král by nemarnil čas ospravedlňováním nebo vysvětlováním. Jednoduše by vyhlásil svou vůli.

Rozhodl jsem se žít.

Peyna vzdychl. Po dlouhé chvíli si k sobě přitáhl kalamář, vzal ze zásuvky list jemného pergamenu a cosi na něj napsal. Vzkaz byl ještě kratší než Petrův. Ani ne za pět minut ho dopsal, osušil, posypal pískem, složil a zapečetil. Když skončil, zazvonil na Arlena.

Arlen, který vypadal už daleko klidněji, se objevil skoro okamžitě.

„Je tu ještě Beson?“ zeptal se Peyna.

„Myslím, že ano, pane,“ řekl Arlen. Ve skutečnosti moc dobře věděl, že tu Beson pořád je, protože se na toho muže díval klíčovou dírkou, sledoval ho, jak neklidně rázuje sem a tam po kuchyni a v ruce přitom svírá studené kuřecí stehno jako palici. Když maso ze stehna zmizelo, Beson se zakousl do kosti – strašně přitom praštěla – a spokojeně ucucával morek.

Arlen stále ještě nebyl docela přesvědčen, že ten muž není skřet... třeba je to trpaslík.

„Dej mu tohle,“ řekl Peyna a podal Arlenovi vzkaz, „a tohle za to, že se obtěžoval.“ Arlenovi cinkly do druhé dlaně dva zlaté. „Pověz mu, že možná dostane odpověď. Jestli ji dostane, ať ji přinese v noci, stejně jako dnes.“

„Ano, můj pane.“

„A nezdržuj se s ním a moc nekláboste,“ dodal Peyna. Skoro to

vypadalo, že je schopen žertovat.

„Ne, můj pane,“ Arlen zachmuřeně odešel. Pořád myslel na to praskání kuřecích kostí, které Beson bez námahy schroupal.

60

Tu máš,“ řekl Beson mrzutě, když druhého dne vešel do Petrovy cely, a hodil Petrovi obálku. Po pravdě řečeno mu bylo mizerně. Ty dva zlaté, které mu dal Arlen, byly nečekaným přílepením a Beson je skoro celou noc propíjel. Za dva zlaté byla spousta medoviny a dneska mu bolavá hlava připadala dvakrát větší. „Stává se ze mě pitomej poslíček.“

„Děkuji ti,“ Petr držel obálku v ruce.

„No? Copak to neotevřeš?“

„Otevřu. Až odejdeš.“

Beson vycenil zuby a sevřel pěsti. Petr však jenom stál a díval se na něj. Beson po chvíli pěsti spustil. „Pitomej poslíček, nic víc!“ opakoval, vyšel ven a práskl za sebou dveřmi. Zaduněly železné zámky, pak následovalo zasunování petlic – byly tři a každá byla silná jako Petrovo zápěstí.

Když zvuky utichly, Petr otevřel dopis. Obsahoval pouze tři věty.

Vím o starobylých zvyklostech, o kterých mluvíš. Částka, o které ses zmínil, bude moci být zaplacená. Udělám to, ale až se dozvím, jaké výhody si od našeho společného přítele chceš koupit.

Petr se usmál. Nejvyšší soudce Peyna nebyl mazaný – mazanost neměl zakořeněnou v povaze jako Flagg – byl jen neobyčejně opatrný. Tento dopis byl důkazem. Vzbudilo by v něm podezření, kdyby se Peyna nezeptal, co Petr chce. Ben bude prostředníkem, takže Peyna zakrátko přestane mít s podplácením cokoli společného, přesto našlapuje opatrně jako člověk, který kráčí po viklavých kamenech, jež by mu mohly každou chvíli ujet pod nohama.

Petr došel ke dveřím cely, zabouchal a po několika slovech s Besonem dostal kalamář a špinavý brk. Beson znovu huhlal, že je jenom obyčejný poslíček, ale v podstatě mu to nevadilo. Mohly by z toho pro něj koukat další dva zlaté.

„Jestli si ti dva budou dopisovat dost dlouho, mohl bych se pěkně napakovat,“ řekl si pro sebe a zařval smíchem, i když mu málem

praskla hlava.

61

Peyna otevřel druhý ,Petřův dopis a všiml si, že princ tentokrát vynechal obě jejich jména. To bylo moc dobře. Chlapec se učil rychle. Když se Peyna začel do dopisu, povytáhl obočí.

Možná je tvůj požadavek dozvědět se, o co mi jde, troufalý, možná není. Na tom nesejde, protože jsem ti vydán na milost. Uvádím dotyčné dvě věci, které by mělo zaplatit tvých osm zlatých:

1. *Chci tu mít domeček pro panenky po své matce. Zažil jsem s ním spoustu radosti a dobrodružství a jako chlapec jsem ho miloval.*

2. *Chci, aby mi s jídlem nosili ubrousek – skutečný královský ubrousek. Erb můžete odstranit, jestli chcete.*

Tak tedy znějí mé žádosti.

Peyna četl vzkaz znovu a znovu, než ho hodil do ohně. Dopis mu dělal vrásky, protože mu nerozuměl. Ten chlapec má něco za lubem... nebo nemá? Co by mohl chtít s domečkem pro panenky? Pokud Peyna věděl, domeček byl stále v komoře někde na hradě, zakrytý plátnem, na které sedal prach, a nemohlo být důvodu, proč ho chlapci nevydat – samozřejmě pokud důvěryhodný člověk domeček nejprve řádně prohlédne a postará se, aby všechny ostré věci – drobné nožičky a podobně – byly odstraněny. Docela dobře se pamatoval, jak byl Petr jako malý chlapec do Sašina domečku zamilovaný. Pamatoval si také – matně, velmi matně – že Flagg protestoval, že pro chlapce, který má být jednou králem, se sotva hodí, aby si hrál s panenkami. Roland se tehdy Flaggovou radou neřídil... moudře, pomyslel si Peyna, protože Petr sám v patřičné době domeček odložil.

Až dodneška.

Copak zešílel?

Peyna si to nemyslel.

A ubrousek... tomu rozuměl. Petr vždycky trval na tom, aby měl při každém jídle ubrousek, vždycky si ho úhledně rozprostřel na klíně jako malý ubrus. Dokonce i na zálesáckých výpravách s otcem Petr vyžadoval ubrousek. Petrovi bylo podobné, že nepožádal především o lepší jídlo než jsou běžné vězeňské porce, což by udělal

každý jiný urozený nebo královský vězeň. Ne, místo toho požádal o ubrousek.

Požadavek, aby byl vždycky upravený... aby měl vždycky ubrousek... to byla práce jeho matky. To vím jistě. Souvisí spolu ty dvě věci? Ale jak? Ubrousky... a Sašin domeček pro panenky. Co to znamená?

Peyna nevěděl, ale ten směšný pocit naděje zůstával. Stále si pamatoval, že Flagg nechtěl, aby si Petr v dětství s domečkem hrál. Teď, po letech, Petr o něj znovu žádá.

Uvnitř této myšlenky se skrývala jiná, úhledně zavinutá jako náplň v roládě. Byla to myšlenka, kterou se Peyna sotva odvažoval připustit si. Kdyby – prostě *kdyby* – Petr otce nezavraždil, kdo by pak zbýval? Nu, samozřejmě osoba, které strašlivý jed původně patřil. Osoba, která by nebyla v království ničím, kdyby Petr nahradil otce... osoba, která byla skoro vším, když Tomáš usedl na trůn místo Petra.

Flagg.

Jenomže takové pomyšlení bylo pro Peynu hrozné. Vyplývalo z něj, že spravedlnost se zmýlila, a to bylo zlé. Vyplývalo z něj také, že prostou logiku, na kterou byl vždycky tak pyšný, umlčel odpor, který pocítil při pohledu na Petrovy slzy, a tato myšlenka – myšlenka, že učinil nejdůležitější rozhodnutí svého života na základě pocitu a nikoli faktů – byla mnohem horší.

Proč by mělo vadit, kdyby mu přinesli domeček, pokud z něj odstraní ostré předměty?

Peyna si přitáhl psací potřeby a napsal krátký vzkaz. Beson mohl propít další dva zlaté – dostal už polovinu částky, kterou obdrží každý rok za princovy drobné výhody. Těšil se na další dopisování, ale to ustalo.

Petr dostal, co chtěl.

Kapitola 16

62

V dětství byl Ben Staad štíhlý, modrooký chlapec s kudrnatými světlými vlasy. Dívky nad ním vzdychaly a hihňaly se už od jeho devíti let. „S tím bude brzo konec,“ říkal Benův otec. „Všichni Staadové jsou jako kluci docela pěkní, ale počítám, že až vyrostete, bude jako my všichni – vlasy mu ztmavnou dohněda a bude na všechno mžourat a štěstí se na něj bude lepit jako na tlusté prase, co čeká v ohradě na královských jatkách.“

Ale ani jedna z prvních dvou předpovědí se nesplnila. Ben byl první Staad po několika generacích, který v sedmnácti letech zůstal stejně světlovlasý jako v sedmi a který dokázal rozeznat káně od sokola na čtyři sta metrů. Oči měl jako rys a o krátkozrakém mžourání nemohlo být ani řeči... a děvčata teď, když mu bylo sedmnáct, nad ním vzdychala a hihňala se stejně, jako když mu bylo devět.

Co se štěstí týče... nu, to byla jiná. Většina Staadů měla smůlu, aspoň posledních čtyři sta let, to bylo bez debat. Benova rodina si myslela, že by je Ben mohl z té lesklé bídy vytáhnout. Koneckonců, vlasy mu nezhnědly a oči se nezkalily, proč by tedy také neunikl prokletí smůly? A koneckonců, princ Petr byl jeho přítel a Petr bude jednou králem.

Potom byl Petr souzen a odsouzen pro vraždu otce. Ocitl se v Jehle dřív, než polekaným Staadům došlo, co se stalo. Benův otec Ondřej šel na Tomášovu korunovaci a vrátil se domů s modřinou pod okem – jeho manželka se na ni moudře nevyptávala.

„Vím *určitě*, že Petr je nevinný,“ řekl Ben ten den u večeře. „Já prostě odmítám věřit...“

V příští chvíli už ležel na podlaze jak široký, tak dlouhý a zvonilo mu v uchu. Nad ním se tyčil otec, z kníru mu kapala hrachová polévka, obličej měl červený až do fialova a Benova sestřička Emalína na dětské židličce plakala.

„Neopovažuj se ještě někdy v tomto domě vyslovit jméno toho

fracka,“ řekl otec.

„Ondřeji!“ vykřikla matka. „Ondřeji, on tomu nerozumí...“

Otec, jindy velmi laskavý člověk, otočil hlavu a zahleděl se na Benovu matku. „Mlč, ženo,“ řekl a cosi v jeho hlase ji přinutilo usednout. Dokonce i Emalína přestala plakat.

„Otče,“ řekl Ben tiše, „ani si nepamatuju, kdy jsi mě naposledy uhodil. Myslím, že je to aspoň deset let, možná déle. A nemyslel jsem, že mě někdy v zlosti uhodíš, až teď. Ale to nic nemění na mém přesvědčení. Nevěřím...“

Ondřej Staad varovně vztyčil prst. „Řekl jsem, abys nevyslovoval jeho jméno,“ řekl, „a myslím to vážně, Bene. Mám tě rád, ale jestli vyslovíš jeho jméno, opustíš tento dům.“

„Nevyslovím ho,“ odpověděl Ben a vstával, „protože tě mám rád, tati. Ne proto, že se tě bojím.“

„Nechte toho!“ vykřikla paní Staadová, takto se dosud ještě nepolekala. „Nechci, abyste se vy dva takhle dohadovali! Chcete, abych se zbláznila?“

„Ne, mami, neboj se, už je to pryč,“ řekl Ben. „Vid', tati?“

„Je to pryč,“ přikývl otec. „Jsi dobrý syn každým coulem, Bene, a vždycky jsi byl, ale o něm se nezmiňuj.“

Ondra Staad měl pocit, že o jistých věcech synovi nemůže povídat – i když bylo Benovi sedmnáct let, Ondra v něm stále viděl malého chlapce. Byl by překvapen, kdyby věděl, že Ben docela dobře chápe, proč ho uhodil.

Ještě než došlo k nešťastným událostem, o kterých jste se teď dozvěděli, Benovo přátelství s princem začalo mít na Staady vliv. Jejich statek ve Středním panství byl kdysi velmi rozlehlý. Během posledních sta let byli nuceni rozprodávat půdu kus po kuse. Teď zbývalo méně než šedesát rolí, většinou s hypotékou.

Jenomže posledních deset let se všechno pomalu lepšilo. Bankéři, kteří dřív vyhrožovali, byli ochotni hypotéky prodloužit a dokonce nabízeli nové půjčky na tak nízké úroky, o kterých se nikomu ani nesnilo. Ondřeje Staada bolelo, když viděl, jak je půda jeho předků okrajována kus po kuse, a byl pro něj šťastný den, když mohl zajít k Halvayovi, majiteli vedlejšího statku, a povědět mu, že se rozmyslel a že mu ty tři role, o kterých mluvili už devět let, nakonec neprodá. A věděl, komu může děkovat za ty báječné změny.

Svému synovi... synovi, který byl blízkým přítelem prince, jenž byl náhodou budoucím králem.

Teď z nich byli opět smůlovatí Staadové. Kdyby nešlo o nic jiného, kdyby se věci jenom vracely do starých kolejí, vydržel by to a netloukl by syna u stolu při večeři... za ten čin se už teď styděl. Jenomže věci se *nevracely* do starých kolejí. Jejich postavení se zhoršilo.

Zaskočilo ho, když se bankéři přestali chovat jako ovce a stali se z nich zase vlci. Půjčil si spoustu peněz, aby mohl koupit zpátky půdu, kterou kdysi prodal, a aby mohl zařídit některé věci, jako byl třeba nový větrný mlýn. Teď měl jistotu, že bankéři shodí své ovčí roucho a připraví ho o farmu jedním rázem a ne po kouskách jako dosud.

A na tom nebylo dost. Něco mu napovědělo, aby rodině zakázal chodit na Tomášovu korunovaci, a on toho vnitřního hlasu uposlechl. Dnes večer byl rád.

Stalo se to po korunovaci a podle vlastního názoru to mohl čekat. Zašel do hostince, aby si dal něco k pití, než půjde domů. Vražda starého krále a Petrovo uvěznění ho velmi sklíčily; měl pocit, že se potřebuje napít. Lidé v něm ale poznali Benova otce.

„Pomohl tvůj synek tomu svému přítelíčkoví, Staade?“ křikl jeden opilec a hned se všichni okolo chraptivě rozchechtali.

„Držel starýho pána, zatímco mu princ lil do krku ten hořlavec dryják?“ ozval se jiný ochlasta.

Ondřej odložil zpola vyprázdňený džbán. Tohle nebylo příjemné místo. Měl by odejít. Rychle.

Ale než stačil vyjít ze dveří, třetí opilec – obr, který smrděl jako hromada shnilého zelí – ho vtáhl zpátky do výčepu.

„A kolik jsi toho věděl ty?“ zeptal se obr hlubokým, rachotivým hlasem.

„Nic,“ řekl Ondřej. „Nevím o tom nic, stejně jako můj syn. Nechte mě odejít.“

„Odejdeš, až – a jestli – se rozhodneme, že ti to dovolíme,“ řekl obr a strčil ho pozpátku do čekajících paží ostatních opilců.

Začala mela.

Ondru Staada si přehazovali mezi sebou, chvílemi mu vlepili facku, jindy ho šťouchli loktem nebo mu podrazili nohy. Nikdo se

neodvažoval zasadit mu pořádnou ránu, ale neměli k tomu daleko; viděl jim na očích, jakou do toho mají chuť. Kdyby byla pokročilejší hodina a oni byli opilejší, mohl by se ocitnout ve skutečných nesnázích.

Ondřej nebyl vysoký, měl však široká ramena a pořádné svaly. Počítal, že každého z těch holomků byl dokázal spráskat v čestném souboji – s výjimkou toho obra, ale možná by i tomu chlapíkovi dal zabrat. Zvládl by jednoho nebo dva, možná i tři... ale bylo jich tu celkem osm nebo deset. Kdyby byl v Benově věku, plný pýchy a horké krve, možná by se na ně vrhl. Bylo mu však pětáctyřicet a vůbec se mu nezamlouvala představa, že se poplází domů k rodině spráskaný jako pes. Jemu by to ublížilo a rodinu polekalo a obojí by bylo k ničemu – staadovská smůla se prostě vracela domů i s úroky a nedalo se nic dělat, jenom ji vydržet. Hostinský přihlížel a k ničemu se neměl, ani se nepokoušel je zastavit.

Nakonec ho nechali jít.

Teď se bál o svou ženu... dceru... a nejvíc o syna Bena, který bude hlavním terčem takových holomků. *Kdyby tam byl místo mě Ben, pomyslel si, vzali by ho pěstmi. Vzali by ho pěstmi a zbili do bezvědomí... nebo něco horšího.*

A protože svého syna miloval a bál se o něj, udeřil ho a hrozil mu, že ho vyžene z domu, pokud ještě někdy vysloví princovo jméno.

Lidé jsou někdy divní.

* * *

Pokud Ben Staad chápal nový řád věcí pouze mlhavě, příštího dne se mu dostalo velmi názorného vysvětlení.

Odvedl šest krav na trh a prodal je za slušnou cenu (statkář ho buď neznal nebo ta cena nebyla tak slušná. Vracel se k branám města, když tu se na něj vrhla horda pobudů, nadávala mu do vrahů a kompliců a do ještě něčeho horšího.

Ben se jen tak nedal. Nakonec ho pořádně zmlátili – bylo jich sedm – ale zaplatili za tu výsadu rozbitými nosy, modřinami pod okem a vyraženými zuby. Ben se zvedl a šel domů, dorazil až po setmění. Celé tělo ho bolelo, ale když to vzal všechno kolem a

kolem, měl ze sebe docela radost.

Otci stačil jediný pohled a věděl přesně, co se stalo. „Matce pověz, že jsi upadl,“ zaprosil.

„Ano, tati,“ přikývl Ben, i když věděl, že matka takové pohádce neuvěří.

„A po tomhle budu krávy prodávat na trhu sám, i obilí a všechno, co nosíme na trh... aspoň dokud nepřijdou bankéři a neseberou nám dům.“

„Ne, tati,“ řekl Ben stejně klidně, jako když řekl *Ano*. Na mladíka, který právě utřil hrozný výprask, byl ve velmi podivné náladě – vypadal docela vesele.

„Jak to myslíš, že ne?“ zeptal se otec ohromeně.

„Když budu utíkat nebo se schovávat, nedají mi pokoj. Když vydržím, brzo se unaví a najdou si příjemnější zábavu.“

„Jestli někdo vytáhne z holínky nůž,“ vyslovil Ondřej svou nejtajnější obavu, „tak se toho nedožiješ, Benny.“

Ben vzal otce do náručí a pevně ho objal.

„Člověk nemůže vyžrát na bohy,“ řekl Ben, bylo to velmi staré delainské přísloví. „To přece víš, tati. A já budu bojovat za P... za toho, koho nemám jmenovat.“

Otec se na něj smutně podíval: „Ty tomu nikdy neuvěříš, že?“

„Ne,“ řekl Ben pevně. „Nikdy.“

„Myslím, že se z tebe stal muž, když jsem se zrovna nedíval,“ pousmál se otec. „Je smutné, že se musíš stát mužem při pouliční rvačce s lůzou. A na Delain přišly smutné časy.“

„Ano,“ souhlasil Ben. „Jsou to smutné časy.“

„Nechť ti bohové pomáhají,“ řekl Ondřej, „a nechť pomáhají naší nešťastné rodině.“

63

Tomášova korunovace se konala ke konci dlouhé, tuhé zimy. Patnáctého dne jeho vlády se v Delainu strhla poslední zimní vichřice. Sníh se sypal hustě a bez ustání a vítr skučel ještě dlouho po setmění a shrnoval sníh do návějí jako písečné duny.

V devět hodin té nevlídné noci, dávno poté, co by rozumný člověk vytáhl paty z domu, zabouchala na přední dveře Staadova

domu čísi pěst. Ta pěst nedopadala zlehka nebo bojácně; zabušila na poctivý dub rázně a ztěžka. *Otevři a to rychle*, říkala ta pěst. *Nemám čas celou noc.*

Ondřej a Ben seděli u ohně a četli. Zuzana Staadová, Ondřejova manželka a Benova matka, seděla mezi nimi a vyšívala dečku, na které se objeví nápis *BŮH ŽEHNEJ KRÁLI*, až dovyšívá. Emalína už byla dávno v postýlce. Všichni tři při zabouchání zvedli hlavu, pak se podívali po sobě. V Benových očích byla jen zvědavost, ale v Ondřejových a Zuzaniných se okamžitě objevil instinktivní strach.

Ondřej vstal, brýle na čtení si strčil do kapsy.

„Tati?“ zeptal se Ben.

„Já půjdu,“ řekl Ondřej.

At' je to jenom nějaký pocestný, co se potmě ztratil a hledá přístřeší, doufal, ale když otevřel dveře, na prahu stál královský voják, netečný a rozložitý. Na hlavu se mu tiskla kožená přilbice – přilbice do boje. Na opasku, blízko u ruky, mu visel krátký meč.

„Tvůj syn,“ řekl a Ondřejovi se podlomila kolena.

„Co mu chceš?“

„Přicházím od Peyny,“ řekl voják a Ondřej pochopil, že jinou odpověď nedostane.

„Tati?“ ozval se mu Ben za zády.

Ne, pomyslel si Ondřej zoufale, prosím vás, to už je příliš velká smůla, mého syna ne, mého syna ne...

„Je to ten chlapec?“

Než mohl Ondřej říct ne – i když by to bylo k ničemu – Ben předstoupil.

„Já jsem Ben Staad. Co mi chceš?“

„Musíš jít se mnou.“

„Kam?“

„Do domu Anderse Peyny.“

„Ne!“ vykřikla matka ode dveří do malého pokoje. „Ne, už je moc pozdě, je moc zima, cesty jsou zaváté...“

„Mám sáně,“ přerušil ji voják neúprosně a Ondřej Staad viděl, že mužova ruka klesla k jílci mečičku.

„Půjdu,“ řekl Ben a vzal si kabát.

„Bene...“ začal Ondřej a horečně přemýšlel: Už ho nikdy neuvidíme, seberou nám ho, protože znal prince.

„Bude to v pořádku, tati,“ objal Ben otce. A když Ondřej pocítil tu mladou sílu, která ho objímala, skoro tomu věřil. Jenomže jeho syn se ještě nenaučil bát se, pomyslel si. Ještě se nenaučil, jak krutý může být svět.

Ondřej Staad vzal manželku kolem ramen.

Stáli mezi dveřmi a dívali se, jak se Ben a voják brodí závějeji k sáním, které vystupovaly ze tmy jenom jako stín, jemuž po stranách strašidelně svítily lucerny. Nikdo nepromluvil, když si Ben vylezl na jednu stranu a voják na druhou.

Pouze jeden voják, pomyslel si Ondřej, to něco znamená. Možná ho vedou jenom k výslechu. Kéž mého syna vedou jenom k výslechu!

Staadovi mlčky stáli, sníh se jim vršil kolem kotníků, zatímco sáně zamířily pryč od domu, plameny v lucernách se zatřepotaly, rolničky zacinkaly.

Když odjeli, Zuzana se rozplakala.

„Už ho nikdy nevidíme,“ vzlykala. „Nikdy, nikdy! Sebrali ho! Prokletý Petr! Ať táhne do pekel za to, do čeho zatáhl mého syna! Prokletý Petr! Ať jde k čertu!“

„Šššš, maminko,“ řekl Ondřej a pevně ji objal. „Šššš. Šššš. Uvidíme ho, než se rozední. Nejpozději v poledne.“

Jenomže Zuzana postřehla, jak se mu chvěje hlas, a rozplakala se ještě víc. Plakala tak bezútěšně, že probudila malou Emalínu (nebo ji možná probudil průvan ode dveří, a trvalo hodně dlouho, než Emalína zase usnula. Nakonec si ji vzala Zuzana k sobě do velké postele.

Ondřej Staad té noci nespal vůbec.

Seděl u ohně, doufal v nemožné, ale v nitru byl přesvědčen, že svého syna už neuvidí.

64

Ben Staad stanul v pracovně Anderse Peyny už za hodinu. Byl zvědavý, možná trochu zakřiknutý, ale nebál se. Poslouchal bedlivě všechno, co mu Peyna říkal, a pak se ozvalo tlumené cinknutí, když z dlaně do dlaně přešly peníze.

„Rozumíš všemu, chlapče?“ zeptal se Peyna suše, jako by byl v

soudní síni.

„Ano, můj pane.“

„To bych byl rád. Neposílám tě za žádnou dětskou zábavou. Zopakuj mi, co máš udělat.“

„Mám jít na hrad a promluvit s Denisem, synem Brandona.“

„A když Brandon zasáhne?“ zeptal se Peyna ostře.

„Mám mu povědět, že si to má vyřídit s tebou.“

„Ano,“ Peyna usedl do křesla.

„Nemám říkat ‚Nikomu o tom neříkej‘.“

„Ano,“ řekl Peyna. „Víš proč?“

Ben chvíli zamýšleně stál, hlavu skloněnou. Peyna ho nechal přemýšlet. Ten chlapec se mu líbil; vypadal chladnokrevně a nebojácně. Spousta jiných, koho by před něj přivedli o půlnoci, by blekotala hrůzou.

„Protože kdybych něco takového řekl, roznesl by to spíš, než kdybych mlčel,“ pravil Ben nakonec.

Peynovy rty se maličko usmály.

„Dobře. Pokračuj.“

„Dal jsi mi deset zlatých. Dva mám dát Denisovi, jeden je pro něj a jeden pro toho, kdo najde domeček pro panenky, který patřil Petrově matce. Zbylých osm je pro Besona, hlavního dozorce. Ten, kdo domeček najde, ho přinese Denisovi. Denis ho přinese mně. Já ho přinesu Besonovi. Co se týče ubrousků, ty bude nosit Besonovi přímo Denis.“

„Kolik jich bude?“

„Jedenadvacet každý týden,“ odpověděl Ben pohotově. „Ubrousky budou z královské domácnosti, ale erby se odstraní. Tvůj člověk najme ženu, která královské erby vypárá. Čas od času ke mně pošleš někoho s penězi pro Denise nebo pro Besona.“

„A pro tebe nic?“ zeptal se Peyna. Už mu je nabídl; Ben odmítl.

„Ne. Myslím, že je to všechno.“

„Jsi bystrý.“

„Lituju, že nemůžu udělat víc.“

Peyna se v křesle vztyčil, tvář měl najednou přísnou a odmítavou.

„To nesmíš a taky to neuděláš,“ poručil. „Už tak je to dost nebezpečné. Obstaráváš výhody pro mladíka, který byl odsouzen pro

ohavnou vraždu – druhou nejohavnější vraždu, jakou člověk může spáchat.“

„Petr je můj přítel,“ prohlásil Ben s důstojností, která byla ve své prostotě velmi působivá.

Anders Peyna se mírně pousmál a napřáhl ukazováček k blednoucím modřinám na Benově obličeji. „Myslím, že už za to přátelství platíš.“

„Zaplatil bych takovou cenu třeba stokrát,“ řekl Ben. Chvilku zaváhal a pak srdnatě pokračoval: „Nevěřím, že svého otce zabil. Miloval krále Rolanda, stejně jako já miluji svého otce.“

„Opravdu?“ zeptal se Peyna očividně bez zájmu.

„Opravdu!“ zvolal Ben. „Ty věříš, že otce zavraždil? Opravdu věříš, že to udělal?“

Na Peynově tváři se objevil tak suchý a strašlivý úsměv, že i Benova horká krev ochladla.

„Kdybych nevěřil, dal bych si pozor, abych to vyslovil nahlas,“ řekl. „Pořádný pozor. Jinak bych brzy pocítil, jak mi katova sekera protíná krk.“

Ben na Peynu mlčky hleděl.

„Říkáš, že jsi jeho přítel, a já ti věřím.“ Peyna se v křesle narovnal a namířil na Bena prst. „Jestli jsi opravdový přítel, udělej jen to, oč jsem tě požádal, a nic víc. Pokud vidíš nějakou naději na Petrovo propuštění v tom, že jsem si tě sem tak tajemně předvolal – a já ti vidím na očích, že je to tak – musíš se té naděje vzdát.“

Peyna ani nezvonil na Arlena a vyprovodil chlapce sám – na zpáteční cestu. Voják, který Bena dnes v noci přivedl, bude zítra na cestě do Západního panství.

U dveří se Peyna na Bena pevně podíval: „Ještě jednou: neodchyluj se od postupu, na kterém jsme se domluvili, *ani o nepatrný kousek*. Petrovi přátelé teď nejsou v Delainu oblíbeni, jak dokazují tvé modřiny.“

„Všechny bych je přebral!“ vyhrkl Ben horkokrevně. „Jednoho po druhém nebo všechny najednou!“

„Ano,“ řekl Anders Peyna s tím suchým, strašidelným úsměvem. „A chtěl bys, aby totéž udělala tvá matka? Nebo malá sestřička?“

Ben strnul a zadíval se na starého muže. V srdci se mu rozevřel strach jako malá a křehká růže.

„Dojde na to, jestli se nebudeš chovat s nejvyšší opatrností,“ varoval Peyna. „Všechny bouřky se nad Delainem ještě nepřehnaly, teprve začínají.“ Otevřel dveře; dovnitř vtrhl vítr se sněhem. „Teď jdi domů, Bene. Myslím, že tví rodiče budou rádi, že tě vidí tak brzy.“

To bylo poněkud slabé vyjádření. Benovi rodiče čekali u dveří v nočních košilích, když Ben vstupoval dovnitř. Slyšeli totiž rolničky přijíždějících saní. Matka ho s pláčem křečovitě objala. Otec, celý zarudlý, protože nebyl zvyklý na slzy v očích, mačkal Benovi ruku, až ho bolela. Ben si vzpomněl, že Peyna řekl: *Všechny bouřky se nad Delainem ještě nepřehnaly, teprve začínají.*

A později, když ležel v posteli s rukama za hlavou, hleděl do tmy a poslouchal, jak venku hvízdá vítr, si Ben uvědomil, že Peyna na jeho otázku neodpověděl – neřekl, jestli věří nebo nevěří v Petrovu vinu.

Kapitola 17

65

Sedmnáctého dne Tomášovy vlády přinesl do o Jehly Brandonův syn Denis první várku jedenadvaceti ubrousku. Přinesl je z komory, o které Petr, Tomáš, Ben Staad ani Peyna nevěděli – i když se o ní všichni jmenovaní dozvědí, než skončí patálie s Petrovým uvězněním. Denis o ní věděl, protože byl synem komorníka z dlouhé řady komorníků, ale co člověk má, toho si neváží, jak se říká, a tak si nemyslel nic zvláštního o komoře, ze které přinášel ubrousky.

O té místnosti si povíme později; teď vám jenom prozradím, že všichni by při pohledu do té komory zkoprněli údivem, a zvláště Petr. Protože kdyby věděl o místnosti, kterou Denis bral jako samozřejmost, možná by se byl pokusil o útěk o tři roky dřív... a mnohé by se možná bylo změnilo, k lepšímu nebo horšímu.

66

Královské erby párala z ubrousků žena kterou Peyna najal pro její hbitou jehlu a pevně stisknuté rty. Každý den seděla v houpacím křesle před dveřmi do komory a párala stehy, které byly staré celé věky. Při té práci měla pevně stisknuté rty z více důvodů: párat tak krásné vyšívání jí připadalo skoro jako znesvěcení, ale její rodina byla chudá a peníze od Peyny byly jako dar z nebes. Seděla tam tedy a bude sedět příští léta, bude se houpat v křesle a ohánět se jehlou jako jedna z těch divných sester, o kterých jste možná slyšeli v jiné pohádce. S nikým, dokonce ani s manželem, o své práci plné páraní nemluvila.

Ubrousky zvláště, slabě páchly – nikoli plísni, ale zatuchlinou, jako by je dlouho nikdo nepoužíval – ale jinak byly bez chybičky, všechny stejně velké a tak akorát, aby zakryly klín i toho nejudatnějšího jedlíka.

S první dodávkou ubrousků se pojila veselá příhoda. Denis lelkoval kolem Besona a čekal spropitné. Beson ho nechal chvíli

potloukat, protože čekal, že dřív nebo později si ten zabeđený mládenec vzpomene a dá spropitné jemu. Oba najednou došli k závěru, že spropitné nedostane nikdo. Denis zamířil ke dveřím a Beson mu pomohl kopancem do zadnice. To způsobilo několika nižším dozorcům záchvat srdečného smíchu. Potom Beson předstíral, že si utírá zadek hrstí ubrousků, aby se nižší dozorcí pobavili ještě víc, ale dal si pozor, aby to jenom předstíral – koneckonců, ve věci měl prsty Peyna a tudíž bylo radno našlapovat zlehounka.

Jenomže i Peyna to už měl spočítané. V hostincích a vinárnách už Beson zaslechl šeptandu, že Flaggův stín padl na nejvyššího soudce a že jestli si Peyna nedá velký, ale velký pozor, mohl by brzy sledovat soudní jednání z ještě větší výšky než z lavice; na které nyní seděl – mohl by se dívat z okna některé věže na hradbách, šeptali si po straně ti filutové .

67

Sedmnáctého dne Tomášovy vlády byl na Petrově podnose první ubrousek, když mu ráno přinesli snídani. Ubrousek byl tak velký a snídane tak malá, že jídlo nebylo ani vidět. Petr se usmál, poprvé od doby, kdy se ocitl na tomto studeném místě vysoko ve věži. Tváře a brada mu zešedly stínem rašícího vousu, který mu v těch větrných místnostech časem naroste dlouhý a hustý, a Petr vypadal jako ztroskotanec... dokud se neusmál. Úsměv mu rozzářil obličej kouzelnou mocí, dal mu sílu a světlo, jako by se zažehlo znamení, při kterém vojáci v bitvě naberou nových sil.

„Bene,“ zamumlal a zvedl ubrousek za růžek. Lehce rukou švihl. „Věděl jsem, že to uděláš. Děkuji ti, příteli. Děkuji ti.“

První, co Petr se svým prvním ubrouskem udělal, bylo, že si utřel slzy, které se mu volně skutálely po tvářích.

Špehýrka v masivních dřevěných dveřích se otevřela. Znovu se objevili dva nižší dozorcí jako dvě hlavy Flaggova papouška, přimáčkuté v těsném prostoru zarostlými tvářemi k sobě.

„Snad si děťátko nezapomene utřít bradičku!“ zaskřehotal jeden nakřáplým hlasem.

„Snad si děťátko nezapomene utřít omáčičku z košilky!“ vykřikl druhý a pak oba zaječeli smíchem. Ale Petr se na ně nepodíval a

úsměv mu z tváře nezmizel.

Dozorci si toho úsměvu všimli a přestali vtipkovat. Na tom úsměvu bylo cosi, co jim zakazovalo žertovat.

Nakonec špehýrku zavřeli a nechali Petra o samotě.

Toho dne dostal ubrousek s obědem.

Večer s večeří.

Ubrousky putovaly k Petrovi do jeho osamělé cely na nebi dalších pět let.

68

Domeček pro panenky mu do cely přinesli třicátého dne vlády Tomáše Světloňoše. Tou dobou už kolem cest vyrážely skupinky modrých podléšek, těch prvních zvěstovatelů jara (kterým říkáme také jaterníky). V té době také Tomáš Světloňoš vyhlásil zákon o zvýšení daní statkářů, který rychle vešel ve známost jako Tomova černá daň. Nový vtip, který koloval po hostincích a vinárnách, říkal, že král si brzo bude měnit své královské jméno na Tomáš Daňonoš. Nárůst nedělal osm procent, což by možná ještě šlo, nebo osmnáct procent, což by možná bylo snesitelné, ale osmdesát procent. Tomáš zpočátku trochu pochyboval, ale Flaggovi netrvalo dlouho, než ho přesvědčil.

„Musíme uvalit vyšší daně na majetek, který přiznávají, abychom vybrali aspoň část z toho, co nám patří a co schovávají před výběrčím daní,“ řekl Flagg.

Tomáš, hlavu obluzenou vínem, které teď v hradních komnatách teklo proudem, přikývl s moudrým výrazem na tváři, jak doufal.

Pokud šlo o Petra, ten se začal bát, že se domeček pro panenky po tolika letech ztratil – což byla skoro pravda. Ben Staad pověřil Denise, aby ho našel. Po několika dnech bezvýsledného pátrání se Denis svěřil svému dobrému starému tatínkovi – jedinému člověku, kterému se odvažoval důvěřovat v tak vážné záležitosti. Brandonovi trvalo dalších pět dnů, že domeček našel v jedné menší komoře v devátém poschodí západního křídla, kde se jeho veselé kašírované trávníky a dlouhá, rozlehlá křídla schovávala pod prastarým (a moly poněkud prožraným) přehozem, zešedlým věkem. Všechny původní nábytek byl stále v domečku a Brandonovi, Denisovi a vojákově,

kterého Peyna osobně vybral, trvalo další tři dny, než odstranili všechny ostré předměty. Nakonec domeček doručili dva panští chlapi, kteří vyšlapali těch tři sta schodů s těžkou, nemotornou hračkou uloženou na desce. Beson jim šel těsně v patách, klel a vyhrožoval strašlivými tresty, jestli desku upustí. Pot se lil chlapcům proudem po tvářích, ale neodpovídali.

Když se otevřely dveře Petrova vězení a domeček se ocitl uvnitř, Petr strnul překvapením – nejen proto, že domeček tu konečně byl, ale proto, že jeden ze dvou mladých nosičů byl Ben Staad.

Nedávej nic najevo! blýskly Benovy oči.

Nedívej se na mě moc dlouho! zablýskly v odpověď Petrovy oči.

Po tolika radách, které Peyna Benovi udělil, by soudce užasl, že ho tam vidí. Zapomněl, že logika všech starých lidí na světě často neobstojí proti logice chlapeckého srdce, pokud je to srdce veliké, laskavé a věrné. Srdce Bena Staada bylo právě takové.

Byla to nejhledčí věc na světě, vyměnit si místo s jedním panským synkem, který měl odnést domeček na vrchol Jehly. Za jeden zlatý – po pravdě řečeno to byly všechny peníze, které Ben měl – to Denis zařídil.

„Svému otci o tom nic neříkej,“ poučoval Ben Denise.

„Proč ne?“ zeptal se Denis. „Říkám svému tatínkovi skoro všechno... ty ne?“

„To jsem *dělal*,“ řekl Ben, protože si vzpomněl, jak mu otec nakázal, aby už v domě nikdy nevyslovil Petrovo jméno. „Ale když chlapi vyrostou, myslím, že se to někdy mění. Každopádně mu o tom nesmíš říkat, Denisi. Mohl by to říct Peynovi a pak bych se ocitl v pěkně horké kaši.“

„Tak dobře,“ slíbil Denis. Tento slib dodržel. Denise ranilo do hloubi duše, když jeho pán, kterého tak miloval, byl nejprve obviněn a pak odsouzen pro vraždu. V posledních několika dnech Ben urazil pěkný kus cesty k zaplnění prázdného místa v Denisově srdci.

„Tak je to správné,“ řekl Ben a z legrace udeřil Denise do ramene. „Chci ho jenom na chvilku vidět a potěšit své srdce.“

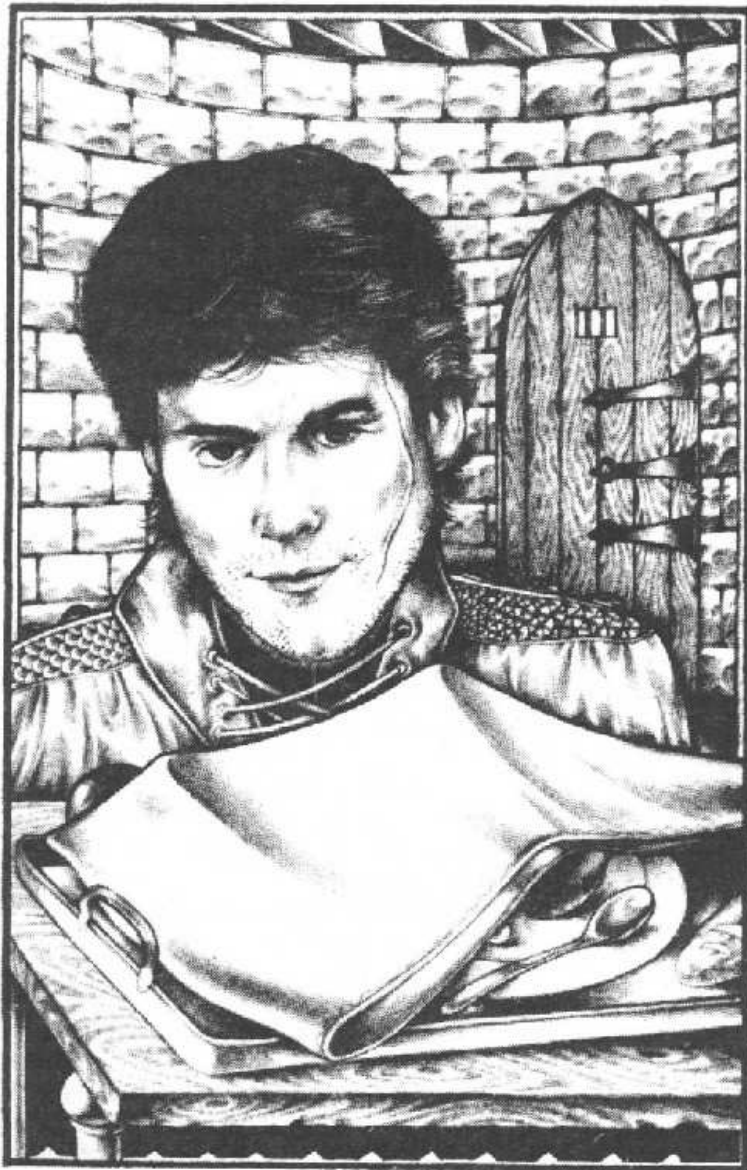
„Byl to tvůj nejlepší přítel, že?“

„Pořád je.“

Denis na něj užasle hleděl.

„Jak můžeš člověka, který zavraždil vlastního otce, prohlašovat

za svého nejlepšího přítele?“

„Protože nevěřím, že to udělal,“ odpověděl Ben. „Ty ano?“
Ben vzápětí užasl, protože Denis se nešťastně rozplakal.
„Celé srdce mi říká totéž, jenomže...“

„Tak mu naslouchej,“ řekl Ben a pořádně, chlapsky Denise objal. „A osuš to slzavé údolí, než někdo uvidí, že bulíš jako děčko.“

„Odneste ho do druhé místnosti,“ řekl teď Petr, polekaný lehkým chvěním v hlase. Beson si toho nevšiml; měl příliš mnoho práce s těmi dvěma chlapci, kterým nadával, že jsou pomalí, hloupí, že vůbec žijí. Odnegli domeček do ložnice a postavili ho. Druhý chlapec, který měl velmi hloupou tvář, upustil svůj konec moc rychle a zprudka. Ozvalo se drobné křapnutí, jak se cosi uvnitř rozbilo. Petr sebou trhl. Beson vrazil chlapci pohlavek – ale usmíval se přitom. Byla to první příjemná věc, která se mu přihodila od chvíle, kdy se objevili ti dva kluci s tím zatraceným krámem.

Hloupý chlapec vstal, oťel si tvář, která už začala otékat, a zahleděl se na Petra s upřímným údivem a strachem, ústa dokořán; Ben zůstal na kolenou o chvíli déle. Před hlavními dveřmi domečku ležela malá rákosová rohož. Jenom chvíli nechal Ben bloudit svůj palec po rohožce a jeho oči se setkaly s Petrovým pohledem.

„Teď vypadněte!“ zakřičel Beson. „Vypadněte, oba dva! Běžte domů a proklejte své matky, že přivedly na svět takový vohrábla, jako jste vy!“

Chlapci prošli kolem Petra, ten klackovitý prostřáček se přikrčil, jako by princ měl nějakou chorobu, kterou by mohl chytit. Ben se znovu podíval Petrovi do očí a Petr se zachvěl nad láskou, kterou uviděl v pohledu starého přítele. Pak odešli.

„No, tak teď ho máš, princátka,“ řekl Beson. „Co ti máme přinést příště? Krajkový šatičky? Hedvábný kalhotky?“

Petr se pomalu otočil a podíval se na Besona. Beson po chvíli sklopil zrak. V Petrově pohledu bylo cosi hrozivého a Beson byl nucen si uvědomit, že ať už byl Petr slečinka nebo ne, utržil od něj takový výprask, že ho dva dny bolela žebra a celý týden dostával záchvaty závratě.

„No, to je tvoje věc,“ zamumlal. „Ale teď, když ho máš, bych ti mohl najít stůl, aby sis ho měl kam postavit. A židli, aby sis mohl sednout, až budeš...“ Uškubl se. „Až si budeš hrát.“

„A kolik by to stálo?“

„Pouhé tři zlaté, řekl bych.“

„Nemám žádné peníze.“

„Hm, ale znáš vlivný lidi.“

„Už ne,“ řekl Petr. „Vyměnil jsem laskavost za laskavost, to je všechno.“

„Tak si sed' na zemi, až ti omrzne zadek, a táhni k čertu!“ řekl Beson a vyštrachal se z místnosti. Pramínek zlaťáků, který chytal do dlaní od chvíle, kdy Petr přišel do Jehly, patrně vyschl. Beson upadl na několik dní do ohavné nálady.

Petr počkal, dokud neuslyšel zapadnout všechny zámky a petlice na místo, a pak zvedl rákosovou rohožku, po které Ben přešel palcem. Pod ní našel čtvereček papíru, o nic větší než známka na dopis. Obě strany byly popsáné a mezi slovy nebyly mezery. Písmenka byla droboučká – Petr musel mhouřit oči, aby je přečetl, a napadlo ho, že Ben je musel psát za pomoci lupy.

Petre – znič to, až to Přečteš. Nevěřím, že jsi to udělal. Jiní mají stejný pocit, to vím jistě. Jsem stále tvůj přítel. Mám tě rád jako vždy. Denis tomu taky nevěří. Jestli můžu nějak pomoci, dej mi vědět přes Peynu. Stůj neochvějně.

Při čtení se Petrovi zaplnily oči horkými slzami vděčnosti. Myslím, že v opravdovém přátelství vždycky prožíváme takovou sladkou vděčnost, protože svět skoro vždycky vypadá jako nelítostná poušť a květiny, které na ní vyrostou, rostou jako by všemu navzdory. „Můj dobrý Ben!“ šeptal pořád dokola. Srdce mu tolik překypovalo, že nedokázal říct nic jiného. „Můj dobrý Ben! Můj dobrý Ben!“

Poprvé si začal myslet, že jeho plán, i když divoký a nebezpečný, by se mohl zdařit.

Potom pomyslel na ten vzkaz. Ben riskoval život, když ho napsal. Ben byl urozený – jen tak tak – ale neměl královský původ; nebyl tedy chráněn před katovou sekerou. Kdyby ten vzkaz našel Beson nebo některý jeho poskok, uhodlí by, že ho napsal jeden z chlapců, kteří mu přinesli domeček. To nemehlo nemotorné vypadalo, že by nedokázalo přečíst ani ta největší písmena v dětské knížce, nemluvě o psaní takových blešek. Hledali by tedy druhého chlapce a odtud by pro starého dobrého Bena vedla jenom krátká cesta k popravčímu špalku.

Vymyslel pouze jediný jistý způsob, jak se ho zbavit, a neváhal; zmačkal kousek papíru mezi palcem a ukazovákem pravé ruky a

snědl ho.

69

Teď už vím určitě, že jste uhodli Petrův plán k útěku, protože víte mnohem víc než Peyna, když četl Petrovu žádost. V každém případě však přišel čas, abych vám to prozradil rovnou. Plánoval s pomocí nití uplést provaz. Nitě budou samozřejmě pocházet z okrajů ubrousků. Spustí provaz k zemi a tak uteče. Někteří se takovému nápadu možná od plic zasmějete. *Nitě z ubrousků, aby utekl z věže vysoké tři sta stop? říkáte možná. Buď jsi zešlél, vypravěči, nebo zešlél Petr!*

Nic takového. Petr věděl, jak je Jehla vysoká, a byl přesvědčen, že nesmí vytahovat nitě z ubrousků příliš chtivě. Kdyby jich vypáral moc, v někom by se mohla probudit velká zvědavost. Nemusel to být hlavní dozorce; spíše pradlena, která ubrousky pere, by si všimla, že se ubrousky nějak zmenšují. Mohla by se zmínit přítelkyni... která by se zmínila jiné přítelkyni... a zvěst by se rozletěla... a Petrovi nedělal opravdové starosti Beson, víte. Beson byl, jak všechno naznačuje, chlapík tupý jako poleno.

Flagg tupý nebyl.

Flagg zavraždil jeho otce...

... a Flagg měl uši nastražené.

Byla hanba, že se Petr nezarazil nad tím neurčitým pachem plísně, který z ubrousků číšel, nebo se nezeptal, jestli ta osoba, jež má za úkol párat královské erby, byla propuštěna, když vypárala určitý počet ubrousků, nebo jestli pořád ještě pracuje – ale jeho mysl se zabývala jinými věcmi. Samozřejmě si všiml, že ubrousky jsou velmi staré, a to bylo dobré – mohl z každého vytahat daleko víc nití, než se odvažoval odhadovat i v těch nejoptimističtějších chvílích. Že si jich mohl vytahat ještě víc, to se dozví až časem.

Jenomže, slyším vás říkat, z nití vytahaných z ubrousků udělat provaz, který by dosáhl od okna nejvyšší cely v Jehle až na dvůr? Z nití vytahaných z ubrousků udělat tak silný provaz, aby unesl šedesát pět kilo? Pořád si myslíme, že si děláš legraci!

Ti z vás, kdo si to myslí, zapomínají na domeček pro panenky... a na stávek, stávek tak maličký, že nitě z ubrousku se dokonale

hodily pro jeho drobounký člunek. Ti z vás, kdo si to myslí, zapomínají, že všechno v domečku bylo malé, ale dokonale fungovalo. Ostré předměty byly odstraněny, včetně stříhací čepele na stávkou... ale stávek jinak zůstal nedotčený.

Právě domeček pro panenky, proti kterému měl už kdysi dávno Flagg neurčité výhrady, byl Petrovou jedinou skutečnou nadějí na útěk.

Kapitola 18

70

Musel bych být daleko lepší vypravěč, abych vám uměl povědět, jaké to pro Petra bylo během těch pěti let která strávil na vršku Jehly. Jedl; spal; díval se z okna, jež skýtalo výhled na západní část města; ráno, v poledne a večer cvičil; zdály se mu sny o svobodě. V létě bylo v jeho kobce k zalknutí. V zimě v ní mrzlo.

Během druhé zimy chytil zlou chřipku, která ho skoro zabila. Petr ležel v horečkách a s kašlem pod tenkou pokrývkou na posteli. Nejdřív se bál jenom toho, že začne blouznit a prozradí, že pod dvěma kameny na východní straně ložnice se skrývá úhledný kotouček lana. Jak se horečka horšila, provaz, který utkal na stávku z domečku pro panenky, ztratil na důležitosti, protože Petr začal docházet k závěru, že zemře.

Beson a nižší dozorcí o tom byli přesvědčeni. Vlastně se už začali sázet, kdy k tomu dojde. Jednou v noci, asi týden po začátku horeček a když venku zuřil vítr a teplota klesla k nule, se Petrovi ve snu zjevil Roland. Petr byl přesvědčen, že Roland pro něj přišel, aby ho vzal na Daleká pole.

„Jsem připravený, tati!“ řekl. Byl v deliriu, takže nevěděl, jestli promluvil nahlas nebo jenom v duchu. „Jsem připravený na cestu!“

Ještě neumřeš, řekl otec ve snu... nebo ve vidění... nebo co to bylo. Ještě tě čeká hodně práce, Petře.

„*Otče!*“ vykřikl. Jeho hlas se mocně rozlehl a dozorcí dole – včetně Besona – se zachvěli, protože si mysleli, že Petr určitě vidí, jak si pro jeho duši jde dýmající duch zavražděného krále Rolanda a chce ji odnést do pekel. Ten večer se už nesázeli a jeden z nich hned na druhý den dokonce zašel do kostela Velkých Bohů, znovu přijal své náboženství a nakonec se stal knězem. Ten muž se jmenoval Curran a možná vám o něm budu vyprávět v jiném příběhu.

Petr svým způsobem ducha doopravdy viděl – i když nevím, jestli to byl skutečný otcův stín nebo jenom duch, kterého zplodil horečnatý mozek.

Hlas se mu zlomil a přešel do mumlání; dozorcí zbytek neslyšeli. „Je taková zima... a mně je tak horko.“

Ubohý chlapče, řekl otec. Potkaly tě těžké zkoušky a myslím, že před sebou jich máš ještě víc. Ale Denis bude vědět...

„Co bude vědět?“ vyhrkl Petr. Tváře mu jen hořely, ale čelo měl bledé jako z vosku.

Denis bude vědět, kudy chodí náměsíčník, zašeptal otec a byl pryč.

Na Petra přišla mdloba, která se rychle změnila v hluboký, zdravý spánek. Ve spánku horečka ustoupila. Chlapec, který si během posledního roku zvykl dělat každý den šedesát kliků a sto sedů-lehů, se ráno probudil tak slabý, že ani nedokázal vylézt z postele... v hlavě se mu ale vyjasnilo.

Beson a nižší dozorcí byli zklamáni. Ale po té noci se k Petrovi chovali s jakousi bázní a dávali si pozor, aby se k němu moc nepřibližovali.

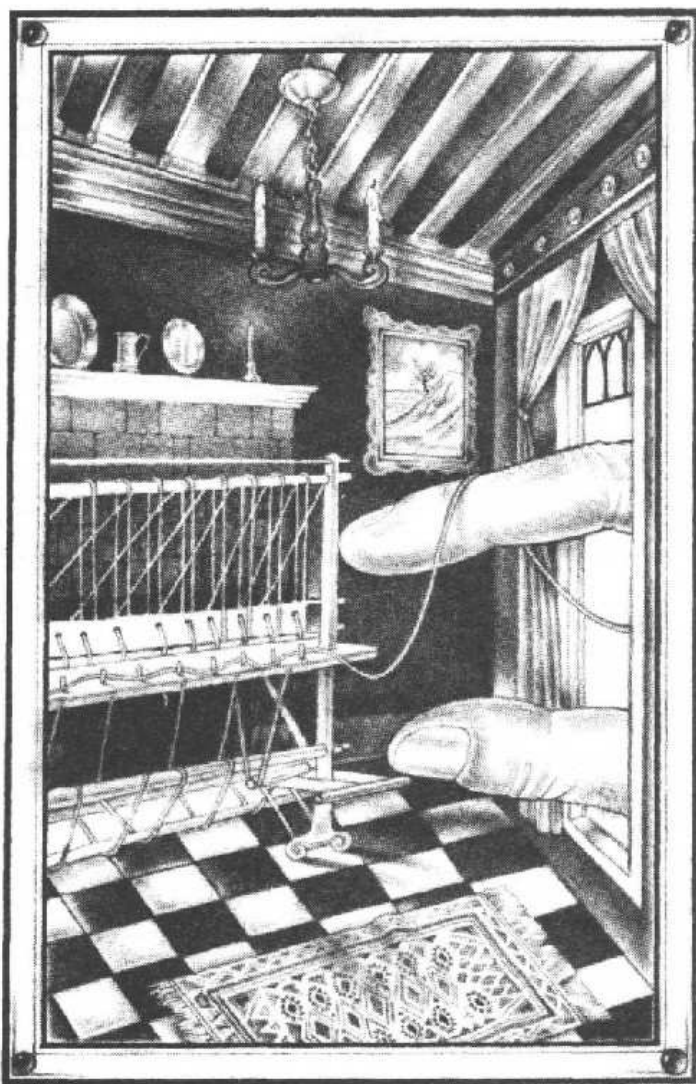
Což jeho plány samozřejmě usnadnilo.

To všechno se vypravuje snadno, i když by bylo nepochybně lepší, kdybych věděl jistě, jestli to byl duch nebo ne. To si ale budete muset rozhodnout sami, jako jiné nejasnosti, které se v delším vyprávění vždycky objeví.

Jak vám mám ale vyprávět o Petrově nekonečné, klopotné práci na droboučkém stávku?

Na to mi síly nestačí.

Strávil u něj tolik hodin, někdy mu od ústa nosu stoupal mrazivý dech, někdy mu po tváři stékal pot, a vždycky se bál odhalení; tolik dlouhých hodin strávil o samotě, naplňovalo je pouze předlouhé přemýšlení a směšné naděje. O něčem vám mohu vyprávět, a také to udělám, ale vystihnout takové hodiny a dny pomalu plynoucího času nedokážu a možná by to nedokázal nikdo kromě největších vypravěčů, jejichž plémě však dávno vymřelo. Snad jedinou věcí, která aspoň vzdáleně naznačuje, kolik času Petr strávil v těch dvou místnostech, byl jeho vous. Když vešel do vězení, měl na tvářích jenom stín a pod nosem šmouhu – chlapecké chmýří. Během jednoho tisíce osmi set dvaceti pěti dnů, které následovaly, se vous prodloužil a zhoustl; ke konci mu sahal do poloviny hrudi, a i když bylo Petrovi teprve jedenadvacet, ve vousu se objevily stříbrné nitky.

Ta zubatá jizva, kterou po sobě nechal Besonův nehet, však nikdy nezarostla.

První rok se Petr odvažoval vypárat jenom pět nití z jednoho ubrousku – patnáct nití denně. Schovával si je pod matrací a ke konci týdne jich měl sto pět. Podle našich měřítek byla každá nit asi dvacet palců dlouhá.

První várku utkal týden poté, co dostal domeček pro panenky, a

pracoval velmi opatrně.

Práce na stávkou nebyla v sedmnácti tak snadná jako v pěti letech.

Vyrostly mu prsty; stávek nikoliv. Taky byl hrozně nervózní. Kdyby ho některý dozorce chytil při práci, mohl by mu říct, že na stávkou tká nitě vypadané ze starých ubrousků jen pro zábavu... *pokud* by tomu dozorce uvěřil. A *pokud* bude stávek pracovat. Nevěděl to jistě, dokud neviděl, jak se na druhém konci stávkou vynořuje první tenký provázek, dokonale utkaný. Když ho Petr uviděl, nervozita trochu polevila a dokázal tkát trochu rychleji, navazoval nitě, přidržoval je napjaté, palcem obsluhoval nožní pedál. Stávek zpočátku trochu vrzal, ale staré mazání se brzy poddalo a stávek šlapal jako za starých časů.

Jenomže provázek byl hrozně tenký, neměl v průměru ani čtvrt palce. Petr navázal konce a pokusně zatáhl. Drželo to. To ho trochu povzbudilo. Provázek byl pevnější, než vypadal, a Petr si pomyslel, že by *měl* mít výdrž. Byly to koneckonců královské ubrousky, utkané z nejlepších bavlněných nití v zemi, a Petr tkal pevně. Zatáhl silněji a snažil se uhodnout, jakou zátěž takové zatahání asi představuje.

Zatáhl ještě silněji, provaz pořád držel, a Petr cítil, jak se mu do srdce vkrádá nová naděje. Přistihl se, že myslí na Josefa.

Byl to právě Josef, nejvyšší podkoní, který mu pověděl o tajuplné a strašlivé věci zvané „mezni bod“. Bylo tehdy parné léto a oba se dívali, jak dva statní anduští voli táhnou kamenné kvádry určené na dlažební kostky pro nové tržiště. Za krkem každého vola obkročmo seděl upocený kočí a klel. Petrovi tehdy bylo sotva jedenáct a připadalo mu to lepší než cirkus. Josef ho upozornil, že každé zvíře má na sobě těžký postroj. Po stranách krku měla zvířata k postroji připojeny řetězy, které táhly otesané kamenné kvádry. Josef mu řekl, že kameníci musejí pečlivě odhadnout, kolik kamenný kvádr váží.

„Protože kdyby kvádry byly moc těžké, voli by si mohli ublížit, až by se je snažili utáhnout,“ řekl Petr. Nebyla to ani otázka, připadalo mu to samozřejmé. Bylo mu líto zvířat, táhnoucích ty velké kusy skály.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Josef. Zapálil si cigaretu ubalenou ze slupky kukuřičného klasu, skoro si přitom upálil špičku nosu, a zhluboka a spokojeně vtáhl kouř. Mladý princ byl pro něj vždycky

vítaným společníkem. „Ne! Voli nejsou hloupí – to si myslí jenom lidé, protože voli jsou velicí, krotcí a ochotní pomáhat. To vypovídá víc o lidech než o volech, aspoň podle mě, ale to nechme stranou.

Když vůl kámen utáhne, tak ho utáhne; když ho neutáhne, nu, dvakrát to zkusí a pak zůstane stát s hlavou svěšenou. A bude tak stát, i kdyby mu špatný pán rozšvihal boky na cáry. Voli vypadají hloupí, ale nejsou. Ani trochu.“

„Proč potom musejí kameníci odhadovat váhu kamenů, které osekávají, když ten vůl ví, co utáhne a co ne?“

„Nejde o ty kameny; jde o řetězy.“ Josef ukázal na jednoho vola, který táhl kámen tak veliký, že Petrovi připadal jako menší dům. Vůl měl hlavu skloněnou, oči trpělivě upřené dopředu, zatímco kočí na něm obkročmo seděl a vedl ho mírným poklepáváním hole. Na konci řetězů se pomalu sunul kámen a vyrýval do země brázdu. Byla tak hluboká, že malému dítěti by dalo práci, než by se z ní vyškrábalo. „Když vůl kámen utáhne, tak ho utáhne, jenomže vůl neví nic o řetězech ani o mezním bodě.“

„Co to je?“

„Když za něco pořádně zatáhneš, praskne to,“ řekl Josef. „Kdyby praskly tamty řetězy, rozletěly by se a nadělaly by pořádnou paseku. Nepřál bych ti, abys někdy viděl, co se může stát, když povolí těžký řetěz pod takovým napětím. Může se rozletět kamkoliv. Většinou dozadu. Může zasáhnout kočího a roztrhnout ho, nebo usekne nohy přímo zvířeti.“

Josef si znovu potáhl ze své domácky vyrobené cigarety a pak ji odhodil na zem. Upřel na Petra lišácký, přátelský pohled.

„Mezní bod,“ řekl, „o tom by měl princ vědět, Petře. Řetězy se roztrhnou, když za ně příliš táhneš, a lidi taky. Měj to na paměti.“

Měl to tedy na paměti, když teď tahal za první kus provázku. Kolik „napětí“ asi tak vyvinul? Pět rulů? To nejmíň. Deset? Možná. Řekl by osm. Ne, sedm. Lepší je splést se směrem dolů, když už se má splést. Kdyby to spočítal špatně... nu, kočíčí hlavy na náměstí Jehly byly pořádně tvrdé.

Zatáhl ještě silněji, svaly na pažích už začaly trochu vyvstávat. Když první provázek konečně praskl, Petr odhadoval, že táhl silou aspoň patnácti rulů – skoro dvaatřiceti kilo.

Nebyl s takovým výsledkem nespokojený.

Později v noci vyhodil roztržený provázek z okna na náměstí Jehly, kde ho lidé, kteří náměstí každý den zametali, zametou druhého dne s ostatním smetím.

Když Petrova matka viděla chlapcův zájem o domeček a drobné zařízení uvnitř, naučila ho, jak se pletou provázky a z nich malinké rohožky. Když jsme něco dlouho nedělali, můžeme zapomenout, jak se ta věc přesně dělá, ale Petr měl spoustu času a po několika pokusech se mu trik s vázáním vybavil.

Matka tomu říkala „pletení“ a tak o tom teď také uvažoval, ale pletení není to pravé slovo; přísně vzato, plete se ručně a jsou k tomu potřeba dva provázky. *Vázání*, což je technika výroby rohoží, spočívá v ručním splétání tří nebo čtyř provázků. Při vázání se položí dva provázky kus od sebe, ale vrchní a dolní konce mají v rovině. Třetí provázek se umístí mezi ně, ale níž, aby přesahoval. Tak se postupuje pořád dál, jak se provázky nastavují. Výsledek vypadá trochu jako čínská rohož... nebo jako háčkované koberečky u vaší oblíbené babičky.

Petrovi trvalo tři týdny, než nastřádal dost nití, aby si tuto techniku mohl vyzkoušet, a skoro celý čtvrtý týden, než si přesně vzpomněl, jak se provázky překládaly přes sebe. Ale když to dokázal, měl opravdové lanko. Bylo tenké a mysleli byste, že je blázen, když mu chce svěřit tíhu svého těla, bylo však mnohem pevnější, než vypadalo. Petr zjistil, že je dokáže roztrhnout, teprve když si konce pevně omotá kolem zápěstí a táhne, až se mu na pažích a hrudi dělají boule a na krku mu vystupují žíly.

Ve stropě ložnice bylo zasazeno několik silných dubových trámů. Až bude mít dost dlouhý provaz, bude muset na některém trámu zkusit, jestli ho provaz unese. Jestli praskne, bude muset začít úplně znovu... ale takové myšlenky byly k ničemu a Petr to věděl... a tak se znovu pustil do práce.

Každá nit, kterou vypáral, byla asi dvacet palců dlouhá, ale Petr ztratil zhruba dva palce délky při tkaní a vázání. Trvalo mu tři měsíce, než ze tří pramenů, z nichž každý se skládal ze sto pěti bavlněných nití, vyrobil provaz dlouhý tři stopy. Jednou v noci, když si byl jist, že všichni dozorcí jsou opilí a hrají dole karty, přivázal tento prasečí ocásek k trámu. Když ho přehodil přes trám a uvázal smyčku, visela dolů necelá stopa a půl.

Vypadal žalostně tenký.

Petr ho přesto popadl a pověsil se na něj, ústa stažená do zaryté bílé linky, a čekal, že nitě každou chvíli povolí a on spadne na zem. Nitě ale vydržely.

Vydržely.

Petr, který se ani neodvažoval věřit tomu, co se právě dělo, visel na provaze tak tenkém, že byl sotva vidět. Visel na něm skoro minutu a pak se postavil na postel, aby uvolnil smyčku. Ruce se mu přitom třáslly a musel uzet rozvazovat nadvakrát, protože pro slzy neviděl na oči. Srdce mu určitě tolik nejásalo od chvíle, kdy četl Benův maličký dopis.

71

Petr schovával provaz pod matrací, ale uvědomoval si, že takhle to dlouho nepůjde. Jehla byla vysoká tři sta čtyřicet stop od vrcholku kuželovité střechy; jeho okno bylo asi tři stovky stop nad dlažbou. Petr byl šest stop vysoký a věřil, že se odváží seskočit z výšky dvaceti stop, až sešplhá na konec provazu. Ale i při nejpříznivějších počtech bude muset nakonec schovávat dvě stě sedmdesát stop provazu.

Na východní straně podlahy v ložnici objevil uvolněný kámen, opatrně ho vytáhl. Překvapilo ho a potěšilo, když pod ním našel volné místo. Neviděl pořádně dovnitř, proto tam sáhl a hmatal kolem dokola, tělo napjaté a ztuhlé, jak čekal, až mu něco tam dole ve tmě přeleze přes ruku... nebo ho kousne.

Nic se nestalo a zrovna chtěl ruku vytáhnout, když jedním prstem o cosi zavadil – bylo to studené a kovové. Petr to vytáhl. Viděl, že je to medailon ve tvaru srdce na pěkném řetízku. Medailon i řetěz vypadaly ze zlata. Podle váhy ho ani nenapadlo, že by medailon byl z kočičího zlata. Chvíli ho obracel v ruce a prohlížel, až našel maličkou západku. Stiskl ji a medailónek se otevřel. Uvnitř byly dva obrázky, na každé straně jeden – byly krásné jako maličké obrázky v Sašině domečku pro panenky; snad ještě krásnější. Petr hleděl na jejich tváře s chlapecky upřímným údivem. Ten muž byl velmi hezký, žena velmi krásná. Mužovy rty se slabě usmívaly a oči bezstarostně hleděly. Ženiny oči byly vážné a tmavé. Petrův údiv

pramenil částečně ze skutečnosti, že ten medailónek musí být velmi starý, soudě podle jejich šatů. Petr se však divil hlavně tomu, že mu ty tváře připadaly povědomé.

Už je někde viděl.

Zavřel medailónek a podíval se na zadní stranu pláště. Myslel, že tam budou vyryty iniciály, ale připadaly mu příliš zdobné a kudrlinkovaté, než aby je dokázal přečíst.

Něco ho napadlo, znovu hmátl do úkrytu. Tentokrát nahmatal papír. Jediný list papíru, který vytáhl, byl prastarý a křehký, ale písmo bylo zřetelné a o podpisu nebylo pochyb. Leven Valera, neblaze proslulý Černý vévoda z Jižního panství. Valera mohl být kdysi králem, místo toho strávil posledních pětadvacet let života v cele na vrcholku Jehly pro vraždu své manželky. Nebylo divu, že mu ty podobenky v medailónku připadaly povědomé! Ten muž byl Valera; žena byla Valerova zavražděná manželka Eleonor, o jejíž kráse se stále zpívají písně.

Inkoust, který Valera použil, byl podivně rezavě černý, a první řádka jeho dopisu zastudila Petra u srdce. Celý dopis ho zastudil u srdce, a nejen proto, že podobné postavení, v jakém se ocitl Petr a Valera, vypadalo jako příliš velká náhoda.

Tomu, kdo najde tento dopis –

píši vlastní krví, nabranou z žíly své, již jsem si otevřel na levém předloktí, a pisátkem z držadla lžice, jež jsem předlouho brousil na kamenech v ložnici. Přečkal jsem tady v nebi takměř čtvrt století; vešel jsem jako mladý muž a nyčko jsem starý. Znovu mě sužuje nepřestajný kašel a horkost a myslím, že tentokrát nepřežiji.

Nezabil jsem svou manželku. Ne, i když všechny důkazy svědčily proti mně, já jsem svou manželku nezabil. Miloval jsem ji a miluji stále, i když její drahá tvářinka se v mé zrádné paměti už zamlžila.

Věřím, že Eleonoru zabil králův čaroděj, a všechno zaonačil tak, aby mě dostal z cesty, protože jsem mu překážel. Zdá se, že mu plán vyšel a daří se mu; přesto věřím, že jsou Bohové, kteří nakonec takovou proradnost potrestají. Jeho den přijde a já cítím s blížící se smrtí stále silněji, že ho svrhne ten, kdo vejde v toto místo zoufalství, ten, kdo najde a přečte tento dopis, napsaný mou krví.

Jestli je to tak, křičím na tebe: Pomstu, pomstu, pomstu! Nevšiměj si mě ani mých ztracených let, když jinak nebude lze, ale nikdy,

nikdy, nikdy nezapomeň na mou drahou Eleonoru, kterou zavraždili ve spánku! Nebyl jsem to já, kdo otrávil její víno; píše jméno vraha svou krví: Flagg! Byl to Flagg! Flagg! Flagg!

Vezmi si medailónek a ukaž mu ho těsně předtím, než zbavíš tento svět největšího zloducha – ukaž mu ho, a v té chvíli ví, že se přičiňuji o jeho pád, byl z hlubin hrobu nespravedlivě odsouzeného vraha.

Leven Valera

Teď snad chápete pravé důvody Petrova mrazení; třeba taky ne. Snad je pochopíte lépe, když vám připomenu, že i když Flagg vypadal jako muž v rozkvětu a v nejlepších letech, byl skutečně velmi starý.

Petr kdysi četl o tom údajném vrahovi Levenu Valerovi, ano. Ale knihy, ve kterých o něm četl, se zabývaly dějinami. Dávnými dějinami. Ten drolivý zažloutlý pergamen nejdřív mluvil o čaroději a pak jmenoval Flagga. Vyslovil jeho jméno? Křičel je, křičel – doslova krvavě.

Ale Valera se údajně dopustil zločinu za vlády Alana II....

... a Alan II. vládl v Delainu před čtyřmi sty padesáti lety.

„Bože, ach, pane Bože,“ zašeptal Petr. Odpotácel se k posteli a těsně předtím, než mu nohy vypověděly službu, ztěžka dosedl. „On už to všechno kdysi provedl! Všechno to už udělal a úplně stejně, *ale udělal to před víc než čtyřmi stoletími!*“

Petrův obličej byl smrtelně bílý; vlasy mu stály na hlavě. Poprvé si uvědomil, že Flagg, králův kouzelník, je ve skutečnosti strašidlo, příšera, která se znovu objevila v Delainu a slouží novému králi – slouží jeho mladšímu, popletenému, lehkověrnému bratrovi.

72

Petr se zpočátku obíral ztřeštěným nápadem, že Besonovi slíbí další úplatek, když odnese medailón a rozpadající se kus papíru Andersi Peynovi. V prvotním nadšení se mu zdálo, že ten dopis musí ukázat na Flagga jako viníka a jeho, Petra, osvobodit. Chvilka přemýšlení ho přesvědčila, že i když by se to možná stalo v knížce, ve skutečném životě by k tomu nedošlo. Peyna by se zasmál a prohlásil by dopis za podvrh. A kdyby ho vzal vážně? To by mohlo

znamenat konec nejvyššího soudce i uvězněného prince. Petr měl dobré uši a pozorně poslouchal hospodské klepy, které kolovaly mezi Besonem a nižšími dozorci. Doslechl se o zvýšení statkářské daně, slyšel hořký vtip, podle kterého by se Tomáš Světloňoš měl přejmenovat na Tomáše Daňonoše. Slyšel dokonce, že několik opovážlivých vykuků přejmenovalo jeho bratra na Tomáše Pitomého Věčně Nalitého. Od chvíle, kdy Tomáš usedl na trůn Delainu, dopadala katova sekera pravidelně jako kyvadlo hodin, jenomže tyto hodiny odřikávaly *zrada – vzpoura, zrada – vzpoura, zrada – vzpoura* s pravidelností, která by byla nudná, kdyby nebyla tak děsivá.

To už Petr začal mít podezření, co je Flaggovým cílem: dovést spořádanou monarchii v Delainu k naprostému krachu. Kdyby Petr ukázal medailon a dopis, Flagg by se jenom zasmál nebo by Peyna byl nucen něco podniknout. A to by je nepochybně oba dovedlo do záhuby.

Petr nakonec vrátil medailon a papír tam, odkud je vzal. A k nim uložil krátký třístopý ocásek, který tkal celý měsíc. Kolem a kolem neměl z toho dne hořký pocit – provaz vydržel a nález medailónku a dopisu po více než čtyřech stech letech dokázal aspoň jednu věc – skryš jen tak někdo nenajde.

Měl však tolik látky k přemýšlení, že celou noc zůstal vzhůru. Když usnul, zdálo se mu, že slyší, jak mu do ucha šeptá bezbarvý, kamenný hlas Levena Valery: *Pomstu! Pomstu! Pomstu!*

Kapitola 19

73

Čas, ano, čas – Petr strávil na vršku Jehly spoustu času. Vous rostl a rostl, kromě místa, kde mu tvář protínala bílá jizva jako blesk. Jak se vous prodlužoval, viděl Petr z okna mnoho změn. A slyšel o ještě hroznějších změnách. Katovo kyvadlo nezpomalilo, ale zrychlilo: *zrada – vzpoura, zrada – vzpoura*, zpívalo a někdy se skutálelo půl tuctu hlav za jediný den.

Během třetího roku Petrova věznění, roku, kdy se Petr poprvé dokázal třicetkrát přitáhnout ke středovému trámu ve stropě na jediný zátaž, Peyna znechuceně odstoupil ze svého místa nejvyššího soudce. V hostincích se o tom mluvilo celý týden a Petrovi dozorcí o tom mluvili týden a den. Dozorcí byli přesvědčeni, že Flagg dá Peynu zavřít, ještě než soudcovská lavice vychladne, a že brzy poté občané Delainu zjistí jednou provždy, jestli má nejvyšší soudce v žilách krev nebo ledovou vodu. Jenomže Peyna zůstal na svobodě a drby utichly. Petr byl rád, že Peynu nezavřeli. Necítil vůči němu zášť, přestože Peyna ochotně uvěřil, že Petr zavraždil otce; Petr přece věděl, že důkazy nastražil Flagg.

A během třetího roku Petrova pobytu v Jehle zemřel Denisův dobrý starý otec Brandon. Odešel prostě a důstojně. Dokončil denní práci, přestože ho hrozně bolelo na hrudi a v boku, a pomalu došel domů. Posadil se v malém obývacím pokoji a doufal, že bolest přejde. Jenomže bolest se zhoršila. Zavolal k sobě manželku a syna, oba je políbil a požádal o sklenici borovičky. Dostal ji. Napil se, znovu políbil manželku a pak ji poslal z pokoje pryč.

„Teď musíš sloužit svému pánovi dobře, Denisi,“ řekl. „Teď jsi muž a čekají tě mužské úkoly.“

„Budu králi sloužit co nejlíp, tati,“ slíbil Denis, i když ho pomyšlení na to, že bude muset převzít otcovy povinnosti, děsilo. Jeho dobrácká, prostá tvář se leskla slzami. Poslední tři roky Brandon a Denis sloužili Tomášovi a Denisovy povinnosti byly skoro stejné jako předtím u Petra; jenomže nic nebylo stejné – o tom

nemohlo být ani řeči.

„Tomášovi, ano,“ řekl Brandon a pak zašeptal: „Jestli ale přijde čas posloužit tvému prvnímu pánovi, Denisi, nesmíš váhat. Nikdy jsem...“

V té chvíli se Brandon chytil za levou stranu hrudi, strnul a zemřel. Zemřel tam, kde zemřít chtěl, ve svém křesle, před svým krbem.

Během čtvrtého roku Petrova věznění – provaz pod kameny se stále prodlužoval – zmizela Standova rodina. Zbytek jejich polností přešel na korunu, jak bylo v podobných případech zvykem. A s pokračující Tomášovou vládou mizelo stále víc a víc rodin.

Standovi byli pouze jedinou položkou, která se v hostincích probírala během rušného týdne, v němž došlo ke čtyřem popravám, ke zvýšení poplatků uvalených na obchodníky a k uvěznění jedné stařeny, která tři dny chodila sem a tam před palácem a křičela, že jí sebrali syna a mučili ho za to, že řekl cosi proti poplatkům z dobytka vyměřeným předchozího roku. Jenomže když Petr zaslechl mezi řečmi dozorců Standovo jméno, srdce se mu na chvíli zastavilo.

Řetěz událostí, které vedly ke zmizení Standů, byl všem v Delainu dobře známý. Odpočítávající kyvadlo katovy sekery strašlivě zmenšilo počet pánů. Mnoho jich zemřelo, protože jejich rodiny sloužily království stovky – nebo tisíce – let a nemohlo uvěřit, že by je mohl postihnout nebo je postihne tak nespravedlivý osud. Jiní, když viděli krvavý nápis na zdi, uprchli. Standovi mezi nimi.

A začala šeptanda.

Po straně se leccos šeptalo, například že ti páni se nerozprchli do všech světových stran, ale kdesi se shromažďují, snad někde v hlubokých lesích na severním konci království, a tam kují plány na svržení trůnu.

Tyto řeči pronikaly k Petrovi jako vítr oknem, průvan pode dveřmi... Byly to sny širého světa. Většinou pracoval na svém provazu. První rok se provaz prodlužoval o osmnáct palců za tři týdny. Ke konci roku měl tenké lanko dvacet pět stop dlouhé – lanko, které aspoň teoreticky mělo unést jeho váhu. Jenomže mezi houpáním na trámu v ložnici a houpáním nad propastí tři sta stop hlubokou je rozdíl, a Petr to věděl. Jeho život bude viset doslova na vlásku.

A dvacet pět stop za rok možná nebylo dost; bude trvat víc než osm let, než se bude moci o něco pokusit, a řeči, které se k němu donesly, už zněly dost hlasitě, aby ho znepokojily. Hlavní bylo, aby vydrželo království – nesmí dojít k žádnému povstání, k žádnému zmatku. Křivdy musí být napraveny, ale musí to udělat zákon a ne luky, praky, obušky a palice. Vedle této nutnosti Tomáš, Leven Valera, Roland, sám Petr a dokonce i Flagg bezvýznamně bledli. Zákon musí být.

Jak by ho Anders Peyna, zatrpklý a stárnoucí u svého krbu, za to miloval!

Petr se rozhodl, že musí vynaložit veškeré úsilí, aby uprchl co nejdřív. Prováděl dlouhé výpočty, čísla si uchovával pouze v hlavě, aby nezanechal žádnou stopu. Znovu a znovu počítal a dokazoval si, že neudělal žádnou chybu.

Druhého roku v Jehle začal vytahovat z každého ubrousku deset nití; třetího roku patnáct nití; čtvrtého roku dvacet. Provaz rostl. Po druhém roce byl dlouhý padesát osm stop; po třetím roce měl sto čtyři stopy; po čtvrtém roce měl sto šedesát stop.

Provaz by tou dobou stále visel sto čtyřicet stop nad zemí.

Během posledního roku začal Petr vytahovat z každého ubrousku třicet nití a poprvé byly jeho krádeže zřejmé – každý ubrousek měl na všech čtyřech stranách třásně, jako by ho okousaly myši. Petr trnul hrůzou, že jeho krádeže někdo objeví.

74

Jenomže ani tehdy, ani později si jich nikdo nevšiml. Ta otázka vůbec nevystala. Petr strávil nekonečné noci (nebo mu tak připadaly) uvažováním a strachováním, kdy se Flaggovi donese nějaká poznámka, nějaké slovo, a on se dovtipí, co má Petr za lubem. Nejspíš by poslal některého sluhu, říkal si Petr, a začalo by vyptávání. Petr si všechno promyslel s úzkostnou pečlivostí a dopustil se pouze jediné chyby v předpokladech – ale jedna chyba vedla k druhé (což chybné předpoklady často dělají) a ta už stála za to. Předpokládal, že ubrousků je určitý, konečný počet – celkem třeba tisíc – a že se používají stále znovu. Jeho uvažování ohledně zásoby ubrousků nikdy nezašlo dál. Denis by mu řekl něco jiného a

ušetřil by mu asi dva roky práce, ale Denise se nikdo neptal. Pravda byla prostá, leč omračující. Petrovy ubrousky nepocházely ze zásob čítajících tisíc, dva tisíce nebo dokonce tři tisíce kusů; těch starých, zatuchlých ubrousků tam celkem bylo skoro *půl milionu*.

V jednom podlaží hluboko pod hradem byla komora velická jako taneční sál.

A ta byla plná ubrousků... ubrousků... jenom ubrousků. Petr z nich cítil hnilobu a to nebylo nic divného – většina z nich pocházela, ať už šlo o náhodu nebo ne, z doby těsně po uvěznění a smrti Levena Valery, a samotná existence všech těch ubrousků byla – aspoň nepřímou – Flaggovým dílem. Jakousi prapodivnou oklikou za ně nesl odpovědnost on.

Pro Delain to byly opravdu temné časy.

Chaos, který si Flagg tak vroucně přál, už zemi skoro zachvátil. Valera byl odstraněn; na jeho místo na trůnu usedl šílený král Alan. Kdyby žil ještě deset let, království by se určitě utopilo v krvi... jenomže Alana jednoho deštivého dne srazil blesk, když hrál na trávníku na harfu (jak jsem vám říkal, byl šílený). Někteří lidé říkali, že ten blesk seslali sami bohové. Po něm přišla jeho neteř, která vešla do dějin jako Kyla Dobrotivá... a od Kyla vedla přímá linie generací následníků až k Rolandovi a bratrům, jejichž příběh právě posloucháte. Byla to Kyla, dobrotivá královna, která vyvedla zemi z temnoty a chudoby. Přivedla přitom královskou pokladnici skoro na mizinu, ale věděla, že měna – pevná měna – je životadárnou mízou království. Hodně z pevné měny Delainu odteklo během divoké, přízračné vlády Alana II., krále, který někdy pil krev z naříznutých uší sluhů a který tvrdil, že umí létat; krále, který se víc zajímal o čáry a nekromancii než o zisk a ztráty a blaho svého lidu.

Kyla věděla, že bude zapotřebí mohutného proudu lásky i zlatáků, aby napravila Alanovy chyby, ale začala tím, že se snažila zapojit každého schopného člověka v Delainu zase do práce, od nejstarších po nejmladší.

Mnoho starších občanů se mělo pustit do šití ubrousků – ne že by ubrousky byly zapotřebí (myslím, že už jsem vám říkal, co si o nich myslelo delainské panstvo), ale protože byla zapotřebí práce. Byly tu ruce, které lenošily dvacet let a někdy i víc, a teď s chutí pracovaly, tkaly na stavech, stejných jako byl v Sašině domečku pro panenky...

kromě velikosti ovšem!

Deset let ti staří lidé, kterých bylo přes tisíc, vyráběli ubrousky a brali si z Kyliny pokladnice tvrdý peníz za odvedenou práci. Deset let lidé jen o málo mladší a o něco práce schopnější nosili ubrousky dolů do chladné, suché komory pod hradem.

Petr si všiml, že některé ubrousky byly prožrané od molů a páchly plísní. Byl zázrak, i když Petr o něm nevěděl, že tolik ubrousků bylo stále v tak dobrém stavu.

Denis mu mohl vysvětlit, že každý ubrousek mu přinesou, Petr ho použije, pak ubrousek odnesou (kromě několika nití, které si Petr nechal) a nakonec ho prostě vyhodí. A vlastně proč ne? Bylo jich dost, říkali všichni, pro posledních pět set princů za pět set let... a neubývalo jich. Kdyby Anders Peyna nebyl stejně milosrdný jako tvrdý, ubrousků opravdu mohlo být konečné množství. Jenomže věděl, jak nutně ta bezejmenná žena v houpací židli potřebuje práci a nepatrný výdělek, který dostávala (Kyla Dobrotivá věděla ve své době totéž), a tak jí práci ponechal a zároveň se postaral, aby Besonovy zlaťáky přitékaly dál, i když Staadova rodina byla nucena uprchnout. Stala se neměnnou součástí chodby před komorou s ubrousky, ta stará žena s jehlou, kterou párala a nešila. Seděla tam na houpací židli rok za rokem, párala desítky tisíc královských erbů, a tak opravdu nebylo divu, že k Flaggovu sluchu nikdy nedolétlo ani slovo o Petrových nepatrných krádežích.

Takže vidíte, že kdyby nebylo toho jednoho chybného předpokladu a jedné nepoložené otázky, Petr by mohl s prací pokračovat rychleji. Někdy mu skutečně připadalo, že se ubrousky nezmenšují tak rychle, jak by měly, ale nikdy ho nenapadlo zpochybnit svou základní (i když neurčitou) představu, že ubrousky, které používá, se k němu pravidelně vracejí. Kdyby si tak položil tu jedinou prostou otázku...!

Ale nakonec snad všechno dospělo ke zdárnému konci.

Nebo taky ne. To je další věc, kterou si musíte rozhodnout sami.

75

Denis nakonec překonal strach z toho, že bude Tomášovým komorníkem. Tomáš si ho stejně skoro vůbec nevšímal, jenom občas

ho vypeskoval, že mu nedal vyčistit boty (Tomáš obyčejně boty někde nechal a pak zapomněl kde), nebo Denise nutil, aby se s ním napil vína. Víno dělalo Denisovi zle na žaludek, i když si zvykl po večerech popít kapku borovičky. Přesto víno vypil. Nepotřeboval mít svého dobrého starého otce za patami, aby mu pověděl, že když ho král požádá, aby se s ním napil, odmítat se nemá. A někdy, obvykle když byl král opilý, zakázal Tomáš Denisovi jít domů a trval na tom, aby noc strávil v jeho komnatách. Denis předpokládal – a správně – že právě o těchto nocích se Tomáš prostě cítí příliš osamělý, než aby mu stačila vlastní společnost. Pronášel dlouhá, nesouvislá, pomatená kázání o tom, jak těžké je být králem, jak se snaží počínat si co nejlépe a být spravedlivý, a jak ho všichni nenávidí kvůli tomuhle a jiní ho nenávidí kvůli tamtomu. Tomáš při těch kázáních často plakal nebo se bez patrného důvodu divoce smál, ale obyčejně usnul v polovině nesrozumitelné obhajoby některé daně. Někdy se odpotácel do postele a Denis mohl spát na pohovce. Častěji Tomáš usnul – nebo upadl do mrákot – na pohovce a Denis si ustlal nepohodlné lože u chladnoucího krbu. Byla to asi ta nejpodivnější existence, jakou kdy vedl královský komorník, ale Denisovi připadala docela normální, protože jinou nepoznal.

Že si ho nevšímal Tomáš, byla jedna věc. Že si ho nevšímal Flagg, to byla druhá, ještě důležitější věc. Flagg ve skutečnosti Denise úplně přehlížel. Denis pro něj nebyl víc než nástroj – nástroj, který posloužil svému účelu a mohl být odložen. Kdyby si na Denise vzpomněl, připadalo by mu, že se tomu nástroji dostalo příslušné odměny: Denis byl přece královským komorníkem.

Jenomže jednou v noci počátkem zimy toho roku, kdy bylo Petrovi dvacet jedna a Tomášovi šestnáct, v noci, kdy se Petrův tenký provaz konečně dostatečně prodloužil, uviděl Denis něco, co všechno změnilo – a právě tou věcí, kterou Denis té chladné noci uviděl, musím začít vyprávění o závěrečných událostech mého příběhu.

76

Byla tehdy noc, jakých v Delainu zažili v té strašlivé době před Rolandovou smrtí a po ní několik. Vítr fičel z černého nebe a naříkal

v uličkách. Na pastvinách ve Středních panstvích a na dláždění hradního okrsku ležela tlustá vrstva námrazy. Zpočátku se mezi letícími mraky občas mihl dorůstající měsíc, ale do půlnoci mračna zhoustla natolik, že měsíc úplně zakryla, a ve dvě hodiny v noci, kdy Tomáš probudil Denise lomcováním závorou na dveřích mezi svým obývacím pokojem a chodbou, začalo sněžit.

Denis zaslechl rachtání a posadil se, jen se zašklebil, jak měl ztuhlá záda, a v nohou ho píchlo tisíc jehel a špendlíků. Dnes večer Tomáš usnul na pohovce, do postele už nedošel, takže na mladého komorníka zbylo místo u krbu. Oheň už skoro dohořel. Jednu půlku těla, kterou ležel blíž ke krbu, měl skoro upečenou; tu druhou měl zase zmrzlou.

Podíval se, odkud to rachtání jde... a na okamžik se mu hrůzou zastavilo srdce i krev v žilách. V tom okamžiku si myslel, že u dveří je duch, a skoro zaječel. Potom si uvědomil, že je to jenom Tomáš v bílé noční košili.

„M-můj pane králi?“

Tomáš si ho nevšímal. Oči měl otevřené, ale nedíval se na petlici; rozšířené oči snily a hleděly přímo před sebe do nicoty. Denisovi najednou došlo, že mladý král je náměsíčný.

Právě ve chvíli, kdy si to Denis pomyslel, si Tomáš patrně uvědomil, že petlice nefunguje, protože je pořád zasunutá zástrčka. Odsunul ji a pak vyšel na chodby, v kalném světle svícňů na chodbě vypadal opravdu jako duch. Pak se jen mihl lem košile a bosý král byl pryč.

Denis seděl chvíli u krbu jako zkamenělý, nohy zkřížené pod sebou; na jehly a špendlíky úplně zapomněl, srdce mu bouchalo jako zvon. Vítr venku chrstal sních proti vykládaným oknům obývacího pokoje a chvílemi žalostně vyl. Co má Denis dělat?

Zbývala jediná věc, samozřejmě – mladý král byl jeho pánem. Musí za ním.

Možná za to mohla ta divoká noc, která Tomášovi tak živě připomněla Rolanda, ale třeba ne – Tomáš o svém otci přemýšlel hodně často. Pocit viny je jako bolák, člověk se jím donekonečna obírá a provinilec má puzení bolák pořád zkoumat a rýpat se v něm, takže se nikdy nezahojí. Tomáš toho vypil daleko méně než obvykle, ale Denisovi kupodivu připadalo, že je opilejší než jindy. Věty, které

pronášel, neměly hlavu ani patu, oči měl vytřeštěné a strnulé, až bylo vidět kus bělma.

Z velké části to způsobil Flaggův odchod. Povíдалo se, že vzpurné panstvo – mezi nimi i Staadovi – se prý shromažďuje v Dalekých lesích v severní výspě království. Flagg se postavil do čela regimentu tvrdých, ostřílených vojáků, a jel je hledat. Tomáš se vždycky hnedle rozveselil, když Flagg někam odjel. To proto, že se stal na zlověstném kouzelníkovi zcela závislým, jak Tomáš věděl... ale k té závislosti na Flaggovi došlo způsobem, kterému úplně nerozuměl. Přemíra vína už nebyla Tomášovou jedinou neřestí. Těm, kdo přechovávají nějaké tajemství, je často upírán spánek, a Tomáše postihla těžká nespavost. Aniž o tom věděl, zvykl si na Flaggovy lektvary na spaní. Flagg nechal Tomášovi dostatečnou zásobu, než odjel na sever, ale Flagg čekal, že odjede pouze na tři dny – nejvýš na čtyři. Poslední tři dny spal Tomáš špatně nebo vůbec. Cítil se divně, nebyl ani pořádně vzhůru, ani nespal. Hlavou se mu honily myšlenky na otce. Připadalo mu, že slyší, jak ve větru křičí otcův hlas: *PROČ na mě zíráš? PROČ na mě tak zíráš?* Pak viděl víno... Flaggův pochmurně veselý obličej... viděl, jak otcí chytají vlasy plamenem... Takové vidiny zaháněly spánek a Tomáš třestil oči do noci, zatímco celý hrad spal.

Když se Flagg nevrátil ani osmého dne (tábořil se svými vojáky ještě padesát mil od hradu a měl mizernou náladu; jedinou stopou po panstvu byly zmrzlé otisky kopyt, jež mohly být staré celé dny nebo týdny), Tomáš poslal pro Denise. A právě uprostřed noci, té osmé noci, Tomáš vstal z pohovky a kamsi se vydal.

77

Denis tedy šel za svým pánem a králem, kráčeli dlouhými, studenými kamennými chodbami, a jestli jste mě sledovali až sem, určitě víte, kde Tomáš Světloňoš skončil.

Pozdní bouřlivá noc už přešla do časného bouřlivého rána. Na chodbách nikdo nebyl – aspoň Denis nikoho neviděl. Kdyby tam někdo byl, dotyčný by nejspíš uprchl opačným směrem, možná s jekotem, a byl by přesvědčen, že viděl dva duchy na procházce, z nichž ten první krácel v dlouhé bílé noční košili, která se dala lehce

zaměnit za rubáš, a ten druhý ho následoval v obyčejné kazajce, byl ale bosý a tak bledý, že vypadal jako mrtvola. Ano, jsem přesvědčen, že kdyby je někdo viděl, hned by utekl, a před spaním by se dlouho modlil... a ani modlitby by asi nezahnal noční můry.

Tomáš se zastavil uprostřed chodby, jíž Denis chodil málokdy, a otevřel zastrčené dveře, kterých si Denis nikdy pořádně nevšiml. Mladý král vstoupil do další chodby (neprošla kolem nich žádná služtička s náručí prádla, jako kdysi kolem Tomáše a Flagga, když sem kouzelník před několika lety prince zavedl; všechny pořádné služtičky byly dávno v posteli), ušel pár kroků a zastavil se tak náhle, že do něj Denis skoro vrazil.

Tomáš otáčel hlavou ze strany na stranu, jako by se rozhlížel, a jeho snící oči přejely přímo po Denisovi. Denisovi naskočila husí kůže a měl co dělat, aby nevykřikl. Svítily v této skoro zapomenuté chodbě čadily a ošklivě páchly po oleji z dasu; světlo bylo slabé a kalné. Mladý komorník cítil, jak se mu vlasy na hlavě pokoušejí vstát a naježít se jako hřebíky, když ty prázdné oči – oči jako prázdné lampy osvětlené pouze měsícem – po něm přejely.

Denis tam stál, přímo před Tomášem, ale ten ho neviděl; pro Tomáše byl komorník jako vzduch.

Ach, musím utéct, šeptalo v Denisovi cosi, téměř šílené strachem – ale uvnitř hlavy mu ten šepot zněl jako nepřičetný křik. *Ach, musím utéct, on umřel, umřel ve spánku a já jdu za chodící mrtvolou!* Ale pak uslyšel hlas svého táty, milovaného táty, jak mu šeptá: *Jestli někdy přijde chvíle, kdy bys měl prokázat službu svému prvnému pánovi, pak nesmíš váhat, Denisi.*

A jakýsi hlas, hlubší než oba předchozí, mu pověděl, že čas oné služby nadešel. A Denis, pomalý kluk a slouha, který kdysi změnil království tím, že objevil hořící myš, je možná znovu změnil tím, že vytrval na svém místě, přestože mu hrůzou ztuhla krev v žilách a srdce měl až v krku.

Tomáš řekl podivným, hlubokým hlasem, který se vůbec nepodobal jeho obvyklému hlasu (ale Denisovi ten hlas připadal strašidelně známý): „Čtvrtý kámen nahoru od toho spodního s rýhou. Zmáčkní ho. Rychle!“

Zvyk poslouchat byl v Denisovi tak zakořeněný, že se pohnul dřív, než si uvědomil, že Tomáš ve snu přikazuje sám sobě hlasem

kohosi jiného. Tomáš zatlačil na kámen, než Denis stačil udělat krok. Kámen se zasunul do zdi na tři palce. Ozvalo se cvaknutí. Denisovi poklesla čelist, protože kus zdi zajel dovnitř. Tomáš zatlačil ještě víc a Denis uviděl, že tam jsou tajné dveře. Tajné dveře mu připomněly tajné schránky a tajné schránky mu připomněly hořící myši. Znovu pocítil nutkání utéct a znovu je potlačil.

Tomáš vešel dovnitř. Chvilí z něj byla jen mihotavá noční košile ve tmě, prázdná noční košile. Potom se kamenná zeď znovu zavřela. Iluze byla dokonalá.

Denis tam zůstal stát, přešlapoval z jedné bosé a prochladlé nohy na druhou. Co má dělat teď?

Znovu mu připadalo, že slyší hlas svého táty, který byl tentokrát dost netrpělivý a nepřipouštěl odpor: *Jdi za ním, ty nemehlo! Jdi za ním a pospěš si! Ted' přišla tvá chvíle! Honem!*

Ale tati, ta tma –

Měl pocit, že mu na tváři přistál vydatný políček, a Denis si hystericky pomyslel: *I po smrti máš silnou pravačku, tati! Dobře, dobře, už jdu!*

Odpočítal čtyři kameny nahoru od kamene s rýhou a zatlačil. Dveře povolily o čtyři palce a zívly do tmy.

V hrobovém tichu, které vládlo v chodbě, se ozývalo jemné chřestění – jako když ve zdi škrábou myši. Po chvíli si Denis uvědomil, že mu tak jektají zuby.

Ach, tati, já se tak bojím... úpěl v duchu... a pak vkročil do tmy za králem Tomášem.

Kapitola 20

78

Padesát mil odtud ležel Flagg zabalený do pěti přikrývek, aby ho nepřemohla lezavá zima a skučící vítr; vykřikl ze spaní přesně v okamžiku, kdy Denis vkročil do tajné chodby za králem. Zároveň s tím výkřikem zavylí jednohlasně vlci na nedalekém kopci. Voják, který spal nejbliž k Flaggovi po levé straně, v tom okamžiku zemřel na zástavu srdce, protože se mu zdálo, že se mu po hrdle vrhl obrovský lev. Voják, který spal Flaggovi po pravici, se ráno probudil slepý. Světy se občas otřesou a jejich osy se stočí, a právě taková chvíle to byla. Flagg to cítil, ale podstata mu unikala. Spása všeho dobrého je pouze jediná – v nejdůležitějších okamžicích začíná být zlo podivně slepé. Když se toho rána králův kouzelník probudil, věděl, že měl zlý sen, nejspíš ze své dávno zapomenuté minulosti, ale nevzpomínal si na něj.

79

V tajné chodbě vládla naprostá tma, vzduch byl nehybný a suchý. Zevnitř, odkudsi zepředu, se ozývaly hrozné, zoufalé zvuky.

Král plakal.

Když to Denis uslyšel, strach z něj spadl. Pocítil velký údiv a velkou lítost nad Tomášem, který vždycky vypadal tak nešťastný a už byl tlustý a plet měl plnou vřidků, jako kdysi král – často byl bledý jako smrt a třásly se mu ruce po propité noci, a dech mu obyčejně páchl. I nohy se už Tomášovi začaly křivit, a pokud s ním nebyl Flagg, chodil se sklopenou hlavou, až mu vlasy visely do tváře.

Denis šel pomalu dopředu, rukama hmatal před sebou. Pláč ve tmě se přibližoval... a potom, najednou, už tma nebyla tak úplná. Uslyšel slabý zvuk, jako když se něco odsouvá, a pak nezřetelně uviděl Tomáše. Stál na konci chodby a ze dvou malých otvorů ve tmě proudilo dovnitř žlutavé světlo. Denisovi ty otvory podivně připomínaly oči, vznášející se ve vzduchu.

Právě když si Denis začínal myslet, že se mu nic nestane, že tu podivnou noční procházku nejspíš přežije, Tomáš zaječel. Zaječel tak hlasitě, až se zdálo, že se mu roztrhnou hlasivky. Síla vyprchala Denisovi z nohou a chlapec padl na kolena, ruce si přitiskl na ústa, aby sám nezačal křičet, a teď mu připadalo, že ta tajná chodba je plná duchů, duchů podobných poletujícím netopýrům, kteří se mu mohou každou chvílí zaplést do vlasů; ach ano, Denisovi připadalo, že to místo je plné mrtvých, kteří nedošli klidu, a možná to tak bylo; možná to tak bylo.

Skoro omdlel... skoro... ale ne tak docela.

Kdesi pod sebou zaslechl štěkat psy a uvědomil si, že jsou nad psincem starého krále. Několik Rolandových psů, co stále žilo, se už nikdy nedostalo na čerstvý vzduch. Byly to jediné živé bytosti – kromě Denise – které zaslechly ten divoký jekot. Ale psi byli skuteční, žádní duchové, a Denis se té myšlenky chytil jako tonoucí člověk stébla.

Po chvíli si uvědomil, že Tomáš nejenže křičí – vykřikoval jakási slova. Nejdřív Denis dokázal rozeznat jedinou větu, ječenou zas a znova: „*Nepij to víno! Nepij to víno! Nepij to víno!*“

80

O tři noci později se ozvalo lehké zaklepání na dveře obývacího pokoje statku v jednom Středním panství, statku, který byl docela blízko místu, kde ještě nedávno žili Staadovi.

„Dále!“ zabručel Anders Peyna. „A ať je to dobrá zpráva, Arlene!“

Arlen zestárnul za ty roky; které uplynuly od chvíle, kdy se u Peynových dveří objevil Beson se vzkazem od Petra.

Změnil se však málo ve srovnání se změnami, které se udály s Peynou. Bývalému nejvyššímu soudci vypadaly skoro všechny vlasy. Šlachovitá postava se změnila v hubenou kostru. Ztráta vlasů a váhy však byla zanedbatelná ve srovnání se změnami, které se udály v jeho obličej. Kdysi býval přísný. Teď byl odpudivý. Místo očí měl tmavě hnědé důlky. Z tváře mu zřetelně číselo zoufalství a měl pro ně dobrý důvod. Viděl, jak se věci, které celý život bránil, hrouť v trosky... a hrouť se s otřesnou lehkostí a v otřesně krátké době.

Ach, myslím, že všichni lidé s inteligencí vědí, jak křehký je ve skutečnosti Zákon, Spravedlnost a Civilizace, ale o takových věcech přemýšlejí neradi, protože je vyrušují z klidu a kazí jim chuť k jídlu.

Dívat se, jak se jeho životní slilo hroutí jako věž z kostek, bylo dost zlé, ale poslední čtyři roky Peynu pronásledovalo ještě něco, a mnohem horšího.

Bylo to vědomí, že Flagg nedosáhl všech těch neblahých změn v Delainu sám. Pomohl mu Peyna. Protože kdo jiný nechal Petra přivést před soud, který byl možná příliš uspěchaný? Kdo jiný byl tak přesvědčený o Petrově vině... ani ne tak na základě důkazů, jako spíš kvůli slzám usouzeného mladého chlapce?

Ode dne, kdy Petra odvedli na vršek Jehly, nabíral popravčí špalek na náměstí Jehly zlověstnou rezavou barvu. Ani nejprudší liják ji nesmyl. A Peyna měl pocit, že vidí, jak se ta zlověstná červená skvrna šíří ze špalku dál – šíří se po celém náměstí, tržišti, ulicích. V ustaraných snech Peyna viděl, jak čurky čerstvé krve spěchají v jasně červených, žalobných nitkách mezi dlažebními kameny a v celých potůčcích stékají do kanálů. Viděl, jak bašty hradu Delain krvavě svítí v zapadajícím slunci. Viděl kapra v hradním příkopu plovat břichem nahoru, protože ho otrávil krev, která vytékala ze stok v celých proudech a tryskala v pramenech ze země. Viděl, jak všude prosakuje krev, barví pole a lesy. V těch nešťastných snech i slunce vypadalo jako krví podlité, umírající oko.

Flagg ho nechal žít.

V hostincích si lidé pokradmu šeptali, že Peyna dosáhl s kouzelníkem dohody – že mu asi prozradil jména určitých zrádců, nebo že Peyna snad na Flagga „něco má“, něco tajného, co by okamžitě vyšlo najevo, kdyby Peyna náhle zemřel. To bylo samozřejmě směšné. Flagg nebyl muž, který by si nechal vyhrožovat – od Peyny nebo od kohokoliv jiného. Nebyla žádná tajemství. Nebyly žádné dohody ani smlouvy. Flagg ho prostě nechal žít... a Peyna věděl proč. Kdyby zemřel, snad by došel klidu. Naživu se však musel opékat na rožni špatného svědomí. Měl se dívat, jaké hrůzy Flagg provádí s Delainem.

„No?“ zeptal se podrážděně. „Co je, Arlene?“

„Přišel nějaký chlapec, pane. Říká, že s vámi musí mluvit.“

„Pošli ho pryč,“ řekl Peyna mrzutě. Napadlo ho, že ještě před

rokem by klepání na hlavní dveře slyšel, ale zdálo se, že hluchne každým dnem. „Po deváté nikoho nepřijímám, to přece víš. Mnohé se změnilo, ale tohle ne.“

Arlen si odkašlal. „Já toho chlapce znám. Je to Denis, Brandonův syn. Přišel sem králův komorník.“

Peyna se nehnutě zadíval na Arlena, nemohl uvěřit vlastním uším. Možná hluchl ještě rychleji, než si myslel. Požádal Arlena, aby to zopakoval, ale podruhé to znělo úplně stejně.

„Přijmu ho. Pošli ho sem.“

„Jak si přejete, pane.“ Arlen se obrátil k odchodu.

Tolik to připomínalo noc, kdy přišel Beson s dopisem od Petra – včetně toho studeného vyjícího větru venku; na Peynu to silně zapůsobilo. „Arlene,“ zavolal.

Arlen se vrátil. „Pane?“

Pravý koutek Peynových úst se nepatrně zaškubl. „Víš docela určitě, že to není mladý skřet?“

„Naprosto jist, pane,“ odpověděl Arlen, a levý koutek úst mu škulbl ještě nepatrněji. „Na světě nezůstali žádní skřeti. Tak mi to aspoň říkala matka.“

„Očividně to byla žena zdravého rozumu a jasného úsudku, patřičně se věnující výchově svého syna, není tudíž zodpovědná za jakékoli vrozené vady v materiálu, se kterým musela pracovat. Přiveď toho chlapce přímo ke mně.“

„Ano, pane.“ Dveře se zavřely.

Peyna se znovu podíval do ohně a zamnul si staré, artritidou ztuhlé ruce v gestu nezvyklého vzrušení. Tomášův komorník. Tady. Teď. Proč?

Ale spekulování nemělo smysl: dveře se za chvíli otevrou a odpověď vejde v podobě mladého chlapce, který se bude nejspíš trást zimou, možná utržil i nějaké omrzliny.

Denis by se k Peynovi dostal daleko lehčeji, kdyby Peyna pořád bydlel ve svém pěkném domě v hradním okrsku, ale hned po rezignaci mu dům sebrali pro „neplacení daní“. Těch pár set zlatých, které si odložil během čtyřiceti let, mu umožnilo koupit si tento malý, větrný stateček, a dál platit Besonovi. Dům se úředně nacházel ještě ve Středních panstvích, ale byl mnoho mil západně od hradu... a počasí bylo velmi chladné.

Z chodby za dveřmi zaslechl mumlání, které se přibližovalo. Ted'. Ted' dveřmi vejde odpověď. Najednou se mu vrátil ten zvláštní pocit – pocit naděje, jako když v temné jeskyni zazáří paprsek silného světla. *Ted' dveřmi vejde odpověď*; pomyslel si a na okamžik se přistihl, že tomu skutečně věří.

Když Anders Peyna vytahoval z poličky u křesla svou oblíbenou dýmku, viděl, že se mu chvějí ruce.

81

Ten chlapec už byl vlastně muž, ale Arlenovo označení chlapec nebylo tak neoprávněné – aspoň té noci. Peyna si všiml, že návštěvníkovi je zima, ale věděl také, že nikdo se nemůže třást zimou tak hrozně jako Denis.

„Denisi!“ řekl Peyna a prudce se napřimil (a nevěšmal si píchnutí v zádech, které ten náhlý pohyb způsobil). „Něco se stalo králi?“ Peynovu starou hlavu hned zaplnily hrozné představy, strašné možnosti – král je mrtev, buď po požití přílišného množství vína nebo snad vlastní rukou. Všichni v Delainu věděli, že mladý král je velmi trudnomyslný.

„Ne... tedy... ano... ale ne... ne tak, jak myslíš... jak si myslím, že si myslíš...“

„Pojď blíž k ohni,“ zahartusil Peyna. „Arlene, nestůj tam jako sloup! Přines pokrývku! Přines dvě! Zabal toho chlapce, než se utřese k smrti jako chroust!“

„Ano, pane,“ řekl Arlen. Nikdy v životě nestál jako sloup – věděl to a Peyna to věděl taky. Ale uvědomil si závažnost situace a rychle odkvačil. Stáhl dvě pokrývky z vlastní postele – jediné dvě další v této slavné venkovské chýši ležely na Peynově posteli – a přinesl je do pokoje. Denis se krčil co nejblíž u ohně, jen tak tak že nechytil. Silná námraza, která mu pokryla vlasy, začala roztávat, a po tvářích mu stékaly čurky vody jako slzy. Denis se zabalil do příkrývek.

„A teď čaj. Silný čaj. Jeden šálek pro mě, šálek pro toho chlapce.“

„Pane, zůstalo nám už jenom půl plechovky...“

„Čerta mi záleží, kolik nám zůstalo! Šálek pro mě, šálek pro chlapce.“ Zamyslel se. „A uvař si šálek i pro sebe, Arlene, a pak sem

přijď a poslouchej.“

„Pane?“ Ani veškerá výchova nedokázala Arlenovi zabránit, aby upřímně užasl.

„Krucinál!“ zařval Peyna. „Chceš, abych si myslel, že jsi stejně hluchý jako já? Pohni sebou!“

„Ano, pane,“ řekl Arlen a šel spařit poslední čaj v domě.

82

Peyna ještě nezapomněl všechno, co znal z jemného umění vyptávat se; celkem vzato z něj zapomněl, stejně jako z jiných věcí, po čertech málo. Často prožíval bezesné noci, kdy si přál, aby mohl na leccos zapomenout.

Zatímco Arlen vařil čaj, Peyna se pustil do úkolu toho ustrašeného – ne; toho *vyděšeného* – mladíka uklidnit. Zeptal se Denise na maminku. Zeptal se, jestli se to už zlepšilo se zatékáním, se kterým měli na hradě trápení. Zeptal se Denise, co si myslí o jarním setí. Pečlivě se vyhýbal všem tématům, která by mohla být nebezpečná... a Denis se krok za krokem, jak se zahříval, zároveň uklidňoval.

Když Arlen podával čaj, horký, silný a kouřící, Denis vyzunkl půl šálku jedním douškem, zašklebil se, a pak dopil zbytek. Arlen, nevzrušený jako vždy, mu dolil.

„Jen pomalu, chlapče,“ řekl Peyna a konečně si zapálil dýmku. „Pomalu je slovo, které se užívá u horkého čaje a bujných koní.“

„Je mi zima. Myslel jsem, že cestou zmrznu.“

„Ty jsi šel pěšky?“ Peyna nedokázal skrýt překvapení.

„Ano. Matka poslala po nižším služebnictvu vzkaz, že ležím s chřipkou. To mi pár dnů vydrží, v tuto roční dobu ji má kdekdo... nebo by to vydržet mělo. Pěšky. Celou cestu. Neodvážil jsem se hledat povoz. Nechtěl jsem, aby si mě zapamatovali. Nevěděl jsem, že je to tak daleko. Kdybych to věděl, asi bych přece jenom jel. Vyrázil jsem ve tři odpoledne.“ Chvilí jako by s něčím zápasil a pak vyhrkl: „A už se nevrátím, nikdy! Viděl jsem, jak se na mě dívá – od té doby, co se vrátil! Po straně a úkosem, oči má celé temné! Nikdy se na mě tak nedíval – nikdy se na mě vůbec nedíval! On ví, že jsem něco viděl! Ví, že jsem něco slyšel. Neví co, ale ví, že něco to bylo!“

Slyší to v mé hlavě, stejně jako bych já slyšel zvonit zvony v kostele Velkých Bohů! Jestli tam zůstanu, on to ze mě dostane! Já to vím!“

Peyna na chlapce hleděl zpod zamračeného obočí a snažil se v té překvapivé záplavě vyznat.

Denisovi stály v očích slzy. „Myslím tím F...“

„Tiše, Denisi,“ přerušil ho Peyna. Hlas měl mírný, oči nikoliv. „Vím, koho myslíš. Radši nebudeme jeho jméno vyslovovat nahlas.“

Denis se na něj podíval pln prosté, hluboké vděčnosti.

„Radši mi pověz, co jsi mi přišel říct,“ pobídl ho Peyna.

„Ano. Ano, dobře.“

Denis chvilku váhal, snažil se znovu se uklidnit a uspořádat si myšlenky. Peyna nehybně čekal a snažil se ovládnout rostoucí vzrušení.

„Víte,“ začal Denis konečně, „před třemi dny mě Tomáš zavolal, abych k němu přišel a zůstal s ním, někdy to dělá. A o půlnoci nebo tak nějak...“

83

Denis pověděl, co jste už slyšeli, a budiž mu čest, nepokoušel se zatajit svou hrůzu nebo ji zmírňovat. Mluvil a vítr venku naříkal, a když oheň pohasínal, Peynovy oči se rozpalovaly stále víc. Tak, pomyslel si, to jsou horší věci, než jaké jsem se odvážil představovat si. Nejenom, že Petr otrávil krále, ale *Tomáš ho přitom viděl*. Není divu, že mladý král je tak často trudnomyslný a skleslý. Možná že řeči, které kolovaly v hostincích, řeči o tom, že Tomáš je víc než zpola šílený, nejsou tak daleko od pravdy, jak si Peyna myslel.

Jenomže když se Denis odmlčel a napil se čaje (Arlen mu dolil hořkou usazeninu z konvice), Peyna tu myšlenku zavrhl. Kdyby Tomáš viděl, jak Rolanda tráví Petr, proč by tu teď Denis byl... a tak hrozně se bál *Flagga*?

„Slyšel jsi ještě něco,“ pravil Peyna.

„Ano, pane nejvyšší soudce,“ řekl Denis. „Tomáš... chvíli cosi blábolil. Byli jsme v té tmě spolu dlouho.“

Denis se snažil vyjádřit se jasněji, ale nenašel slova, kterými by se mohl podělit o hrůzu, kterou prožíval v té uzavřené chodbě, s ječícím Tomášem před sebou a několika psy mrtvého krále

štěkajícími dole. Žádná slova nevystihnou pach toho místa – pach tajemství, která ve tmě zksyšla jako rozlité mléko. Žádná slova nevypoví jeho rostoucí strach, že Tomáš posedlý jakýmsi snem zešílel.

Zas a znova křičel jméno králova kouzelníka; prosil krále, aby se pořádně podíval do poháru a všiml si myši, která v tom víně hoří a zároveň se topí. *Proč na mě tak zíráš?* ječel. A potom: *Přinesl jsem ti Pohár vína, můj králi, abych ti ukázal, že tě také miluji.* A nakonec zaječel slova, která by Petr poznal, slova stará více než čtyři století: *Byl to Flagg! Flagg! Byl to Flagg!*

Denis vzal do ruky šálek, donesl ho na půl cesty k ústům a pak ho upustil. Šálek se na dlažbě u krbu rozbil.

Všichni tři se zadívali na střepy.

„A pak?“ zeptal se Peyna zdánlivě mírným hlasem.

„Dlouho, dlouho nic,“ řekl Denis zajíkávě. „Moje oči si... si na tmou zvykly, a trochu jsem ho rozeznal. Spal... spal u těch dvou malých otvorů, s bradou na hrudi a očima zavřenýma.“

„A zůstal tak dlouho?“

„Můj pane, to nevím. Psi už byli zase potichu. A možná i já... já...“

„Zdřímł sis trochu? To je myslím pravděpodobné, Denisi.“

„Potom, později, se zdálo, že se probouzí. Každopádně otevřel oči. Zasunul ty dvě destičky a znovu byla tma. Slyšel jsem, jak tam chodí, a přitáhl jsem nohy, aby přes ně nezakopl... a jeho noční košile... přejela mi přes obličej...“

Denis se zašklebil, když si vzpomněl na pocit, jako by mu přes levou tvář lehounce přejela pavučina.

„Šel jsem za ním. Dostal se ven... já taky. Zavřel dveře, takže znovu vypadaly jenom jako obyčejná kamenná zeď. Vrátil se do pokoje a já šel zase za ním.“

„Potkali jste někoho?“ vyrazil Peyna tak ostře, že Denis nadskočil. „Kohokoliv?“

„Ne. Ne, pane nejvyšší soudce. Vůbec nikoho.“

„Aha.“ Peyna se uvolnil. „To je moc dobře. A stalo se té noci ještě něco?“

„Ne, pane. Vrátil se do postele a spal jako zabítý.“ Denis zaváhal a pak dodal: „Já jsem nezamhouřil oka a vůbec jsem toho od té doby

moc nenaspal.“

„A ráno...?“

„Nic si nepamatoval.“

Peyna zabručel. Přiložil ruce k sobě tak, že se dotýkal špičkami prstů, a díval se na skomírající oheň skrz tuto klenbu, kterou prsty vytvořil.

„A ty ses do té chodby vrátil?“

Denis se kupodivu zeptal: „Ty bys ses tam vracel, pane?“

„Ano,“ řekl Peyna suše. „Otázka zní, jestli jsi to udělal ty?“

„Ano.“

„Samozřejmě. Viděl tě někdo?“

„Ne. Na chodbě jsem potkal služebnou. Myslím, že se tudy chodí do prádelny. Cítil jsem louh a mýdlo, jaké používá maminka. Když zašla, odpočítal jsem čtyři kameny od kamene s rýhou a vešel dovnitř.“

„Abys viděl, co viděl Tomáš.“

„Ano, pane.“

„A viděl jsi to?“

„Ano, pane.“

„Co to bylo?“ zeptal se Peyna, i když to tušil. „Když jsi odsunul ty destičky, co jsi viděl?“

„Pane, viděl jsem obývací pokoj krále Rolanda,“ řekl Denis. „S těmi hlavami na zdech. A... můj pane...“ Přestože krb sálal žářem, Denis se otrásl. „Všechny ty hlavy... zdálo se, že se na mě dívají.“

„Ale jednu hlavu jsi neviděl,“ řekl Peyna.

„Ne, pane, viděl jsem je vše –“ Denis se zarazil a oči se mu rozšířily. „Devítikomorák!“ Strnul. „Ty otvory...“ Zarazil se a oči měl skoro jako podšálky.

Uvnitř se znovu rozhostilo ticho.

Venku naříkal a kňučel zimní vítr. A na míle odtud se Petr, pravoplatný král Delainu, hrbil nad maličkým stávkem vysoko na nebi a tkal tak tenký provaz, že byl skoro neviditelný.

Nakonec se Peyna zhluboka nadechl.

Denis k němu od svého místa u krbu vzhlížel tak naléhavě... plný naděje... ustrašeně. Peyna se pomalu naklonil dopředu a poklepal mu na rameno.

„Udělal jsi dobře, že jsi sem přišel, Denisi, synu Brandonův.“

Udělal jsi dobře, že sis vymyslel důvod pro svou nepřítomnost – docela přijatelný. Dnes se tu vyspíš s námi, v podkroví, pod trámy. Bude tam zima, ale myslím, že se vyspíš líp než v poslední době. Je to tak?“

Denis pomalu přikývl, z pravého oka mu vytryskla slza a pomalu mu stékala po tváři.

„A tvoje maminka netuší, proč jsi potřeboval odejít?“

„Ne.“

„Pak má slušnou naději, že vyvázne bez úhony. Arlen tě uloží. To jsou asi jeho přikrývky a budeš je muset vrátit. Ale nahoře je sláma, je čistá.“

„Já se vyspím docela dobře i s jednou pokrývkou, pane,“ řekl Arlen.

„Ticho! Mladá krev je horká i ve spánku, Arlene. Tvoje krev už ochladla. A možná budeš své deky potřebovat... pro případ, že by ti do snů zabloudili skřeti a trpaslíci.“

Arlen se pousmál.

„Ráno si ještě pohovoříme, Denisi – ale maminku možná nějakou dobu neuvidíš; na to tě musím upozornit, i když podle toho, jak se tváříš, asi už tušíš, že by pro tebe nemuselo být zdravé vracet se do Delainu.“

Denis se pokusil o úsměv, ale oči se mu leskly hrůzou. „Když jsem sem šel, napadaly mě i jiné věci než chřipka, a to je svatá pravda. Ale teď jsem ohrozil i vaše zdraví, ne?“

Peyna se suše usmál.

„Já jsem starý a Arlen je taky starý. Zdraví starých lidí nikdy není moc pevné. Někdy je to nutí, aby byli opatrní víc, než je třeba... ale někdy je to nutí, aby se mnohého odvážili.“ *Zvláště když musejí mnohé odčinit*, pomyslel si. „Ráno si řekneme další. Zatím si pořádně odpočiň. Posvítilš mu na schodech, Arlene?“

„Ano, pane.“

„A pak se vrať za mnou.“

„Ano, pane.“

Arlen odvedl vyčerpaného Denise z pokoje a Anders Peyna osaměl se svými myšlenkami před dohasínajícím ohněm.

Když se Arlen vrátil, Peyna klidně řekl: „Musíme vymyslet plán, Arlene, ale snad bys nám mohl přinést kapku vína. Bylo by lepší počkat, až chlapec usne.“

„Můj pane, ten usnul dřív, než si lehl do sena, ze kterého si nastlal lůžko.“

„Dobrá. Ale stejně nám přines kapku vína.“

„Zbývá tam skutečně kapka,“ poznamenal Arlen.

„Dobře. Aspoň nebudeme mít zítra na cestu těžkou hlavu, že?“

„Pane?“

„Arlene, zítra odtud všichni tři odcházíme na sever. Já to vím, ty to víš. Denis říká, že v Delainu řadí chřipka – i nás by mohlo něco postihnout; přinejmenším by nás mohl postihnout ten, kdo by to udělal moc rád. Půjdeme pryč v zájmu svého zdraví.“

Arlen pomalu přikývl.

„Byl by zločin nechat to dobré víno výběrčímu daní. Tak je vypijeme... a pak půjdeme na kutě.“

„Jak si přejete, můj pane.“

Peyna blýskl očima. „Ale ještě než půjdeš na kutě ty, vyběhneš do podkroví a vezmeš si tu pokrývku, kterou jsi v rozporu s mým přísným a jasným rozkazem nechal tomu chlapci.“

Arlen úžasem otevřel ústa. Peyna jeho výraz s nečekanou dovedností napodobil. A poprvé a naposledy za svou službu u Peyny se Arlen hlasitě rozesmál.

Kapitola 21

85

Peyna si šel lehnout, ale nemohl usnout. Nevadil mu nárek větru, ale ten studený smích, který se mu rozlehal v hlavě.

Když už ten smích nemohl déle vydržet, vstal, vrátil se do obývacího pokoje a posadil se před hasnoucí uhlíky v krbu; bílé vlasy se mu vznášely v malých obláčcích kolem hlavy. Neuvědomoval si, jak legračně vypadá (a i kdyby si to uvědomil, bylo by mu to jedno), seděl zabalený do pokrývek jako nejstarší Indián ve vesmíru a hleděl do skomírajícího ohně.

Pýcha předchází pád, říkala mu matka, když byl malý, a Peyna tomu rozuměl. *Pýcha je vtíp, kterému se ten cizinec v tobě dřív nebo později zasměje*, říkala mu taky, a tomu tehdy nerozuměl... ale teď pochopil. Dnes v noci se ten cizinec uvnitř smál, až se za břicho popadal. Dělal takový kravál, že nenechal Peynu spát, i když ho čekal velmi dlouhý a perný den.

Peyna si dokázal plně uvědomit ironii postavení, ve kterém se ocitl. Celý život sloužil zákonu. Slova jako „útek z vězení“ nebo „ozbrojené povstání“ ho vždycky děsila. Děsila ho stále, bylo však nutno postavit se čelem určitým skutečností. Například té, že v Delainu se uvedla do pohybu mašinérie vedoucí k povstání. Peyna věděl, že panstvo, které uprchlo na sever, si říká „vyhnanci“, věděl však také, že se stále častěji nazývá „povstalci“. A pokud chce zabránit propuknutí povstání, mohl by docela dobře využít mašinérie povstání, aby pomohla k útěku jistého vězně z Jehly. To byl ten vtíp, kterému se cizinec uvnitř smál, smál se tak hlasitě, že na spánek nebylo ani pomyslení.

Takové činy, o jakých nyní přemýšlel, byly v nejpříkřejším rozporu s jeho životním usilováním, ale stejně se do nich pustí, i kdyby ho to mělo stát život (což bylo docela možné). Petr byl nespravedlivě uvězněn. Pravoplatný král Delainu neseděl na trůně, ale byl zavřený ve studené cele na vršku Jehly. A pokud je potřeba využít nezákonných sil, aby byly věci uvedeny znovu na pravou

míru, pak to musí být. Jenomže...

„Ty ubrousky,“ zamumlal Peyna. Myšlenky mu pořád kroužily kolem nich a stále se k nim vracely. „Než vyšleme ozbrojené vojsko, aby osvobodilo pravoplatného krále a dosadilo ho na trůn, měli bychom vyšetřit tu věc s ubrousky. Někdo se ho bude muset zeptat. Denis... a možná ten chlapec Staadů... ano...“

„Pane?“ ozval se mu za zády Arlen. „Je vám nedobře?“

Arlen slyšel, že jeho pán vstal, což komorníci většinou slyší.

„Je mi nedobře,“ souhlasil Peyna zachmuřeně. „Ale tuhle věc můj lékař nespraví, Arlene.“

„To je mi líto, pane.“

Peyna se otočil k Arlenovi a upřel na komorníka své jasné, zapadlé oči.

„Než se z nás stanou psanci, chci vědět, proč chtěl ten domeček pro panenky po matce... a ubrousky ke každému jídlu.“

86

Vrátit se na hrad?“ zeptal se Denis druhý den ráno chraptivým hlasem, který se změnil v šepot. „Vrátit se tam, kde je on?“

„Jestli máš pocit, že to nemůžeš udělat, nebudu tě nutit,“ řekl Peyna. „Ale myslím, že znáš hrad tak dobře, že se mu nepřipleteš do cesty. Bylo by zlé, kdyby si tě všimli. Vypadáš moc dobře na chlapce, který má doma ležet s chřípkou.“

Den byl jasný a chladný. Sníh, který ležel na kopcích Středních panství, odrážel oslnivý jas, až slzely oči. *Než bude poledne, nejspíš z toho oslepnu, a dobře mi tak*, pomyslel si Peyna mrzutě. Cizinci v jeho nitru připadala taková vyhlídka vskutku k nezaplacení.

V dálce na obzoru byl vidět hrad Delain, modrý a zasněžený, jeho zdi a věže vypadaly jako obrázek z pohádkové knihy. Denis však nevypadal jako mladý hrdina, který se vydává za dobrodružstvím. V očích měl strach a na tváři výraz člověka, který unikl ze lvího doupěte... jenom aby se dozvěděl, že v něm zapomněl svačinu, takže se pro ni musí vrátit, i když už dávno ztratil chuť.

„Možná by byla cesta, jak se dostat dovnitř,“ řekl. „Ale jestli mě zvětrí on, pak už nebude záležet na tom, jak jsem se tam dostal a kde se schovám. Jestli mě zvětrí, chytí mě.“

Peyna přikývl. Nechtěl zvětšovat chlapcův strach, ale v této situaci bylo lepší říkat pravdu. „Je to tak, jak říkáš.“

„Přesto chceš, abych šel?“

„Jestli můžeš jít, pak tě o to žádám.“

Při hubené snídani Peyna Denisovi řekl, co chce vědět, a pak navrhl několik způsobů, jak by mohl Denis informace získat. Denis zavrtěl hlavou, nikoli odmítavě, ale udiveně.

„Ubrouscky,“ vydechl.

Peyna přikývl. „Ubrouscky.“

Denisovy ustrašené oči zalétly k tomu vzdálenému pohádkovému hradu, který podřimoval na obzoru. „Když tatínek umíral, řekl, že kdyby se mi někdy naskytla příležitost prokázat službu mému prvnímu pánovi, musím to udělat. Myslel jsem, že jsem to splnil tím, že jsem přišel sem. Ale jestli se musím vrátit...“

Arlen, který měl dosud plno práce se zabeďňováním domu, se k ním konečně připojil.

„Prosím si tvůj klíč od domu, Arlene,“ požádal Peyna.

Arlen mu ho podal a Peyna ho podal Denisovi.

„Arlen a já půjdeme na sever za...“ Peyna zaváhal a odkašlal si, „... vyhnanci,“ dokončil. „Dal jsem ti Arlenův klíč od tohoto domu. Až dojdeme do tábora vyhnanců, dám svůj klíč někomu, koho znáš, jestli tam bude. Myslím, že tam bude.“

„Koho myslíš?“ zeptal se Denis.

„Bena Staada.“

Denisova smutná tvář se rozsvítila. „Bena? Ben je s nimi?“

„Podle mě by tam mohl být,“ přikývl Peyna. Ve skutečnosti věděl moc dobře, že celá rodina Staadů je u vyhnanců. Měl uši pečlivě nastražené a nebyl ještě tak hluchý, aby se nedoslechl, kde se co v království šustne.

„A pošleš ho sem?“

„Jestli tam bude, tak ano, chci ho sem poslat,“ odpověděl Peyna.

„Aby udělal co? Můj pane, mně to pořád není jasné.“

„Mně také ne,“ řekl Peyna a vypadal podrážděně. Byl víc než podrážděný; byl nejistý. „Celý život jsem dělal jenom věci, které byly logické, a jiné věci jsem nedělal, protože logické nebyly. Viděl jsem, co se stane, když lidé jednají podle intuice nebo z nelogických pohnutek. Někdy jsou výsledky směšné a trapné; častěji jsou

vysloveně strašné. A přesto zde stojím a chovám se jako pomatený věštec s křišťálovou koulí v ruce.“

„Nerozumím, pane.“

„Já také ne, Denisi. Já také ne. Víš, co je dnes za den?“

Denis zamžikal nad tou náhlou změnou tématu, ale pohotově odpověděl. „Ano – úterý.“

„Úterý. Dobře. Teď ti položím otázku, kterou ta moje zatracená intuice považuje za velmi důležitou. Jestli neznáš odpověď – kdybys neměl úplnou jistotu – pak mi to propánakrále řekni! Jsi připraven?“

„Ano, pane,“ řekl Denis, ale nebyl si moc jistý. Peynovy pronikavé modré oči pod divokými chomáči bílého obočí ho pořádně znervózňovaly. Otázka mohla být těžká. „Tedy, aspoň myslím.“

Peyna položil otázku a Denis si oddechl. Nedávalo mu to smysl – byl to jenom další nesmysl s ubrousky, pokud tomu rozuměl – ale aspoň že znal odpověď.

„Víš to určitě?“ naléhal Peyna.

„Ano, pane.“

„Dobře. Potom chci, abys udělal tohle.“

Peyna chvíli s Denisem mluvil, zatímco všichni tři stáli v mrazivém prosluněném ovzduší před „domkem na dožití“, kam se starý soudce už nikdy nevrátí. Denis pozorně poslouchal, a když ho Peyna požádal, aby pokyny opakoval, Denis to dokázal bez chyby.

„Dobře,“ pochválil ho Peyna. „Velmi dobře.“

„Jsem rád, že jsem tě potěšil, pane.“

„Na této záležitosti mě netěší vůbec nic, Denisi. Vůbec nic. Jestli bude Ben Staad s těmi nešťastnými vyhnanci v Dalekých lesích, pošlu ho pryč z poměrného bezpečí do nebezpečí, protože by mohl být králi Petrovi nějak prospěšný. Tebe posílám zpátky na hrad, protože mi srdce napovídá, že je něco s těmi ubrousky, o které žádal... a s tím domečkem pro panenky... něco. Něco, co už skoro mám, ale uniká mi to pod prsty. Petr si o ty věci neřekl jen tak, Denisi. Na to bych vsadil krk. Ale nevím, o co jde.“ Peyna se nespokojeně udeřil pěstí do stehna. „Posílám dva výborné mladé muže do hrozného nebezpečí, srdce mi napovídá, že dělám správně, ale přitom... nevím... *PROČ!*“

A v nitru toho muže, který kdysi v srdci odsoudil chlapce kvůli prolitým slzám, se cizinec smál a smál, až se za břicho popadal.

Dva staří muži se rozloučili s Denisem. Potřásli si všichni rukama; potom Denis políbil soudcův prsten, který nesl Velkou pečeť Delainu. Peyna se vzdal místa nejvyššího soudce, ale nedokázal se rozloučit s prstenem, který pro něj představoval symbol veškerého dobrodiní zákona. Věděl, že čas od času udělal chybu, ale nedovolil těm chybám, aby mu zlomily srdce. Dokonce ani nad tou poslední a největší chybou se jeho srdce nezlomilo. Věděl stejně dobře jako my v našem světě, že cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly – věděl však také, že lidským bytostem někdy nezbyvá víc než ty dobré úmysly. Andělé jsou snad před zatracením bezpeční, ale lidské bytosti takové štěstí nemají a peklo jim hrozí stále.

Ohradil se, když mu Denis líbal prsten, ale Denis na tom trval. Potom Denisovi potřásl Arlen rukou s přáním božské rychlosti. Denis jim s úsměvem (ale Peyna přesto zahlédl v Denisových očích strach) popřál totéž. Potom se mladý komorník otočil na východ, k hradu, a dva staří muži zamířili na západ, ke statku jakéhosi Karla Reechula. Reechul, který pěstoval anduské husky a prodával je, platil zdrcující daně bez odmlouvání, a proto byl považován za loajálního občana... ale Peyna věděl, že Reechul drží palce vyhnancům utábořeným v Dalekých lesích a pomáhá lidem, kteří se k ním chtěli přidat. Peyna se nikdy nenadál, že sám bude potřebovat Reechulovy služby, a přece ta chvíle přišla.

Nejstarší statkářova dcera Naomi odvezla Peynu a Arlena na sever na saních tažených dvanácti nejsilnějšími husky. Ve středu večer dojeli na okraj Dalekých lesů.

„Jak daleko je ještě k táboru vyhnanců?“ zeptal se Peyna Naomi toho večera.

Naomi hodila tenký, strašlivě páchnoucí doutník, který dokouřila, do ohně. „Ještě dva dny, jestli vydrží počasí. Čtyři dny, jestli bude sněžit. A možná nikdy, jestli přijde vánice.“

Peyna se zakutal do pokrývek. Skoro okamžitě usnul. Bez ohledu na logiku se mu spalo lépe než za celé roky.

Příštího dne bylo jasné počasí a vydrželo i v pátek. Za soumraku – čtvrtého dne od chvíle, kdy se Peyna a Arlen rozloučili s Denisem – dojeli k hloučku stanů a dřevěných chatrčí, které Flagg tak marně

hledal.

„Hó! Kdo to přichází, a znáte heslo?“ zavolal jakýsi hlas. Byl silný, pevný, veselý a nebojácný. Peyna ho poznal.

„Tady je Naomi Reechulová,“ odpověděla dívka, „a heslo bylo před čtrnácti dny ‚trojnožka‘. Jestli je to teď jinak, Bene Staade, pak mnou prožeň šíp a já se vrátím a budu tě strašit!“

Zpoza skály se vynořil rozesmátý Ben. „Nechtěl bych tě potkat jako ducha, Naomi – už zaživa jde z tebe strach!“

Naomi si ho ani nevšimla a otočila se k Peynovi. „Jsme na místě.“

„Ano, to vidím,“ souhlasil Peyna.

A věřím, že je to tak dobře... protože mi cosi říká, že času máme namále... opravdu namále.

88

Petr měl stejný pocit.

V neděli, dva dny poté, co Peyna s Arlenem dojeli do tábora vyhnanců, provaz podle jeho výpočtů stále končil třicet stop nad zemí. To znamenalo, že kdyby se pověsil na konci provazu na natažených pažích, čekal by ho skok z výšky nejméně jedenadvaceti stop. Věděl, že by bylo daleko moudřejší pokračovat v pletení provazu ještě čtyři měsíce – možná dva. Kdyby skočil z takové výšky, nešikovně dopadl a zlomil si obě nohy, takže by ho stráže na náměstí při pravidelné obchůzce našly rozbitého na dlažbě, znamenalo by to ztrátu víc než čtyř let jenom proto, že neměl dost trpělivosti pokračovat v práci ještě čtyři měsíce.

Takovou logiku by Peyna ocenil, ale Petrův pocit, že musí pospíchat, logiku přehlušil. Kdysi by Peyna ohrnul nos nad myšlenkou, že pocity by mohly být důvěryhodnější než logika... ale teď už si možná nebyl tak jist.

Petrovi se zdál sen – skoro týden se mu zdál každou noc a postupně byl stále zřetelnější. Ve snu viděl Flagga skloněného nad jakýmsi jasným a zářícím předmětem – osvětloval kouzelníkovu tvář chorobně zelenožlutým světlem. V tom snu vždycky nastala chvíle, kdy se Flaggovy oči nejdřív jakoby údivem rozšířily a pak zúžily do krutých štěrbin. Obočí se stáhlo; čelo potemnělo; ústa mu zkřivil

úsměšek trpký jako srpek měsíce. Z toho výrazu Petr ve snu vyčetl jednu jedinou věc: smrt. Flagg řekl pouze jediné slovo, když se naklonil vpřed a dýchl na ten jasně zářící předmět, který vzplál jako svíce, když ji ovanul kouzelníkův dech. Pouze jediné slovo, ale to stačilo.

To slovo, které zaznělo z Flaggových úst, bylo Petrovo jméno, vyslovené tónem zlostného překvapení.

Předchozí noci, ze soboty na neděli, měl měsíc kruh. Nižší dozorcí předpovídali, že brzy bude sněžit. Když Petr odpoledne zkoumal nebe, došel ke stejnému závěru. Právě otec naučil Petra předvídat počasí, a jak tak Petr stál u okna, pocítil nával smutku... a oživilou jiskru chladného, tichého vzteku... potřebu uvést věci na pravou míru.

Zkusím to pod rouškou noci a vánice, pomyslel si. Určitě napadne aspoň trocha sněhu, která zbrzdí můj pád. Musel se tomu nápadu usmát – tři palce lehkého prašanu mezi ním a dlažbou prokážou věru malou službu. Buď jeho hrozivě tenký provaz vydrží... nebo se přetrhne. Pokud vydrží, Petr zbytek seskočí. A nohy náraz buď vydrží... nebo nevydrží.

A jestli přece jenom vydrží, kam po nich půjdeš? Zašeptal jakýsi hlásek. Všichni, kdo tě mohli skrýt nebo ti pomoci – například Ben Staad – už byli dávno od hradu vyhnáni... i ze samotného království, pokud je ti známo.

Bude se tedy spoléhat na štěstí. Královské štěstí. O něm jeho otec často mluvil. Jsou králové, kteří mají štěstí, a králové, kteří je nemají. Ale ty budeš kralovat Po svém a budeš mít své vlastní štěstí. Já osobně si myslím, že budeš mít štěstí celou kopu.

Byl králem Delainu – aspoň ve svém srdci – už pět let a napadlo ho, že jeho štěstí je onoho druhu, kterému by rozuměli Staadovi s tou svou pověstnou smůlou. Ale nešť. I když mnoho štěstí neměl, bude na ně spoléhat.

„Dnes v noci,“ zamumlal a otočil se od okna... ale při večeři se stalo něco, co ho přimělo změnit plány.

Reechulovu statku, a už skoro nemohli, když konečně došli. Hrad Delain byl dvakrát tak daleko, ale Denis by mohl zabouchat na Západní bránu – kdyby byl takový blázen, aby to skutečně udělal – už ve dvě hodiny odpoledne, přestože předchozí den urazil tak dlouhou cestu. Takový je rozdíl mezi mladými muži a starými muži. Ale na tom, co by mohl udělat, vlastně nezáleželo, protože Peyna mu dal velmi jasné pokyny (zvláště na muže, který tvrdí, že nemá ponětí, co dělá) a Denis byl odhodlaný do puntíku se jimi řídit. Z toho plynulo, že bude ještě nějakou dobu trvat, než do hradu vstoupí.

Když urazil asi polovinu vzdálenosti, začal se ohlížet po místěčku, kde by se mohl na několik příštích dnů zakutat. Zatím nikoho na silnici nepotkal, ale poledne už minulo a lidé se budou brzy vracet z hradního trhu. Denis nechtěl, aby ho někdo viděl a poznal. Přece jenom měl být doma a ležet nemocný v posteli. Nemusel hledat dlouho a našel místo, které se mu hodilo. Byl to opuštěný statek, kdysi udržovaný, ale teď už se začínal rozpadat. Díky Tomáši Daňonošovi bylo u cest vedoucích k hradu takových statků spousta.

Denis tam zůstal až do soboty odpoledne – celkem čtyři dny. Ben Staad a Naomi už tou dobou byli na cestě z Dalekých lesů k Peynovu statku, Naomi povzbuzovala své husky k nejvyššímu výkonu. Kdyby to Denis věděl, trochu by ho to uklidnilo – jenomže to samozřejmě nevěděl a byl osamělý.

Ve stavení nebylo nic k jídlu, jen ve sklepě našel pár brambor a tuřín. Brambory snědl (Denis tuřín nesnášel, vždycky ho nesnášel a nikdy ho snášet nebude), nožem odřízl nahnilé kousky – což znamenalo, že odřízl tři čtvrtiny z každého bramboru. Zůstala mu hromádka bílých kuliček o velikosti holubího vejce. Několik jich snědl, zašilhal po tuřínech v koši se zeleninou a vzdychl. Ať je měl rád (to neměl) nebo je nesnášel (to ze srdce), nejspíš bude nucen je tak v pátek sníst.

Jestli budu mít dost velký hlad, utěšoval se Denis, třeba mi budou chutnat. Možná ty staré tuříny s chutí slupnu a budu prosit o nášup!

Nakonec jich skutečně několik snědl, i když se mu podařilo odolávat až do sobotního poledne. Tou dobou tuříny už skutečně vypadaly vábně, ale i když měl hlad., pořád chutnaly hrozně.

Denis, který měl neblahé tušení, že nadcházející dny budou pěkně perné, je stejně snědl.

Kapitola 22

90

Denis ve sklepe našel také staré sněžnice. Vázání mu bylo moc volné, ale měl spoustu času, aby přezky zkrátil. Řemínky už začaly hnít a Denis s tím nemohl nic dělat, ale podle jeho názoru ještě mohly posloužit. Nebude je potřebovat dlouho.

Spal ve sklepe, protože se bál překvapení, ale za denního světla těch dlouhých čtyř dnů strávil většinu času v pokoji opuštěného statku a sledoval lidi na cestě – těch pár, kteří se začali trousit kolem třetí hodiny a vytratili se do pěti, kdy se po zemi začaly roztahovat zimní stíny.

Pokoj byl smutný a prázdný. Kdysi to bylo veselé místo, kde se shromažďovali členové rodiny, aby si pohovořili o tom, co se za celý den stalo.

Ted to tu patřilo jen myším... a Denisovi.

Když Peyna uslyšel, že Denis umí číst a psát „docela slušně na chlapíka ve službě“, a když se podíval, jak píše velká písmena (to se stalo při snídani v úterý – posledním opravdovém jídle, které Denis snědl od oběda v pondělí, jídle, na které Denis vzpomínal s pochopitelnou lítostí), dal mu několik listů papíru a olověnou tužku. A během hodin, které strávil v opuštěném domě, se Denis lopotil se vzkazem. Psal, vyškrabával, znovu psal, strašně se mračil, když to po sobě četl, škrábal se na hlavě, brousil si tužku nožem, a znovu psal. Styděl se za pravopis a bál se, že zapomene napsat nějakou důležitou věc, o které mu Peyna říkal. V některých okamžicích už jeho ubohý vyždímaný mozek nemohl dál a Denis litoval, že tu noc, kdy přišel, nezůstal Peyna vzhůru o hodinu déle a nenapsal ten zatracený vzkaz vlastnoručně nebo ho nenadiktoval Arlenovi. Práce ho však těšila. Celý život těžce pracoval a nečinnost ho znervózňovala a popouzela. Raději by si namáhal své mladé statné tělo než svůj méně statný mladý mozek, ale práce byla práce a on byl rád, že ji má.

Do sobotního poledne měl vzkaz, se kterým byl docela spokojen (což bylo dobře, protože se pracoval už k posledním dvěma lis-

tům papíru). Podíval se na něj s jistým obdivem.

Pokrýval obě strany papíru a byl to rozhodně ten nejdelší dopis, jaký kdy napsal. Složil ho na velikost tabletky a potom vyhlížel oknem v pokoji a netrpělivě čekal, až bude dost hustá tma, aby mohl odejít.

Petr viděl ze svého chudičkého pokoje na špičce Jehly, jak se stahují mračna, Denis viděl totéž z okna pokoje v opuštěném statku; ale oba se naučili od svých otců – jeden byl král a druhý králův komorník – co se dá z nebe vyčíst, a Denis si také pomyslel, že zítra bude sněžit.

Ve čtyři hodiny se dlouhý, modrý stín domu začal natahovat daleko od zdí a Denis už tolik nedychtil po odchodu. Vpředu číhalo nebezpečí... smrtelné nebezpečí. Měl jít tam, kde Flagg možná právě teď dumal nad svými pekelnými kouzly, možná právě teď se v myšlenkách obíral jistým nemocným komorníkem. Ale na tom, jak se cítil, nezáleželo a on to věděl – přišel čas splnit povinnost a stejně jako každý komorník v jeho rodině po celá staletí tak i Denis udělá vše, co je v jeho silách.

Odešel z domu v pusté hodině při západu slunce, nasadil si sněžnice a vyrazil přes pole rovnou k hradu.

Neklidnou hlavou mu prolétla myšlenka na vlky, ale mohl jenom doufat, že na žádné nenarazí, a jestli ano, že ho nechají na pokoji. Neměl ani ponětí, že Petr se rozhodl pustit se do riskantního útěku příští noc, ale stejně jako Peynu – i Petra – ho cosi nutilo ke spěchu; připadalo mu, že stejně jako na nebi tak i v srdci se mu roztáhly beránkovité mraky.

Zatímco se lopotil přes zasněžená, pustá pole, myšlenky se mu stočily k otázce, jak by mohl vstoupit do hradu, aniž by ho někdo viděl a poznal. Snad věděl, jak se to dá zařídit... pokud ho samozřejmě nezvětrá Flagg.

Sotva mu myslí prolétlo Flaggovo jméno, kdesi v bílé tiché pustině zavyl vlk. V temném pokoji pod hradem, kde Flagg v křesle dřímал s knihou tajných věd otevřenou na břicho, se kouzelník najednou napřímil.

„Kdo vyslovil Flaggovo jméno?“ zašeptal kouzelník a dvouhlavý papoušek zaskřehotal.

Denis, který stál uprostřed širé, bílé pustiny, zaslechl, jak mu ten

hlas, suchý a drsný jako cupitání pavouka, zní v hlavě. Zastavil se a zatajil dech. Když konečně vydechl, od úst mu šla mrazivá pára. Byla mu hrozná zima, ale na čele mu vyvstaly horké kapky potu.

Od nohou k němu dolehlo suché praskání – *Puk! Puk! Puk!* – několik shnilých řemíků na sněžnicích povolilo.

Tichem se rozlehlo vlčí vytí. Byl to hladový, bezcitný zvuk.

„Nikdo,“ zamumlal Flagg v obývacím pokoji svého temného příbytku. Jen zřídka byl nemocný – vzpomínal si, že byl za svůj dlouhý život nemocný jen třikrát nebo čtyřikrát – ale na severu se hrozně nachladil, protože tam spal na zmrzlé zemi, a i když se pomalu zotavoval, pořád mu nebylo dobře.

„Nikdo. Byl to sen. Nic víc.“

Zvedl knihu z klína, zavřel ji a položil na stůl – deska byla pěkně potažená lidskou kůží – a usadil se znovu v křesle. Brzy zase spal.

Denis, strnulý uprostřed zasněžených polí západně od hradu, se pomalu uklidňoval. Kapka pálivého potu mu stekla do oka a Denis si oko nepřítomně promnul. Pomyslel na Flagga... a Flagg ho nějak *uslyšel*. Ale temný stín kouzelníkových myšlenek přes něj přešel, stejně jako stín sokola přejde přes příkrčeného králíka. Denis si zdlouha, roztřeseně oddychl. Nohy se mu podlamovaly. Bude se snažit – ach, ze všech sil se bude snažit – na kouzelníka nemyslet. Ale jak se noc blížila a měsíc ve strašidelném kruhu stoupal na nebe, lépe se to říkalo než udělalo.

91

V osm hodin měl Denis pole za sebou a ocitl se v královské oboře. Znal ji dobře. Dělal tatínkovi pomocníka, když Brandon posluhoval starému králi při lovu, a Roland sem chodil docela často, i v pokročilém věku. Tomáš sem tak často nechodil, ale při těch několika příležitostech, kdy sem zavítal, samozřejmě po Denisovi požadoval, aby jel s ním.

Brzy narazil na stezku, kterou znal, a před půlnocí dorazil na okraj lesíka.

Schoval se za strom a díval se na hradní zeď. Byla asi půl míle za širokým zasněženým pruhem půdy. Měsíc pořád svítil a Denis věděl moc dobře o hlídkách, které chodily po hradbách. Měl by po-

čkat, dokud princ Ailon ve svém stříbrném kočáře nezajede za obzor, a teprve potom se pustit přes pláň. Věděl hned od začátku, že toto bude nejnebezpečnější část celého dobrodružství. Když se loučil s Peynou a Arlenem a slunce mu svítilo nad hlavou, připadalo mu to nebezpečí přijatelné. Teď mu připadalo naprosto šílené.

Vrat' se, prosil ho v nitru zbabělý hlásek, ale Denis věděl, že to nejde. Otec ho pověřil úkolem, a jestli bohové chtěli, aby zemřel při jeho plnění, pak zemře.

Ze středové hradní věže sem dolehl slabý, ale jasný hlas jako ze sna: „*Dvanáctá hodina odbila a všechno je v pořádku...*“

Nic není v pořádku, pomyslel si Denis nešťastně. *Vůbec nic*. Přitáhl si tenký kabát pevněji k tělu a jal se čekat, než měsíc zapadne.

Nakonec z nebe zmizel a Denis věděl, že se musí pohnout. Času nebylo nazbyt. Napřímil se, odříkal krátkou modlitbu ke svým bohům a pustil se přes otevřený prostor, jak nejrychleji mohl, a čekal, že se každou chvíli z hradeb ozve volání: *Kdo tam?* Volání nepřicházelo. Mračna zataáhla noční nebe. Pod hradem se rozhostil jednolitý temný stín. Za necelých deset minut Denis došel k hradnímu příkopu. Posadil se na nízký břeh, snůh mu jen zachrupal pod zadnicí, a sundal si sněžnice. Sklouzl až do příkopu; ten byl zamrzlý a zapadaný sněhem.

Denisovo bušící srdce zpomalilo. Ocitl se teď ve stínu hrozivě se tyčících hradeb a nikdo ho neuvidí, pokud se hlídka náhodou nepodívá přímo dolů, a nejspíš ani potom ne.

Denis si dal pozor, aby nepřešel celý příkop – zatím – protože led u hradeb bude křehký a tenký. Věděl, proč tomu tak je; příčina tenkého ledu a nepříjemného pachu a mechovitě vlhkosti na velikých kamenech ve vnějším opevnění byla zároveň jeho nadějí, jak se potajmu dostat do hradu. Opatrně zamířil doleva a natahoval uši, aby zaslechl tekoucí vodu.

Nakonec ji uslyšel a vzhlédl. V pevné hradní zdi, ve výši očí, zela kulatá černá díra. V nespočetných potůčcích z ní vytékala jakási tekutina. Byla to výpusť hradní stoky.

„Tak do toho,“ zamumlal Denis. Ustoupil o pět kroků, rozběhl se a skočil. Zároveň cítil, jak mu led, zkřehlý neustálým přítokem teplého odpadu z potrubí, povoluje pod nohama. Pak už se tiskl k mechem porostlému potrubí. Klouzalo to a musel se tedy držet pevně, aby

nespadl. Přitáhl se vzhůru, pomohl si nohama a nakonec se vyhoupl dovnitř. Na chvilku se zastavil, snažil se popadnout dech a pak se začal plížit potrubím, které neustále mířilo vzhůru. Už v dětství to potrubí s několika kamarády našel, ale vzápětí jim podobné hrátky rodiče zakázali, částečně proto, že by se mohli ztratit, a hlavně proto, že tu byly krysy. Denis i přesto věděl, kam ho potrubí nejspíš zavede.

Po hodině se v opuštěné chodbě východního křídla hradu pohnula mříž kanálu – vzápětí znehybněla – a znovu se pohnula. Pak se odsunula stranou a po chvilce se z díry v podlaze vynořil velmi špinavý (a páchnoucí) komorník jménem Denis a celý zadýchaný si lehl na studenou dlažbu. Rád by odpočíval ještě déle, ale někdo by sem mohl přijít, i v této nezvyklé hodině. Vrátil tedy mřížku na místo a rozhlédl se.

Nepoznal tu chodbu hned, ale to ho neznepokojilo. Vydal se po ní ke křižovatce na vzdáleném konci. Aspoň že v tom bludišti stok pod hradem nebyly žádné krysy, napadlo ho. To si skutečně oddychl. Čekal je tam, nejen proto, že mu o nich tatínek vyprávěl strašidelné historky, ale proto, že při těch několika příležitostech, kdy se s kamarády v dětství odvážili s ustrašeným pištěním – krysy byly součástí toho strašidelného odvážného dobrodružství – prolézat potrubí, krysy tam *byly*.

Nejspíš tu bylo jenom pár myší a tvoje paměť je zvětšila na krysy, pomyslel si teď Denis.

Nebyla to pravda, ale to se Denis nikdy nedoví. Paměť ho ohledně krys neklamala. Potrubí bylo zamořené velikými hlodavci roznášejícími nemoci už od nepaměti. Teprve posledních pět let se přestali ve stokách prohánět. Vypudil je Flagg.

Kouzelník hodil kus kamene a dýku do podobného kanálu, ze kterého se Denis vynořil onoho časného nedělního rána. Zbavil se těch předmětů, protože na nich bylo několik smrtonosných skvrnek dračího písku. Výpary z těch několika zrnků zabily krysy, spousta jich zaživa spálily, zatímco krysy plovaly kalnými vodami potrubí, a ostatní se udušily dřív, než mohly uprchnout. Po pěti letech se krysy stále nevrátily, i když většina jedovatých výparů se rozptýlila. Většina, ne však všechny. Kdyby Denis vlezl do některého potrubí o něco blíže k Flaggovu bytu, možná by také zemřel. Snad ho zachránilo štěstí, nebo osud, nebo některý z bohů, ke kterým se modlil; to vám ne-

možu říct přesně. Vyprávím příběhy, nevěštím z čajové sedliny, a co se týče Denisova štěstí, závěry nechávám na vás.

92

Došel ke křižovatce, nakoukl za roh a uviděl ospalého mladého strážného, jak zády k němu odchází chodbou dál. Denis se stáhl. Srdce mu znovu tlouklo jako zvon, ale byl spokojen – věděl, kde je. Když se znovu podíval, strážný byl pryč.

Denis rychle proběhl chodbou, potom po schodech a další chodbou. Pohyboval se rychle a jistě, protože na hradě strávil celý život. Znal ho docela dobře, aby našel cestu z východního křídla, kam ho zavedla stoka, do západního křídla, kde byly uloženy ubrousky.

Bál se však, že ho někdo – kdokoli – uvidí, a proto se pohyboval těmi nejskrytějšími chodbami, jaké znal, a při každém zvuku kroků (skutečných nebo jen domnělých, a já myslím, že spousta z nich byla jen domnělých, se stáhl do nejbližšího výklenku nebo škvíry. Nakonec mu to trvalo víc než hodinu.

Napadlo ho, že v životě neměl takový hlad.

Nevšimej si toho zatraceného břicha, Denisi – nejdřív se starej o svého pána, potom o břicho.

Chouliil se ve stinném výklenku dveří. Z dálky slabě zaslechl volání ponocného, který oznamoval čtyři hodiny. Už se chystal znovu vyrazit, když tu z chodby zaslechl blížící se pomalé kroky, rozléhající se ozvěnou... cinkot oceli o pochvu – vrzání kožených kalhot.

Denis se vmáčkkl hlouběji do stínů a pot z něj jen lil.

Strážný se zastavil právě před stinným zádveřím, kde se schoval Denis. Ten chlapík tam chvíli stál a rýpal se malíčkem v nose, pak se naklonil a vytroubil mezi prsty pořádnou nudli. Kdyby Denis natáhl ruku, mohl by se strážného dotknout a byl si jist, že každou chvíli se strážný otočí... rozšíří se mu oči... tasí krátký meč... a to bude znamenat konec Denise, syna Brandonova.

Prosím, šeptala Denisova ochromená mysl. Prosím, ach, prosím...

Cítil toho strážného, cítil v jeho dechu staré víno a připálené maso a z jeho kůže kyselý pot.

Strážný se už chystal k odchodu... Denisovi se už už ulevilo...

potom se strážný zastavil a znovu se začal rýpat v nose. Denis málem zaječel.

„A já mám holku Ma, a Ma, a Mařenku pěknou,“ začal si strážný prozpěvovat hlubokým bručivým hlasem a celou dobu přitom doloval v nose. Vydoloval cosi velikého a zeleného, zamyšleně si to prohlédl a pak to prskl na zeď. Prsk. „A ta má sestru An, a An, a Andulku fešnou... sedm hor a sedm řek... jen abych je dostal hned! Jáda-dýjadá, dá dá, pošli mi láhev vína.“

V Denisovi se v té chvíli dělo cosi hrozného. V nose ho začalo píchat a lechtat, takže nemohl mít pochyb. Nebude trvat dlouho a kýchne.

Běž! křičel v duchu. Ach, běž už konečně, ty pitomče!

Jenomže se zdálo, že strážný vůbec nemá chuť se hnout. Očividně narazil v levé nosní dírce na bohaté ložisko a chtěl je do mrtě vytěžit.

„A já mám holku Bo, a Bo, a Boženku... A ta má sestru zrzku Karličku... a rád bych tisíc hltů... z jejích vlnadných retů... Jádadý-jadá, dadá, pošli mi láhev vína.“

Já tě tou lahví vína vezmu přes HLAVU, ty pitomče! pomyslel si Denis. *Hybaj!* Lechtání v nose bylo pořád horší, ale Denis se neodvažoval nosu byl jen dotknout ze strachu, že by strážný koutkem oka zahlédl pohyb.

Strážný se zamračil, sklonil se, znovu se vytroubil mezi prsty a konečně se pohnul a pořád si broukal písničku. Sotva se očitl z dohledu, zabořil Denis nos a ústa do ohybu lokte a kýchl. Čekal, že zařinčí kov, strážný tasí meč a prudce se otočí, ale ten chlapík napůl spal a dosud z něj nevyprchala medovina, kterou popil před službou. Kdysi by na takového nespolehlivého nekňubu rychle přišli a šupem ho poslali do nejvzdálenějšího koutu království, ale časy se změnily. Ozvalo se cvaknutí závory, zavržení pantů otvíraných dveří a potom bouchnutí, jak se dveře zavřely a uťaly písničku právě před refrémem. Denis se ještě chvíli krčil ve výklenku, oči zavřené, tváře a čelo v jednom ohni, nohy jako dva kusy ledu.

Těch pár minut jsem na své břicho ani nevzpomněl! pomyslel si a pak si musel přitisknout obě dlaně na pusu, aby zdusil smích.

Vykoukl ze skryše, nikoho nezahlédl a pak vyrazil chodbou doprava. Znal tu chodbu docela dobře, i když to prázdné houpací křeslo

a košík se šitím přede dveřmi byly pro něj novinkou. Dveře vedly do místnosti, kde ležely všechny ubrousky z časů Kyly Dobrotivé. Nikdy nebyla zamčená, nebyla zamčená ani teď. Staré ubrousky očividně za zamykání nestály. Nahlédl dovnitř a doufal, že jeho odpověď na Peynovu klíčovou otázku stále platí.

Když před ním Peyna před pěti dny stál na té cestě za jasného rána, zeptal se ho: *Víš, odkud berou ubrousky pro Jehlu, Denisi?*

Denisovi to připadalo jako jednoduchá otázka, ale možná jste si všimli, že všechny otázky vypadají lehké, pokud znáte odpověď, a strašně těžké, když je neznáte. To, že Denis znal odpověď, bylo dokladem jeho cti a upřímnosti, i když tyto vlastnosti byly v jeho povaze zakotveny tak hluboce, že by byl překvapen, kdyby mu to někdo řekl. Přijal peníze – vlastně peníze Anderse Peyny – od Bena Staada, aby zajistil doručování ubrousků. Byl to jenom zlaťák, ale peníze jsou peníze a placení je placení. Cítil se zavázán ctí, aby se čas od času přesvědčil, že služba pokračuje.

Pověděl Peynovi o velké komoře (Peyna užasl, když o ní slyšel) a o tom, jak každou sobotu večer kolem sedmé vezme služka jedenaadvacet ubrousků, roztřepe je, vyžehlí, složí a položí je na hromádku na servírovací stolek. V neděli brzy ráno – v šest hodin, tedy za necelé dvě hodiny od této chvíle – mladý sluha odtlačí stolek na náměstí Jehly. Zabouchá na zavřené dveře u paty nepřívětivé kamenné věže a jeden z nižších dozorců odtlačí stolek dovnitř a položí ubrousky na stůl, odkud budou odebírány celý týden ke každému jídlu.

Peyna by byl spokojen.

Denis si teď pospíšíl, hmatal přitom po vzkazu, který napsal na statku. Prožil si horkou chvíli, když ho nemohl najít, ale pak ho sevřel v prstech a oddechl si. Jenom mu sklouzl stranou.

Zdvihl ubrousek určený k nedělní snídani. K nedělnímu obědu. Málem minul také ubrousek k nedělní večeři, a kdyby to udělal, můj příběh by měl úplně jiný konec – nevím, jestli horší nebo lepší, ale určitě jiný. Nakonec se však Denis rozhodl, že hloubka tří ubrousků je dost bezpečná. Ve štěrbině mezi prkny na statku našel špendlík, zapíchl si ho do ramenního švu hrubé lněné kamizoly, kterou nosil místo spodního prádla (a kdyby mu to myslelo lépe, připíchl by ten vzkaz ke spodnímu prádlu a ušetřil by si horkou chvíli, ale jak jsem vám už možná řekl, Denisův mozek občas trochu vynechával. Teď

vytáhl špendlík a pečlivě připíchl vzkaz dovnitř složeného ubrousku.

„Kéž ho najdeš, Petře,“ zamumlal ve strašidelném tichu, které vládlo v komoře, kde se vršily hromady ubrousků z jiného věku. „Kéž ho najdeš, můj králi.“

Denis věděl, že se teď nesmí ukazovat. Hrad se brzo začne probouzet; podomci se začnou trousit do chlévů, pradleny zamíří do prádelen, ospalí kuchtíci se zalepenýma očima budou klopýtat k ohňům (pomyslení na kuchyni znovu probudilo Denisův žaludek – teď už by mu i ty nenáviděné tuřiny chutnaly docela dobře – ale jídlo bude muset počkat, řekl si).

Propracoval se hlouběji do rozlehlé místnosti. Stohy byly vysoké, uličky křivolaké a nepravidelné, takže si připadal jako v bludišti. Z ubrousků čísel sladký, suchý, bavlněný pach. Nakonec došel do vzdáleného rohu a tam by měl být v bezpečí. Překotil stoh ubrousků, rozložil je a další hrst si nabral jako polštář.

Byla to rozhodně nejpohodlnější matrace, na jaké kdy ležel, a i když měl hlad, víc než jídlo potřeboval spánek po té dlouhé procházce a strachu, který v noci prožil. Usnul co nevidět a netrápily ho žádné sny. Teď ho opustíme, protože první část úkolu splnil dobře a statečně. Opustíme ho schouleného na boku, s pravou rukou pod pravou tvář, spícího na loži z královských ubrousků. A rád bych ti popřál, čtenáři, aby tvůj spánek dnešní noci byl sladký a nevinný jako jeho.

Kapitola 23

93

V sobotu v noci, kdy Denise v hrůze zmrazilo vlčí vytí a pocit, ze přes něj přešel stín Flaggovy myšlenky, utábořil se Ben Staad a Naomi Reechulová v zasněžené dolině asi třicet mil od Peynova statku... přesněji statku, který Peynovi patřil do doby, než se objevil Denis se svou historkou o králi, který ve spánku chodí a mluví.

Rozbili si nahrubo tábor, jaký si rozbíjejí lidé, když chtějí na místě strávit jenom několik hodin a potom spěchat dál. Naomi se postarala o své milované husky, zatímco Ben stavěl malý stan a založil pořádný oheň.

Za chvílku k němu a k ohni přišla Naomi a upekla kus zvěřiny. Mlčky pojedli a pak se Naomi znovu šla podívat na psy. Všichni spali kromě Frisky, její oblíbenkyně. Frisky se na ni podívala skoro lidskýma očima a olízla jí ruku.

„Dobře jsi dneska tahala, zlato,“ řekla Naomi. „Teď spi. Chyt' si ve snu zajíce.“

Frisky si poslušně položila hlavu na tlapy. Naomi se usmála a vrátila se k ohni. Ben tam seděl, kolena přitážená k hrudi, pažemi je objímal. Tvářil se vážně a zamyšleně.

„Přijde sníh.“

„Vyznám se v obloze stejně jako ty, Bene Staade. A víly nakreslily kruh kolem hlavy prince Ailona.“

Ben pohlédl na měsíc a přikývl. Potom se znovu zahleděl do ohně. „Mám starosti. Zdálo se mi o... no, o tom, koho je lépe nejmenovat.“

Zapálila si doutník. Nabídla balíček, který byl před vysušením chráněn obalem z mušelínu, Benovi, ale ten zavrtěl hlavou.

„Mám pocit, že se mi zdálo totéž.“ Snažila se, aby její hlas zněl obyčejně, ale zradil ji jemným zachvěním.

Zahleděl se na ni rozšířenýma očima.

„Ano,“ řekla, jako by se ptal. „V tom snu hleděl do jakési zářivé věci a říkal Petrovo jméno. Nikdy jsem nebyla nějaká ta tvoje

koketka, co ječí při pohledu na myš nebo pavouka v pavučině, ale z toho snu jsem se probouzela s touhou hlasitě křičet.“

Podívala se na něj zahanbeně a zároveň vzdorovitě.

„Kolik nocí se ti ten sen zdál?“

„Dvě.“

„Mně už čtyři. A je stejný jako ten tvůj. Nemusíš se tvářit, jako bych se ti chtěl vysmát nebo ti říkat Uřvaná Mařka. Já jsem se taky budil a chtělo se mi křičet.“

„Ta zářivá věc... na konci toho snu se zdálo, že ji rozfoukal. Myslíš, že je to svíčka?“

„Ne. Ty víš, že není.“

Přikývla.

Ben uvažoval. „Něco daleko nebezpečnějšího než svíčka, řekl bych... Vezmu si ten doutník, který jsi mi nabízela, jestli můžu.“

Dala mu jeden. Připálil si od ohně. Chvilku seděli mlčky, pozorovali, jak temný vítr unáší jiskry a splétá z nich na nebi řídké závoje. Jiskry hasly stejně jako světlo ve snu, který se oběma zdál. Noc byla temná. Ben v tom větru cítil snůh. Spoustu sněhu, pomyslel si.

Zdálo se, že Naomi mu čte myšlenky. „Myslím, že přichází bouře, o jaké si vyprávějí dědoušci. Co myslíš ty?“

„Totéž.“

Naomi trochu zaváhala, což bylo naprosto v rozporu s jejími obvyklými způsoby, než se zeptala: „Co ten sen znamená, Bene?“

Zavrtěl hlavou. „Nevím. Pro Petra znamená nebezpečí, to je jasné. Jestli to znamená ještě něco – co neodkážu rozeznat – potom určitě musíme spěchat.“ Podíval se na ni naléhavě a přímo, až se jí srdce rozběhlo rychleji. „Myslíš, že zítra dojedeme na Peynův statek?“

„Měli bychom. Nikdo kromě bohů neví, jestli si pes nezlomí nohu nebo medvěd, který nemůže spát, nevyleze z lesa a všechny nás nezabije, ale snad... měli bychom to dokázat. Vyměnila jsem všechny psy kromě Frisky, a Frisky je skoro k neutahání. Jestli začne brzo sněžit, zpomalí nás to, ale myslím, že to ještě vydrží... ještě chvíli... a o každou hodinu, o kterou počasí vydrží déle, to bude horší, až se to nakonec spustí. Aspoň si myslím. Ale jestli to vydrží a jestli se budeme střídat v běhu vedle saní, myslím, že to dokážeme.“

Ale co tam můžeme dělat než čekat, než se tvůj přítel komorník vrátí?“

„Nevím.“ Ben vzdychl a přešel si rukou po tváři. Opravdu, k čemu to bylo? Ať ten sen předpovídal cokoli, stane se to na hradě a ne na statku. Peyna poslal Denise na hrad, ale jak se tam chtěl Denis dostat? Ben nevěděl, protože Denis to Peynovi neřekl. A jestli se Denisovi podařilo dostat se dovnitř nepozorovaně, kde se schová? Byla tam spousta možných úkrytů. Až na...

„Bene!“

„Co?“ Vytrhl se z myšlenek a otočil se k ní.

„Na co jsi právě myslel?“

„Na nic.“

„Ale ano, na něco. Zasnívají ti oči.“

„Opravdu? Určitě jsem myslel na koláče. Nejvyšší čas jít na kutě. Chceme vyrazit hned za svítání.“

Ale ve stanu ležel Ben Staad s očima dokořán ještě dlouho poté, co Naomi usnula. Na hradě byla spousta míst, kde se dalo schovat, ano. Ale napadla ho hlavně dvě místa. Myslel si, že Denise by mohl najít na jednom... nebo na druhém.

Konečně usnul...

... a zdálo se mu o Flaggoví.

94

Petr začal onu neděli stejně jako vždycky, rozcvičkou a modlitbou.

Probudil se svěží a připravený. Po letmém pohledu na nebe, aby odhadl příchod blížící se bouře, snědl snídani.

A, samozřejmě, vzal si ubrousek.

95

V neděli v poledne všichni v Delainu aspoň jednou vyšli z domu a ustaraně se podívali k severu. Všichni se shodli, že ta bouře, až přijde, bude taková, že se o ní bude dlouhá léta vyprávět. Mračna, která se blížila, byla tmavě šedivá jako vlčí srst. Teplota stoupala, až z rampouchů na okapech v ulicích začalo poprvé po týdnech kapat,

ale pamětníci si vyprávěli mezi sebou (a každému, kdo byl ochoten poslouchat, že to nesmí nikoho zmást. Teplota rychle klesne a za několik hodin – možná za dvě, možná za čtyři – začne sněžit. A může sněžit celé dny, říkali.

Ve tři hodiny odpoledne farmáři ze Středních panství, kteří měli tolik štěstí, že se pořád mohli starat o dobytek, zahnali svá zvířata do chlévů. Krávy nespokojeně hučely; sníh roztál natolik, že mohly poprvé po několika měsících spásat suchou loňskou trávu. Josef, starší a šedivější, ale ve svých dvaasedmdesáti letech stále plný života, dohlédl, aby všichni královi koně byli ve stáji. O všechny královy muže se patrně postaral někdo jiný. Manželky využily mírné teploty a pokusily se usušit prádlo, které jinak na šňůrách prostě zmrzlo, a pak je posbíraly, když denní světlo ustoupilo časné, bouřkové tmě. Byly zklamané; prádlo neuschlo. Ve vzduchu se vznášelo příliš mnoho vlhkostí.

Zvířata byla nepokojná. Lidé nervózní. Moudří hostinští nebudou otvírat. Sledovali klesající rtuť ve skleněných trubičkách barometru a dlouhá zkušenost je poučila, že při nízkém tlaku se chlapi častěji perou.

Delain se připravoval na nadcházející bouři a všichni čekali.

* * *

Ben a Naomi se střídali v běhu vedle saní. K Peynovu statku dojeli v neděli ve dvě hodiny odpoledne – přibližně ve stejnou dobu, kdy se Denis pomalu probouzel na lůžku z královských ubrousků a Petr se pustil do chudého oběda.

Naomi vypadala opravdu báječně – tělesný pohyb jí zbarvil opálené tváře do pěkné temně červené barvy podzimních růží. Když sáně vjížděly do dvora Peynova statku a psi se divoce rozštěkali, otočila rozesmátou tvář k Benovi.

„U všech bohů, to byl rekordní čas!“ zvolala. „Dokázali jsme to o tři – ne o čtyři! – hodiny rychleji, než jsem odhadovala! A ani jednomu psovi nepuklo srdce! Aj, Frisky! Aj! Hodný pes!“

Frisky, statná černobílá fenka anduského husky s šedozelenýma očima vedla sprežení. Skákala do vzduchu, napínala postroj. Naomi ji odvázala a zatancovala si s ní ve sněhu. Byl to podivný valčík,

půvabný a zároveň barbarský. Zdálo se, že pes a jeho paní se na sebe láskyplně smějí. Někteří psi leželi na boku, prudce oddechovali, očividně byli vyčerpaní, ale Frisky a Naomi nevypadaly ani trochu zadýchaně.

„Aj, Frisky! Aj, láska moje! Hodný pes! Dnes jsi zaběhla skvěle!“

„Ale k čemu!“ zeptal se Ben zachmuřeně.

Naomi pustila packy Frisky a zlostně se k němu otočila... ale jeho sklíčená tvář ji odzbrojila. Díval se na dům. Sledovala jeho pohled a pochopila. Byli na místě, ale kde vlastně? V prázdném statku, to bylo vše. Pro všechno na světě, proč jeli tak daleko a tak rychle? Dům bude stejně prázdný už za hodinu... dvě hodiny... čtyři hodiny. Peyna a Arlen byli na severu, Denis někde v útrokách hradu. Nebo ve věžeňské cele nebo v rakvi čekající na pohřeb, pokud ho chytili.

Prešla k Benovi a váhavě mu položila ruku na rameno. „Nebud' tak smutný. Udělali jsme, co jsme mohli.“

„Opravdu? Tím si nejsem jist.“ Odmlčel se a zhluboka vzdychl. Sundal si pletenou čepici a jeho zlaté vlasy v kalném odpoledním světle měkce zazářily. „Promiň, Naomi. Nechtěl jsem se na tebe utrhovat. Ty jsi se svými psy dokázala zázraky. Mám prostě jenom pocit, že jsme moc daleko od místa, kde bychom mohli být opravdu něco platní. Cítím se bezmocný.“

Podívala se na něj, vzdychla a přikývla.

„Tak,“ řekl, „půjdeme dovnitř. Možná nám tam něco napoví, co máme dělat. Aspoň nebudeme stát ve větru, až se zvedne.“

Uvnitř nenašli žádné znamení. Byl to jenom veliký, studený, prázdný statek, který obyvatelé ve spěchu opustili. Ben neklidně přecházel z pokoje do pokoje, ale nenašel vůbec nic. Po hodině se nešťastně sesunul vedle Naomi v obývacím pokoji... přesně na stejnou židli, na které seděl Anders Peyna, když poslouchal Denisovo neuvěřitelné vyprávění.

„Kéž bychom ho mohli nějak vystopovat,“ řekl Ben.

Když zvedl oči, všiml si, že se na něj Naomi upřeně dívá, oči jasné, veliké a plné vzrušení.

„To by šlo!“ řekla. „Jestli ještě nezačne sněžit...“

„O čem to mluvíš?“

„Frisky!“ zvolala. „Nechápeš? Frisky ho může vystopovat! Má ten nejcitlivější nos, jaký jsem kdy u psa viděla!“

„Stopa bude stará celé dny,“ řekl a zavrtěl hlavou. „Ani ten nejlepší stopař na světě by nedokázal...“

„Frisky možná je nejlepší stopař na světě,“ zasmála se Naomi. „A stopování v zimě je něco jiného než v létě, Bene Staade. V létě se stopa ztrácí rychle... shnije, jak říká můj táta, a překryje ji stovka jiných stop. Nejen lidé nebo jiná zvířata, ale i tráva a teplý vítr, dokonce vůně tekoucí vody. Ale v zimě stopa vydrží. Kdybychom měli něco, co Denisovi patřilo... něco, na čem je jeho pach...“

„A co zbytek spřežení?“ zeptal se Ben.

„Otevřela bych tamhletu kůlnu...“ ukázala na ni, „a nechám v ní svou pokrývku. Když jim ukážu, kde je, a pak je pustím, dokážou si sami sehnat potravu – králíky a tak – a budou taky vědět, kde se mohou schovat.“

„Nepoběží za námi?“

„Ne, když jim řeknu.“

„Ty to umíš?“ Podíval se na ni s jistou úctou.

„Ne,“ řekla Naomi věčně. „Nemluví po psím. Ani Frisky nemluví po lidsku, ale rozumí mi. Když to řeknu Frisky, poví to ostatním. Naloví si, co budou potřebovat, ale nebudou zabíhat tak daleko, aby ztratili vůni mé pokrývky, až se přiblíží bouře. A až bouře přijde, půjdou do kůlny. Bez ohledu na to, jestli budou mít břicha hladová nebo plná.“

„A kdybychom měli nějakou věc, která patřila Denisovi, myslíš opravdu, že by ho Frisky dokázala vystopovat?“

„Ano.“

Ben se na ni dlouho a zamyšleně díval. Denis odešel ze statku v úterý; dnes byla neděle. Nevěřil, že by nějaký pach vydržel tak dlouho. Ale v domě určitě bylo něco, na čem uvízl Denisův pach, a i marný pokus je lepší než tu jen tak sedět. Právě to nesmyslné sezení ho ničilo nejvíc, ty promarněné hodiny, kdy se někde jinde třeba dělo něco nesmírně důležitého, zatímco oni tu sedí a melou mlýnek. Za jiných okolností by ho blažila možnost, že díky vánici uvízne s dívkou krásnou jako Naomi, nikoli však ve chvíli, kdy se o dvacet mil dál na východ rozhoduje o osudu království... a jeho nejlepší přítel bude žít nebo zemře a ku pomoci mu bude jenom ten popletený

komorník.

„Tak co?“ zeptala se dychtivě. „Co myslíš?“

„Myslím, že je to bláznivé,“ řekl, „ale stojí to za pokus.“

Zazubila se. „Máme nějakou věc, která by pořádně voněla po Denisovi?“

„Máme,“ řekl a vstal. „Přived sem toho psa, Naomi, a odved' ho nahoru. Do podkroví.“

96

Většina lidí to sice neví, ale psům připadají vůně jako lidem barvy. Slabé vůně mají bledé barvy, jako pastely smyté časem. Jasně vůně mají jasné barvy. Někteří psi mají slabý nos a rozeznávají vůně stejně jako lidé se špatným zrakem vidí barvy, takže klidně zamění tuhle jemnou modř za šedivou nebo tamtu tmavou hněď za černou. Frisky však měla nos jako má zrak člověk, který vidí jako ostříž, a vůně v podkroví, kde spal Denis, byla velmi silná a velmi zřetelná (možná pomohlo, že se Denis několik dní nekoupal). Frisky očichala seno, potom očichala pokrývku, kterou jí podala DÍVKA. Ucítila na ní Arlena, ale té vůně si nevšímala; byla slabší a vůbec se nepodobala vůni, kterou našla v seně. Arlenův pach byl citrónový a unavený a Frisky hned věděla, že patří starému muži. Denisův pach byl víc vzrušující a plný života. Nosu Frisky připadal jako svítivá modř blesku za letní bouřky.

Zaštěkala, aby ukázala, že už tu vůni zná a že si ji bezpečně uložila do své kartotéky vůní.

„Dobře, hodná holka,“ pochválil ji VYSOKÝ CHLAPEC. „Dokážeš ji sledovat?“

„Bude ji sledovat,“ řekla DÍVKA sebejistě. „Pojďme.“

„Za hodinu bude tma.“

„Přesně tak,“ souhlasila DÍVKA a pak se zazubila.

Když se DÍVKA takto zubila, Frisky měla pocit, že jí srdce praskne láskou. „My ale přece nepotřebujeme její oči, ne?“

VYSOKÝ CHLAPEC se usmál. „Asi ne. Víš, určitě jsem se zbláznil, ale myslím, že se sem vrátíme pro ty karty a zahrajeme si.“

„Jasně že se vrátíme,“ přikývla. „Pojď, Bene. Využijeme denní světlo, dokud nějaké zbývá – brzo se setmí.“

Frisky, s nosem plným té jasně modré vůně, dychtivě štekla.

97

Petrovi v tu neděli přinesli večeři přesně v šest hodin. Bouřková mračna těžce visela nad Delainem a teplota už začala klesat, ale vítr se ještě nezvedl a nespada ani vločka. Na opačném konci náměstí stál ustrašený Denis, celý roztřesený v ukradených šatech kuchtíka, schovaný v nejhlubším stínu, jaký dokázal najít, a hleděl na jediný čtvereček bledě žlutého světla na vršku Jehly – světla Petrovy svíčky.

Petr samozřejmě neměl o Denisově hlídce ani tušení – užasl nad myšlenkou, že usedá k poslednímu jídlu, které sní v této proklaté věžeňské cele, ať už přežije či nikoliv. Dostal zase tuhé, slané maso, nahnílé brambory a ředěné pivo, ale snědl všechno. Poslední tři týdny jedl málo a každou chvíli, kdy nepracoval na maličkém stávku, cvičil a trénoval si tělo. Dnes však snědl všechno, co mu přinesli. Dnes v noci bude potřebovat všechnu sílu.

Co se se mnou stane? přemýšlel znovu, když usedal k malému stolku a bral ubrousek, který přikrýval večeři. *Kam přesně půjdu? Kdo mě pustí k sobě domů? Najde se vůbec někdo? Říká se, že všichni lidé musejí důvěřovat bohům... ale Petře, ty důvěřuješ tolik, až je to směšné.*

Přestaň. Co bude, bude. Ted' se najez a už nemysli na...

Ale právě v té chvíli se proud jeho neklidných myšlenek přerušil, protože když roztřepával ubrousek, ucítil malé píchnutí, jako žahnutí kopřivy.

Zamračeně se sklonil a uviděl, že mu na bříšku pravého ukazováčku vystoupila drobná krůpěj krve. Petra okamžitě napadlo, že je to Flaggova práce. V pohádkách je jed vždycky na nějaké jehle. Možná ho právě v této chvíli otrávil Flagg. To byla jeho první myšlenka a nebyla tak hloupá. Koneckonců, Flagg by nepoužil jed poprvé.

Petr zvedl ubrousek, uviděl maličký složený předmět s černými, nepravidelnými flíčky... okamžitě ubrousek zase odložil. Tvářil se stále klidně a lhostejně, neprozradil ani náznak divokého vzrušení, které se v něm rozbouřilo při pohledu na vzkaz připíchnutý do složeného ubrousku.

Letmo pohlédl ke dveřím, bál se, že uvidí některého nižšího dozorce – nebo přímo Besona – jak na něj podezíravě hledí. Ale nikdo tam nebyl. Princ byl po příchodu do Jehly předmětem zájmu, hleděli na něj zvědavě jako na vzácnou rybu ve sběratelově akváriu – někteří si sem dokonce propašovali milenky, aby se podívaly na vraždící příšeru (a sami by se ocitli ve vězení, kdyby je někdo nachytl). Ale Petr byl vzorný vězeň a rychle jim zevšedněl. Teď se na něj nedíval nikdo.

Petr se přinutil sníst celé jídlo, i když už neměl chuť. Nechtěl zavdat příčinu k sebemenšímu podezření – rozhodně ne v této chvíli. Neměl ponětí, od koho vzkaz je nebo co v něm stojí nebo proč v něm vzbudil takovou horečku. Ale vzkaz právě teď, jenom několik hodin od plánovaného útěku, mu připadal jako znamení. Ale čeho?

Když konečně dojedl, znovu pohlédl ke dveřím, ujistil se, že špehýrka je zavřená, a odešel do ložnice s ubrouskem v ruce, jako by zapomněl, že ho drží. V ložnici vzkaz odšpendlil (ruce se mu tak hrozně třásl, že se znovu píchl) a rozložil ho. Byl popsán po obou stranách písmem, které bylo ukoptěné a trochu dětské, ale dostatečně čitelné. Jeho pohled nejdřív sklouzl k podpisu... a oči se mu rozšířily. Vzkaz byl podepsán *Denis – tvůj Přítel a Služebník až na věky*.

„Denis,“ zamumlal Petr, kterého to ohromilo natolik, že si ani neuvědomil, že to řekl nahlas. „Denis?“

Pak se pustil do čtení a začátek dopisu stačil, aby se mu srdce rozběhlo jako víření bubnů. Oslovení znělo *Můj králi*.

Kapitola 24

98

Můj Králi,

jak možná výš, posledních 5 roků psem sloužil jako komorník tvého Bratra, Tomáše. Zrovna minulej týden jsem zjistil že si nezamordoval svýho otce Rodanda Dobrotivého. Já vím kdo to udělal a Tomáš to ví taky. Dozvěděl by ses méno toho hnusnýho zabijáka, kdybich se odvážil o něm psát ale to se neodvážím. Šel jsem k Peynovi. Peyna se přidal k Vyhnancům i s komorníkem Orlonem. Přikázal mi, abych šel do Hradu a napsal ti tenhle dopis. Peyna říká že z Vyhnanců budou možná brzy Povstalci a to nesmí být. On si myslí že máš třeba nějaký Plán, ale neví jaký. Přikázal mi, abych ti byl k službám a můj táta mi to přikázal taky než umřel, a moje srce mi to přikazuje též, protože naše Rodina dycky sloužila krály a ty si Pravý Král. Jesli máš Plán, pomůžu ti jak budu moc, i kdybich z toho měl mít smrt. Když tohle čteš, stojím na druhé straně Náměstí ve stínu a dívám se na Jehlu, kde si zavřený. Jesli máš Plán, postůj prosím tě chvíli u Okna. Jesli máš něco na co můžeš psát, tak hod' dolů vzkaz a já ho zkusím sebrat pozdějc večer. Dvakrát mávni, jesli to uděláš.

Tvůj přítel Ben je s Vyhnanci. Peyna říkal že Ho pošle. Ví kde bude (Ben). Jesli řekneš, abych Ho (Bena) přivedl, udělám to za Den. Nebo možná Dva, jesli bude sníh. Ví že házet dopis dolů je rýsk, ale mám pocit že nemáme čas. Peyna má Stejný pocit. Budu se dívat a modlit.

Denis

Tvůj Přítel a Služebník až na věky.

99

Trvalo dlouho, než si Petr uspořádal rozvířené myšlenky. Vracel se pořád k jedné otázce: Co Denis viděl, že tak rozhodně a dokonale změnil názor? Co to u všech bohů mohlo být?

Pomaličku došel k přesvědčení, že na tom nezáleží – Denis něco

viděl a to stačilo.

Peyna. Denis šel za Peynou a Peyna zavěťřil... nu, starý lišák něco zvěťřil. *Myslí si, že máš třeba nějaký Plán, ale neví jaký.* Starý lišák, jen co je pravda. Nezapomněl, že Petr žádal o domeček pro panenky a ubrousky. Nevěďřel přesně, co to znamená, ale vycíťřil něco ve vzduchu. Ano, měl čich jak se patřří.

Co měl teď Petr dělat?

Jedna část jeho nitra – velmi velká – chtěla pokračovat tak, jak měl v plánu. Povzbuzoval v sobě kuráž k tomu zoufalému podniku; teď bylo těžké všeho nechat a znovu jenom čekat. A navíc se mu zdály sny, které ho také popoháněly.

Řekl bych ti méno toho odporného zabijáka, kdybich se odvážil ho napsat, ale to se neodvažuju. Petrovi to samozřejmě bylo jasné a právě to ho víc než co jiného přesvědčilo, že Denis opravdu o něco klopýťřil. Petr cíťřil, že Flagg by mohl tento nový obrat věcí brzy postřřehnout – a chtěl zmizet dřřív, než se to stane.

Znamenal jeden den čekání navíc velké zdržení?

Možná ano. Možná ne.

Petr se zmítal v pochybnostech. Ben... Tomáš... Flagg... Peyna... Denis... všichni mu vířřili hlavou jako postavy ze sna. Co má dělat?

Nakonec ho přesvědčil vzhled toho dopisu – nikoli jeho obsah. Protože se k němu dostal právě tímto způsobem, přřipíchnutý k ubrousku právě toho večera, kdy se chystal vyzkoušet svůj provaz vyrobený z ubrousků... znamenalo to, že by měl počkat. Ale jenom jednu noc. Ben mu nemůžře pomoci.

Mohl by mu však pomoci Denis? Co by mohl udělat?

A najednou mu bleskl hlavou nápad.

Petr seděl na posteli, choulil se nad dopisem, mračil se. Teď se narovnal, rozjasnil oči.

Jestli máš něco, na co můžřeš psát, tak hod' dolů vzkaz a já ho zkusím sebrat pozdějc večer.

Ano, samozřejmě, má na co psát. Na ubrousek přřímó ne, protože by ho někdo mohl postrádat. Ani na Denisův lístek, protože ten byl popsáný po obou stranách od kraje ke kraji.

Ale Valerův pergamen tak popsáný nebyl.

Petr se vrátil do obývacího pokoje. Pohlédl na dveřře, špehýřka

byla pořád zavřená. Slyšel tlumené hlasy dozorců, kteří hráli dole karty. Přešel k oknu a dvakrát zamával, doufal jen, že tam někde Denis opravdu je a vidí ho. Musel jenom doufat.

Petr se vrátil do ložnice, vytáhl uvolněný kámen a po chvíli šátrání a hmatání vytáhl medailon a pergamen. Obrátil pergamen popsanou stranou dolů... ale čím nahradí inkoust?

Po chvíli ho napadla odpověď. Stejná věc posloužila Valerovi, samozřejmě.

Petr se chvíli obíral tenkým slavníkem a po chvílce lopoty natrhl šev. Uvnitř byla sláma a zanedlouho našel několik pěkných stébel, která mu poslouží jako pera. Potom otevřel medailónek. Byl ve tvaru srdce a špička dole byla ostrá. Petr na okamžik zavřel oči a odříkal krátkou modlitbičku. Potom oči otevřel a přejel si špičkou srdíčka po zápěstí. Okamžitě se vyhrnula krev – mnohem víc než z píchnutí špendlíkem před chvílí. Namočil první stéblo v krvi a pustil se do psaní.

100

Denis, stojící ve tmě a zimě na náměstí, uviděl, jak se v malém okně na vršku Jehly objevil Petr.

Petr zvedl paže nad hlavu a dvakrát je zkřížil. Takže pošle vzkaz. Zdvojnásobovalo to – ne, ztrojnásobovalo – nebezpečí, ale Denis byl rád.

Čekal tedy, cítil, jak mu nohy pomalu trnou a mění se ve dvaztuhlé špalky. Čekání mu připadalo dlouhé. Ponocný ohlásil desátou... potom jedenáctou... nakonec dvanáctou hodinu. Mraky zakryly měsíc, ale vzduch byl podivně lehounký – další známka přicházející bouře.

Už si začínal myslet, že Petr na něj zapomněl nebo se rozmyslel, když se v okně znovu objevil jeho obrys. Denis se narovnal a jenom přimhouřil oči bolestí, která mu projela krkem, protože celé čtyři hodiny zakláněl hlavu. Měl dojem, že cosi letí obloukem ven... a potom Petrův obrys z okna zmizel. Po chvílce světlo nahoře zhaslo.

Denis se rozhlédl vlevo a vpravo, nikoho neviděl, sebral tedy veškerou odvahu a rozběhl se přes náměstí. Věděl moc dobře, že tam může někdo být – třeba o něco ostražitější strážný než ten minulý

falešný zpěvák – nikoho neviděl, ale s tím se nedalo nic dělat. Také si hrozivě uvědomoval, kolik mužů a žen bylo popraveno kousek odtud. Co když se tu stále potloukají jejich duchové a číhají na neopatrné chodce... ?

Jenomže takové myšlenky nedělají dobrotu a tak se je pokusil zahnat. Teď záleželo hlavně na tom, aby našel tu věc, kterou Petr hodil dolů. Prostranství u paty Jehly pod Petrovým oknem bylo rozlehlé a čistě zasněžené.

Denis, který se cítil jako nahý, tam začal pobíhat jako nemotorný ohař. Nebyl si jist, co se to vlastně ve vzduchu zatřpytilo – trvalo to jenom vteřinku – ale vypadalo to jako těžší předmět. To dávalo smysl; Petr by neházel kus papíru, ten by mohl odletět kamkoli. Ale co to bylo a kde to bylo?

Vteřiny ubíhaly, měnily se v minuty a Denis už začínal propadat panice. Padl na všechny čtyři a začal rejdit kolem, nakukoval do šlápot, které se táním přes den roztáhly do velikostí dračích stop a teď znovu umrzaly do tvrdých, modrých a lesklých jam. Po tváři se mu lil pot. A začala ho pronásledovat neodbytná myšlenka – že mu na rameno dopadne něčí ruka a až se otočí, spatří pod tmavou kápí rozšklebenou tvář králova kouzelníka.

Trochu pozdě na schovávanou, ne, Denisi? řekne Flagg, a až se jeho úsměv roztáhne ještě víc, oči mu pekelně, zlověstně rudě zahoří. *Co jsi ztratil? Mohu ti pomoci s hledáním?*

Nemysli na jeho jméno! U všech bohů, nemysli na jeho jméno!

Bylo však těžké přestat. Kde to bylo? Ach, kde to jenom bylo?

Denis rejdlil sem a tam, ruce mu už znečitlivěly stejně jako nohy. Sem a tam, sem a tam. Kde to bylo? Bylo dost zlé, že to nenajde. Horší ale bude, jestli nezačne sněžit a ráno to najde někdo jiný. Jen bohové věděli, co tam stálo.

Z dálky zaslechl ponocného vyvolávat jednu hodinu. Teď už procházel místa, která už prohledal, a propadal panice stále víc.

Zastav se, Denisi. Zastav se, chlapče.

Byl to hlas jeho táty, zazněl mu v hlavě příliš jasně, než aby si ho spletl s někým jiným. Denis byl stále na všech čtyřech, nos skoro u země. Teď se trochu narovnal.

Nic už NEVIDÍŠ, chlapče. Zastav se a na chvílku zavři oči. A až je otevřeš, rozhlédni se. Pořádně se rozhlédni.

Denis pevně zavřel oči a pak je dokořán otevřel. Tentokrát se rozhlédl jen tak zběžně, přehlédl celé zasněžené prostranství pod Jehlou, plné stop.

Nic. Vůbec...

Počkat! Tam! Tamhle!

Cosi se tam zatřpytilo.

Denis uviděl kovový oblouček, sotva vykukující na půl palce ze sněhu. Vedle něj viděl kulatou stopu po vlastním koleni – skoro na tu věc klekl, jak horečně hledal.

Pokusil se to vytáhnout ze sněhu a při prvním pokusu to jenom zastrčil hlouběji. Ruce měl příliš necitlivé, než aby do nich mohl něco vzít. Začal dolovat ve sněhu a přitom si uvědomil, že kdyby skutečně klekl na tu věc a ne kousek vedle, zatlačil by ji ještě hlouběji do sněhu a ani by to necítil – kolena měl stejně necitlivá jako zbytek těla. A pak by to už nikdy nezahlédl. Zůstalo by to tam pohřbené až do jarního tání.

Teď tu věc nahmátl, přinutil prsty, aby se sevřely, a vytáhl ji. Zvědavě se na ni podíval. Byl to jakýsi medailon – medailon, možná ze zlata a ve tvaru srdce. Byl k němu připojený jemný řetízek. Medailon byl zavřený – ale škvírou vykukoval složený kus papíru. Velmi starého papíru.

Denis lístek vytáhl, jemně sevřel starý papír v dlani a navlékl si řetízek s medailónkem na krk. Celý rozvrzaný se postavil a rozběhl se zpátky do stínu. Ten běh byl pro něj snad to nejhorší. Nikdy v životě se necítil tak nápadný. Při každém kroku se mu zdálo, že kýžený stín domů na opačné straně náměstí ustoupil také o krok.

Konečně se ocitl v poměrném bezpečí a chvíli stál ve stínu, oddychoval a třásl se. Když zase popadl dech, zamířil stínem ve Čtvrté ulici k hradu a dovnitř vstoupil vchodem pro kuchaře. U branky stál strážný, ale konal své povinnosti stejně nepořádně jako jeho kamarád předchozí noci. Denis počkal a strážný se nakonec odlouдал. Denis proklouzl dovnitř.

Za dvacet minut byl znovu v bezpečí v ubrouskové komoře. Tam rozbalil lístek a podíval se na něj. Jedna strana byla hustě popsaná starobylym písmem. Pisatel použil nějaký divný rezavý inkoust a Denis nedokázal nic rozluštit. Otočil lístek na druhou stranu a oči se mu rozšířily. Snadno poznal, jakým „inkoustem“ byl napsaný krátký

vzkaz na této straně.

„Ach, králi Petře,“ zaúpěl.

Písmo bylo rozmazané a umolousané – „inkoust“ neodsál savý papír – ale Denis je přečetl.

Chtěl prchnout dnes v noci. Počkám 1 noc. Neodvážím se čekat déle. Nechoď pro Bena. Není čas. Moc nebezpečné. Mám provaz. Tenký. Možná se přetrhne. Moc krátký. Každopádně skočím. 20 stop. Zítřka o půlnoci. Pomož mi pryč, jestli můžeš. Bezpečné místo. Možná zraněn. V rukou bohů. Mám tě rád, můj dobrý Denisi. Král Petr.

Denis si lístek přečetl třikrát a potom mu vyhrkly slzy – slzy radosti. To světlo, které Peyna vycítil, teď Denisovi jasně vzplálo v srdci. To bylo dobře, a brzy bude zase všechno v pořádku.

Oči se mu znovu a znovu vracely ke slovům *Mám tě rád, můj dobrý Denisi*, která napsal král vlastní krví. Nemusel to tam psát, aby byl lístek srozumitelný... a přesto to udělal.

Petře, umřu pro tebe třeba tisícerou smrtí, pomyslel si Denis. Zastrčil si lístek do kazajky a ulehl s medailónkem stále na krku. Tentokrát se načekal, než ho přemohl spánek. A netrvalo dlouho a rázem se probudil. Dveře komory se otvíraly – tiché vrznutí pantů připadalo Denisovi jako nelidský skřek. Než si jeho rozespálá hlava stačila uvědomit, že ho našli, padl na něj temný stín s planoucíma očima.

101

Sněžit začalo v pondělí asi ve tři hodiny nad ránem – Ben Staad viděl, jak mu první vločky kloužou před očima, právě když s Naomi stáli na okraji královské obory a dívali se k hradu. Frisky seděla na zadku a oddychovala. Lidé byli unavení a Frisky také, ale dychtila pustit se dál – také vůně byla stále čerstvější.

Snadno je dovedla od Peynova statku k opuštěnému domu, kde Denis strávil čtyři dny, pojídal syrové brambory a hlavou se mu převalovaly kyselé myšlenky na tuřín, který se ukázal stejně kyselý jako ty myšlenky. Jasně modrá vůně, již sledovala až sem, byla v prázdném statku všude – Frisky vzrušeně štěkala a pobíhala z pokoje do pokoje, nos u země, ocas radostně rozkmitaný. “

„Podívej,“ řekla Naomi. „Náš Denis tu něco páčil.“ Ukazovala na

ohnišťě.

Ben se šel podívat, ale nic z toho nevyčetl – byly to jenom lístky popela, které se rozpadly, když do nich strčil. Samozřejmě to byly Denisovy nezdařené pokusy o dopis.

„Co teď?“ zeptala se Naomi. „Odtud šel na hrad, to je jasné. Otázka zní, budeme ho sledovat nebo tu strávíme noc?“

Bylo šest hodin. Venku už padla tma.

„Myslím, že bychom měli pokračovat,“ usoudil Ben pomalu.

„Koneckonců, byla jsi to přece ty, kdo říkal, že potřebujeme od Frisky nos a ne oči... a pokud jde o mě, dosvědčím před trůnem kteréhokoli krále, že Frisky má nos jak se patří.“

Frisky, která seděla ve dveřích, štekla, jako by chtěla říct, že to ví.

„Dobře,“ řekla Naomi.

Pořádně si ji prohlédl. Uběhli pořádný kus cesty z tábora vyhnanců, ani jeden pořádně neodpočívali. Věděl, že by tu měli zůstat... posedlo ho však horečné nutkání.

„Můžeš jít dál?“ zeptal se. „Neříkej, že můžeš, jestli nemůžeš, Naomi Reechulová.“

Založila si ruce v bok a vyzývavě se na něj podívala. „Uběhla bych ještě stovku konerů od místa, kde ty bys dávno padl mrtvý, Bene Staade.“

Ben se zazubil. „Třeba budeš mít možnost dokázat to. Ale nejdřív se musíme najít.“

Rychle pojedli. Když se trochu nasýtli, Naomi si klekla k Frisky a potichu jí řekla, že musí znovu zachytit tu vůni. Frisky se nemuselo říkat dvakrát. Všichni tři vyšli ze statku, Ben s velkým batohem na zádech, Naomi s batohem jenom o málo menším.

Pro Frisky byla Denisova vůně jako modrá čára, jasná jako elektricky svítící drát táhnoucí se nocí. Okamžitě se za vůní pustila a byla celá zmatená, když ji DÍVKA zavolala zpět. Potom jí to došlo; kdyby Frisky byla člověkem, plácla by se dlaní do čela a zasténala by. Celá nedočkavá, aby už byli na cestě, pustila se po Denisových stopách pozpátku. Do půlnoci by je odvedla zase k Peynovu statku.

„To je v pořádku, Frisky,“ uklidňovala ji Naomi. „Nemusíš tak pospíchat.“

„Jasně,“ řekl Ben. „Máš na to týden nebo dva, Frisky. Nebo

měsíc, jestli chceš.“

Naomi vrhla po Benovi výhrůžný pohled. Ben zmlkl – asi z opatrnosti. Oba dva sledovali Frisky, jak čenichá sem a tam, nejdřív po dvorku opuštěného statku, potom po cestě.

„Ztratila stopu?“ zeptal se Ben.

„Ne, za minutku ji zachytí.“ Snad, ale to už Naomi hlasitě neřekla. „Na cestě prostě našla celou pastvu vůní a musí si je utřídit.“

„Podívej se!“ řekl Ben nedůvěřivě. „Míří tam na to pole. To přece není správně, co?“

„Nevím. Šel by na hrad po cestě?“

Ben Staad byl člověk, takže se plácl dlaní do čela. „Ne, jasně že ne. Jsem to ale ňouma.“

Naomi se sladce usmála a nic neřekla.

Frisky se v poli zastavila. Otočila se k DÍVCE a VYSOKÉMU CHLAPCI a netrpělivě štěkla, aby šli za ní. Anduští husky jsou krotcí potomci velkých šedých vlků, kterých se v dávných dobách obávali obyvatelé Severního panství, ale ať byli krotcí nebo ne, byli to především lovci a stopaři. Frisky znovu zachytila tu jasně modrou nit vůně a hořela nedočkavostí, kdy se po ní bude moci pustit.

„Tak jdem,“ řekl Ben. „Jenom doufám, že zachytila správnou stopu.“

„Samozřejmě že ano! Podívej se!“

Ukázala kamsi rukou a Ben rozeznal ve sněhu dlouhé, mělké stopy. Dokonce i ve tmě Ben a Naomi poznali, od čeho ty stopy jsou – od sněžnic.

Frisky znovu zaštěkala.

„Honem,“ pobídl ji Ben.

Kolem půlnoci, když se začali blížit ke královské oboře, začala Naomi litovat vtípku, který utrousila o jakési stovce konerů od místa, kde Ben padne dávno mrtev, protože měla pocit, že se to co nevidět stane jí.

Denis ten úsek zvládl v lepším čase, ale Denis vyrazil po čtyřdenním odpočinku, měl sněžnice a neběžel za psem, který občas ztratil stopu a musel ji znovu hledat. Naomi cítila v nohou horkost a připadaly jí jako z gumy. Plíce ji pálily. V levém boku ji píchalo. Nabrala si několik hrstí sněhu, ale palčivou žízeň nezahnala.

Frisky, kterou netížil batoh a která mohla lehce běžet po umrzlém příkrovu, nebyla unavená vůbec. Naomi dokázala jít po krustě jenom kousek, ale pak šlápla na křehké místo a propadla se do sněhu až po kolena... a několikrát až po boky. Jednou zapadla po pás a zuřivě a unaveně sebou házela, dokud se k ní nepropracoval Ben a nevytáhl ji ven.

„Kdybych tak měla... sáně,“ oddychovala.

„... kdyby... jsou... chyby,“ oddychoval také, a přestože byl unavený, usmál se.

„Vtipné,“ odsekla zadýchaně. „Ha, ha. Měl bys dělat dvorního šaška, Bene Staade.“

„Tamhle je královská obora. Míň sněhu... lepší.“

Sklonil se, dlaněmi se opřel o kolena a popadal dech. Naomi měla najednou pocit, že byla sobecká a nelaskavá, myslí jenom na sebe, zatímco Ben má k vyčerpání určitě blíž – byl mnohem těžší než ona, zvláště s tím ohromným batohem, který táhl na zádech. Propadal se do sněhu skoro při každém kroku, skákal přes dlouhé pole jako člověk běžící hlubokou vodou, a přesto si nestěžoval ani nezpomalil.

„Bene, jsi v pořádku?“

„Ne,“ funěl a zazubil se. „Ale dokážu to, holčičko pěkná.“

„Já nejsem žádná holčička!“ vyjela zlostně.

„Ale pěkná jsi,“ udělal na ni dlouhý nos.

„Ach, za tohle tě dostanu...“

„Později,“ oddychoval. „Dáme si závod k lesu. Pojd'me.“

Závodili tedy, Frisky uháněla před nimi po stopě a Ben Naomi porazil, což ji nebyvale rozzlobilo... ale zároveň ho obdivovala.

102

Zůstali teď stát a dívali se přes otevřené prostranství čítající nějakých sedmdesát konerů, které se prostíralo mezi okrajem lesa, kde král Roland kdysi zabil draka, a zdmi hradu, kde byl sám zabit. Z nebe se sneslo několik dalších vloček... a ještě několik... a najednou, jako mávnutím kouzelného proutku, bylo ovzduší sněhových vloček plné.

Přestože byl Ben unavený, na chvíli se v něm rozhostil mír a radost. Podíval se na Naomi a usmál se. Snažila se mračit, ale nehodilo se to k její tváři, a tak se také usmála. Po chvílce vystrčila jazyk a pokusila se některou vločku zachytit. Ben se potichu zasmál.

„Jak se dostal dovnitř, pokud tam šel?“ zeptala se Naomi.

„Nevím,“ řekl Ben. Vyrostl na statku a nevěděl nic o hradních stokách. Nejspíš mu to sloužilo ke cti, řeknete si možná, a máte asi pravdu. „Možná že ten tvůj psí šampion nám ukáže, jak to provedl.“

„Ty si opravdu myslíš, že to dokázal, Bene?“

„Nu, ano,“ řekl Ben. „Co myslíš ty, Frisky?“

Při zaznění svého jména Frisky vstala, proběhla několik kroků po stopě, a ohlédla se po nich.

Naomi se podívala na Bena. Ben zavrtěl hlavou.

„Ještě ne,“ řekl.

Naomi potichu přivolala Frisky a ta se s kňučením vrátila.

„Kdyby mohla mluvit, řekla by ti, že se bojí, že ztratí stopu. Sníh ji překryje.“

„Nebudeme čekat dlouho. Denis měl sněžnice, ale my budeme mít něco, co neměl, Naomi.“

„Co je to?“

„Ochrannou clonu.“

Kapitola 25

103

Přestože Frisky byla stále nepokojnější, Ben je přiměl čekat čtvrt hodiny. Tou dobou se už ovzduší změnilo v pohyblivý bílý oblak. Sníh pokryl hnědé vlasy Naomi a Benovu světlou kšticí; Frisky dostala slušivý hermelínový plášť. Hradní zdi už neviděli.

„Dobře,“ řekl Ben potichu, „jdeme.“

Přešli otevřené prostranství s Frisky v čele. Velká husky se teď pohybovala pomalu, nos měla neustále u země a chvílemi vyfrkovala malé studené gejzírký. Jasně modrá nit slábla, zakrývalo ji to bílé nevoňavé pápěří z nebe.

„Možná jsme čekali moc dlouho,“ ozvala se Naomi vedle něj potichu.

Ben nic neříkal. Věděl to a to vědomí mu užíralo srdce jako krysa.

Teď se z bílé tmy vynořilo cosi velikého a temného – hradní zeď. Naomi se rozběhla vpřed. Ben ji ale rychle popadl za rameno. „Příkop,“ řekl. „Nezapomeň. Je někde tady. Přejdeš z pevné země na led a proboříš se...“

Nestačil ani dořít a Naominy oči se polekaně rozšířily. Vytrhla se mu. „Frisky!“ zasyčela. „Hej! Frisky! Nebezpečí! Stůj!“ Vyrasila za psem.

To děvče je ale bláznivý cvok, pomyslel si Ben s jistou dávkou obdivu. Pak vyrazil za ní.

Naomi se nemusela strachovat. Frisky se zastavila na okraji příkopu. Nos měla zabořený do sněhu a oháňka se vesele kmitala. Teď se do čehosi zakousla a vytáhla to z toho nadýchaného prachu. Otočila se k Naomi a očima se ptala: *Tak jsem dobrý pes nebo ne? Co myslíš?*

Naomi se zasmála a psa objala.

Ben pohlédl k hradbám. „Psst!“ zašeptal. „Jestli tě uslyší strážce, budeme v pěkné kaši! Kde si myslíš, že jsi? U vás doma na dvorku?“

„Pche! Kdyby něco slyšeli, mysleli by si, že to jsou sněžní

duchové, a běželi by k mamince.“ Ale také šeptala. Potom si zabořila tvář do srsti Frisky a znovu jí pověděla, jak výborný je pes.

Ben podrbal Frisky na hlavě. Díky sněžení neměl ani jeden z nich ten hrozný pocit zranitelnosti jako Denis, když seděl na stejném místě a sundával si sněžnice, které teď Frisky našla.

„Ten nos ti nadělili sami bohové,“ usmál se Ben. „Ale co se stalo dál, když si sundal sněžnice, Frisky? Narostla mu křídla a přeletěl hradby? Kam odtud šel?“

Jako by chtěla odpovědět, odtrhla se Frisky od nich a našlapovala a klouzala se po příkrém břehu na zamrzlou hladinu příkopu.

„Frisky!“ zavolala Naomi potichu, ale zároveň polekaně.

Frisky zůstala stát na ledě a dívala se na ně nahoru, po kolena v prašanu. Mírně pohupovala oháňkou a očima je prosila, aby šli za ní. Nezaštekala; sama věděla, i když ji Naomi neupozornila, že má být zticha. Štekala ale v duchu. Ta vůně tu pořád byla a ona ji chtěla sledovat, dokud úplně nezmizí, což se za chvíli stane.

Naomi se tázavě podívala via Bena.

„Ano,“ řekl. „Samozřejmě. „Musíme. Jdeme. Ale drž ji u nohy – nepouštěj ji napřed. Je to tu nebezpečné. Cítím to.“

Natáhl ruku. Naomi ji sevřela a společně sklouzli k příkopu.

Frisky je pomalu vedla po ledě k hradní zdi. Teď už doslova musela ve sněhu dolovat, aby vůni našla, zůstávala za ní úplná brázda. Začal ji překrývat hustý, nepříjemný puch – špinavá, teplá voda, odpadky, výkaly.

Denis věděl, že led se nebezpečně ztenčí, když se blíží k ústí stoky. I kdyby to nevěděl, viděl ještě na tři stopy dopředu a zahlédl těsně u zdi otevřenou vodu.

Pro Bena, Naomi a Frisky to tak jednoduché nebylo. Samozřejmě předpokládali, že když je led tak silný u vnějšího břehu příkopu, musí být stejně silný všude. A oči jim v hustě padajícím sněhu nebyly moc platné.

Frisky měla oči ze všech tří nejslabší, přesto šla v čele. Sluch měla dost dobrý a už zaslechla, jal led pod prašanem vrže... ale ta vůně jí příliš zaměstnávala mozek, než aby si všímala slabého praskání... dokud led pod ní nepovolil a nežuchla s cáknutím do vody.

„Frisky! Fr...“

Ben jí zakryl dlaní pusou. Zmítala se a snažila se mu vytrhnout. Ben však už postřehl nebezpečí a držel ji pevně.

Naomi se nemusela bát. Všichni psi samozřejmě umějí plavat a ve svém hustém, promaštěném kožiše byla Frisky ve vodě ve větším bezpečí, než by byli lidé. Doplavala až skoro k hradní zdi mezi kusy popraskaného ledu a šlehačkovými chomáči sněhu, který se rychle měnil v černou břečku a mizel. Zvedla hlavu, začichala, hledala tu vůni... a když poznala, kam vede, obrátila se a plavala zpět k Benovi a Naomi. Našla okraj ledu. Tlapy se jí probořily, zkusila to znovu. Naomi vykřikla.

„Bud' zticha, Naomi, nebo nás všechny dostaneš do žaláře,“ řekl Ben. „Chyt' mě za kotníky.“ Pustil ji a pak si lehl na břicho. Naomi se za něj přikrčila a popadla ho za boty. Takhle blízko u ledu slyšel Ben praskání a úpění. *Mohl to být jeden z nás, pomyslel si, a to by byl opravdu průšvih.*

Roztáhl trochu nohy, aby lépe rozložil váhu, a pak popadl Frisky za přední tlapy hned pod širokou, silnou hrudí. „Už tě mám, holka,“ zamručel Ben. „Doufám.“ Pak zatáhl.

Na okamžik si Ben myslel, že led povolí pod váhou Frisky, jak ji táhl dopředu – a pak bude Frisky do příkopu následovat on a nakonec Naomi. Když za pěkného letního dne chodil přes příkop na hrad hrát si s přítelem Petrem a na vodní hladině se odráželo modré nebe s obláčky, Benovi připadal příkop vždycky moc krásný, jako obraz. Nikdy ho ani nenapadlo, že by v něm mohl jedné temné noci za vánice zemřít. A hrozně páchl.

„Odtáhni mě dál!“ zamručel. „Ten tvůj zatracený pes váží snad tunu!“

„Neříkej o mém psovi tak ošklivé věci, Bene Staade!“

Benovy oči se námahou proměnily ve škvírky, stažené rty odhalily zařaté zuby. „Milionkrát se omlouvám. A jestli mě rychle neodtáhneš, asi se brzo vykoupu.“

Nějak se jí to podařilo, i když Ben a Frisky museli být třikrát těžší než ona. Benovo rozplácené, natažené tělo vyrylo v prašanu brázdou; v rozkroku se mu navršila sněhová pyramida, stejně jako se to stává u dřevěného pluhu.

Konečně – Benovi a Naomi to připadalo „konečně“, i když ve

skutečnosti šlo jen o vteřiny – přestala Frisky hrudí drtit led a opřela se. Za okamžik už zadníma nohama hrabala po opoře. A už byla nahoře a s chutí se otřepala. Špinavá voda z příkopu letěla Benovi přímo do obličeje.

„Fuj!“ zašklebil se a utřel se. „Mockrát děkuju, Frisky!“

Ale Frisky na něj nedbala. Dívala se znovu k hradní zdi. I když voda na ní už začala namrzat do špinavých krápníků, zajímala ji hlavně ta vůně. Cítila ji úplně jasně, kdesi nad sebou, ale ne vysoko. Byla tam tma. A ani trocha té bílé, studené, nevoňavé věci.

Ben už vstával a oprašoval se.

„Promiň, že jsem tak vyváděla,“ zašeptala Naomi. „Kdyby to byl jiný pes, ale Frisky... myslíš, že mě slyšeli?“

„Kdyby tě slyšeli, už by na nás zavolali,“ zašeptal Ben. „Bohové, to bylo o vlásek.“ Ted' už otevřenou vodu těsně před starobyrou kamennou zdí hradu Delain viděli, protože věděli, co mají hledat.

„Co uděláme?“

„Nemůžeme jít dál,“ zašeptal Ben, „to je jasné. Ale co udělal on, Naomi? Kam odtud šel? Možná doopravdy letěl.“

„Kdybychom...“

Ale Naomi už myšlenku nedokončila, protože právě v tom okamžiku vzala Frisky věci do svých pracek. Všichni její předkové byli slavní lovci, měla to v krvi. Nasadili ji na tu vzrušující, omamnou, elektricky modrou vůni, a Frisky shledala, že ji nedokáže opustit. Přidřepla tedy zadními běhy k ledu, napjala svaly utužené u saní a skočila do tmy. Její oči, jak už jsem říkal, byly nejslabší z její smyslové výbavy a skutečně skočila naslepo; z okraje ledu neviděla tmavé ústí odtokové roury.

Viděla je však z vody, a i kdyby je neviděla, měla svůj nos, takže věděla, že tam je.

104

To je Flagg, blesklo Denisovi ospalou hlavou, když na něj padl ten temný stín s planoucíma očima. *To je Flagg, našel mě a ted' mi zuby rozsápe hrdlo...*

Čtělo se mu křičet, ale nevydal ani hlásku.

Ústa toho vetřelce se skutečně otevřela; Denis spatřil mohutné

bílé zuby... a pak mu po obličejí mlaskavě přejel veliký teplý jazyk.

„Uff!“ odfrkl si Denis a snažil se tu věc odstrčit. O ramena se mu opřely tlapy a Denis padl zpátky do ubrousků jako povalený zápasník. Mlask mlask, plesk plesk. „Uff“ opakoval Denis a ten temný, ježatý stín vyrazil tiché, přátelské *huf*, jako by říkal *Já vím, já tě taky rád vidím*.

„Frisky!“ ozval se ze tmy tichý hlas. „Potichu, Frisky! Žádný hluk!“

Ten tmavý stín vůbec nebyl Flagg; bylo to jakési obrovité psisko – psisko, které se nějak moc podobalo vlku, než aby to Denise uklidnilo. Když se ozvala ta dívka, pes ustoupil a sedl si. Vesele se na Denise díval; oháňka mu tlumeně bušila do Denisova lůžka z ubrousků.

Ve tmě se rýsovaly ještě dva stíny, jeden vyšší než druhý. Nebyl to Flagg, tolik bylo jasné. Takže hradní strážce. Denis popadl dýku. Jestli mu bohové budou nakloněni, dokáže se zbavit obou. Jestli ne, pak se pokusí zemřít se ctí ve službě svému králi.

Obě postavy se kousek před ním zastavily.

„Tak do toho,“ řekl Denis a srdnatě pozvedl dýku (nebyla vlastně o mnoho lepší než kapesní nůž, navíc trochu rezavý a tupý). „Nejdřív vy dva a potom ten zatracený pes!“

„Denisi?“ Ten hlas mu byl nějak povědomý. „Denisi, opravdu jsme tě našli?“

Denisovi poklesla ruka s dýkou, ale pak se znovu vzchopil. To je určitě nějaký trik. Musí být. Ale ten hlas se hrozně podobal...

„Bene?“ zašeptal. „Je to Ben Staad?“

„Jsem Ben,“ potvrdil vyšší stín a Denisovo srdce zaplavila radost. Stín přistoupil bliž. Denis znovu pozvedl dýku.

„Počkat! Máš světlo?“

„Křesadlo, ano.“

„Tak zakřeš.“

„Ano.“

Po chvíli v šeru zazářila veliká žlutá jiskra, což bylo v komoře plné suchých bavlněných ubrousků na pováženou.

„Pojď bliž, Bene,“ řekl Denis a zastrkoval ubohou náhražku dýky do pochvy. Vstal, roztřesený radostí a úlevou. Ben byl tady. Denis neměl ponětí, jakým kouzlem to dokázal – jenom že se to

nějak stalo. Nohy se mu zapletly do ubrousků a zapotácel se, ale nebezpečí, že upadne, určitě nehrozilo, protože ho Benova náruč popadla do medvědího objetí. Ben byl tady a všechno bude v pořádku, pomyslel si Denis, a měl co dělat, aby udržel nemužné slzy na krajíčku.

105

Následovalo překotné vyprávění a vysvětlování – myslím, že většinu jste už slyšeli, a to, co jste neslyšeli, se dá v rychlosti dopovědět.

Frisky svým skokem trefila do černého. Lehce se vyhoupla do potrubí a pak se otočila a podívala se, jestli za ní Naomi a Ben půjdou.

Kdyby nešli, Frisky by nakonec skočila zpátky na led – byla by moc zklamaná, ale svou paní by neopustila ani pro tu nejúžasnější vůni na světě. Frisky to věděla; Naomi si tak jistá nebyla. Neodvažovala se ani Frisky přivolat zpět ze strachu, že by ji zaslechly strážce. Byla tedy odhodlaná jít za psem. Ona Frisky neopustí, a kdyby se jí to Ben pokusil rozmluvit, složila by ho pravým hákem.

Nemusela si dělat starosti. V okamžiku, kdy Ben spatřil potrubí, pochopil, kudy se Denis pustil.

„Úžasný nos, Frisky,“ opakoval. Otočil se k Naomi. „Zvládneš to?“

„Když to vezmu s rozběhem, zvládnou.“

„Jenom dobře odhadni, kde už není pevný led, jinak se namočíš. A nasáklé šaty by tě rychle stáhly dolů.“

„Odhadnu to dobře.“

„Pusť mě napřed,“ řekl Ben. „Kdyby bylo potřeba, možná bych tě mohl chytit.“

Couvl několik kroků a skočil s takovým odrazem, že si o horní oblouk potrubí málem urazil vršek hlavy. Frisky vzrušeně vyštěkla. „Ticho, Frisky!“ okřikl ji Ben.

Naomi couvla až k okraji příkopu, chvílku tam stála (sníh už padal tak hustě, že ji Ben neviděl, a pak se rozběhla. Ben zadržel dech, jenom doufal, že si pořádně změřila vzdálenost. Jestli zaběhne

moc daleko, než se odrazí, nezachytí ji ani ty nejdelší paže na světě.

Načasovala si to však výborně. Ben ji nemusel chytat, stačilo, že jí ustoupil, když doskočila do potrubí. Dokonce se ani neuhodila do hlavy jako Ben.

„Nejhorší byl ten puch,“ řekla Naomi, když všechno vyprávěli užaslému Denisovi. „Jak jsi ho mohl vydržet?“

„No, prostě jsem si pořád připomínal, co se mi stane, jestli mě chytí,“ odvětil Denis. „A hned mi ten vzduch voněl líp.“

Ben se tomu zasmál a přikývl a Denis se na něj chvíli díval lesklýma očima. Potom se podíval zase na Naomi.

„Smrděl ale *doopravdy* příšerně,“ souhlasil. „Pamatuji si, že mi smrděl, už když jsem byl malý, ale takhle hrozně ne. Malý kluk možná ani pořádný smrad nevnímá. Jinak nevím.“

„Možná to tak je,“ souhlasila Naomi.

Frisky ležela na hromadě královských ubrousků, čenic na packách, jenom očima se dívala z jednoho na druhého, jak mluvili. Věděla jenom zhruba, o čem mluví, ale kdyby věděla víc a kdyby uměla mluvit, řekla by Denisovi, že jeho vnímání hrozného puchu se u něj od dětství vůbec nezměnilo. Cítili totiž poslední vyhasínající zbytky dračího pisku. Ten puch byl pro Frisky daleko silnější než pro DÍVKU a VYSOKÉHO CHLAPCE. Denisova vůně tam stále zůstávala, hlavně v chomáčích a hromádkách na zakřivených stěnách (někde se Denis dotkl zdi rukama; dole bylo potrubí zaplavené odpornou teplou vodou, která všechnu vůni spláchla). Byla to stejná jasně elektrická modř. Ten druhý pach byl škaredě koženě zelený – Frisky se ho bála. Věděla, že některé vůně mohou zabít, a věděla, že to není tak dávno, co ta vůně byla právě taková. Ale teď už ztrácela sílu a Denisova vůně každopádně vedla pryč od zdroje toho nebezpečného puchu. Chvilku předtím, než došli ke kanálové mříži, kterou se Denis dostal ze stoky, už zelený puch skoro necítila – a Frisky ještě nikdy nebyla tak šťastná, že ztrácí nějaký pach.

„Nepotkali jste nikoho? Vůbec nikoho?“ zeptal se Denis ustaraně.

„Nikoho,“ řekl Ben. „Šel jsem kousek napřed, abych prověřil, jestli je vzduch čistý. Několikrát jsem zahlédl strážné, ale vždycky jsme měli spoustu času někde se schovat, než nás mohli zahlédnout. Ale v podstatě mám dojem, že jsme mohli jít rovnou sem a potkat

dvacet strážných a zastavili by nás možná jednou nebo dvakrát. Většinou byli opilí.“

Naomi přikývla.

„Strážní na hlídce,“ řekla. „Opilí. A nejsou opilí někde v zapadákově na severních hranicích nějakého zapomenutého panstvíčka, o kterém v životě nikdo neslyšel; opili se na hradě. *Přímo na hradě!*“

Denis si vzpomněl na to falešné pobrukování a smutně přikývl. „Asi by nás to mělo těšit. Kdyby byly stráže jako za Rolandových časů, už bychom byli v Jehle s Petrem. Ale stejně z toho nějak nemám radost.“

„Něco ti povím,“ řekl Ben potichu, „kdybych byl na Tomášově místě, klepal bych se strachem pokaždé, kdybych se podíval k severu, pokud má kolem sebe jenom takové lidi, jaké jsme viděli dnes v noci.“

Naomi se tvářila ustaraně. „Kéž bohové nedopustí, aby k tomu došlo.“

Ben přikývl.

Denis natáhl ruku a pohladil Frisky po hlavě. „Tak ty jsi mě sledovala celou cestu od Peyny? Ty jsi ale chytrý pejsek, jen co je pravda!“

Frisky vesele zabušila oháňkou.

Naomi řekla: „Moc ráda bych si poslechla, jak to bylo s náměsíčným králem, Denisi, vyprávěj nám to znovu, prosím.“

Denis tedy vyprávěl, skoro stejně jako Peynovi a jak jsem vyprávěl já vám, a oni poslouchali očarování jako děti, které poslouchají pohádku o mluvícím vlkovi v nočním čepečku.

Kapitola 26

106

Než dovyprávěl, bylo sedm hodin. Venku nad Delainem se rozhostilo kalné šedivé světlo – takové to zachumlané světlo, které je stejně jasné v sedm ráno jako v poledne, protože do Delainu přišla největší vánice této zimy – a možná největší v dějinách. Vítr nařikal kolem okapů na hradě jako celá tlupa meluzín. Dokonce i tady dole ho uprchlíci slyšeli. Frisky zvedla hlavu a neklidně zakňučela.

„Co teď uděláme?“ zeptal se Denis.

Ben, který znovu a znovu pročítal Petrův krátký dopis, řekl: „Až do večera nic. Hrad už je vzhůru a my se odtud nemůžeme nepozorovaně dostat. Budeme spát. Srovnáme si záda. A večer, před půlnocí...“

Mluvil jen krátce. Naomi se zazubila; Denisovi zasvítily oči vzrušením. „Ano!“ řekl Denis. „U všech bohů! Ty jsi génius, Bene!“

„Prosím, tak daleko bych nešla,“ řekla Naomi, ale široký úsměv hrozil, že jí hlavu rozčísne ve dvě. Natáhla se, vzala Bena kolem ramen a dala mu pořádnou pusu.

Ben strašlivě zrudl, až by jednoho polekal (vypadal, jako by mu měla „puknout hlava“, jak se v Delainu říkalo v těch dávných dobách) – musím vám však prozradit, že zároveň vypadal potěšeně.

„Pomůže nám Frisky?“ zeptal se Ben, když znovu popadl dech.

Při zaznění svého jména zvedla Frisky hlavu.

„Samozřejmě. Ale budeme potřebovat...“

Ještě chvíli probírali svůj nový plán a pak se zadrželo, že spodní část Benova obličejů téměř zmizela v mohutném zívnutí. Naomi také vypadala vyčerpaně. Nezapomeňte, že byli dvacet čtyři hodiny na nohou a urazili velikou vzdálenost.

„Už dost,“ zavelel Ben. „Je čas jít na kutě.“

„Hurá!“ řekla Naomi a začala vršit z ubrousků lůžko pro sebe i pro Frisky. „Moje nohy mají pocit, že...“

Denis si zdvořile odkašlal.

„Co je?“ zeptal se Ben.

Denis se díval na jejich batohy – ten veliký, co patřil Benovi, a ten o něco menší, co nesla Naomi. „Náhodou asi nemáte... hm, něco k jídlu, že?“

Naomi netrpělivě řekla: „Jistěže máme! Co si myslíš...“ Potom si vzpomněla, že Denis odešel z Peynova statku před šesti dny a že komorník se od té doby jenom skrýval a schovával. Vypadal bledý a pohublý a obličej měl nějak úzký a kostnatý. „Ach, Denisi, promiň, jsme to ale hlupáci! Kdy jsi jedl naposledy?“

Denis se musel zamyslet. „Už si přesně nevzpomínám,“ vzdechl, „ale naposled jsem se pořádně najedl při obědě před týdnem.“

„Proč jsi to neřekl hned, ty ťululum?“ zvolal Ben.

„Asi jsem měl takovou radost, že vás vidím,“ zazubil se Denis. Když se díval, jak ti dva otvírají batohy a začínají přehrabovat zbytky zásob, hlasitě mu zakničelo v bříše. V ústech se mu sbíhaly sliny. Potom ho napadlo něco hrozného.

„Nepřinesli jste tuřín, že ne?“

Naomi se na něj překvapeně podívala. „Tuřín? Já žádný nenesu. Co ty, Bene?“

„Ne.“

Denisovi se na obličejí rozhostil něžný a nanejvýš šťastný úsměv. „To je dobře.“

107

Byla to pořádná vánice a v Delainu se o ní dodnes vypráví. Než se kolem hradu rozhostila časná, větrná noc, napadlo pět stop nového sněhu. Pět stop sněhu za jeden den je dost, ale vítr dělal závěje, které byly mnohem, mnohem větší. Přes den foukal prudký vichr a ten se do večera proměnil ve vichřici. Kolem hradeb bylo místy až pětadvacet stop sněhu, zakryl okna nejenom v přízemí a prvním patře, ale dosáhl až na okna v druhém patře.

Možná si myslíte, že se to hodilo do Petrova plánu k útěku, a možná by to byla pravda, kdyby Jehla nestála na náměstí úplně osamělá. Stála tam jenom tak a vítr kolem ní fičel nejprudčeji. V takové vichřici by nedokázal stát ani silný muž; kutálel by se hlava nehlava, dokud by se nerozplácl o první kamennou zeď na opačné straně náměstí. A vítr měl ještě jeden účinek – byl jako obrovské

koště. Všechn sněh, který padal, vyfoukával vítr z náměstí pryč. Do setmění se kolem hradu a v ulicích na západní straně hradního okrsku navršily obrovité závěje, ale náměstí bylo jako vymetené. Zůstala jenom umrzlá dlažba, která čekala, až si Petr poláme kosti, pokud mu provaz praskne.

A já vám musím povědět, že Petrův provaz musel prasknout. Když ho zkoušel, provaz Petra udržel... jenomže ten tajuplný „mezni bod“ v sobě skrývá ještě něco, o čem Petr nevěděl. Ani Josef to nevěděl. Pohůnci volů to však věděli, a kdyby se jich Petr zeptal, pověděli by mu jednu starou poučku, kterou znají námořníci, dřevorubci, švadleny a vůbec všichni, kdo pracují s nitěmi nebo provazy: *Čím je provaz delší, tím spíš se přetrhne.*

Petrův krátký zkušební provaz vydržel. Provaz, kterému chtěl svěřit svůj život – velmi tenký provaz – byl asi dvě stě šedesát pět stop dlouhý. Musel prasknout, to vám povídám, a dlažba pod Jehlou čekala, až Petra chytí, poláme mu kosti a mrtvého nechá vychladnout.

108

Onoho dlouhého, bouřlivého dne došlo nebo téměř došlo k mnoha neštěstím a k mnoha hrdinským činům, z nichž některé byly úspěšné a jiné odsouzené k nezdaru. Některé statky ve Středních panstvích vichřice odfoukla, stejně jako v tom starém příběhu hladový vlk svým dechem odfoukl domečky líných prasátek.

Některým lidem, kteří přišli o přístřeší, se podařilo propracovat se bílými pláněmi do hradního okrsku, přičemž se na cestu pro jistotu vzájemně připoutali provazem; jiní sešli z velké delainské silnice, zabloudili v pustinách a ztratili se – jejich zmrzlá, vlky ohryzaná těla našli až na jaře.

Ale v sedm hodin večer sněžení konečně trochu polevilo a vítr zeslábl. Rozruch utichal a hrad šel brzy spát. Nic jiného se nedalo dělat. Lidé se postarali o oheň, uložili děti, vypili poslední hrnek bylinkového čaje, pomodlili se.

Světla postupně zhasínala. Ponocný vyzpěvoval, jak nejhlasitěji to šlo, ale vítr mu v osm hodin a ještě i v devět rval hlas od úst; teprve v deset ho konečně bylo slyšet, a to už většina lidí spala.

Tomáš spal také – ale neklidně. Dnes v noci tu nebyl Denis, který by ho uklidnil; Denis pořád ležel doma nemocný. Tomáše několikrát napadlo, že pošle páže, aby se na něj podívalo (nebo že dokonce půjde sám; měl Denise moc rád), ale pokaždé se mu do toho něco připletlo – podepisování papírů... slyšení... a samozřejmě lahve vína, které bylo třeba vypít. Tomáš doufal, že přijde Flagg a dá mu nějaký prášek na spaní... ale od té marné cesty na sever byl Flagg nějak divný a nepřístupný. Jako by Flagg věděl, že se něco děje, ale nemohl tomu přijít na kloub. Tomáš doufal, že kouzelník přijde, ale neodvážil se pro něj poslat.

To kvílení větru Tomášovi jako vždy připomnělo noc, kdy zemřel otec, a bál se, že bude těžko usínat... a že pokud usne, přijdou děsivé noční můry, sny, ve kterých jeho otec bude křičet a drmolit a nakonec z něj vyšlehnou plameny. A tak Tomáš dělal to, čemu přivykl; celý den strávil se sklenkou vína v ruce, a kdybych vám řekl, kolik lahví vína tenhle chlapec vypil, než si šel v deset hodin konečně lehnout, nejspíš byste mi nevěřili – a tak to neřeknu.

Bylo jich ale hodně.

Celý zubožený ležel na pohovce a přál si, aby na obvyklém místě u krbu ležel Denis, a pomyslel si: *Bolí mě hlava a je mi špatně... Stojí kralování za tohle všechno? To bych rád věděl.* Vy byste to možná také rádi věděli... ale ještě než si Tomáš mohl položit další otázku, upadl do těžkého spánku.

Spal skoro hodinu... a potom vstal a vykročil. Vyšel ze dveří a pak po chodbách, v dlouhé bílé noční košili vypadal jako strašidlo. Tu noc ho uviděla jedna opožděná služka s náručí prádla a Tomáš se tolik podobal starému králi Rolandovi, že služka prádlo upustila a s křikem utekla.

Tomášova spánkem zatemněná mysl zaslechla nějaký křik a vyvodila z toho, že to křičí jeho otec.

Šel dál, zabočil do nejméně používané chodby. Zastavil se uprostřed a stlačil tajný kámen. Vešel do chodby, zavřel za sebou dveře a šel až na konec. Odsunul destičky, které byly za skleněnýma očima Devítikomoráka, a i když pořád spal, přitiskl si tvář k otvorům, jako by se díval do pokoje svého mrtvého otce. A tady toho nešťastného chlapce na chvíli opustíme, zahaleného do oparu vína a v lítostivých slzách, které mu tekly ze spících očí po tváři.

Někdy to byl krutý a často smutný chlapec, tento rádoby král, a skoro vždycky to byl slabý chlapec... ale i teď vám musím říct, že nevěřím, že byl opravdu špatný. Jestli ho nenávidíte za to, co udělal – a za to, co dopustil – pochopím to; ale jestli vám ho zároveň není trochu líto, překvapíte mě.

109

Ve čtvrt na dvanáct oné výjimečné noci vydechla bouře naposled. Hradem profičel poslední mrazivý nápor větru. Určitě měl rychlost aspoň stovku mil za hodinu. Roztrhl řídnoucí mračna na nebi jako máchnutím obrovité ruky. Dolů se vylilo studené, vodnaté světlo měsíce.

Ve Třetí Východní ulici stála pomenší kamenná věž, které se říkalo kostel Velkých bohů; stála tam od nepaměti. Chodívalo tam mnoho lidí, ale teď zela prázdnotou. Což bylo dobře. Věž nebyla moc vysoká – Jehle se vůbec nepodobala – přesto se tyčila vysoko nad sousedními domy v Třetí Východní ulici a celý den na ni dorážela nezlomná síla vichřice. Ten poslední poryv byl zároveň poslední kapkou. Horní část věže, třicet stop vysoká a celá z kamene, prostě uletěla, jako když strašákovi uletí klobouk, když pořádně foukne vítr. Kus přistál přímo v ulici; kus zasáhl sousední domy. Ozvala se strašlivá rána.

Většina obyvatel hradního okrsku, unavená bouřlivým dnem, si vůbec nevšimla, že kostel Velkých bohů spadl (i když ráno budou žasnout nad zasněženým zbořeništěm). Většinou jenom něco zamumlali, obrátili se a znovu usnuli.

Někteří strážní na hlídce – ti, co nebyli příliš opilí – to samozřejmě slyšeli a běželi se podívat, co se stalo. Kromě nich si pádu věže skoro nikdo nevšiml... ale slyšelo ho ještě několik málo lidí, a vy je všechny znáte.

Ben, Denis a Naomi, kteří se chystali pomoci k útěku pravoplatnému králi, slyšeli tu ránu v komoře s ubrousky a podívali se na sebe vykulenýma očima. „To nic,“ řekl Ben po chvíli. „Nevím, co to bylo. Ale nezáleží na tom. Nebudeme si toho všímat.“

Beson a nižší dozorcí, všichni opilí, neslyšeli, jak padá kostel Velkých bohů, ale Petr ano. Seděl na zemi v ložnici, pečlivě

protahoval utkaný provaz mezi prsty a úzkostlivě hledal slabá místa. Zvedl hlavu, když k němu dolehlo sněhem ztlumené zadunění padajících kamenů, a rychle přešel k oknu. Nic neviděl; to, co spadlo, bylo na opačné straně Jehly. Po chvíli přemýšlení se vrátil k provazu. Blížila se půlnoc a Petr došel ke stejnému závěru jako jeho přítel Ben. Nezáleželo na tom. Kostky byly vrženy. Musí pokračovat.

Tomáš hluboko v temnotě tajné chodby uslyšel vzdálené zadunění padající věže a probudil se. Uslyšel tlumený štěkot psů kdesi dole a v hrůze si uvědomil, kde je.

A ještě někdo, kdo zatím lehce spal a zdály se mu neklidné sny, se při pádu věže probudil. Probudil se, přestože se nacházel hluboko v útrobách hradu.

„*Neštěstí!*“ zaskřehotala jedna papouščí hlava.

„*Oheň, povodeň, útěk!*“ zakřičela druhá.

Flagg se probudil. Říkal jsem vám, že zlo je někdy podivně slepé, a taky že je. Někdy je zlo bezdůvodně ukolébáno do klidu a spí.

Ale teď se Flagg probudil.

110

Flagg se vrátil z cesty na sever s mírnou horečkou, pořádným nachlazením a ustaranou hlavou.

Něco se děje, něco se děje. Zdálo se mu, že mu to šeptají i kameny hradu... ale ať se Flagg propadne, jestli ví, co to je. Věděl jenom, že to tajemné „něco se děje“ má ostré zuby. Jako by mu v hlavě pořád dokola pobíhala fretka a tuhle kousla, tamhle kousla. Dobře věděl, kdy se to zvířátko rozběhlo a začalo ho ohryzávat: když se vracel z té marné výpravy, na které chtěl najít povstalice. Protože... protože...

Protože ti povstalci tam měli být!

Nebyli a Flagg zuřil, že se dal oklamat. A ještě víc ho rozčilovalo, že mohl udělat chybu. Když se dokázal splést ohledně místa, kde by měli být povstalci, potom se spletl možná i v jiných věcech. Jakých jiných věcech? To nevěděl. Ale zdály se mu zlé sny. To malé, rozmrzelé zvířátko mu běhalo v hlavě pořád dokolečka, dělalo mu starosti a tvrdilo, že na něco zapomněl, že se mu za zády

něco děje. Běhalo, kousalo, rušilo mu spánek. Flagg měl léky, které by ho zbavily rýmy, ale žádné léky, které by mu z hlavy vyhnaly tu rostoucí fretku.

Co se mohlo pokazit?

Znovu a znovu si pokládal stejnou otázku a zdálo se – aspoň na první pohled – že pokazit se nemohlo nic. Po mnoho století jeho nitro naplněné temnotou a chaosem nenávidělo lásku, světlo a pořádek vládnoucí v Delainu, a Flagg tvrdě pracoval na jejich zkáze – aby je svrhl, stejně jako poslední ledové zafíčení bouře strhlo kostel Velkých bohů. Pořád mu jeho plány něco kazilo – nějaká Kyla Dobrotivá, nějaká Saša, někdo, něco. Ale teď žádného narušitele neviděl, ať se díval, kam se díval. Tomáše měl dokonale v hrsti; kdyby mu Flagg řekl, aby vyskočil z nejvyššího okna na hradě, ten hlupák by se jenom zeptal, v kolik hodin to má udělat. Statkáři úpěli pod tíhou nemilosrdných daní, které Tomáš na Flaggovu radu vyhlásil.

Josef Petrovi pověděl, že lidé mají mezní bod stejně jako provazy a řetězy, a je to tak – statkáři a obchodníci v Delainu už k tomu bodu skoro došli. Provaz, na kterém občané táhnou balvany daní, je upleten jen z věrnosti – věrnosti králi, zemi, vládě. Flagg věděl, že když do nich zapřáhne dost velké daňové balvany, všechny provazy popraskají a ti hloupí volí – protože tak se díval na obyvatele Delainu – začnou trojčit a poničí všechno, co jim bude stát v cestě. První volí se už utrhlí a shromáždili se na severu. Říkali si vyhnanci, ale Flagg věděl, že si zanedlouho budou říkat povstalci. Peynu vyhnal a Petr byl zavřený v Jehle.

Co se tedy mohlo pokazit?

Nic! Krucinál, nic!

Jenomže ta fretka pobíhala, vrtěla se, kousala a škrábala. Mnohokrát za poslední tři nebo čtyři týdny se probudil zalitý studeným potem, nemohly však za to opakované záchvaty horečky, ale jakýsi hrozný sen. O co v tom snu šlo? Nemohl si nikdy vzpomenout. Věděl jenom, že se vždycky probudil s levou rukou přimáčknutou k levému oku, jako by tam byl zraněn – a že ho to oko páliło, i když bylo docela v pořádku.

Kapitola 27

111

Té noci si Flagg pamatoval svůj sen docela přesně, protože se probudil ještě před jeho koncem. Probudil ho samozřejmě pád kostela Velkých bohů.

„Ach!“ vykřikl Flagg a vzpřimil se v křesle. Oči měl rozšířené a dokořán otevřené, bledé tváře zvlhlé a lesklé potem.

„*Neštěstí!*“ zaskřehotala jedna papouščí hlava.

„Oheň, povodeň, útěk!“ zakřičela druhá.

Útěk, pomyslel si Flagg. Ano – to mi celou dobu kroužilo myslí, to mě užíralo.

Pohlédl na své ruce a viděl, že se chvějí. To ho rozzuřilo a vyskočil z křesla.

„On chce utéct,“ zamumlal a prohraboval si vlasy. „Aspoň se o to chce *pokusit*. Ale jak? Jak? Jaký má plán? Kdo mu pomohl? Zaplatí za to hlavou, to jim slibují... a neskončím s nimi jediným máchnutím sekery, ne! Budou je usekávat po kouscích... kousíčkách... malinkých kousíčkách... jednou za čas. Zešlí bolesti, než zemřou.“

„*Zešlí!*“ zaskřehotala jedna papouščí hlava.

„*Bolestí!*“ zakřičela druhá.

„*Drž hubu a nech mě přemýšlet!*“ zařval Flagg. Popadl ze stolu sklenici plnou kalně hnědé tekutiny a hodil ji po papouščí kleci. Sklenice dopadla a rozbila se; zablesklo jasné, studené světlo. Obě papouščí hlavy vyjekly hrůzou; papoušek spadl z bidýlka a zůstal omráčený ležet na dně klece až do rána.

Flagg začal rázně přecházet sem a tam. Cenil zuby. Neklidně si mnul ruce, proplétal prsty. Od bot rázujících po kamenné podlaze potažené ledkem mu odletovaly nazelenalé jiskry; ty jiskry páchly jako bouřkové blesky.

Jak? Kdy? Kdo mu pomohl?

Nemohl si vzpomenout. I ten sen už bledl. Ale...

„Musím to vědět!“ zašeptal. „Musím to vědět!“

Protože se to stane brzy; cítil to. Stane se to velmi, velmi brzy.

Našel svazek klíčů a otevřel spodní zásuvku stolu. Vytáhl krabičku vyrobenou z vyřezávaného železného dřeva, otevřel ji a vytáhl kožený váček. Rozvázal šňůrku stahující váček a opatrně vytáhl kámen, který vypadal, že září jakýmsi vnitřním světlem. Ten kámen byl zakalený jako oko slepého starce. Vypadal jako kus mastku, ale ve skutečnosti to byl křišťál – Flaggův kouzelný křišťál.

Obešel pokoj, zhasl lampy a sfoukl svíčky. Brzy byla v pokoji naprostá tma. Bez ohledu na tmu se Flagg vrátil ke stolu jistým krokem a snadno se přitom vyhýbal předmětům, o které byste si vy nebo já urazili nohy. Pro králova kouzelníka nebyla tma překážkou; měl tmu rád a viděl v ní jako kočka.

Posadil se a vzal kámen do ruky. Hladil ho v dlaních, ohmatával jeho hrany a výčnělky.

„Ukaž mi to,“ zamumlal. „Tak zní můj rozkaz.“

Zpočátku se nedělo nic. Potom, pomalounku, začal krystal zevnitř zářit. Bylo to nejdřív jenom maličké světélko, bledé a

rozptýlené. Flagg se znovu krystalu dotkl, tentokrát konečky prstů. Krystal se začal zahřívat.

„Ukaž mi Petra. Tak zní můj příkaz. Ukaž mi toho darebáka, který se odvažuje stavět se mi do cesty, a ukaž mi, co má v plánu.“

Světlo bylo stále jasnější... jasnější... jasnější. Flaggovi světélkovaly oči a kruté tenké rty odhalily zuby; sklonil se nad křišťálem. Teď by Petr, Ben, Denis a Naomi poznali svůj sen – a poznali by tu záři, která osvětlovala kouzelníkův obličej, záři, která nepocházela ze svíčky.

Mléčné světlo křišťálu najednou zmizelo, přešlo do čiré záře. Teď Flagg viděl do srdce křišťálu. Oči se mu rozšířily... a pak zúžily údivem.

Uviděl Sašu ve vysokém stupni těhotenství, seděla u postele malého chlapce. Ten malý chlapec držel v ruce destičku. Na ní byla napsána dvě slova: BŮH a PES.

Flagg netrpělivě přešel rukama po křišťálu, vycházely z něj teď vlny horka.

„Ukaž mi, co potřebuji vědět! Tak zní můj příkaz!“

Křišťál se znovu vyjasnil.

Uviděl Petra, hrál si s domečkem pro panenky po své mrtvé matce, dělal, jako že dům a rodinu v něm bydlící přepadli Indiáni... nebo draci... nebo si hrál na nějakou jinou hloupost. Starý král stál v rohu, pozoroval syna, toužil se k němu přidat...

„Pche!“ vykřikl Flagg a znovu mávl rukama nad křišťálem. „Proč mi ukazuješ ty staré, nesmyslné hlouposti? Potřebuji vědět, jak chce utéct... a kdy! Hned mi to ukaž! Tak zní můj rozkaz!“

Křišťál se zahříval stále víc. Flagg věděl, že jestli mu rychle nedovolí znovu pohasnout, nenapravitelně se roztrhne a kouzelné křišťály se nedaly sehnat jen tak snadno – trvalo mu třicet let, než tenhle našel. Ale klidně ho nechá puknout na miliardu kousků, než aby se vzdal.

„Tak zní můj rozkaz!“ opakoval a mléčné světlo křišťálu se potřetí proměnilo. Flagg se nad ním sklonil, až mu z toho žáru začaly slzet oči. Promnul si je... a potom, bez ohledu na žár, je vytřeštil údivem a zlostí.

Byl to Petr. Petr pomalu sestupující po straně Jehly. Určitě v tom bylo nějaké zrádné kouzlo, protože i když ručkoval, nebyl vidět

žádný provaz...

Nebo... tam provaz byl?

Flagg si mávl rukou před obličejem, na okamžik rozehnal žár. Provaz? Ne tak docela. Ale cosi tam bylo... cosi tenounkého jako vlákno pavučiny... a přesto to uneslo jeho váhu.

„Petře,“ vydechl Flagg a při zvuku jeho hlasu se drobná postavička rozhlédla.

Flagg foukl na křišťál a jeho jasné, kolísající světlo pohaslo. Před očima zůstala Flaggovi jasná skvrna, i když už seděl ve tmě.

Petr. Utíká. Kdy? Podle křišťálu to bylo v noci a Flagg viděl, jak se kolem drobné postavičky sestupující podél zakřivené zdi chvílemi míhají hrsti sněhu. Mělo se to stát ještě dnes v noci? Zítřka v noci? Někdy během týdne? Nebo...

Flagg se odstrčil od stolu a prudce vstal. Oči mu vzplály ohněm, když se rozhlížel po temných, páchnoucích sklepních místnostech.

... nebo se to už stalo?

„Stačí,“ vydechl. „U všech bohů, kteří kdy byli a ještě budou, tohle už stačí.“

Přešel na druhou stranu pokoje a popadl mohutnou zbraň, která visela na zdi. Byla neohrabaná, ale on ji uchopil lehce a s jistotou. S jistotou? Ano, samozřejmě! Už se s ní rozehnal mnohokrát, když tu žil a pracoval jako Bill Hinch, nejobávanější kat, jakého kdy Delain poznal. To hrozné ostří překouslo stovky krků. Nad ostřím, které bylo z dvakrát kalené anduské oceli, bylo Flaggovo vlastní vylepšení – železná ostnatá koule. Každý osten byl napuštěn jedem.

„STACÍ!“ zaječel Flagg znovu, protože ho zachvátil zuřivý vztek, nespokojenost a strach. Dvouhlavý papoušek, i když byl hluboko v bezvědomí, zaúpěl.

Flagg strhl z háčku u dveří plášť, přehodil si ho přes ramena a u krku ho sepal sponou – ve tvaru stříbrného skarabea.

Už to stačilo. Tentokrát jeho plány nic nezhatí, rozhodně ne nějaký nesnesitelný kluk. Roland byl mrtvý, Peyna odklizený, panstvo vyhnáno. Nebyl tu nikdo, kdo by spustil pokřik nad jedním mrtvým princem... zvlášť nad takovým, který zavraždil vlastního otce.

Jestli jsi ještě neutekl, moje milé princátko, neutečeš už nikdy – a cosi mi říká, že jsi pořád ještě v kleci. Ale dnes v noci kus z tebe

ODEJDE, to ti slibuji – ten kus, který popadnu za vlasy a odnesu ho.

Když vyrazil chodbou k bráně do sklepení, začal se Flagg smát... byl to zvuk, ze kterého by postihla noční můra i kamennou sochu.

112

Flaggovo tušení bylo správné. Petr už skončil prohlídku provazu z kroucených bavlněných vláken, ale pořád byl ve vězním pokoji a čekal, až ponocný ohlásí půlnoc, když Flagg vyrážel z brány do sklepení a mířil na druhou stranu náměstí Jehly. Kostel Velkých bohů se zřítíl ve čtvrt na dvanáct; bylo tři čtvrtě na dvanáct, když křišťál Flaggovi ukázal, co Flagg chtěl (a snad se mnou budete souhlasit, že se mu to kámen pokoušel ukázat dvěma jinými způsoby), a když Flagg vyrazil přes náměstí, do půlnoci stále chybělo deset minut.

Brána do sklepení byla na severovýchod od Jehly. Na jihozápadě byl malý hradní vchod, kterému se říkalo Kupecká brána. Mezi Bránou do sklepení a Kupeckou bránou by se dala narýsovat rovná úhlopříčka. Přímo uprostřed stála Jehla.

Skoro ve stejné chvíli, kdy Flagg vyšel z Brány do sklepení, vyšli z Kupecké brány Ben, Naomi, Denis a Frisky. Blížili se k sobě, aniž o tom věděli. Jehla stála mezi nimi, ale vítr už utichl, a Benova skupinka měla zaslechnout řinčení Flaggových podpatků na dlažbě; Flagg měl zaslechnout slabé vrzání nenamazaných kol. Ale všichni, včetně Frisky (která se znovu vrátila k tahání vozíků), byli ponořeni do myšlenek.

Ben se svou skupinkou došel k cíli první.

„Ted’ –“ začal Ben a v té chvíli na druhé straně, ani ne čtyřicet kroků kolem paty věže, u které stáli, začal Flagg bušit na trojnásobně zamčené dveře dozorců.

„Otevřete!“ zařval Flagg. „Otevřete ve jménu krále!“

„Co...“ začal Denis, ale Naomi mu přimáčkla na ústa ruku jako ze železa a polekanýma očima se podívala na Bena.

Ten hlas vystoupal po spirále studeného vzduchu až k Petrovi. Byl slabý, ten hlas, ale naprosto zřetelný.

„*Otevřete ve jménu krále!*“

Chceš říct *Otevřete ve jménu pekla*, pomyslel si Petr.

Z toho dobrého statečného chlapce se stal dobrý statečný muž, ale když zaslechl chraptivý hlas a vzpomněl si na ten úzký bílý obličej a zarudlé oči, vždycky schované ve stínu kapuce, Petrovy kosti se proměnily v led a žaludek v žhavé uhlíky. V ústech mu vyschlo jako na poušti. Jazyk se mu přilepil na patro. Vlasy se mu zježily. Jestli vám někdo někdy tvrdil, že být dobrý a statečný znamená nepoznat strach, pak ten dotyčný neříkal pravdu. V té chvíli se Petr bál jako nikdy v životě.

To je Flag a jde si pro mě.

Petr vyskočil a okamžik si myslel, že snad upadne, jak se pod ním podlamovaly nohy. Dole číhala zkáza a domáhala se vstupu.

„*Otevřete! Vstávat, vy zavšivení opilí pitomci! Besone, ty starý ochlasto!*“

Jenom se neukvapuj, řekl si Petr. Ve spěchu uděláš chybu a usnadníš mu práci. Nikdo mu ještě neotevřel. Beson je opilý – už u večere byl pod párou, a než se dostal do postele, nejspíš už o sobě nevěděl. Flagg nemá klíč, jinak by neztrácel čas klepáním. Takže... pěkně popořádku. Přesně, jak sis to plánoval. Musí se dostat dovnitř a pak vystoupat po schodech – jsou jich tři stovky. Ještě bys ho mohl předstihnout.

Odběhl do ložnice a vytáhl hrubé železné závlačky, které držely pohromadě rám postele. Postel se rozložila. Petr popadl jednu postranní železnou tyč a odtáhl ji do „obývacího pokoje“. Měl tu tyč dávno pečlivě změřenou a věděl, že je delší než šířka okna, a i když byla na povrchu zrezivělá, byl přesvědčen, že jádro má ještě dost silné. *Mělo by být*, pomyslel si. *Byl by to skutečně špatný vtíp, kdyby provaz vydržel a kotva praskla.*

Rychle se rozhlédl. Nikoho neviděl, ale těsně předtím, než začal Flagg divoce bouchat na dveře Jehly, zahlédl na náměstí tři postavy. Takže Denis sehnal přátele. Byl mezi nimi i Ben? Petr v to doufal, ale neodvažoval se tomu opravdu věřit. Kdo byl ten třetí? A k čemu

mají vozík? Na takové otázky teď neměl čas.

„Ach, vy psi! Otevřete ty dveře! Otevřete jménem krále! Otevřete jménem FLAGGA! Otevřete ty dveře! Otevřete...“

V tichu, které těsně před půlnocí vládlo, zaslechl Petr rány a bouchání železných závor tlustých jako zápěstí, jež kdosi hluboko dole začal odsunovat. Předpokládal, že se dveře otevřely, ale neslyšel to. Jenom ticho...

... a potom chraptivý, dušený výkřik.

114

Nešťastný dozorce, který nakonec na Flaggovu výzvu otevřel, nežil ani čtyři vteřiny poté, co odsunul třetí závoru na dveřích. Jako ve zlém snu zahlédl bílý obličej, planoucí rudé oči a černý plášť, který vlál v utichajícím větru jako havraní křídla. Zaječel. Potom vzduch prořal suchý svist. Dozorce, který byl pořád ještě přiovilý, vzhlédl právě ve chvíli, kdy mu Flagгова sekýra rozřala hlavu na půlky.

„Příště, když někdo zaklepe jménem krále, tak sebou rychle hněte a nebudete muset uklízet nepořádek!“ zařval Flagg. S divokým chechtotem odkopl mrtvé tělo a zamířil chodbou ke schodům. Všechno bylo zatím v pořádku. Postřehl nebezpečí včas. Věděl to.

Cítil to.

Otevřel dveře na pravé straně a vstoupil do hlavní chodby, která vedla ze soudní síně, kde Anders Peyna kdysi vykonával spravedlnost. Na konci chodby začínaly schody. Vzhlédl a na tváři se mu objevil strašlivý, žraločí úsměv.

„Už jdu, Petře!“ zakřičel vesele a jeho hlas se odrazil od zdí, násobil se ozvěnou a stoupal vzhůru a vzhůru tam, kde se Petr připravoval uvázat svůj tenký provaz k tyči, kterou vzal z postele. *„Už jdu, milý Petře, a udělám to, co jsem měl udělat už dávno!“*

Flaggův úsměšek se rozšířil ještě víc a kouzelník teď vypadal opravdu strašlivě – vypadal jako démon, který snad vylezl z nějaké smrduté díry v hlubinách země. Pozvedl popravicí sekýru do výše; kapky krve zabitého dozorce mu dopadly na tvář a stekly mu po lících jako slzy.

„Už jdu, milý Petře, a useknu ti hlavu!“ zakřičel Flagg a začal

stoupat po schodech.

Jeden. Tři. Šest. Deset.

115

Roztřesené ruce Petra nějak neposlouchaly. Uzel, který už tisíckrát bez potíží uvázal, se teď rozvazoval a Petr musel začít znovu.

Nedovol, aby tě vystrašil.

To bylo pitomé. Byl vystrašený, dobrá; vystrašený k smrti. Tomáš by žasl, kdyby věděl, že Petr se vždycky Flaggá bál; Petr to jenom lépe skrýval.

Jestli tě má zabít, tak ať to udělá SÁM! Nedělej jeho práci!

Ta myšlenka se mu vynořila v hlavě... ale zněla jako matčin hlas. Petrovy ruce se trochu uklidnily a Petr začal znovu uvazovat konec provazu ke kotvě.

116

„Budu tvou hlavu nosit připíchnutou na sedle tisíc let!“ zakřičel Flagg. Vzhůru a vzhůru, dokola a dokola. „Ach, bude z tebe moc pěkná trofej!“

Dvacet. Třicet. Čtyřicet.

Od podpatků křesajících o kameny odletovaly zelené jiskry. Oči mu žhnuly. Z úsměvu kapal jed.

„UŽ JDU, PETŘE!“

Sedmdesát – ještě dvě stě třicet schodů.

Kapitola 28

117

Pokud jste se někdy v noci probudili na nějakém podivném místě, pak víte, že už jenom samota ve tmě je dost děsivá; teď si zkuste představit, že se probudíte v tajné chodbě s očima u dírek vedoucích do pokoje, kde jste viděli zavraždit vlastního otce!

Tomáš zaječel. Nikdo ho neslyšel (možná jenom psi dole, ale o tom pochybuji – byli staří, hluchí a sami dělali kravál).

V Delainu se o náměsíčnících tradovala jedna pověra – obecně se považovala za pravdivou i v našem světě. Tradovalo se, že když se náměsíčník probudí dřív, než se vrátí do postele, zešílí.

Tomáš tu povídačku možná slyšel. Jestli ano, mohl dosvědčit, že na ní není zrnko pravdy. Strašlivě se lekl a zaječel, ale k šílenství měl na hony daleko.

Počáteční úlek však rychle minul – rychleji, než byste si možná mysleli – a znovu se podíval do otvorů. To vám možná připadá divné, ale nesmíte zapomenout, že než došlo k té hrozné noci, kdy po Petrovi přišel Flagg se svou sklenicí vína, strávil Tomáš v tmavé chodbě spoustu příjemných chvil. Měly pravda kyselý podtón z pocitu viny, ale zároveň měl pocit, že je blízko u otce. Když se teď vrátil, padl na něj zvláštní stesk.

Viděl, že pokoj se skoro nezměnil. Vycpané hlavy pořád visely na zdech – los Bonzo, rys Řvoun a Vztekloun, velký bílý medvěd ze severu. A samozřejmě drak Devítikomorák, jehož očima se teď Tomáš díval a nad kterým visel Rolandův luk a šíp Kladiivo na nepřítele.

Bonzo... Řvoun... Vztekloun... Devítikomorák.

Pamatuji si všechna jejich jména, pomyslel si Tomáš trochu udiveně. A pamatuji si i tebe, tati. Kéž bys teď byl naživu a Petr na svobodě, i kdyby to znamenalo, že by si nikdo ani nevšiml, že žije. Aspoň bych mohl v noci spát.

Některé kusy nábytku byly přikryté povlaky proti prachu, ale většina zůstala jen tak. Krb byl studený a temný, ale dříví bylo

připraveno. Tomáš s rostoucím údivem viděl, že tam byl dokonce otcův plášť, visel na svém obvyklém místě na háčku u dveří do koupelny. Krb byl studený, ale stačilo jen škrtnout zápalkou a podržet ji u třísek, aby se vzňaly, a oheň by zahučel a vydal by teplo; ten pokoj přímo žadonil, aby to pro něj otec udělal.

Najednou si Tomáš uvědomil podivnou, skoro přízračnou touhu udělat to sám; chtěl vejít do toho pokoje. Chtěl zapálit oheň. Chtěl si obléknout otcův plášť. Chtěl vypít sklenici otcovy medoviny. Napil by se, i kdyby už dávno zkysla a zhořkla. Napadlo ho... napadlo ho, že by tam možná dokázal spát.

Chlapcova ústa se pomalu roztáhla do mírného, unaveného úsměvu, a Tomáš se rozhodl, že to udělá. Nebál se už ani otcova ducha. Skoro doufal, že přijde. Kdyby přišel, aspoň by mohl otci něco říct.

Mohl by otci říct, že všeho lituje.

118

„UŽ JDU, PETŘE!“ zakřičel Flagg a cenil zuby. Byla z něj cítit krev a zkáza; z očí mu šlehal smrtonosný oheň. Katova sekera svištěla a točila se, a posledních pár kapek krve odletělo z ostří a cáklo na zeď. „UŽ JDU! JDU SI PRO TVOU HLAVU!“

Nahoru a dokola, nahoru a dokola, výš a výš. Byl to ďábel s vraždou v očích.

Sto. Sto dvacet pět.

119

Rychleji,“ pobízel Ben Staad Denise a Naomi. Teplota znovu začala klesat, ale všichni tři se potili. Částečně díky tělesné námaze – tvrdě totiž pracovali. Ale většinou se potili strachem. Slyšeli Flagga křičet. Dokonce i Frisky, která měla statečné srdce, se bála. Trochu couvla, předřepla na zadní a zakňučela.

120

„UŽ JDU, TY MALÝ SPRATKU!“ Ted' se ozval blíž, jeho hlas

ztrácel ozvěnu a zněl dutě.

„*JDU UDĚLAT TO, CO JSEM MĚL UDĚLAT UŽ DÁVNO!*“

Ostří sekyry svištělo a kroužilo.

121

Tentokrát uzel vydržel.

Bohové, pomozte mi, pomyslel si Petr a ještě jednou se ohlédl směrem, odkud přicházel Flaggův chraptivý jekot. *Bohové, teď mi pomozte.*

Petr vysunul jednu nohu z okna. Teď seděl obkročmo na parapetu jako v sedle Pivoňky, jednou nohou na kamenné podlaze obývacího pokoje, druhá mu visela nad propastí. Kotouč provazu a železnou tyč z postele držel na klíně. Vyhodil provaz z okna a díval se, jak padá. V polovině cesty se zamotal a uvízl, takže se znovu zdržel tím, že provaz roztřepával jako rybářský vlasec, než se konečně znovu rozvinul.

Potom se naposled pomodlil, popadl železnou tyč a zapřel ji o okno. Provaz visel zprostředka. Petr přehodil nohu, kterou měl zatím uvnitř, přes parapet, otočil se v pase a křečovitě se přidržel tyče. Teď se o parapet opíral už jenom zadkem. Napůl se otočil, takže se na studený parapet přitiskl břichem. Nohy mu visely dolů. Železná tyč se pevně zapřela o okno.

Petr se levou rukou pustil okna a pevně se chytil tenounkého provazu z nití. Okamžik ještě setrval, aby potlačil strach. Potom zavřel oči a pravou rukou se pustil tyče. Teď už celou vahou visel na provaze. Už to nemohl vrátit. Ať to dopadne tak či onak, jeho život teď závisel na ubrouscích. Petr se začal spouštět na dlažbu náměstí.

122

„*UŽ JDU...*“

Dvě stě.

„*PRO TVOU HLAVU...*“

Dvě stě padesát.

„*MŮJ MILÝ PRINCI!*“

Dvě stě sedmdesát pět.

123

Ben, Denis a Naomi viděli Petra, tmavou postavičku na zakřivení zdi Jehly, vysoko nad hlavou – výš, než kam by se odvážil vystoupit nejdovážnější akrobat.

„Rychleji,“ funěl Ben – skoro nařikal. „Teď jde o život... o jeho život!“

Vykládali vozík ještě rychleji... ale po pravdě řečeno už udělali skoro všechno, co se udělat dalo.

124

Flagg utíkal do schodů, kápě se mu svezla na záda, rovné tmavé vlasy mu poletovaly po voskovém čele.

Už tam skoro byl – skoro.

125

Foukal už jenom lehký vánek, byl ale pořádně studený. Foukal Petrovi do tváře a na holé ruce a vyháněl z nich cit. Pomalu, pomalu sestupoval, pohyboval se opatrně a odhodlaně. Věděl, že kdyby se mu sestup vymkl z rukou, spadl by. Před očima mu pravidelně ubíhaly nahoru spáry mezi kamennými kvádry – brzy začal mít pocit, že zůstává na místě a pohybuje se Jehla. Začal prudce a namáhavě oddychovat. Do tváře ho bodal zmrzlý, suchý sníh. Provaz byl tenounký – jestli mu ruce znečitliví ještě víc, neucítí ho vůbec.

Jak už je daleko?

Neodvážil se pohlédnout dolů.

Nitky nad ním, důmyslně spletené dohromady, jako když žena splétá kobereček, začaly jedna po druhé praskat. Petr to nevěděl, což bylo asi dobře. Dostal se téměř k meznímu bodu.

126

„Rychleji, králi Petře!“ šeptal Denis. Vozík už vyložili; teď se mohli jenom dívat. Petr se dostal asi do poloviny výšky.

„Je moc vysoko,“ zakvílela Naomi. „Jestli spadne...“

„Jestli spadne, zabije se,“ řekl Ben suše a bezvýrazně s konečnou platností, která je všechny umlčela.

127

Flagg dorazil na vrchol schodů a proběhl chodbou, hrud' se mu jen vzdouvala, lak lapal po dechu. Celý obličej měl zalitý potem. Strašlivě se šklebil.

Spustil sekeru a odsunul první ze tří závor na dveřích do Petrovy cely. Odsunul druhou... a zarazil se. Nebylo by moc chytré vtrhnout tam rovnou, ach ne, vůbec by to nebylo chytré. Lapený ptáček by se mohl pokusit právě v té chvíli uletět, ale také by mohl stát po straně dveří a chystat se vzít Flagga přes hlavu.

Když otevřel špehýrku uprostřed dveří a uviděl tyč z Petrovy postele zapřenou v okně, všechno pochopil a zařval vzteky.

„*Tak snadno to nepůjde, můj mladý ptáčku!*“ zavyl Flagg. „*Podíváme se, jak poletíš, až ti přeseknu provaz!*“

Flagg vyrazil třetí závoru a vtrhl do Petrovy cely se sekerou nad hlavou. Po jediném rychlém pohledu z okna se mu na tvář vrátil vítězný úšklebek. Nakonec se rozhodl, že ten provaz přesekávat nebude.

128

Petr sestupoval a sestupoval. Svaly na pažích se mu třásly vyčerpáním. V ústech mu vyschlo; nevzpomínal si, že by se mu někdy tak chtělo pít jako právě teď. Připadalo mu, že na tom provaze visí už příliš dlouho, a do srdce se mu vkradla podivná jistota – že už nikdy nedostane ten doušek vody, po kterém touží. Přece jenom měl zemřít, ale to nebylo to nejhorší. Měl zemřít zíznavý. To mu v té chvíli připadalo nejhorší.

Pořád se neodvažoval pohlédnout dolů, ale cítil podivné nutkání – stejně silné jako bratrovo nutkání vejít do obývacího pokoje jejich otce – podívat se vzhůru. Podlehl mu – a nějaké dvě stovky stop nad sebou uviděl Flaggu bílý, vražedný obličej, jak se na něj zubí.

„Nazdárek, ty malý ptáčku,“ zavolal na něj Flagg vesele. „Mám tu sekeru, ale nemyslím, že ji budu muset použít. Už jsem ji odložil,

vidíš?“ A kouzelník ukázal prázdné ruce.

Petrovi málem vyprchala z paží a dlaní všechna síla – stačil jenom pohled na Flaggovu nenáviděnou tvář. Soustředil se, aby se udržel. Tenký provaz už v dlaních necítil – věděl, že ho drží, protože ho viděl, ale to bylo vše. Dech mu vycházel z hrdla v trhaných a horkých hltech.

Ted' se podíval dolů... a uviděl bílé, vzhůru obrácené kotoučky tří tváří. Ty kotoučky byly velmi, velmi malé – nebyl nad zmrzlou dlažbou dvacet stop ani čtyřicet stop; byl pořád aspoň sto stop vysoko, což je výška třetího patra našich domů.

Snažil se pohnout, ale zjistil, že to nejde – kdyby se pohnul, spadl by. Zůstal tedy viset na zdi budovy. Studený, ostrý sníh mu šlehal do obličeje a Flagg v cele nahoře se rozchechtal.

129

Proč se nehýbá?“ vykřikla Naomi a zaťala ruku v rukavici Benovi do ramene. Oči upírala na Petrovu otáčející se postavu. Jak tam tak visel a pomalu se otáčel, hrozně připomínal oběšence. „Co se mu stalo?“

„Já ne...“

Flaggův smích nad nimi najednou ustal.

„Kdo je tam?“ zavolal. Jeho hlas zněl jako hrom, jako zkáza. „Odpovězte, jestli chcete, aby vám hlavy zůstaly na krku! *Kdo je tam?*“

Frisky zakňučela a přitiskla se Naomi k noze.

„Ach bohové, teď to máme,“ řekl Denis. „Co uděláme, Bene?“

„Počkáme,“ řekl Ben zachmuřeně. „A jestli kouzelník přijde dolů, budeme bojovat. Počkáme, co se teď stane...“

Ale tím jejich čekání skončilo, protože v několika dalších vteřinách se mnohé – nikoli všechno, ale dost – vyřešilo.

130

Flagg viděl, jak je Petrův provaz tenký, jak je bílý – a vmžiku všechno pochopil, od začátku až do konce – i ty ubrousky a domeček pro panenky. Petrovy pomůcky k útěku měl celou dobu před nosem a

téměř o vlásek mu unikly. Ale... všiml si ještě něčeho. Drobného praskání, jak jednotlivé nitě asi patnáct stop pod oknem povolovaly.

Flagg mohl otočit železnou tyč, kterou držel v ruce, a poslat Petra do propasti a kotva by mu mohla ještě rozbít hlavu, až by dopadl na zem. Mohl máchnout sekerou a přeseknout tenký provaz.

Dal však přednost přirozenému spádu věcí a chvíli poté, co

zavolal na lidi dole, věci skutečně dostaly spád.

Provaz dosáhl mezního bodu. Praskl s drnknutím jako struna na loutně, kterou navíjeli na kolík příliš dlouho.

„Sbohem, ptáčku,“ zavolal Flagg vesele a daleko se vykláněl, aby sledoval Petrův pád. Smál se. „Sbo...“

Potom však zmlkl a oči se mu rozšířily, stejně jako když se díval do křišťálu a spatřil drobounkou postavičku sestupující po stěně Jehly dolů. Otevřel ústa a zařval vzteky. Ten ohavný výkřik probudil v Delainu víc lidí než pád Věže.

Kapitola 29

131

Petr zaslechl zadrnčení, cítil, že provaz povolil.

Do tváře mu fičel studený vítr. Snažil se obrnit se proti dopadu, věděl, že nastane ani ne za vteřinu. Jestli nezemře okamžitě, bude nejhorší ta bolest.

A právě v tom okamžiku Petr dopadl na vysokou, hlubokou závěj z královských ubrousků, které Frisky odtahala z hradu a přes náměstí v kradeném vozíku – z královských ubrousků, které Ben, Denis a Naomi horečně naházeli na hromadu. Velikost té hromady – vypadala jako nabílená kupka sena – je stále předmětem dohadů, protože údaje od Bena, Denise a Naomi se velmi lišily. Nejlepší představu měl snad Petr, protože právě on spadl přímo doprostřed – podle jeho názoru ta nepořádná, líbezná a spásná hromada ubrousků musela být vysoká aspoň dvacet stop, a pokud je mi známo, mohl mít pravdu.

132

Dopadl přímo doprostřed, jak jsem už říkal, a vytvořil úplný kráter. Potom se převalil na záda a zůstal nehybně ležet. Ben uslyšel kdesi vysoko vztekle výt Flagga a pomyslel si: *Nemusel jsi to dělat, kouzelníku, všechno bude stejně podle tvého. Umřel, přestože jsme dělali, co jsme mohli.*

Potom se Petr posadil. Vypadal omámený, ale dokonale živý. Bez ohledu na Flagga, bez ohledu na skutečnost, že se k ním každou chvíli mohly rozběhnout stráže, Ben Staad zavýskl. Z toho zavýsknutí číselá čirá vítězosláva. Popadl Naomi a políbil ji.

„Hurá!“ vykřikl Denis a smál se od ucha k uchu. „Hurá, ať žije král!“

Vysoko nad nimi znovu zaskřehotal Flagg – tak křičí pekelný pták, kterého oloupili o kořist. Jásání a líbání a provolávání slávy okamžitě ustalo.

„*Za to mi zaplatíte hlavou!*“ křičel Flagg. Byl bez sebe zuřivostí. „*Za to mi zaplatíte hlavou, všichni! Stráže, k Jehle! K Jehle! Kralovrah uprchl! K Jehle! Zabte toho vraha! Zabte jeho bandu! Zabte je všechny!*“

A v domech kolem hradu na náměstí Jehly se na všech čtyřech stranách začala rozsvěcet okna... A ze dvou stran zazněl zvuk běžících nohou a řinčení tasených mečů.

„*Zabte prince!*“ ječel Flagg jako smyslů zbavený z vršku Jehly. „*Zabte jeho bandu! ZABTE JE VŠECHNY!*“

Petr se pokusil vstát, zapotácel se a znovu upadl. Část jeho mozku naléhavě křičela, že musí pryč, jinak ho zabijí... ale druhá část tvrdila, že už je mrtvý nebo vážně zraněný a že to všechno se jenom zdá jeho umírající mysli. Připadalo mu, že přistál na lůžku právě z těch ubrousků, které mu posledních pět let zaměstnávaly mozek... mohlo by to snad být něco jiného než sen?

Za paži ho popadla Benova silná ruka a Petr poznal, že všechno je pravda, že se to opravdu stalo.

„Petře, jsi v pořádku? Opravdu jsi v pořádku?“

„Ani škrábnutí,“ vypravil ze sebe Petr. „Musíme se odtud dostat.“

„*Můj králi!*“ vykřikl Denis, padl před omámeným Petrem na kolena a usmíval se stejně omámeně a hloupě. „*Přísahám věčnou věrnost! Přísahám...*“

„Přísahej později!“ vykřikl Petr a najednou se zasmál. Stejně jako Ben tahal na nohy Petra, tak teď Petr tahal na nohy Denise. „Pojďme odtud pryč!“

„Kterou bránou?“ zeptal se Ben. Věděl – stejně jako Petr – že Flagg už je na cestě dolů. „Podle zvuku k nám běží stráže ze všech stran.“

Po pravdě řečeno byl Ben toho názoru, že kterýkoli směr bude znamenat bitvu, která je jistě nemine, a výsledkem bude jejich smrt. Ale Petr bez ohledu na motání v hlavě věděl naprosto přesně, kam chce jít.

„Západní bránou,“ řekl, „a rychle! *Utíkejte!*“

Všichni čtyři se rozběhli, Frisky v patách.

Jenomže padesát metrů od Západní brány potkali skupinu sedmi ospalých, zmatených strážných. Schovávali se před bouří v jedné teplé kuchyni na hradě, popíjeli tam medovinu a pokřikovali na sebe, že jednou budou mít o čem vyprávět svým vnukům. O polovině z toho, o čem svým vnukům budou vyprávět, neměli ani ponětí. Jejich „vůdce“ byl sotva dvacetiletý mládenec a teprve jestřáb... my bychom řekli desátník. Jenomže nic nevypil a byl docela ve střehu. A odhodlaný dostát svým povinnostem.

„Stůj ve jménu krále!“ křikl, když se Petrova skupina sešla s jestřábovou o něco větší skupinou. Snažil se, aby rozkaz zněl ostře, ale vypravěč by měl povídat pravdivě, a tak vám musím říct, že jestřábův hlas zněl spíš jako kviknutí než dunění hromu.

Petr byl samozřejmě beze zbraně, ale Ben a Naomi měli krátké mečíky a Denis svou rezatou dýku. Všichni tři se okamžitě postavili před Petra. Ben a Naomi vložili ruce na jílce. Denis už tasil dýku.

„Stůjte!“ zvolal Petr; jeho hlas zněl jako dunění hromu. „Nesmíte tasit!“

Prekvapený – dokonce ohromený – Ben pohlédl na Petra.

Petr předstoupil do čela. Oči se mu v měsíčním světle leskly a vous mu cuchal lehký, mrazivý vánek. Na sobě měl hrubé šaty vězně, ale tvář měl rozhodnou a královskou.

„Stůjte ve jménu krále, říkáš,“ pokračoval Petr. Klidně kráčel k polekanému jestřábovi, až stáli skoro tváří v tvář – nedělilo je ani šest palců. Strážný ustoupil o krok, přestože držel tasený meč a Petr měl prázdné ruce. „A já ti říkám, jestřábe: *Já jsem král.*“

Strážný si olízl rty. Ohlédl se po svých lidech.

„Ale...“ začal. „Ty...“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Petr tiše.

Jestřáb jenom němě hleděl. Ve vteřině mohl Petra proklát mečem, ale místo toho jenom bezmocně hleděl jako ryba vytažená z vody.

„Tvé jméno, jestřábe?“

„Můj pane... chci říct... vězni... ty... já...“ Mladý voják ještě jednou zakoktal a pak bezmocně řekl: „Jmenuji se Galen.“

„A víš, kdo jsem já?“

„Ano,“ zamručel jiný muž. „Známe tě, vraha.“

„Svého otce jsem nezavraždil,“ řekl Petr klidně. „Udělal to králův kouzelník: Je nám v patách a já vám radím – velmi důrazně vám radím – abyste si na něj dali pozor. Brzy už přestane Delain soužit; slibuji to jménem svého otce. Ale teď mě musíte nechat projít.“

Rozhostilo se dlouhé mlčení. Galen znovu pozvedl meč, jako by chtěl Petra probodnout. Petr se ani nepohnul. Dlužil bohům smrt; byl to dluh, který na sebe vzal ve chvíli, kdy vyšel jako křičící, nahé děcko z matčina břicha. Byl to dluh, jaký nese každý muž a žena. Jestli měl ten dluh zaplatit právě teď, pak ho zaplatí... ale on byl pravý král, žádný povstalec, žádný uchvatitel, a neuteče ani neustoupí stranou ani nedovolí přátelům, aby toho mládence zranili.

Meč zakolísal. Pak ho Galen nechal klesnout, až se špička čepele dotkla namrzlé dlažby.

„Pusťte je,“ zamumlal. „Možná zabil, možná nezabil – já jenom vím, že je to královská špína a já do ní šlapat nebudu, protože s pány na led se chodit nemá.“

„Měl jsi moudrou matku, jestřábe,“ řekl Ben Staad chmurně.

„Ano, pusťme je,“ ozval se nečekaně druhý hlas. „U všech bohů, já bych si nepošpinil čepel takovým – už od pohledu vypadá, že by mi upálil ruku, kdybych se ho dotkl.“

„Nezapomenu na vás,“ slíbil Petr. Rozhlédl se po přátelích. „Teď pojde za mnou, a rychle. Víím, co musím dostat, a víím, kde to najdu.“

V té chvíli vyrazil ze dveří v patě Jehly Flagg a nocí se rozlehlo tak zlostné a zuřivé vytí, že se mladí strážní příkrčili. Ustoupili, otočili se a rozprchli se do všech světových stran.

„Pojďte,“ zavelel Petr. „Všichni za mnou. K Západní bráně!“

134

Flagg utíkal jako nikdy v životě. Cítil, jak se všechny jeho plány začínají hroutit, a to prakticky v poslední chvíli. To se nesmí stát! A věděl stejně dobře jako Petr, kde to všechno určitě skončí.

Bez rozhlížení minul příkrčené strážné. Oddychli si úlevou, protože si mysleli, že si jich nemohl všimnout... ale Flagg si jich

všiml. Všiml si každého z nich a dobře si je zapamatoval; až Petr zemře, jejich hlavy budou zdobit hradby celý rok a den, rozhodl se. A co se týče toho spratka, který hlídce velel – ten zemře tisícírou smrtí ve sklepeních.

Proběhl pod obloukem Západní brány a pak Hlavní západní chodbou přímo do hradu. Ospalí lidé, kteří se v nočních košilích vyšli podívat, co má to pozdvižení znamenat, se před jeho bílou planoucí tvář přikrčili a prchali, a vystrkovali na něj ukazovák a malíček v gestu, které má zahánět ďábla... protože Flagg teď vypadal přesně tak jako to, čím opravdu byl: jako démon. Přehoupl se přes zábradlí prvního schodiště, ke kterému doběhl, přistál na nohou (železo na podpatcích zeleně zablýsklo jako oči rysa) a běžel dál.

K Rolandovým pokojům.

135

Ten medailónek,“ křikl Petr na Denise v běhu. „Máš ještě ten medailónek, který jsem hodil dolů?“

Denis si sáhl ke krku, našel zlaté srdíčko – na špičce mělo Petrovu uschlou krev – a přikývl.

„Dej mi ho.“

Denis mu ho v běhu podal. Petr si nenavlékl řetízek na krk, ale omotal si ho v pěsti, takže srdce se v běhu houpalo a vráželo mu do dlaně, a ve světle svícnu na zdech zlatorudě blýskalo.

„Už tam budeme, přátelé,“ oddychoval Petr.

Zabočili za roh. Vpředu Petr uviděl dveře do otcových pokojů. Právě tam naposledy viděl Rolanda. Byl králem, zodpovědným za životy a blaho tisíců lidí; byl to také starý muž vděčný za příjemnou sklenku vína a chvilku povídání se synem. Právě tady to skončí.

Bylo nebylo, kdysi dávno Petrův otec zabil draka šípem zvaným Kladivo na nepřítelé.

Tak, pomyslel si Petr, zatímco mu krev bušila ve spáncích a srdce v hrudi bouchalo jako zvon, *ted' se musím pokusit stejným šípem zabít jiného draka – mnohem většího.*

Tomáš zapálil oheň, oblékl si plášť mrtvého otce a přitáhl si Rolandovu židli ke krbu. Měl pocit, že brzy hluboce usne, a to bylo moc dobře. Ale když tam tak seděl, ospale pokyvoval hlavou a rozhlížel se po trofejích, jejichž skleněné oči na něj ze zdi ve světle plamenů zvláště pomrkávaly, napadlo ho, že chce ještě dvě věci – věci, které byly skoro posvátné, věci, kterých by se určitě neodvážil dotknout, kdyby byl otec naživu. Ale Roland byl mrtvý a tak si Tomáš přitáhl jinou židli, postavil se na ni a ze zdi, z místa nad hlavou Devítikomoráka, sundal otcův luk a otcův velký šíp Kladivo na nepřítele. Chvilku se díval přímo do jednoho dračího zelenožlutého oka. Viděl těma očima mnoho, ale teď, když se díval do nich, neviděl nic, jen svou bledou tvář, podobnou tváři vězně, vykukujícího z cely.

I když bylo všechno v pokoji hrozně studené (oheň všechno ohřeje, aspoň kolem krbu, ale chvíli to bude trvat, připadalo mu, že šíp je podivně teplý. Nejasně si vzpomněl na starou pohádku, kterou slyšel jako malý – v té pohádce se praví, že zbraň, jež zabila draka, nikdy neztratí dračí žár. *Zdá se, že ta pohádka měla pravdu*, pomyslel si Tomáš ospale. Ale na žáru sálajícím ze šípu nebylo nic strašidelného; spíš Tomáše konejšil. Tomáš se posadil, luk vzal volně do jedné ruky a podivně teplé Kladivo na nepřítele do druhé, a neměl ani tušení, že jeho bratr se teď blíží a chce najít přesně stejnou zbraň, a že Flagg – strůjce jeho zrození a hlavní dozorce jeho života – je Petrovi v patách.

Kapitola 30

137

Tomáš se nezarazil ani na chvílku a nepřemýšlel, co udělá, jestli budou dveře do otcových pokojů zamčené, a stejně tak se nezarazil Petr – za starých časů nebyly nikdy zamčené a jak se ukázalo, nebyly zamčené ani teď.

Petrovi stačilo zvednout západku. Vtrhl dovnitř, ostatní vzápětí za ním. Frisky divoce štěkala, srst měla zježenou. Frisky chápala lépe než ostatní, oč jde, to vám zaručuji. Něco se blížilo, něco s černou vůní podobnou jedovatým výparům, které někdy zabíjejí havíře ve Východním panství, když vydolují své šachty moc hluboko. Frisky bude bojovat s majitelem toho pachu, když bude muset; bojovat a třeba zemřít. Ale kdyby mohla mluvit, Frisky by řekla, že ta černá vůně, která se k nim zezadu blíží, nepatří člověku; honila je jakási příšera, nějaká strašná Věc.

„Petře, co...“ začal Ben, ale Petr si ho nevšiml. Věděl, co musí najít. Přeběhl na vyčerpaných, roztřesených nohou pokoj, pohlédl k hlavě Devítikomoráka a sáhl po luku a šípu, které vždycky visely nad hlavou. Ruka mu zakolísala.

Obojí bylo pryč.

Denis, který vběhl poslední, zavřel za sebou dveře a zasunul závoru. Teď dopadla na dveře jediná mohutná rána. Silné dřevěné desky, posílené železnými pláty, zaduněly.

Petr se ohlédl přes rameno a oči se mu rozšířily. Denis a Naomi přikrčeně ustupovali. Frisky stála před svou paní a vrčela. Její šedo zelené oči měly bílý rámeček bělma.

„*Pusťte mě!*“ zaburácel Flagg. „*Pusťte mě dovnitř!*“

„Petře!“ vykřikl Ben a tasil meč.

„*Držte se zpátky!*“ křikl Petr. „*Jestli je vám život milý, držte se zpátky! Všichni ustupte!*“

Uskočili, když Flaggova pěst, svítící modrým ohněm, dopadla na dveře podruhé. Panty, závora a železné pláty při té ráně popraskaly, ozvala se rána jako z děla. Puklinami mezi dřevěnými deskami

pronikly úzké paprsky modrého ohně. Potom dřevo povolilo. Rozbité třísky se rozlétly všemi směry. Zbytky dveří chvilku ještě stály a potom se zaduněním padly dovnitř.

V chodbě stál Flagg, kápi spadlou na zádech. Obličej měl voskově bílý. Jeho rty, podobné proužkům jater, cenily zuby. Z očí šlehalo plameny jako z pece.

V ruce svíral těžkou katovskou sekeru.

Stál ještě okamžik a pak vkročil dovnitř. Podíval se vlevo a uviděl Denise. Podíval se vpravo a spatřil Bena a Naomi a Frisky, která se jim krčila a vrčela u nohou. Jeho oči je zaznamenaly... zařadily k příštímu vyřízení... a minuly je. Prošel zbytkem dveří a díval se jen na Petra.

„Spadl jsi, ale nezemřel jsi,“ řekl. „Možná si myslíš, že tvůj Bůh byl laskavý. Ale já ti povídám, že moji bohové tě šetřili pro mě. Modli se ke svému Bohu, aby ti srdce puklo v hrudi. Padni na kolena a modli se o to, protože ti říkám, že smrt ode mě bude mnohem horší, než si umíš představit.“

Petr zůstal tam, kde stál, mezi Flaggem a židlí svého otce, kde seděl Tomáš, kterého si zatím nikdo nevšiml. Petr neuhnul před Flaggovým pekelným pohledem, nebál se. Okamžik se zdálo, že Flagg pod tím pevným pohledem couvne, ale pak zasvítíl jeho nelidský úsměv.

„Ty a tvoji přátelé jste mi způsobili velké starosti, princí,“ zašeptal Flagg. „Velké starosti. Měl jsem ukončit ten tvůj ubohý život už dávno. Ale teď všechny starosti skončí.“

„Já tě znám,“ odpověděl Petr. I když byl beze zbraně, hlas měl klidný a nebojácný. „Myslím, že můj otec tě znal také, i když byl slabý. Teď beru do rukou svou královskou moc a *přikazuji ti, démoně!*“

Petr se vztyčil v plné výšce. V očích se mu odrážely plameny z krbu, takže se zdálo, že hoří. V té chvíli byl Petr králem Delainu až do morku kostí.

„*Odejdi odtud. Opusť Delain, hned a navždy. Jsi vyhoštěn. ODEJDI!*“

Poslední slova zaduněla silnějším hlasem, než byl Petřův; zaduněla hlasem, ve kterém bylo mnoho hlasů – řada všech králů a královen, kteří kdy v Delainu vládli, sahající až do časů, kdy byl hrad

jen o málo víc než hrstkou hliněných chýší a lidé se během temné zimy ve strachu stahovali k ohňům, zatímco vlci vyli a skřeti brumlali a ječeli v nekonečných lesích dávných dob.

Flagg jako by sebou znovu škubl... skoro se příkrčil. Potom vykročil vpřed – pomalu, velmi pomalu. Obrovská sekyra se v levé ruce pohupovala.

„Můžeš rozkazovat v jiném světě,“ zašeptal. „Svým útekem jsi mi nahrál do rukou. Kdybych o tom přemýšlel – a časem bych to udělal – zosnoval bych nějaký útěk sám! Ach, Petře, hlava se ti skutálí do ohně a ucítíš, jak ti hoří vlasy, ještě než tvému mozku dojde, že jsi mrtvý. Shoříš stejně jako tvůj otec... a mně za to na náměstí dají *medaili*! Copak jsi kvůli koruně nezavraždil vlastního otce?“

„Ty jsi ho zavraždil,“ řekl Petr.

Flagg se zasmál.

„Já? Já? Ty jsi v té Jehle zešílel, hochu.“ Flagg zvážněl. Oči mu zasvítily. „Ale dejme tomu – jenom jako příklad * dejme tomu, že jsem to udělal. Kdo by ti věřil?“

Petr stále držel v pravé ruce řetízek s medailónkem. Teď ta ruku natáhla medailónek visel pod ní, hypnoticky se pohupoval a rozhazoval po zdi červené záblesky. Při pohledu na medailon se Flaggovi rozšířily oči a Petr si pomyslel: *Poznal ho! U všech Bohů, poznal ho!*

„Zabil jsi mého otce a nebylo to poprvé, kdy jsi to tak zařídil. Už jsi zapomněl, vid’? Vidím ti to na očích. Když ti stál v cestě Leven Valera za těch zlých časů Alana II., našli jeho manželku otrávenou. Okolnosti usvědčovaly z vraždy Valeru... stejně jako beze zbytku usvědčily mě.“

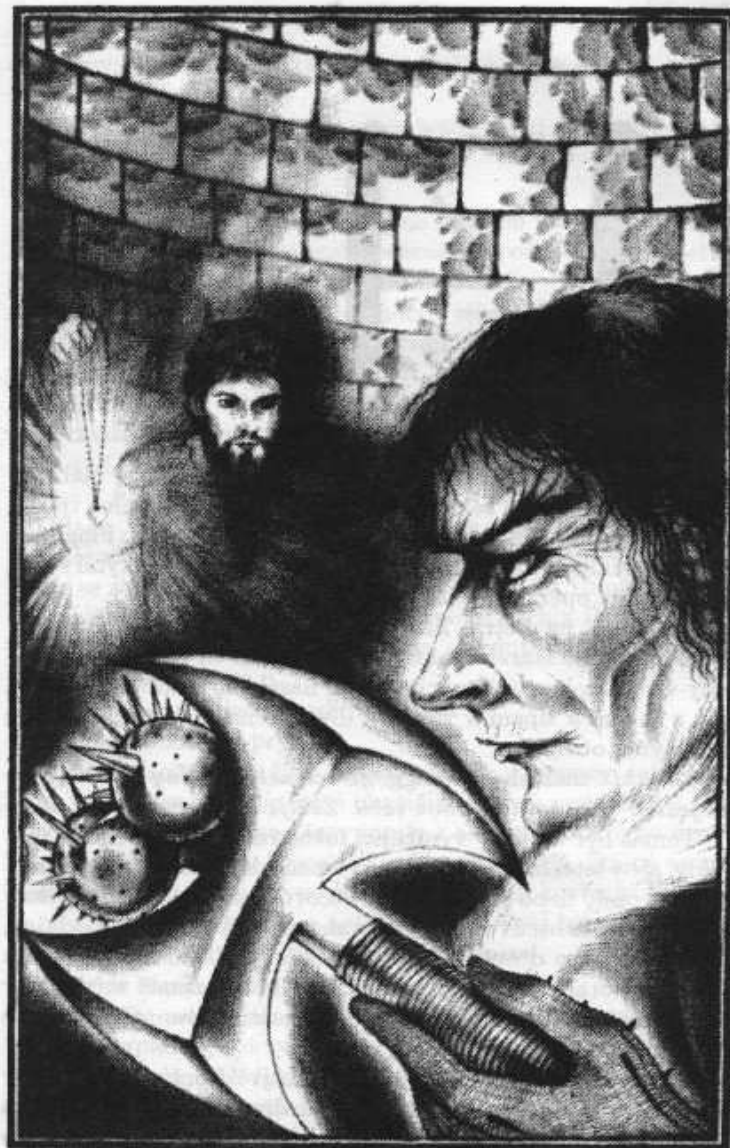
„Kde jsi to našel, ty *parchante*?“ zašeptal Flagg a Naomi vyjekla.

„Ano, zapomněl jsi,“ opakoval Petr. „Myslím, že takoví jako ty se dřív nebo později začnou opakovat, protože takoví jako ty znají jenom několik jednoduchých triků. Po nějaké době je vždycky někdo prohlédne. Myslím, že právě to nás pokaždé zachrání.“

Medailónek se ve světle ohně houpal a houpal.

„Koho by to teď zajímalo?“ zeptal se Petr. „Kdo by tomu věřil? Hodně lidí. A když ničemu jinému, uvěřili by aspoň, že jsi přesně tak

starý, jak jim srdce napovídá, zrůdo.“

„Dej mi to!“

„Zabil jsi Eleanor Valerovou a zabil jsi mého otce.“

„Ano, přinesl jsem mu to víno,“ řekl Flagg a oči mu svítily, „a smál jsem se, když se mu vnitřnosti vzňaly, a smál jsem se ještě víc,

když tě odváděli po schodech na vršek Jehly. Ale ti, kdo mě tady v tom pokoji slyší, budou brzo mrtví, a mě nikdo s vínem neviděl! Viděli jenom tebe!“

A potom, Petrovi za zády, se ozval nový hlas. Nebyl silný, ten hlas; byl tak tichý, že ho bylo sotva slyšet, a třásl se. Ale všechny – Flagga nevyjímaje – přimrazil k zemi.

„Někdo tě přece jenom viděl,“ řekl Petrův bratr Tomáš ze stinných hlubin otcova křesla. „Já jsem tě viděl, kouzelníku.“

138

Petr ukročil a udělal půlobrat, ruka s rozhoupaným medailónkem mu stále visela ve vzduchu.

Tomáši! chtěl říct, ale nemohl mluvit, tak ho ochromil úžas a hrůza nad tím, jak se bratr změnil. Ztloustl a jaksi zestárnul. Vždycky byl Rolandovi podobnější než Petr a teď byla ta podoba tak veliká, až to bylo přízračné.

Tomáši! snažil se říct znovu a uvědomil si, proč už luk a šíp nevisí na svých místech nad hlavou Devítikomoráka. Luk měl Tomáš na klíně a šíp byl založený do tětivy.

V té chvíli Flagg zaskřehotal, vrhl se vpřed a pozvedl velikou katovskou sekeru nad hlavu.

139

Flagg nezařval vzteky, ale hrůzou. Bílý obličej měl křečovitě sevřený; vlasy se mu zježily. Ústa se neovladatelně třásla. Petra ta podoba překvapila, svého bratra však poznal; Flagg byl dokonale zmaten mihotáním plamenů v krbu a hlubokými stíny, které vrhaly opěrky křesla, kde seděl Tomáš.

Zapomněl na Petra. Zaútočil sekerou na postavu v křesle. Už jednou toho starého muže zabil, a přesto tu byl znovu, seděl tady v tom svém páchnoucím plášti nasáklém medovinou, seděl tam s lukem a šípem v rukou a díval se na Flagga krvavýma, žalobnýma očima.

„*Duch!*“ zaskřehotal Flagg. „*Duch nebo pekelný démon, to je mi jedno! Už jsem tě jednou zabil. Zabiju tě znovu! Ajjaajjítí...*“

Tomáš byl vždycky vynikající lukostřelec. Na lov chodil málokdy, ale v letech, kdy byl Petr uvězněn, chodil často na střílnici a ať byl opilý nebo střízlivý, měl otcovu mušku. Sám měl pěkný tisový luk, ale otcův nikdy nenatahoval. Byl lehký a poddajný, a přesto v jeho dřevě cítil úžasnou sílu. Byla to mohutná, ale půvabná zbraň, osm stop vysoká, a v křesle neměl místo, aby ji pořádně natáhl; přesto natáhl devadesátilibrovou tětivu úplně bez námahy.

Kladivo na nepřítele bylo snad tím největším šípem, jaký kdy byl vyroben, ratiště měl ze santálového dřeva, tři pírká pocházela z anduského sokola, hrot z leštěné oceli. Když Tomáš založil šíp do tětivy, šíp začal sálat teplem; Tomáš cítil, jak mu tvář opéká žár jako z otevřené pece.

„Pořád jsi mi jenom lhal, kouzelníku,“ řekl Tomáš tiše. Vystřelil. Šíp vylétl z luku.

Cestou přes pokoj proletěl přímo středem medailónku Levena Valery, který stále visel na natažené ruce ochromeného Petra. Ozvalo se jemné *clink!* a zlatý řetízek praskl.

Jak jsem vám už říkal, od té noci v severních lesích při trestné a marné výpravě za vyhnanci trápil Flagga sen, na který si nikdy nemohl pořádně vzpomenout. Vždycky se probudil s rukou přitisknutou k levému oku, jako by ho tam něco zranilo. Oko chvíli po probuzení pálilo, i když bylo v pořádku.

A teď Rolandův šíp, s Valerovým medailónkem ve tvaru srdce na špici, proletěl Rolandovým pokojem a zajel Flaggovi do oka.

Flagg zaječel. Sekera mu vypadla z rukou a rukojeť krví nasáklé zbraně se navěky rozpadla, jakmile udeřila o podlahu. Flagg se zapotácel, jedním okem zuřivě hleděl na Tomáše. Druhé oko nahradilo zlaté srdce, na jehož špičce uschla Petrova krev. Kolem okrajů srdce se vyřinula jakási smrdutá černá tekutina – určitě to nebyla krev.

Flagg znovu zaječel, padl na kolena...

... a najednou byl pryč.

Petr vytřeštil oči. Ben Staad vykřikl. Flaggovy šaty ještě okamžik držely tvar; šíp ještě okamžik visel ve vzduchu i s proklátným srdcem. Potom se šaty snesly k zemi a Kladivo na nepřítele zarachtalo o zem. Z ocelové špičky se kouřilo. Stejně se z ní kouřilo, když ji kdysi dávno Roland vytáhl drakovi z hrdla.

Srdce chvilku červeně svítilo a navěky otisklo svůj tvar do kamenů na místě, kam dopadlo, když kouzelník zmizel.

Petr se otočil k bratrovi.

Tomášův nepřírozený klid byl tentam. Už nevypadal jako Roland; vypadal jako vystrašený a hrozně unavený malý kluk.

„Petře, promiň,“ řekl a rozplakal se. „Je mi to tak strašně líto, že si to ani neumíš představit. Teď mě asi zabiješ a já si smrt zasloužím – ano, vím to – ale ještě než to uděláš, něco ti povím: už jsem zaplatil. Ano. Zaplatil, zaplatil, zaplatil. Teď mě zab, jestli chceš.“

Tomáš zaklonil hlavu, nastavil krk a zavřel oči. Petr došel k němu. Ostatní zadrželi dech a vykulili oči.

Petr však svého bratra pomalu zdvihl z otcova křesla a objal ho.

Petr držel bratra v náručí, dokud bouře pláče neminula, a říkal mu, že ho má rád a že ho měl vždycky rád; pak plakali oba, tam pod dračí hlavou s otcovým lukem u nohou, a po nějaké době se ostatní z pokoje vykradli a nechali bratry o samotě.

140

Žili od té doby šťastně až do smrti?

Nikoli. Nikdo přece nežije šťastně až do smrti, i když se to v pohádkách říká. Potkaly je dobré časy, stejně jako vás, a potkaly je špatné časy, ty také znáte moc dobře. Získali jistá vítězství, stejně jako vy, a utrpěli jisté porážky, a ty jste poznali také. Byly chvíle, kdy se za sebe styděli, protože věděli, že si nepočínali nejlépe, a byly chvíle, kdy věděli, že stáli právě tam, kde jejich Bůh chtěl. Tím vším se vám snažím říct, že žili tak dobře, jak uměli, všichni do jednoho; někdo žil déle než jiný, ale všichni žili dobře a statečně, a já je mám všechny rád a za svou lásku se nestydím.

Tomáš a Petr šli společně za novým nejvyšším soudcem Delainu a Petra znovu zatkli. Jeho druhý pobyt ve vězení byl mnohem kratší než ten první – pouhé dvě hodiny. Tomášovi trvalo čtvrt hodiny, než pověděl svůj příběh, a další hodinu a tři čtvrtě trvalo nejvyššímu soudci, který byl jmenován s Flaggovým svolením a bylo to takové ustrašené stvořeníčko, než ověřil, že ten strašný kouzelník opravdu zmizel.

Potom byla všechna obvinění zrušena.

Toho večera se všichni – Petr, Tomáš, Ben, Naomi, Denis i Frisky – sešli v Petrových pokojích. Petr všem nalil vína, dokonce nalil na talířek i pro Frisky. Jenom Tomáš odmítl.

Petr chtěl, aby Tomáš zůstal s ním, ale Tomáš tvrdil – myslím, že správně – že kdyby zůstal, občané by ho roztrhali na kusy za to, jaké hrůzy připustil.

„Byl jsi přece dítě,“ řekl Petr, „ovládala tě mocná stvůra, která tě zastrášovala.“

Tomáš se smutně usmál a odpověděl: „To je částečně pravda, ale lidé by si na to nevzpomněli, Pé’o. Pamatovali by si Toma Daňonoše a přišli by si pro mě. Určitě by se prokousali třeba kamennou zdí, aby mě dostali. Flagg zmizel, ale já jsem tady. Hlavu mám sice k ničemu, ale rozhodl jsem se, že bych si ji ještě nějakou dobu rád udržel na krku.“ Odmlčel se, jako by s něčím zápasil, a pak pokračoval. „A bude nejlíp, když odejdu. Ta moje nenávisť a žárlivost byla jako horečka. Už mě přešla, ale za pár let, až zase budu ve tvém stínu a ty budeš vládnout, by se mi mohla vrátit. Už jsem se trochu poznal, víš. Ano – trochu. Ne; musím odejít, Petře, ještě dnes v noci. Čím dřív, tím líp.“

„Ale... kam půjdeš?“

„Na výpravu,“ řekl Tomáš prostě. „Asi na jih. Možná se ještě uvidíme, možná ne. Půjdu na jih na výpravu... mám na svědomí spoustu věcí a za mnohé musím pykat.“

„Na jakou výpravu?“ zeptal se Ben.

„Abych našel Flagga,“ odpověděl Tomáš. „Někde tam je. V tomto světě nebo jiném, někde je. Vím to; cítím jeho jedovatý dech ve větru. V poslední vteřině nám unikl. Všichni to víte a já taky. Najdu ho a zabiju. Pomstím našeho otce a napravím svůj velký hřích. A ze všeho nejdřív zamířím na jih, protože tam ho cítím.“

Petr řekl: „Ale kdo půjde s tebou? Já nemohu – mám tu moc práce. Ale nedovolím, abys šel sám!“ Vypadal velmi ustaraně, a kdybyste viděli mapy z těch časů, pochopili byste, proč se tak tváří, protože jih byl na mapách jenom veliké prázdné nic.

K překvapení všech Denis řekl: „Já bych šel, můj pane králi.“

Oba bratři se na něj udiveně podívali. Ben a Naomi se také otočili a Frisky zvedla hlavu od svého vína, které chlemtala s radostným nadšením (líbila se jí ta vůně, byla chladná, sametově

rudá; nebyla tak dobrá jako ta chuť, ale skoro).

Denis zrudl až po kořínky vlasů, ale nesedl si.

„Byl jsi vždycky dobrým pánem, Tomáši, a – žádám o prominutí, králi Petře – cosi uvnitř mi říká, že jsi mým pánem pořád. A protože jsem to byl právě já, kdo našel tu myš a poslal tě do Jehly,

můj králi...“

„Pcha!“ mávl rukou Petr. „To je zapomenuto.“

„Já jsem nezapomněl,“ řekl Denis tvrdohlavě. „Mohl bys říct, že jsem byl taky mladý a že jsem neměl rozum, ale třeba jsem se taky dopustil nějakých chyb, za které musím pykat.“

Stydlivě se podíval na Tomáše.

„Šel bych, pane Tomáši, jestli mě vezmeš s sebou; půjdu s tebou na tu výpravu bok po boku.“

Tomáš se slzami na krajíčku řekl: „Vezmu tě rád, můj dobrý Denisi. Jenom doufám, že umíš vařit líp než já.“

Odešli hned té noci, pod příkrovem tmy – dvě pěší postavy s batohy plnými zásob se ubíraly do daleka. Jednou se ohlédli a zamávali.

Všichni tři jim zamávali také. Petr plakal, až mu pukalo srdce; opravdu si myslel, že mu pukne.

Už nikdy ho neuvidím, pomyslel si Petr.

Ach, ano – možná ho uviděl a možná neuviděl; mám však dojem, že ho ještě uviděl, víte. Mohu vám jenom prozradit, že Ben a Naomi se nakonec vzali, že Petr vládl dlouho a dobře, a že Tomáš a Denis prožili mnohá podivná dobrodružství a že Flagga našli a svedli s ním boj.

Ale teď už se připozdilo a to všechno je už jiný příběh pro jiný den.